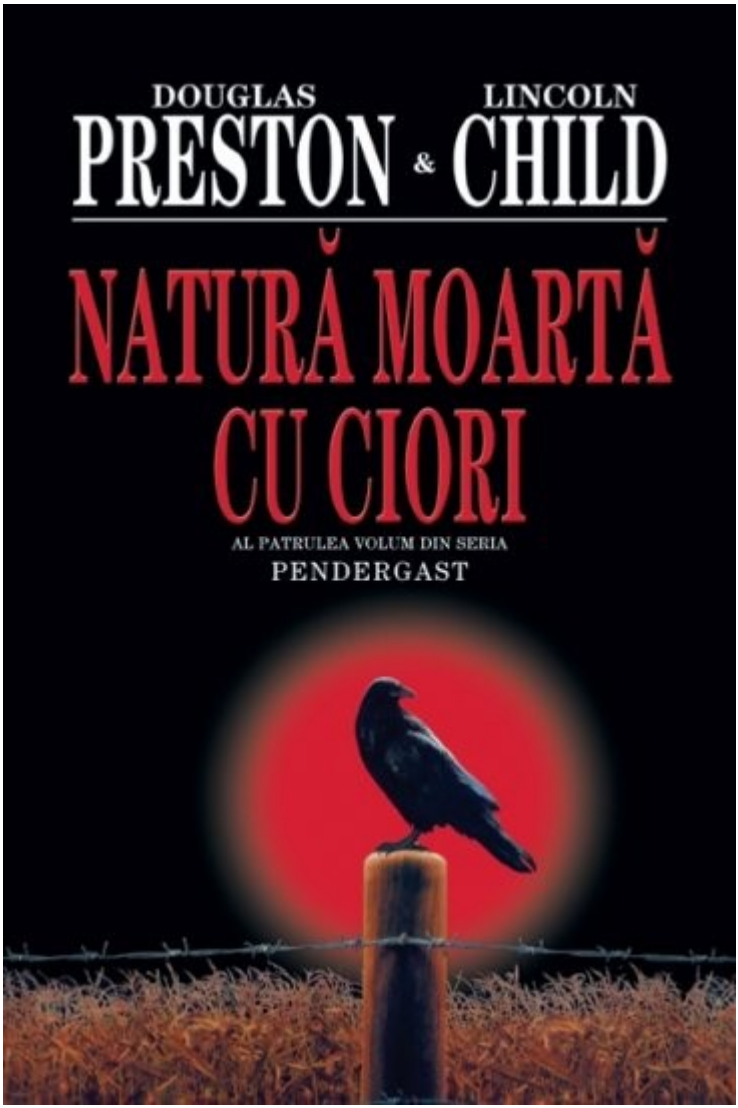
DOUGLAS PRESTON & LINCOLN CHILD
NATURĂ MOARTĂ CU CIORI
AL PATRULEA VOLUM DIN SERIA
PENDERGAST

DOUGLAS PRESTON
LINCOLN CHILD

NATURĂ MOARTĂ CU CIORI

Traducere din limba engleză
ANA VERONICA MIRCEA

Lincoln Child dedică această carte fiicei sale, Veronica.

Douglas Preston dedică această carte lui Mario Spezi.

1

Medicine Creek, Kansas. Început de august. Amurg.

Imensa mare de porumb galben se întinde de la un orizont la altul, sub cerul furios. La fiecare pală de vânt, tulpinile unduiesc şi foşnesc de parcă ar fi vii, pentru a amuţi, încremenind, când adierea se stinge. Valul de căldură durează deja de trei săptămâni, şi aerul stătut vibrează deasupra lanurilor în văluri licărinde.

Un drum străbate holdele de la nord la sud; un altul, de la est la vest. La răscrucea lor se află orăşelul. Clădiri de un cenuşiu sumbru se îngrămădesc în intersecţie şi se răresc treptat de-a lungul ambelor drumuri, lăsând loc unor case din ce în ce mai distanţate, apoi câtorva ferme răzleţe şi apoi la nimic. Un pârâu mărginit de arbori crescuţi în dezordine şerpuieşte dinspre nord-vest, înconjurând oraşul într-o buclă lenevoasă şi dispărând apoi spre sud-est. E singura curbă în acest peisaj al liniilor drepte. Spre nord-est se înalţă un grup de gorgane împrejmuite de copaci.

În sudul localităţii se află un abator imens, pierdut în oceanul de porumb, cu pereţii metalici lustruiţi de furtunile de praf din decursul anilor. Un miros vag de sânge şi de dezinfectant pluteşte către sud într-o dâră purtată de curenţii capricioşi de aer. În spatele abatorului, chiar sub linia orizontului, trei silozuri mari de cereale se profilează pe cer precum o corabie cu catarge înalte, pierdută în largul mării.

Temperatura e de treizeci şi opt de grade. De-a lungul îndepărtatului orizont nordic pâlpâie în tăcere fulgere de

căldură[1]. Porumbul e înalt de peste doi metri şi pe tulpini se îngrămădesc ştiuleţi dolofani. Culesul începe peste două săptămâni.

Peste întregul peisaj coboară înserarea. Cerul portocaliu sângerează, căpătând nuanţe roşietice. Pe străzile oraşului licăresc câteva felinare.

O maşină de poliţie, negru cu alb, străbate strada principală, îndreptându-se către est, şi se pierde în neantul întinderii de porumb, străpungând cu lumina farurilor întunericul tot mai dens. La vreo cinci kilometri în faţa ei, un stol de ulii descrie fără grabă cercuri, înălţându-se deasupra lanurilor pe o pală de aer cald. Se răsucesc, schimbându-şi direcţia, şi încep să coboare, pentru a urca apoi iarăşi, învârtindu-se la nesfârşit, neliniştiţi, înălţându-se şi prăvălindu-se cu o ritmicitate desăvârşită.

Şeriful Dent Hazen răsuci butoanele bordului şi înjură aerul călduţ care venea prin orificii. Puse dosul palmei pe orificiul de ventilaţie, dar acesta nu se răcea: aerul condiţionat dăduse în cele din urmă ortul popii. Şeriful murmură o altă sudalmă şi lăsă geamul în jos, azvârlind mucul de ţigară. Aerul de cuptor năvăli înăuntru, şi maşina se umplu de mirosul verii târzii în Kansas: ţărână şi tulpini de porumb. Şeriful vedea cum ulii se ridicau şi plonjau succesiv, deasupra petei tot mai şterse de lumină de la orizont. „Urâte mai sunt nenorocitele astea de păsări”, îşi spuse, aruncând o privire către puşca Winchester-Defender, cu ţeavă lungă, de pe scaunul de alături. Cu puţin noroc,

1 Fulgere prea îndepărtate pentru ca zgomotul tunetului să poată ajunge până la observator. Denumirea se datorează faptului că fenomenul se petrece mai ales în nopţile fierbinţi de vară. (n.tr.)

avea să ajungă destul de aproape ca să le trimită pe două sau trei dintre ele pe lumea cealaltă.

Încetini şi trase din nou cu ochiul la siluetele întunecate ale păsărilor, profilate pe cer. „De ce naiba nu coboară niciuna?” Viră, ieşind de pe drumul principal, şi pătrunse cu atenţie pe unul dintre numeroasele drumuri de ţară care străbăteau miile de kilometri pătraţi de porumb din jurul oraşului Medicine Creek. Înaintă, supraveghind cerul cu coada ochiului, până ce ulii se aflară aproape direct deasupra capului său. Nu putea merge mai departe cu automobilul. De acolo trebuia s-o ia pe jos.

Puse schimbătorul în punctul mort şi, mai mult din obişnuinţă decât din necesitate, aprinse girofarul. Coborî din maşină cu băgare de seamă şi rămase o clipă în picioare, cu faţa spre zidul de porumb, trecându-şi palma aspră peste bărbia ţepoasă. Şirurile de plante erau orientate de-a curmezişul şi avea să fie un chin să treacă printre ele. Se simţi istovit numai la gândul de a-şi croi drum prin porumb şi, pentru o clipă, îi trecu prin minte să bage în marşarier şi să se-ntoarcă dracului în oraş. Dar era deja prea târziu: apelul vecinei fusese luat în evidenţă. Bătrâna Wilma Lowry nu avea nimic mai bun de făcut decât să se uite pe fereastră şi să raporteze în ce locuri se aflau animale moarte. Dar acela era ultimul telefon al zilei, şi câteva ore suplimentare într-o seară de vineri îi garantau, cel puţin, o duminică lungă, tihnită şi cu băutură din belşug, petrecută la pescuit, în Hamilton Lake State Park.

Hazen îşi aprinse o altă ţigară, tuşi şi se scărpină, cu ochii la şirurile de porumb uscat. Se întrebă dacă prin lan se alăturase vreo vacă a cuiva şi dacă murise, balonată, după ce se îndopase cu lăcomie. Şi de când era datoria şerifului

să umble după vitele moarte? Ştia însă răspunsul: de când se pensionase inspectorul veterinar. Nu avea cine să-i ia locul şi oricum nu mai era nevoie de niciun inspector. Pe an ce trecea, erau tot mai puţini fermieri, tot mai puţine vite, tot mai puţini oameni. Cei mai mulţi ţineau vaci şi cai numai din nostalgie. Întregul ţinut se ducea de râpă.

Realizând că-şi amânase destul de mult îndeplinirea misiunii, Hazen oftă, îşi trase în sus centura zăngănitoare de serviciu, scoase lanterna din teaca de protecţie, agăţă puşca de umăr şi îşi tăie drum prin holdă.

Cu toate că ora era târzie, aerul înăbuşitor refuza să se ridice. Raza lanternei strălucea printre tulpinile de porumb, care i se desfăşurau înaintea ochilor ca un şir nesfârşit de gratii. Nasul i se umplu de mirosul cocenilor uscaţi, acel miros aparte, de vechi, care îi era atât de familiar încât făcea parte din însăşi fiinţa lui. Strivea sub tălpi bulgări întăriţi de pământ, împrăştiind ţărâna la fiecare pas. Avuseseră o primăvară umedă şi vara fusese blajină până în urmă cu câteva săptămâni, când îi izbise valul de căldură. Porumbul era mai înalt decât îşi amintea Hazen să-l fi văzut vreodată, ridicându-se cu cel puţin treizeci de centimetri deasupra capului său. Era uimitor cât de repede pământul negru se transforma în ţărână în lipsa ploii. Odată, pe când era copil, fugise în lan ca să scape de fratele lui mai mare şi se rătăcise. Vreme de două ore. Acum se simţea la fel de dezorientat ca atunci. Aerul părea captiv între şirurile de porumb: fierbinte, fetid, iritant.

Hazen trase adânc din ţigară şi continuă să înainteze, dând nervos deoparte ştiuleţii dolofani. Terenul aparţinea societăţii Buswell Agricon din Atlanta, dar şerifului nu-i păsa nici cât negru sub unghie dacă aceasta avea să piardă

câţiva porumbi din cauza trecerii lui brutale. Peste două săptămâni, enormele combine de recoltare de la Agricon aveau să-şi facă apariţia la orizont, tăind tulpinile, fiecare alimentându-şi rezervorul cu o jumătate de fabrică de râuri de boabe. Porumbul avea să fie încărcat în camioane şi transportat către grupul de silozuri uriaşe de pe latura nordică a orizontului, de unde urma să fie preluat, pe calea ferată, pentru a alimenta rezervele din Nebraska şi Missouri, dispărând apoi în gâtlejurile unor vite idioate, castrate, care, la rândul lor, aveau să se transforme în hălci de carne macră marmorată pentru nişte bogătaşi greţoşi din New York şi Tokio. Sau poate că ăsta era unul dintre câmpurile pentru gazohol[2], de pe care recolta nu era mâncată nici de oameni, nici de animale, ci arsă în motoarele maşinilor. Ce lume!

Hazen îşi croia drum cu îndârjire printre şiruri. Îşi aruncă ţigara, apoi realiză că ar fi trebuit, probabil, să o strivească mai întâi. La dracu', puţin îi păsa. O mie de pogoane din porumbul ăsta afurisit puteau să ardă fără ca Buswell Agricon să aibă măcar habar. Ar trebui să poarte de grijă propriilor ogoare şi să-şi adune animalele moarte din ele. Bineînţeles că şefii lor probabil nu puseseră niciodată în viaţă piciorul într-un lan de porumb.

Ca mai toată lumea din Medicine Creek, Hazen provenea dintr-o familie de fermieri care nu mai aveau fermă. Îşi vânduseră pământul unor companii precum Buswell Agricon. Populaţia oraşului era în scădere de mai bine de o jumătate de secol, şi imensele câmpuri de porumb industrializate erau acum punctate de case părăsite, cu

2 Amestec de benzină cu alcool etilic, care poate fi obţinut şi prin fermentarea porumbului. (n. red.)

ramele goale ale ferestrelor holbate ca nişte ochi morţi pe deasupra oceanului vălurit de grâne. Dar Hazen rămăsese pe loc. Nu fiindcă Medicine Creek i-ar fi plăcut peste măsură; ceea ce îi plăcea era să poarte uniformă şi să fie respectat. Îi plăcea oraşul pentru că îl cunoştea, îi cunoştea toţi oamenii, toate cotloanele întunecate, toate secretele murdare. Adevărul era că, pur şi simplu, nu se putea imagina altundeva. Făcea parte din Medicine Creek, aşa cum Medicine Creek făcea parte din el însuşi.

Hazen se opri pe neaşteptate. Strecură lumina lanternei printre tulpinile din faţa lui. Aerul plin de praf aducea acum un alt miros: mireasma descompunerii. Ridică ochii. Ulii erau acum departe, sus, exact deasupra capului său. Încă cincizeci de metri şi avea să ajungă la locul cu pricina. Aerul era neclintit, tăcerea desăvârşită. Îşi luă arma de pe umăr şi înaintă cu mai multă precauţie.

Mirosul de putreziciune plutea printre şirurile de plante, tot mai dulceag. Hazen desluşea deja o întrerupere în lanul de porumb, un gol exact în faţa lui. Ciudat. Văpăile amurgului se stinseseră şi cerul era acum întunecat.

Şeriful înălţă arma, îi trase cu degetul mare piedica şi intră în luminiş trecând prin ultimul şir de porumb. Pentru o clipă, îşi roti buimac privirea, neînţelegând. Apoi îşi dădu brusc seama ce vedea în faţa ochilor.

Arma se declanşă când atinse pământul şi cele două alice de plumb explodară trecând pe lângă urechea lui Hazen. Dar şeriful aproape că nu observă.

2

Două ore mai târziu, şeriful Dent Hazen se afla în aproximativ acelaşi loc. Însă lanul de porumb se transformase acum în scena gigantică a unei crime. Luminişul era înconjurat de lămpi cu sodiu portabile, care îl scăldau într-o lumină albă, crudă, iar undeva în porumb hârâia un generator. Oamenii legii folosiseră buldozerele ca să taie un drum de acces, şi aproape o duzină de maşini ale poliţiei statale, de camionete SOC[3], ambulanţe şi alte vehicule stăteau într-o parcare construită ad-hoc în porumb. Doi fotografi îşi făceau meseria şi bliţurile lor întrerupeau când şi când întunericul nopţii, în timp ce un specialist în prelevarea de probe se ghemuise la pământ, în apropiere, culegând câte ceva cu o pensetă.

Hazen se uita la victimă şi simţea greaţa ridicându-i-se din măruntaie. Era prima omucidere petrecută în Medicine Creek în toată viaţa lui. Ultima crimă fusese săvârşită pe vremea Prohibiţiei, când Rocker Manning fusese împuşcat pe malul pârâului în timp ce achiziţiona un transport de băuturi alcoolice de contrabandă... asta se întâmplase când oare, în 1931? Bunicul lui se ocupase de caz, îl arestase pe vinovat. Dar povestea de atunci nu semăna cu cea de acum. Acum era vorba de cu totul altceva. Era curată dementă.

Îşi luă ochii de la cadavru şi-şi aţinti privirea asupra

3 Prescurtare de la *scene of crime,* „locul crimei”; echipele SOC, aflate în subordinea poliţiei, sunt constituite din specialişti în examinarea şi prelevarea de probe de la locul unei infracţiuni. (n.tr.)

drumului improvizat prin porumb ca să-i scutească pe oamenii legii de un mic urcuş de patru sute de metri. Erau mari şanse ca drumul acela să fi distrus ceva dovezi. Se întrebă dacă era una dintre procedurile standard ale poliţiei statale sau dacă aveau într-adevăr o procedură pentru o asemenea situaţie. Toată agitaţia avea un aer ad-hoc, de parcă poliţiştii ar fi fost atât de şocaţi de crimă, încât încropeau totul pe parcurs.

Şeriful nu nutrea un respect deosebit pentru agenţii poliţiei statale. Până la urmă, nu erau decât o şleahtă de nemernici furioşi încălţaţi cu ghete strălucioase. Dar îi înţelegea. Povestea asta era dincolo de orice închipuire. Îşi aprinse o nouă ţigară Camel de la chiştocul celei dinainte şi îşi reaminti că, de fapt, acesta nu era primul lui caz de omucidere. Nu era cazul lui, în niciun fel. Chiar dacă el îl găsise, cadavrul se afla în afara oraşului, aşadar în afara jurisdicţiei sale. Era treaba poliţiei statale, şi slavă Domnului pentru asta.

— Domnul şerif Hazen?

Mirieştea scrâşni sub tălpile impozantului căpitan al poliţiei statului Kansas, care se apropie cu cizmele negre strălucind, cu mâna întinsă şi cu buzele încordate în ceva ce se voia un zâmbet. Enervat de înălţimea lui, Hazen îi luă mâna şi i-o scutură. Era a treia oară când i-o întindea. Şeriful se întrebă dacă tipul avea memorie proastă sau dacă era pur şi simplu atât de agitat, încât căpătase un tic nervos. Probabil ultima variantă.

— Medicul legist vine din Garden City, spuse căpitanul. Ar trebui s-ajungă în zece minute.

Şeriful îşi dori al dracului de mult ca, de data asta, să-l fi trimis pe Tad în misiune. Ar fi renunţat bucuros la partida

de pescuit din weekend – Dumnezeule mare, ar fi renunţat chiar şi la băutură – ca să nu dea peste cadavrul acela. Pe de altă parte, cugetă, poate că ar fi fost prea mult pentru Tad. Era încă un puşti, din multe puncte de vedere.

— Avem un artist aici, spuse căpitanul clătinând din cap. Un adevărat artist. Crezi că povestea asta o să facă prima pagină din *Kansas City Star?*

Hazen nu răspunse. Era ceva nou pentru el. Îşi imagină fotografia lui în ziar şi ideea îi displăcu. Cineva trecu pe lângă el cu un fluoroscop şi-l lovi din greşeală. Dumnezeule mare, la locul crimei începea să fie mai multă înghesuială decât la o nuntă!

Îşi umplu plămânii cu fum de tutun şi se sili să privească din nou scena. I se părea important s-o mai vadă o dată, înainte ca totul să fie demontat, pus în saci şi dus în altă parte. Îşi aruncă ochii peste ea, reţinând automat în memorie toate detaliile ei groteşti.

Arăta aproape ca un decor dintr-o piesă de teatru. În mijlocul lanului fusese curăţată o suprafaţă rotundă de vreo doisprezece metri în diametru, plină de bulgări de pământ, tulpinile rupte fiind stivuite cu grijă într-o parte. Până şi în atmosfera teribilă şi ireală a momentului, Hazen nu putu să nu fie uimit de precizia cu care fusese creat cercul. Într-un loc la marginea luminişului se vedea o pădure în miniatură de beţe ascuţite, de câte şaizeci până la nouăzeci de centimetri înălţime, implântate în pământ, cu vârful nemilos îndreptat spre cer. Exact în mijlocul miriştii, un cerc de ciori fuseseră înfipte în nişte ţăruşi. De fapt, nu ţăruşi, ci săgeţi indiene, cu vârfuri ascuţite de piatră. Erau vreo două duzini de păsări, dacă nu chiar mai multe, cu orbitele goale holbate şi ciocurile negre îndreptate către interior.

Iar în centrul cercului de ciori zăcea trupul unei femei.

Sau, cel puţin, şeriful aşa credea: buzele, nasul şi urechile îi lipseau.

Cadavrul era întins pe spate, cu gura larg deschisă, părând intrarea unei grote roz. Din părul blond decolorat fusese smulsă o şuviţă, care lipsea de la faţa locului; hainele fuseseră tăiate în nenumărate fâşiuţe drepte, paralele. Nimic nu fusese lăsat în dezordine. Poziţia capului faţă de umeri era nefirească: Hazen se gândi că gâtul fusese probabil rupt. Dar nu se vedea nicio vânătaie care să sugereze strangularea. Dacă era rupt, fusese pur şi simplu sucit cu o singură mişcare în forţă.

Şeriful conchise că omorul fusese săvârşit altundeva. Pe pământ se vedeau urme, care nu ajungeau chiar până marginea luminişului şi care indicau faptul că trupul fusese târât. Prelungind linia, văzu un gol în rândurile de porumb, acolo unde fusese ruptă o tulpină. Agenţii statali nu-l observaseră. De fapt, o serie de urme fuseseră şterse, exact ca urmare a vânzolelii lor. Şeriful se întoarse spre căpitan, gata să-i atragă atenţia. Pe urmă se opri. Ce se-ntâmpla cu el? Nu era cazul lui. Responsabilitatea nu-i aparţinea. Când avea să-nceapă împroşcarea cu noroi, ventilatorul avea să-l abată în direcţia altcuiva. În clipa în care ar fi deschis gura, vântul şi-ar fi schimbat direcţia. Dacă spunea: „Domnule căpitan, aţi distrus dovezi”, peste două luni avea să fie nevoit să repete acest lucru în boxa martorilor, în faţa vreunui cretin de avocat al apărării. Pentru că orice spunea acum urma să fie pus pe tapet la procesul maniacului care făcuse chestia asta. Şi un proces avea să existe cu siguranţă. Un tip atât de nebun nu putea să scape pentru prea mult timp.

Trase fumul acru în piept, umplându-şi plămânii. „Ţine-ţi gura. Lasă-i să facă greşeli. Nu e cazul tău.”

Lăsă chiştocul să cadă şi îl strivi sub talpă. De-a lungul drumului improvizat sălta acum, cu băgare de seamă, o altă maşină, ale cărei faruri străpungeau în sus şi-n jos lanul de porumb. Se opri în parcarea improvizată şi din ea coborî un bărbat în alb, cu o geantă neagră. Mehyde, medicul legist.

Şeriful îl urmări cum păşea prudent printre bulgării de pământ uscat, nevrând să-şi murdărească pantofii. Medicul discută cu căpitanul, apoi se aplecă deasupra cadavrului. Îl studie o vreme din mai multe unghiuri, apoi îngenunche şi legă cu grijă nişte pungi de plastic în jurul mâinilor şi al picioarelor victimei. După care scoase din geanta neagră un soi de aparat – un analizator anal, îşi amintise brusc şeriful. Iar acum umbla la zonele intime ale cadavrului. Îi lua temperatura. Dumnezeule! Ce mai meserie!

Hazen aruncă o privire în sus, spre cerul întunecat, dar ulii dispăruseră de mult. Cel puţin ei ştiau foarte bine când să plece, fără să le-o spună cineva.

Medicul legist şi paramedicii începură să împacheteze cadavrul. Un poliţist scotea săgeţile cu ciori din pământ, etichetându-le şi plasându-le apoi în lăzi frigorifice. Şeriful îşi dădu seama că trebuia să urineze. Cafelele alea afurisite. Dar nu era doar atât; aciditatea începea să-i bolborosească în stomac. La naiba, spera că nu i se redeclanşa ulcerul. În mod cert nu-şi dorea să verse în faţa tuturor personajelor ăstora.

Se uită în jur, asigurându-se că nimeni nu-i dădea atenţie, şi se furişă în lanul întunecat. Merse de-a lungul unui şir, respirând adânc, încercând să ajungă destul de

departe pentru ca urina lui să nu fie găsită şi inclusă printre dovezi. Nu era nevoie să străbată cine ştie ce distanţă; orice nu se afla în imediata apropiere a locului faptei era prea puţin interesant pentru agenţii poliţiei statale.

Se opri dincolo de cercul pe care-l desenau în lan luminile de la locul crimei. Acolo, în adâncul mării de porumb, murmurul vocilor, bâzâitul estompat al generatorului şi violenţa bizară de la locul crimei păreau foarte departe. Pe lângă el trecu o adiere, doar o uşoară mişcare a aerului înăbuşitor, dar porumbul din jurul său se legănă, foşnind. Hazen se opri o clipă, trăgând aerul în nări. Pe urmă îşi desfăcu fermoarul, şi urină zgomotos. În final, cu o scuturătură care făcu să-i zornăie pistolul, cătuşele, bastonul şi cheile, se aranjă la loc, şi-şi netezi ţinuta.

În timp ce se răsucea, zări ceva în strălucirea luminii reflectate. Se opri şi plimbă fasciculul lanternei printre şirurile de porumb. Era acolo, în şirul următor. Se uită mai îndeaproape. O bucată de pânză, agăţată în partea de sus a unei tulpini, de o pănuşă uscată. Părea să fie din acelaşi material ca şi hainele victimei. Hazen flutură lumina lanternei în sus şi în jos, dar nu descoperi nimic altceva.

Se îndreptă de spate. Se implica din nou. Nu era cazul lui. Poate avea să pomenească despre bucata de material; poate avea să lase poliţia statală s-o descopere. Dacă avea, evident, vreo semnificaţie.

Când ieşi înapoi în luminiş, căpitanul se grăbi să se-ndrepte spre el.

— Tocmai vă căutam, domnule şerif, spuse el.

Avea un aparat GPS portabil într-o mână, o hartă topografică a Statelor Unite în cealaltă şi expresia chipului său era total diferită de cea pe care o avusese cu doar

câteva minute în urmă.

— Felicitări.

— Cum adică? întrebă Hazen.

Căpitanul arătă către GPS.

— Conform aparatului, ne aflăm în perimetrul localităţii Medicine Creek. Mai exact, la o distanţă de trei virgulă şapte metri de hotar. Ceea ce înseamnă că acest caz vă aparţine, domnule şerif. Noi suntem gata să vă ajutăm, fireşte, dar cazul e al dumneavoastră. Aşa că daţi-mi voie să fiu primul care vă felicită.

Avea o figură radioasă, şi-i întinse mâna.

Şeriful Dent Hazen i-o ignoră. Îşi scoase în schimb pachetul de ţigări din buzunarul de la piept, îl scutură ca să scoată una, şi-o îndesă între buze şi o aprinse. Trase din ea şi apoi vorbi, expirând fumul odată cu cuvintele:

— Trei virgulă şapte metri? repetă el. Dumnezeule mare!

Căpitanul îşi lăsă mâna să cadă pe lângă corp.

Hazen îşi dădu drumul.

— Victima a fost ucisă altundeva şi cărată până aici. Criminalul a venit prin porumb, din partea aia, şi a târât-o pe ultimii circa şase metri. Dacă urmaţi şirul înapoi de la tulpina aia ruptă, o să găsiţi o bucată de material agăţată în porumb. Se potriveşte cu hainele victimei, dar e prea sus pentru ca ea să fi trecut pe-acolo pe propriile picioare, aşa că, probabil, a fost cărată în spate. O să găsiţi urmele mele de paşi şi locul unde m-am uşurat, un şir mai încolo; nu le luaţi în seamă. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, domnule căpitan, chiar e nevoie de toţi oamenii ăştia? Suntem la locul unei crime, nu în parcarea unui supermarket. Vreau să rămână numai fotograful, medicul legist şi tipul care adună probe. Spuneţi-le celorlalţi să plece.

— Domnule şerif, avem nişte proceduri care trebuie respectate...

— Procedurile dumneavoastră sunt acum cele pe care vi le spun eu.

Căpitanul înghiţi în sec.

— Vreau cât mai curând doi câini poliţişti atestaţi la AKC[4] şi bine antrenaţi, care să caute urmele. Şi vreau să-mi aduci echipa de criminalişti din Dodge[5].

— Corect.

— Şi încă un lucru.

— Ce anume?

— Vreau ca băieţii tăi să-i tragă pe dreapta pe toţi reprezentanţii presei. Mai ales camionetele televiziunilor. Să-i ţină pe loc până terminăm treaba aici.

— Pentru ce să-i tragă pe dreapta?

— Să le dea tuturor amenzi pentru depăşirea vitezei. La asta sunteţi buni, nu-i aşa?

Fălcile încleştate ale căpitanului se strânseră şi mai tare.

— Şi dacă nu depăşesc viteza?

Şeriful Hazen râni.

— Oh, o s-o depăşească, nicio grijă. Îmi pun capul pentru asta.

---

4 American Kennel Club, organizaţie care ţine evidenţa câinilor de rasă pură. (n.tr.)

5 Dodge City, oraş real, capitala districtului Ford din statul Kansas. (n. red)

3

Ajutorul de şerif Tad Franklin stătea aplecat deasupra biroului său, completând grămezi de formulare neobişnuite şi străduindu-se să pretindă că liota de reporteri de televiziune şi de jurnalişti aflaţi chiar de partea cealaltă a geamului blindat al biroului şerifului din Medicine Creek nu exista. Cartierul general al reprezentantului legii se afla în partea din faţă a unui fost magazin universal de produse ieftine, fapt care îi plăcuse întotdeauna lui Tad, pentru că le putea face cu mâna trecătorilor, intra în vorbă cu pietonii şi ţinea sub observaţie pe oricine venea sau pleca. Însă acum, dezavantajele poziţiei biroului deveniseră brusc evidente.

Lumina incandescentă a răsăritului de soare dintr-o nouă zi toridă de august începuse să se împrăştie de-a lungul străzii, scoţând la iveală umbrele carelor de reportaj şi poleind feţele nefericite ale reporterilor. Nu închiseseră un ochi toată noaptea şi lucrurile începeau să arate prost. Între tabăra lor şi restaurantul Maisie’s Diner, aflat de partea cealaltă a străzii, era un constant du-te vino, însă meniul fără pretenţii părea doar să le sporească proasta dispoziţie.

Tad Franklin încerca să se concentreze asupra hârtiilor, dar nu era în stare să ignore bătăile în geam, întrebările şi înjurăturile zbierate când şi când. Situaţia începea să devină insuportabilă. Dacă îl trezeau pe şerif, care fura câteva clipe de somn în celula din spate, lucrurile ar fi putut lua o întorsătură şi mai urâtă. Tad se ridică, încercă să afişeze o mână cât mai severă cu putinţă şi întredeschise fereastra.

— Trebuie să vă cer încă o dată să vă îndepărtaţi de geam, zise el.

Primi drept replică un cor în surdină de comentarii ireverenţioase, câteva întrebări strigate şi un curent subteran de nemulţumire generală. Tad îşi dădea seama, după indicativele de pe tăbliţele de înmatriculare ale camionetelor, că nu avea de-a face cu presa locală; reporterii erau din Topeka, din Kansas City, din Tulsa, din Amarillo şi din Denver. Ei bine, n-aveau decât să se întoarcă acasă şi...

Auzi o uşă trântindu-se în spatele său şi o tuse. Se întoarse şi dădu cu ochii de şerif, care căsca şi-şi freca bărbia ţepoasă, cu părul de pe o parte a capului zburlit pe orizontală. Şeriful şi-l netezi, apoi îşi îndesă pălăria cu amândouă mâinile.

Tad închise fereastra.

— Scuze, domnule şerif, dar oamenii ăştia nu vor nicicum să plece...

Şeriful căscă, îşi flutură cu nepăsare mâna şi întoarse spatele mulţimii. Un reporter din cale-afară de furios din spatele gloatei le trimise un potop de invective, din care se desluşiră clar cuvintele „ţopârlan pitic”. Hazen se apropie de cafetieră şi îşi umplu o ceaşcă. Sorbi din ea, se strâmbă, scuipă cafeaua înapoi în ceaşcă, îşi drese glasul, adăugând şi o flegmă, după care turnă totul înapoi în cafetieră.

— Vreţi s-aduc cafea proaspătă? întrebă Tad.

— Nu, Tad, mulţumesc, răspunse şeriful, bătându-l zdravăn pe umăr. Se răsuci, înfruntând iarăşi grupul de dincolo de fereastră. Băieţii ăştia au nevoie de ceva pentru ştirile de la ora şase, nu crezi? făcu el. E timpul să le ţinem o conferinţă de presă.

— O conferinţă de presă? Tad nu văzuse în viaţa lui o conferinţă de presă, necum să fi participat la vreuna. Cum se face asta?

Şeriful râse răguşit, dezvăluind pentru o clipă un şir de dinţi îngălbeniţi.

— Ieşim şi răspundem la întrebări.

Se apropie de uşa veche de sticlă, o descuie şi îşi scoase capul afară.

— Ce faceţi, băieţi?

Mulţimea tresări şi-i răspunse cu o revărsare de întrebări, o harababură indescifrabilă de strigăte.

Şeriful îşi ridică braţul, cu palma deschisă către mulţime. Purta încă uniforma cu mâneci scurte din noaptea precedentă şi gestul expuse vederii o pată de transpiraţie ca o semilună, care se întindea până la jumătatea distanţei către talie. Hazen era scund, dar îndesat precum un buldog şi avea ceva care impunea respect. Tad îl văzuse rupându-i dinţii unui suspect de două ori mai înalt decât el. „Nu te lua niciodată la bătaie cu cineva care are sub un metru şaptezeci”, îşi zise. Mulţimea amuţi.

Şeriful lăsă mâna în jos.

— Eu şi ajutorul meu, Tad Franklin, vom face o declaraţie şi vom răspunde la întrebările dumneavoastră. Haideţi să ne purtăm ca nişte oameni civilizaţi. Ce părere aveţi?

Mulţimea se foi. Reflectoarele se aprinseră, microfoanele se avântară, se auziră păcănitul reportofoanelor şi zgomotul obturatoarelor de la camerele de luat vederi.

— Tad, hai să le dăm acestor oameni de treabă nişte cafea proaspătă.

Tad se uită la Hazen. Şeriful îi făcu cu ochiul.

Tad înhăţă cafetiera, se uită în ea, o agită cu o mişcare

grăbită. Pe urmă întinse mâna după un set de pahare de plastic, ieşi în faţa uşii şi începu să împartă cafeaua. Se auziră câteva sorbituri, câţiva inspirară prelung, trăgând discret aroma în nas.

— Beţi! strigă Hazen, binedispus. Să nu se spună niciodată că noi, ăştia din Medicine Creek, nu suntem ospitalieri!

Urmă o fornăială generalizată, mai multe sorbituri, câteva priviri furişe în pahare. Cafeaua părea să fi atenuat, dacă nu chiar să fi anihilat însufleţirea grupului. Deşi soarele abia răsărise, căldura era deja înăbuşitoare. Nu aveau pe ce să pună paharele, nu exista niciun coş de gunoi în care să le arunce. Iar pe un afiş de lângă uşa şerifului scria: „NU ARUNCAŢI GUNOAIE PE JOS: AMENDĂ 100”.

Hazen îşi aranjă pălăria, apoi ieşi pe trotuar. Se uită în jur, îndreptându-şi umerii în timp ce camerele rulau. Pe urmă se adresă grupului. Le povesti, într-un limbaj sec de poliţist, cum descoperise cadavrul: le descrise luminişul, cadavrul, păsările trase în ţeapă. Povestea era destul de şocantă, dar şeriful reuşi să o redea în mod decent şi la obiect, aruncând ici şi colo câte un comentariu prietenesc, într-un stil care reuşi să neutralizeze latura macabră. Tad se mira cât de relaxat şi chiar cât de şarmant putea fi şeful lui când îşi dădea silinţa.

Hazen încheie în două minute. După discursul său urmă o avalanşă de întrebări zgomotoase.

— Întrebaţi pe rând; ridicaţi mâna, zise şeriful. Exact ca la şcoală. Oricine strigă îşi pierde rândul. Începe dumneata.

Şi arătă către un reporter numai în cămaşă, un tip enorm, de o obezitate spectaculoasă.

— Există vreo pistă sau suspecţi?

— Am descoperit câteva indicii foarte interesante, pe care le cercetăm. Nu vă pot spune mai mult.

Tad îl privi surprins. Ce indicii? Până în momentul acela, n-aveau absolut nimic.

— Dumneata, spuse Hazen, arătând către un alt ziarist.

— Victima era o localnică?

— Nu. Identificarea nu e încheiată, dar nu era localnică. Cunosc pe toată lumea de pe aici şi pot garanta asta eu însumi.

— Ştiţi cum a fost ucisă?

— Sperăm că medicul legist ne va spune cum. Cadavrul a fost trimis la Garden City. Când vom avea rezultatele autopsiei, veţi fi primii care le vor afla.

Ogarul Cenuşiu[6] de la prima oră a dimineţii, care mergea în nord venind dinspre Amarillo, apăru huruind pe strada principală şi opri în faţa restaurantului lui Maisie, cu frânele pufăind. Tad se miră: autobuzul nu oprea aici aproape niciodată. Cine venea în Medicine Creek în zilele astea sau cine pleca? Poate alţi reporteri, prea neînsemnaţi ca să-şi asigure singuri transportul.

— Doamnă, dumneata, de acolo. Care e întrebarea?

O roşcată robustă împinse spre Hazen un microfon direcţional suplu.

— Ce instituţii sunt implicate în caz?

— Poliţia statală ne-a fost de mare ajutor, însă, de vreme ce cadavrul a fost găsit în raza oraşului Medicine Creek, cazul ne aparţine.

— Dar FBI-ul?

---

6 Greyhound, autobuz al unei companii de transport interurban care operează numeroase rute în toate statele americane. (n. red.)

— FBI-ul nu se implică în cazurile locale de omucidere şi nu ne aşteptăm să manifeste interes. Am convocat o serie întreagă de forţe poliţieneşti, inclusiv laboratorul special de criminalistică şi Brigada Omucideri din Dodge City, care şi-a petrecut toată noaptea la locul faptei. Nu vă faceţi griji, eu şi Tad nu ne chinuim să rezolvăm totul singuri. Ştim să ne facem auziţi, şi o să strigăm destul de tare ca să primim tot ce este necesar pentru rezolvarea cazului, şi încă repede.

Şeriful zâmbi şi făcu cu ochiul.

Se auzi un bubuit şi autobuzul demară într-un nor de praf şi de fum de motorină. Zgomotul acoperi pentru o vreme conferinţa de presă. Fumul se împrăştie apoi, dezvăluind o siluetă singuratică pe trotuarul de vizavi, cu o mică valiză de piele alături. Era un bărbat înalt şi slab, îmbrăcat în negru, şi, în lumina dimineţii, umbra i se întindea până la jumătatea pieţii centrale a localităţii Medicine Creek.

Tad aruncă o privire grăbită către şerif şi îşi dădu seama că şi el îl remarcase pe nou-venit.

Bărbatul îi fixa de peste drum.

Hazen se dezmetici.

— Următoarea întrebare, spuse el, cu energie. Smitty?

Arătă către figura rotofeie a lui Smit Ludwig, reporterul şi proprietarul lui *Cry County Courier,* ziarul local.

— Există vreo explicaţie pentru, ăă, decorul acela straniu? Aveţi vreo teorie despre aranjamentului cadavrului şi al accesoriilor?

— Accesorii?

— Da, chestiile dimprejur.

— Încă nu.

— E posibil să fie un soi de cult satanic?

Ochii lui Tad alunecară involuntar spre trotuarul de

vizavi. Personajul în negru îşi ridicase valiza, dar continua să rămână locului, neclintit.

— E o posibilitate pe care o studiem, zise Hazen. E evident că ne confruntăm cu un individ foarte bolnav.

Tad observă acum că bărbatul în negru coborâse de pe trotuar, îndreptându-se cu nonşalanţă spre ei. Cine putea fi? Fără nicio îndoială, nu semăna a reporter, a poliţist sau a comis-voiajor. De fapt, lui Tad i se părea că seamănă cel mai mult a criminal. Poate era chiar *criminalul.*

Observă că şeriful se uita ţintă în aceeaşi direcţie, ba chiar şi câţiva reporteri se întorseseră într-acolo.

Hazen pescui un pachet de ţigări din buzunarul de la piept şi reîncepu să vorbească:

— Indiferent că e adeptul vreunui cult, un nebun sau ce-o fi fiind, vreau să subliniez – Smitty, asta e foarte important pentru cititorii tăi – că avem de-a face cu persoane din afara oraşului, ba poate chiar din afara statului.

În vocea şerifului se simţi ezitarea când personajul în negru se opri la marginea mulţimii. Deşi erau la jumătatea anilor nouăzeci, bărbatul purta un costum din camgarn negru, cămaşă albă apretată şi cravată de mătase, înnodată strâns la gât. Arăta totuşi proaspăt şi înviorător ca scos din frigider. Se uita drept la Hazen, străpungându-l cu privirea ochilor cenuşii-argintii.

Urmă o scurtă tăcere.

După care personajul în negru începu să vorbească. Nu avea o voce puternică, dar părea să domine mulţimea.

— O afirmaţie fără suport, spuse el.

Se lăsă liniştea.

Hazen desfăcu fără grabă pachetul de ţigări, îl scutură, scoţând în afară capătul unei ţigări, şi şi-o strecură între

buze. Nu spuse nimic.

Tad se uită lung la nou-venit. Arăta atât de slab – cu pielea aproape transparentă, cu ochii albaştri-cenuşii atât de deschişi, încât păreau aproape incandescenţi -, încât ar fi putut fi un cadavru reanimat, un vampir abia ieşit din mormânt. Dacă nu era sculat din morţi, atunci ar fi putut trece cu uşurinţă drept un antreprenor de pompe funebre; oricum ar fi fost, semăna în mod cert cu un mesager al morţii. Tad se simţi ciudat în prezenţa lui.

Ţigara odată aprinsă, Hazen în sfârşit, vorbi:

— Nu-mi amintesc să-ţi fi cerut părerea, domnule.

Bărbatul străbătu tacticos mulţimea, care se despărţi tăcută în două, şi se opri la trei metri de şerif. Pe urmă i se adresă din nou, cu accentul melodios al unui sudist autentic.

— Ucigaşul acţionează într-o noapte foarte întunecoasă, fără lună. Apare şi dispare fără urmă. Sunteţi într-adevăr sigur, domnule şerif, că nu este din Medicine Creek?

Hazen trase prelung din ţigară, suflă un fuior de fum albastru în direcţia străinului şi spuse:

— Şi ce te face să fii atât de categoric?

— Asta e o întrebare la care e cel mai bine să răspund în biroul dumneavoastră, domnule şerif.

Bărbatul întinse mâna, sugerând că Hazen şi Tad ar fi trebuit să intre înaintea lui în micul lor cartier general.

— Cine dracu’ eşti tu, ca să mă pofteşti în propriul meu birou? zise Hazen, începând să-şi piardă cumpătul.

Bărbatul îi aruncă o privire blajină şi îi răspunse cu aceeaşi voce joasă, dulceagă:

— Domnule şerif, îmi permiteţi să vă sugerez că şi acestei întrebări, deopotrivă de potrivite, e mai bine să-i

răspund tot între patru ochi? Desigur, pentru binele *dumneavoastră.*

Se întoarse către reporteri înainte ca şeriful să-i fi putut răspunde.

— Vă informez, cu părere de rău, că această conferinţă de presă s-a încheiat.

Spre desăvârşita uimire a lui Tad, reporterii se întoarseră cu spatele şi se îndepărtară.

4

Şeriful luă poziţie în spatele biroului său uzat, acoperit cu melamină. Tad se aşează pe scaunul lui obişnuit, într-o aşteptare neliniştită. Străinul în negru îşi lăsă bagajul lângă uşă şi şeriful îi oferi scaunul de lemn tare al vizitatorului, despre care pretindea că dă gata orice suspect în cinci minute. Bărbatul se instală cu mişcări lente, elegante, îşi aruncă un picior peste celălalt, se lăsă pe spătar şi se uită la şerif.

— Adu-i oaspetelui nostru o cafea, zise Hazen, cu un surâs vag.

În cafetieră mai rămăsese suficient lichid cât pentru o jumătate de ceaşcă, care îi fu imediat oferită vizitatorului.

Acesta o luă, îi aruncă o privire, o aşează pe masă şi zâmbi.

— Sunteţi foarte amabili, dar eu sunt băutor de ceai. Ceai verde.

Tad se întrebă dacă tipul era trăsnit – sau poate homo.

Hazen îşi drese glasul, se încruntă, îşi foi trupul bondoc.

— OK, domnule, sper că-mi vei spune ceva interesant.

Bărbatul îşi scoase portofelul de piele din buzunarul hainei cu un gest aproape apatic şi îl lăsă să se desfacă sub propria greutate. Hazen se aplecă în faţă, îl studie şi se lăsă pe spate cu un oftat.

— FBI. La naiba! Ar fi trebuit să ştiu. Se uită la Tad. Facem echipă cu durii.

— Da, domnule, răspunse Tad.

Cu toate că până atunci nu întâlnise niciun agent FBI,

tipul era exact opusul a ceea ce îşi imagina el.

— Foarte bine, domnule, ăă...

— Agent special Pendergast.

— Pendergast. Pendergast. Reţin greu numele. Hazen îşi aprinse o altă ţigară şi trase din ea cu sete. Eşti aici pentru crima cu ciori? expiră cuvintele într-un nor de fum.

— Da.

— Oficial?

— Nu.

— Deci nu eşti decât dumneata.

— Deocamdată.

— De ce birou ţii?

— Teoretic, de cel din New Orleans. Dar acţionez în cadrul unui – să-i zicem – aranjament special. Bărbatul afişă un zâmbet plăcut.

— Cât stai aici? mormăi Hazen.

— Pe toată durata.

„Pe toată durata a ce?" se întrebă Tad.

Pendergast îşi întoarse ochii spălăciţi spre el şi îi zâmbi.

— Pe toată durata concediului.

Tad rămase fără grai. Tipul ăsta îi citea gândurile?

— A *concediului?* Hazen se foi din nou. Pendergast, chestia asta nu e în regulă. Am nevoie de o autorizaţie din partea biroului local. Aici nu-i staţiune de vacanţă pentru tipii de la Quantico[7].

Urmă un moment de tăcere. După care bărbatul pe nume Pendergast întrebă:

— Sunteţi sigur că mă vreţi aici *oficial,* domnule şerif?

Neprimind alt răspuns decât tăcerea, Pendergast continuă, prietenește:

7 Localitate din statul Virginia unde se află Academia FBI. (n.tr.)

— N-am să mă amestec în cercetările dumneavoastră. O să acţionez în mod independent. Am să vă consult cu regularitate şi-o să facem schimb de informaţii când va fi cazul. Iar toţi cei prinşi vor fi trecuţi în contul dumneavoastră. Nu vreau să-mi asum vreun merit. Nu vă cer decât obişnuitele facilităţi oferite oamenilor legii.

Şeriful se încruntă, se scărpină, apoi se încruntă iarăşi.

— Cât despre arestări, ca să fiu sincer, puţin îmi pasă cine îşi asumă meritul. Nu vreau decât să-l prind pe nemernic.

Pendergast dădu aprobator din cap.

Hazen trase un fum, expiră, mai trase unul. Se gândea.

— Foarte bine, Pendergast, n-ai decât să-ţi petreci aici vacanţa activă. Numai să nu ieşi în evidenţă şi să nu discuţi cu presa.

— Bineînţeles că nu.

— Unde-o să locuieşti?

— Credeam c-o să primesc un sfat de la dumneavoastră.

Hazen emise un râset scurt, ca un lătrat.

— Există un singur loc în tot târgul, şi ăla e la Kraus. Cavernele lui Kraus. Ai trecut pe-acolo când ai intrat în localitate, o casă mare, în mijlocul lanului de porumb, la vreun kilometru şi jumătate înspre vest de oraş. Bătrâna Winifred Kraus închiriază camerele de la etajul de sus. Nu c-ar avea prea mulţi clienţi zilele astea. Şi-o să te convingă să faci un tur al întregii hrube. Probabil că ai să fii primul ei oaspete în ultimul an.

— Mulţumesc, spuse Pendergast, ridicându-se şi luându-şi bagajul.

Hazen îl urmări cu privirea.

— Ai maşină?

— Nu.

Buzele şerifului se arcuiră uşor.

— Te duc pân-acolo.

— O să-mi facă plăcere o plimbare pe jos.

— Eşti sigur? Afară sunt aproape treizeci şi opt de grade. Iar despre costumul dumitale nu s-ar putea spune că e îmbrăcămintea potrivită pentru locurile astea. Hazen rânjea.

— E într-adevăr chiar atât de cald?

Agentul FBI se întoarse şi întinse mâna să deschidă uşa, dar Hazen mai avea o întrebare.

— Cum de-ai aflat atât de repede despre crimă?

Pendergast se opri.

— Conform aranjamentului, am pe cineva din Birou care urmăreşte comunicatele transmise de agenţiile locale de apărare a legii prin cablu şi prin e-mail. Sunt anunţat imediat ce are loc o crimă dintr-o anume categorie. Dar, aşa cum spuneam, mă aflu aici din motive personale, fiindcă am încheiat recent o anchetă destul de obositoare pe Coasta de Est. Am fost pur şi simplu intrigat de natura, hm, interesantă acestui caz.

Inflexiunile cuvântul „interesant” îi zbârliră lui Tad părul de pe ceafă.

— Şi despre ce „categorie anume” e vorba aici? În vocea şerifului se strecura din nou sarcasmul.

— Crime în serie.

— Ciudat, deocamdată n-am descoperit decât o singură crimă.

Celălalt se răsuci încet. Ochii lui reci, cenuşii, îl fixară pe Hazen. Cu glas foarte scăzut, spuse:

— Deocamdată.

5

Winifred Kraus se întrerupse din brodat ca să se uite îndelung la priveliştea foarte stranie care se zărea prin geamul salonului ei modest. Se simţi uşor înspăimântată. Pe mijlocul şoselei mergea un bărbat înalt în negru, cu o valiză de piele. Era la mai multe sute de metri depărtare dar Winifred Kraus avea ochi ageri şi îşi dădea seama că, în lumina strălucitoare a verii, părea fantomatic, subţire şi lipsit de substanţă. Era speriată fiindcă îşi amintise cum, cu mulţi ani în urmă, tatăl ei îi povestise că aşa avea să sosească moartea; că avea să se întâmple când se aştepta mai puţin: un bărbat venind cu pas agale pe drum, urcând treptele şi bătându-i la uşă. Un bărbat în negru. Şi, când te-ai fi uitat la picioarele lui, ai fi văzut, în loc de pantofi, copite despicate, şi ai fi simţit miros de foc şi de pucioasă, şi ăsta ar fi fost sfârşitul, şi ai fi fost târât, ţipând, în iad.
Bărbatul se apropia calm, cu paşi mari, şi umbra lui înghiţea drumul ce i se aşternea înainte. Winifred Kraus îşi spuse că era o bleagă, că totul nu era decât o poveste şi că, oricum, moartea nu căra după ea o valiză. Dar de ce s-ar fi îmbrăcat cineva în negru în perioada aceea a anului? Nici măcar pastorul Wilbur nu-şi punea haine negre pe o asemenea căldură. Şi bărbatul acela nu era pur şi simplu îmbrăcat în negru, ci purta un costum, cu haină şi tot restul. Oare vindea ceva? Dar atunci unde îi era maşina? Nimeni nu mergea pe jos pe Cry County Road – nimeni. Sau cel puţin nimeni n-o mai făcuse de pe vremea dinaintea războiului, când ea era copil şi când, la începutul primăverii,

treceau pe aici tot felul de vagabonzi, în drum spre câmpiile din California[8].

Bărbatul se opri în locul unde drumeagul desfundat şi prăfuit din faţa casei ei se intersecta cu macadamul şoselei. Îşi ridică ochii, parcă uitându-se direct către salon, şi Winifred îşi lăsă din reflex broderia deoparte. Acum intra pe drumul de acces. Venea către casă. Venea într-adevăr către casa ei. Şi avea părul atât de alb, pielea atât de palidă şi un costum atât de negru...

Se auzi sunetul grav al inelului care lovea în uşa de la intrare. Winifred îşi puse speriată mâna la gură. Să răspundă? Să-l aştepte să plece? Oare *avea să plece?*

Aşteptă.

Ciocănitul se auzi iarăşi, mai insistent.

Winifred se încruntă. Era o bătrână stupidă. Se ridică de pe scaun respirând adânc, traversă salonul îndreptându-se spre antreu, descuie uşa şi o întredeschise.

— Domnişoara Kraus?

— Da?

Bărbatul se înclinase chiar în faţa ei.

— Nu sunteţi cumva domnişoara Winifred Kraus, cea care oferă găzduire călătorilor? Şi, după cum mi s-a dat de înţeles, una dintre cele mai minunate bucătărese din districtul Cry, Kansas?

— Oh, da.

Winifred deschise uşa ceva mai mult, încântată că, în loc

8 În anii 1920-1930, după descoperirea petrolului şi explozia industriei cinematografice hollywoodiene, foarte mulţi americani din toate statele, îndeosebi din Vestul Mijlociu, au migrat înspre California, atraşi de clima blândă, de preţul mic al pământului şi de perspectiva unei vieţi mai bune în varii domenii de activitate şi într-un spaţiu geografic foarte variat. (n. red.)

de moarte, avea de-a face cu un bărbat politicos.

— Mă numesc Pendergast.

Îi întinse mâna şi ea i-o luă, după o clipă. Era surprinzător de rece şi de uscată.

— M-aţi speriat niţeluş, umblând aşa pe drum. În zilele noastre nimeni nu mai merge pe jos.

— Am venit cu autobuzul.

Regăsindu-şi brusc bunele maniere, Winifred deschise mai larg uşa şi se dădu la o parte.

— Îmi cer scuze, intraţi, vă rog. V-ar plăcea nişte ceai cu gheaţă? Probabil că vă e înfiorător de cald în costumul ăla. Oh, iertaţi-mă, aţi avut cumva un deces în familie...?

— Un ceai cu gheaţă ar fi excelent, mulţumesc.

Într-o stare de plăcută confuzie, Winifred se repezi în cămară, turnă ceai peste gheaţă, adăugă o crenguţă proaspătă de mentă din ghiveciul de pe pervazul ferestrei, aşeză paharul pe o tavă de argint şi se întoarse.

— Poftiţi, domnule Pendergast.

— Sunteţi mult prea amabilă.

— Nu vreţi să luaţi loc?

Se instalară în salonaş. Bărbatul politicos se aşeză picior peste picior şi sorbi din ceai. Privindu-l de aproape, Winifred putu să-şi dea seama că era mai tânăr decât crezuse ea la început: părul pe care îl luase drept alb era, de fapt, neobişnuit de blond. Şi era, de asemenea, destul de chipeş şi de elegant, dacă nu te sinchiseai de culoarea atât de spălăcită a pielii şi a ochilor.

— Închiriez trei camere la etaj, îi explică ea. Din păcate, baia este comună, dar la ora actuală nu am niciun alt chiriaş...

— O să iau tot palierul. O sută de dolari pe săptămână vi

se pare un preţ acceptabil?

— Oh, Doamne!

— Pentru mâncare o să plătesc în plus, bineînţeles. Nu vreau decât un mic dejun uşor şi, ocazional, ceaiul de după-amiază şi cina.

— Sunt mai mulţi bani decât cer de obicei. M-aş simţi...

Bărbatul surâse.

— S-ar putea să descoperiţi că sunt un chiriaş dificil.

— Păi, atunci...

El sorbi din ceai, puse paharul pe farfurioară şi se aplecă înainte.

— Nu vreau să vă şochez, doamnă Kraus, dar trebuie să vă spun cine sunt şi de ce mă aflu aici. M-aţi întrebat dacă a avut loc un deces. De fapt, după cum ştiţi probabil, chiar aşa a fost. Sunt agent special FBI şi investighez crima din Medicine Creek. Bărbatul îşi scoase insigna şi i-o trecu repede prin faţa ochilor.

— Crima?

— N-aţi auzit? La marginea oraşului, descoperită azi-noapte. Fără-ndoială c-o să citiţi despre asta în ziarul de mâine-dimineaţă.

— Oh, vai de mine! Winifred era năucită. O crimă? În Medicine Creek?

— Îmi pare rău. Asta vă face să vă răzgândiţi în privinţa închirierii? Dacă e aşa, vă înţeleg.

— Oh, nu, domnule Pendergast. Nicidecum. Sincer vorbind, o să mă simt mult mai în siguranţă ştiindu-vă aici. O crimă, ce îngrozitor... Se cutremură. Cine Dumnezeu...?

— Mă tem că nu pot fi o sursă de informaţii despre caz. Aş putea să văd camerele? Nu e nevoie să mă însoţiţi la etaj.

— Bineînţeles.

Winifred Kraus zâmbi, cu respiraţia uşor întretăiată, privindu-l cum urca scările. Un tânăr gentleman atât de politicos şi atât de... Pe urmă îşi aduse aminte de crimă. Se ridică şi se duse la telefon. Poate Jenny Parker ştia mai multe. Luă receptorul şi formă numărul, clătinând din cap.

După o vizionare rapidă, Pendergast alese cea mai mică dintre camere – cea din spatele casei – şi îşi puse valiza pe patul de două persoane. Pe birou se afla o oglindă care se răsucea, iar în faţa ei era aşezat un set alcătuit dintr-un lighenaş şi un ulcior, ambele de porţelan. Trase sertarul de sus, eliberând un miros vag de apă de trandafiri şi de stejar. Sertarul era căptuşit cu ziare lăcuite, de la începutul anilor 1900, care făceau reclamă unor utilaje de fermă. Într-un colţ stătea o oală de noapte, cu capacul pus de-a-ndoaselea, după moda veche. Pereţii erau înveliţi într-un tapet cu imprimeu victorian cu flori, foarte decolorat; bordurile erau vopsite în verde şi tavanul era din scânduri. Perdelele erau din dantelă brodată.

Se întoarse lângă pat şi îşi trecu uşor mâna peste cuvertură. Avea un model cusut cu trandafiri şi bujori. Îl studie cu atenţie. Era lucrat de mână. Cineva – fără îndoială domnişoara Kraus însăşi – muncise la el cel puţin un an.

Pendergast rămase neclintit, privind fix modelul migălit cu acul şi inspirând aerul antic al dormitorului. Pe urmă se îndreptă de spate, traversă duşumeaua de lemn care scârţâi sub paşii lui, apropiindu-se de fereastra veche, cu rama numai valuri, şi se uită afară.

Ceva mai jos, în dreapta lui, Pendergast văzu acoperişul metalic, scund şi părăginit al magazinului de suvenire,

separat de casă[9]. Dincolo de el, o alee cu cimentul crăpat cobora într-o adâncitură ce ducea către o râpă, unde se pierdea în întuneric. Alături de magazinul de suvenire era un panou jupuit.

CAVERNELE LUI KRAUS
CEA MAI MARE GROTĂ DIN DISTRICTUL CRY, KANSAS

PUNE-ŢI O DORINŢĂ ÎN BAZINUL INFINITULUI
SUNĂ DIN CLOPOŢEII DE CLEŞTAR
PRIVEŞTE ÎN HĂUL FĂRĂ FUND
TURURILE SE ORGANIZEAZĂ ZILNIC LA 10.00 ŞI 14.00
GRUPURILE ORGANIZATE ŞI AUTOBUZELE
CU TURIŞTI SUNT BINE-VENITE

Pendergast încercă fereastra şi văzu că se deschidea surprinzător de uşor. În încăpere pătrunse o revărsare de aer înăbuşitor, aducând cu sine mirosul prafului şi al holdelor. Perdelele de dantelă se umflară. Afară, imensa mare de porumb galben se întindea până la orizont, întreruptă doar de şirurile îndepărtate de copaci care conturau albia pârâului Medicine. Un stol de ciori se înălţă din lanul nesfârşit şi recăzu în adâncul lui, ospătându-se cu boabele de pe ştiuleţii copţi. Către vest se îngrămădeau nori ameninţători. Liniştea era nesfârşită, la fel ca peisajul.

Pe coridorul de la baza scărilor, Winifred Kraus puse receptorul la loc în furcă. Jenny Parker nu era acasă. Poate plecase în oraş, să afle noutăţi. Avea s-o caute din nou,

9 Pensiunile şi motelurile americane au de obicei câte un mic magazin de suvenire, cu produse locale şi turistice. (n. red.)

după prânz.

Se întrebă dacă ar fi trebuit să-i ducă domnului Pendergast, bărbatul acela drăguţ, încă un pahar cu ceai. Sudiştii erau atât de manieraţi; îşi închipuia că beau o grămadă de ceai cu gheaţă, stând pe verande mari, umbroase, şi că făceau multe alte lucruri de acelaşi gen. Era o zi atât de călduroasă, iar el venise pe jos din oraş. Winifred se duse în bucătărie, umplu un alt pahar şi începu să urce scările. Şi totuşi nu – trebuia să-l lase să despacheteze, să nu-i tulbure intimitatea. Unde-i era capul? Vestea despre crimă o pusese pe jar.

Se întoarse, pregătindu-se să coboare. Dar se opri din nou. De sus se auzise o voce. Pendergast spusese ceva. Oare vorbise cu ea?

Winifred îşi lăsă capul pe o parte, ascultând. Pentru o clipă, casa rămase cufundată în tăcere. Pe urmă Pendergast vorbi din nou şi, de data asta, ea înţelese ce spunea.

— Minunat, rosti vocea melodioasă. Perfect.

6

Drumul era tot atât de drept cum fusese linia de vizare a topografului din secolul al nouăsprezecelea şi flancat de două ziduri neclintite de porumb. Agentul special Pendergast mergea pe jos de-a lungul şoselei lucioase, iar pantofii lui negri cu şireturi – fabricaţi manual de către John Lobb de pe St James Street la Londra – imprimau un şir de amprente vagi pe asfaltul lipicios.

În faţă zări locul unde vehicule grele intraseră şi ieşiseră din lanul de porumb, lăsând pe şosea dâre maronii şi bulgări de pământ. Ajunse acolo şi intră pe drumul primitiv de acces croit de buldozere până la locul crimei. Picioarele i se afundară în pământul prăfos.

În locul unde drumul se lărgea într-o parcare improvizată stătea, cu motorul pornit, o maşină a poliţiei statale. Apa din instalaţia de aer condiţionat îi picura în ţărână. Accesul la locul crimei era blocat cu bandă galbenă înfăşurată în jurul unor pari înalţi, bătuţi în pământ. În maşină stătea un poliţist, citind o carte în ediţie de buzunar.

Pendergast se apropie şi bătu uşor în geam. Omul tresări, dar îşi reveni imediat. Puse în grabă cartea deoparte, coborî şi se postă în faţa lui Pendergast, privind chiorâş în lumina fierbinte a soarelui, cu mâinile agăţate de găicile curelei. Un torent de aer rece se scurse din maşină.

— Tu cine dracu’ eşti? întrebă el.

Avea braţele acoperite cu păr fin, roşcat, şi cizmele de piele îi scârţâiau la fiecare mişcare.

Pendergast îi arătă insigna.

— Oh! FBI. Îmi cer scuze. Poliţistul se uită în jur. Unde vă e maşina?

— Aş vrea să arunc o privire la faţa locului, răspunse Pendergast.

— Vă rog. Însă n-a mai rămas nimic. Au luat totul.

— N-are importanţă. Dă-mi voie să nu te mai deranjez în continuare.

— N-a fost nicio problemă, domnule.

Uşurat, poliţistul se urcă din nou în automobil şi închise uşa.

Pendergast ocoli maşina şi se ghemui cu grijă pe sub banda galbenă. De luminişul iniţial îl despărţeau douăzeci de metri. Acolo se opri, examinând locul. Era gol, aşa cum spusese poliţistul. Nimic altceva decât ţărână, mirişte strivită şi mii de urme de paşi. Chiar în centru se vedea o pată, nu foarte mare.

Pendergast rămase neclintit, sub soarele nemilos, vreme de câteva minute. Doar ochii i se mişcau în timp ce studia cu atenţie luminişul. Pe urmă îşi duse mâna la buzunarul hainei şi scoase fotografia cadavrului *în situ,* luată de la foarte mică distanţă. O altă fotografie reprezenta o vedere generală, cu ciorile trase în ţeapă şi pădurea de beţe. Pendergast reconstitui cu repeziciune în capul său scena originală şi-o fixă în minte, cercetând-o.

Rămase nemişcat vreme de un sfert de oră. Pe urmă puse în sfârşit fotografiile înapoi în buzunar şi făcu un pas înainte, examinând un ciot de tulpină de porumb care zăcea la picioarele sale. Fusese ruptă, nu tăiată. Înaintă şi găsi un al doilea ciot, apoi un al treilea, un al patrulea. Toate rupte. Pendergast se întoarse la marginea luminişului şi alese o plantă de porumb. Îngenunche şi o apucă de

partea cea de jos, dar, oricât se strădui, nu reuşi s-o rupă.

Intră mai spre centrul luminişului. Nu avea importanţă unde punea piciorul – nu-l putea răvăşi mai mult decât era deja răvăşit. Înainta încet, aplecându-se uneori ca să studieze câte ceva în amestecătura de porumb şi ţărână. Din când în când, lua ceva cu o pensetă pe care o scosese dintr-un buzunar al costumului, îl privea şi îl lăsa să cadă. Parcurse luminişul în acest mod timp de aproape o oră, încovoiat sub soarele torid.

Nu păstră nimic.

În cele din urmă, ajunse în capătul opus şi intră printre şirurile dese de porumb. Câteva bucăţi de material rupt fuseseră găsite agăţate de unele tulpini şi nu-i fu greu să descopere indicatoarele care le marcau poziţia.

Pendergast merse de-a lungul rândului, dar erau atât de multe urme de pantofi şi de labe de câini, încât încercarea de a urmări ceva era lipsită de orice speranţă. Raportul preliminar spunea că două haite de câini poliţişti de rase diferite fuseseră puse să ia urma criminalului, dar refuzaseră s-o urmeze. Pendergast se opri în pădurea de porumb, scoase din buzunar un mic sul de hârtie lucioasă şi îl desfăcu. Era o fotografie făcută cândva înaintea crimei, reprezentând câmpul văzut de sus. Şirurile de porumb nu se întindeau sub forma unor linii drepte, aşa cum aveai impresia de la nivelul solului, ci erau mai degrabă curbe, urmărind configuraţia terenului şi creând elipse ciudate, ca într-un labirint. Pendergast identifică şirul pe care se afla şi îi urmări cu atenţie curba. Pe urmă trecu, anevoie, în şirul alăturat, apoi în următorul. Studie încă o dată fotografia făcută din avion, urmărind traseul şirului pe care se afla. Era mult mai bine: se desfăşura pe teren plat pe o porţiune

foarte lungă, după care cobora către albia pârâului, într-un loc unde acesta făcea o buclă, îndreptându-se către oraş.

De fapt, era singurul şir de porumb care ieşea către pârâu.

Pendergast o porni în josul lui, îndepărtându-se de locul crimei. Arşiţa se înstăpânise în lan şi, în lipsa vântului, transformase câmpul într-un cuptor. Pe măsură ce terenul cobora către pârâu, peisajul monoton al holdei de porumb se dezvăluia mai deplin, răsfirându-se către un orizont încă mai îndepărtat, apăsător prin vastitatea întinderii lui. Pârâul îndepărtat, cu pâlcurile sale de plopi albi asimetrici, pe jumătate uscaţi, nu făcea decât să sporească senzaţia de dezolare. Pendergast se oprea din când în când, examinând o tulpină de porumb sau un bulgăre de pământ. Uneori prindea câte ceva cu penseta, lăsându-l apoi să cadă la loc.

În cele din urmă, şirul îl duse chiar în valea pârâului. Acolo unde tulpinile de porumb şi ţărâna făceau loc malului nisipos, Pendergast se opri şi îşi coborî privirea.

Pe nisipul întărit se zăreau urme de paşi: urme de tălpi goale, întipărite adânc. Agentul FBI îngenunche şi atinse una dintre ele. Era a unui picior de mărimea patruzeci şi patru. Ucigaşul cărase un corp greu. Pendergast se ridică şi merse pe lângă urme până în locul unde intrau în pârâu. Pe malul opus nu se vedea niciun şir de paşi care să iasă din apă. Se plimbă în susul şi în josul albiei în căutarea lui, dar nu găsi nimic.

Criminalul parcursese o distanţă mare mergând prin vad.

Pendergast se întoarse în lan şi o porni de-a lungul şirului înapoi, către luminiş. Oraşul Medicine Creek semăna cu o insulă în mijlocul oceanului; era dificil să vii sau să pleci fără să fii văzut. Toată lumea cunoştea pe toată lumea şi o

sută de perechi de ochi bătrâni, dar ageri, priveau ţintă de pe verande sau de la ferestre, urmărind sosirea şi plecarea maşinilor. Singurul mod prin care un străin ar fi putut ajunge nevăzut în oraş era prin marea de porumb – şi cea mai apropiată localitate se afla la mai bine de treizeci de kilometri.

Prima intuiţie a lui Pendergast se vedea confirmată: ucigaşul era, probabil, unul dintre locuitorii din Medicine Creek.

7

Harry Hoch, al doilea cel mai iscusit vânzător de utilaje agricole din districtul Cry, nu mai lua decât rareori autostopişti, dar se gândi că în cazul acesta putea face o excepţie. La urma urmei, gentlemanul în haine de doliu de pe marginea drumului avea o figură atât de tristă. Moartea o răpise pe mama lui Harry cu exact un an înainte, şi fiul ei ştia foarte bine cum e în asemenea situaţii.

Opri Fordul Taurus pe pietriş, doar puţin mai departe pe şosea, şi claxonă scurt. Coborî geamul în vreme ce bărbatul se apropia fără grabă.

— Unde mergi, prietene? întrebă Hoch.

— La spitalul din Garden City, dacă deranjul nu e prea mare.

Harry se cutremură. Bietul om. Morga districtului se afla la subsol.

Probabil că abia se întâmplase.

— Nu e niciun deranj. Urcă.

În timp ce pasagerul intra în maşină, Harry îi aruncă o privire pe furiş. Cu pielea aia palidă, avea să se-aleagă cu o insolaţie periculoasă dacă nu era atent. Şi cu siguranţă nu era de prin partea locului; nu cu un asemenea accent.

— Eu mă numesc Harry. Harry Hoch. Întinse mâna.

Bărbatul îşi strecură în palma lui mâna rece şi uscată.

— Încântat de cunoştinţă. Numele meu e Pendergast.

Hoch aşteptă şi prenumele, dar acesta nu fu rostit. Îşi eliberă mâna şi puse în funcţiune aparatul de aer condiţionat. Din orificii răbufniră pale de aer rece. Afară era

ca-n iad. Cuplă maneta de viteze şi apăsă pe acceleraţie, ţâşnind din nou pe drum şi prinzând viteză.

— Ce zici de căldura asta, Pendergast? întrebă el după o clipă.

— Ca să fiu sincer, domnule Hoch, cred că mă-mpac bine cu canicula.

— Da, foarte bine, dar treizeci şi opt de grade, cu umiditate sută la sută? râse Hoch. Cred c-ai putea coace un ou chiar aici, pe capota mea.

— N-am nicio îndoială.

Se lăsă tăcerea. „Ciudat individ", îşi spuse Hoch.

Pasagerul nu părea să aibă chef de pălăvrăgeală, aşa că Hoch se mulţumi să tacă şi să conducă. Fordul argintiu zbura pe drumul drept ca o săgeată cu o sută patruzeci şi cinci de kilometri la oră, şi, în siajul său, porumbul unduia, fremătând. Kilometrii nu se deosebeau între ei şi în zonă nu erau niciodată poliţişti. Lui Harry îi plăcea să străbată în viteză asemenea drumuri secundare, singuratice. În afară de asta, se simţea excelent: tocmai vânduse o combină Case 2388, cu şase capete de recoltare şi distribuitor de pleavă, pentru o sută douăzeci de mii de dolari. Era a treia din vara aceea şi îi adusese o excursie de weekend pe cheltuiala firmei la San Diego, unde avea de gând s-o facă lată. Ce mama dracului!

La un moment dat, drumul se lărgi pentru scurtă vreme şi trecură în goană pe lângă un grup de case dărăpănate, lăsate în paragină; pe lângă un şir de clădiri din cărămidă, cu două nivele, pustii şi fără acoperişuri; şi pe lângă un siloz de cereale, uşor aplecat asupra unor şine de cale ferată năpădite de buruieni.

— Ce-i asta? întrebă Pendergast.

— Crater, Kansas. Adică mai bine zis a fost Crater, Kansas. Acum treizeci de ani, era un oraş obişnuit. Dar a murit, pur şi simplu, ca multe altele. Lucrurile se petrec întotdeauna la fel. Întâi dispare şcoala. Pe urmă, magazinul alimentar. Pe urmă, fermierii nu te mai aprovizionează. Ultimul care rămâne e codul poştal. Nu, nu e adevărat: cârciuma e cea care dispare ultima. Asta se întâmplă în tot districtul Cry. Ieri, Crater. Mâine, Depew. Iar poimâine, cine ştie? Poate Medicine Creek.

— Sociologia unui oraş muribund trebuie să fie destul de complexă, zise Pendergast.

Hoch nu înţelese unde voia să ajungă pasagerul său, aşa că nu răspunse.

După mai puţin de o oră, depozitele de cereale din Garden City apărură la orizont ca nişte zgârie-nori bulbucaţi. Oraşul în sine era scund, plat şi invizibil.

— Te las chiar în faţa spitalului, domnule Pendergast, zise Hoch. Şi condoleanţele mele rău pentru oricine ţi-a murit. Sper că n-a fost o moarte prematură.

— Timpul e o furtună în care ne rătăcim cu toţii, domnule Hoch, răspunse Pendergast chiar când clădirea de cărămidă portocalie a spitalului le apăru înaintea ochilor, înconjurată de o mare de maşini sclipitoare.

Hoch avu nevoie de încă o jumătate de oră de mers în viteză, cu geamurile deschise, ca să-şi revină din sperietură.

Echipat cu un halat chirurgical cu două numere mai mare şi o bonetă de hârtie care îl făcea să se simtă ridicol, şeriful Hazen se uita în jos, la targa cu rotile. O etichetă se bălăbănea agăţată de un deget al piciorului drept, dar el n-

avea nevoie s-o citească. Sheila Swegg, de două ori divorţată, fără copii, în vârstă de treizeci şi doi de ani, cu domiciliul în Bromide, Oklahoma, pe Whispering Meadows Trailer Estate, la numărul 40A.

O paţachină albă.

Era întinsă pe masa de oţel, ciopârţită precum o halcă de carne, cu organele interne stivuite cu grijă alături. Partea superioară a cutiei craniene fusese îndepărtată şi creierul stătea alături, într-un castron. Mirosul de putreziciune îţi tăia răsuflarea; înainte de a ajunge acolo, femeia zăcuse în lanul încins peste douăzeci şi patru de ore. Medicul legist, un tânăr entuziast şi plin de energie pe nume Mehyde, era aplecat deasupra ei, tăind şi secţionând cu încântare şi turuind în jargon medical în microfonul suspendat. „Încă cinci ani, îşi spuse Hazen, şi realitatea acidă îi va toci o parte din aparenţa asta veselă.”

Mehyde trecuse de la trunchi la gât şi tăia cu mişcări scurte, rapide, ale mâinii drepte. Unele tăieturi scoteau un pârâit care nu-i plăcea deloc lui Hazen. Se căută în buzunar, vrând să pescuiască o ţigară, dar îşi aminti de afişul pe care scria „Fumatul interzis”; înhăţă, în schimb, cutia cu pastile mentolate de alături, ducându-şi câte una sub fiecare nară, şi îşi concentră gândurile în altă parte: Jayne Mansfield în *The Girl Can’t Help It,* serile de polcă la Deeper Elks Lodge, duminicile la pescuit în Hamilton Lake State Park. Orice altceva în afară de rămăşiţele Sheilei Swegg.

— Hm, făcu medicul legist. Vreţi să vă uitaţi puţin?

Gândurile plăcute dispărură tot atât de repede cum veniseră.

— La ce? întrebă Hazen.

— Aşa cum am bănuit. Os hioid rupt. Mai exact, os hioid

distrus. Pe gât are vânătăi foarte vagi, şi asta o confirmă.

— Strangulată?

— Nu tocmai. Gâtul i-a fost rupt. A murit din cauza secţionării coloanei vertebrale, înainte de a fi strangulată.

Nu, nu, nu!

— I-a sucit gâtul cu o forţă colosală. Uitaţi-vă aici. Cartilajul cricoid e complet separat, atât de cel tiroid, cât şi de lamină. N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Inelele traheale sunt strivite. Vertebrele cervicale sunt fisurate în, ia să văd, patru locuri. *Cinci* locuri.

— Te cred, doctore, spuse Hazen, uitându-se în altă parte.

Doctorul îşi ridică privirea şi zâmbi.

— Prima autopsie, nu?

Hazen simţi un val de iritare.

— Sigur că nu, minţi el.

— E greu să te obişnuieşti, ştiu. Mai ales când încep să se „coacă" niţel. Vara nu e bună. Nu e bună deloc.

În timp ce doctorul îşi relua activitatea, Hazen percepu prezenţa cuiva în spatele său. Se întoarse şi tresări: era Pendergast, apărut ca din senin.

Doctorul se uită în sus, surprins.

— Domnule? Scuzaţi-mă, dar noi...

— E în regulă, zise Hazen. E de la FBI, se ocupă de caz sub coordonarea mea. Agentul special Pendergast.

— Domnule agent special Pendergast, zise doctorul, uşor iritat, n-aţi vrea să vă identificaţi, pentru înregistrare? Şi să vă puneţi un halat şi o mască, dacă nu vă deranjează? Le găsiţi acolo.

— Sigur că da.

Hazen se întrebă cum naiba reuşise Pendergast să

ajungă acolo fără maşină. Dar nu-i părea rău să-l vadă. Şerifului i se părea, şi nu pentru prima oară, că interesul agentului FBI faţă de caz îi putea fi de folos. Atâta timp cât se încadra în program.

Pendergast se întoarse o clipă mai târziu, echipat ireproşabil. Doctorul se ocupa acum de faţa victimei, desprinzând bucăţi groase de ţesut şi apăsându-le apoi la loc cu degetele. Fusese dezgustător şi înainte, când nu lipseau decât nasul, buzele şi urechile. Hazen se holba la fâşiile de muşchi, la albeaţa ligamentelor, la liniile subţiri de grăsime gălbuie. Doamne, era oribil!

— Îmi permiteţi? întrebă Pendergast.

Medicul se dădu la o parte şi Pendergast se aplecă la numai câţiva centimetri de chipul fără trăsături, umflat şi puturos. Privi locurile sfâşiate şi însângerate unde se aflaseră cândva nasul şi buzele. Scalpul fusese jupuit şi tras spre spate, dar Hazen desluşi totuşi părul blond vopsit cu rădăcinile sale negre. Pendergast se trase înapoi.

— Amputările par să fi fost făcute cu un instrument rudimentar.

Doctorul ridică din sprâncene.

— Un instrument rudimentar?

— Aş sugera o examinare microscopică a suprafeţelor şi un set complet de fotografii. Iar o parte a scalpului a fost sfâşiată, aşa cum aţi observat, fără îndoială.

— Corect. Bine.

Sfatul părea să-l fi iritat pe doctor.

Hazen nu-şi putu reţine zâmbetul. Agentul îl cam făcea pe doctor de ruşine. Dar, dacă Pendergast avea dreptate în privinţa asta... Se abţinu să-l întrebe la ce fel de „instrument rudimentar” se gândea. Îşi simţi stomacul

răscolindu-se şi se întoarse imediat cu gândul la Jayne Mansfield.

— Se ştie ceva despre buze, urechi şi nas? întrebă Pendergast.

— Poliţia n-a reuşit să le dea de urmă, răspunse medicul legist.

Hazen se simţi enervat la auzul acestei critici implicite. Legistul se purtase aşa toată după-amiaza, făcând un comentariu jignitor după altul despre deficienţele raportului lui Hazen şi, prin extensie, despre munca sa. Adevărul era că, până când ajunsese el să preia cazul, poliţia statală încurcase deja de minune lucrurile.

Doctorul reluă ciopârţirea rămăşiţelor pământeşti ale Sheilei Swegg. Pendergast începu să dea ocol mesei, uitându-se, pe rând, la fiecare organ, cu mâinile la spate, de parcă ar fi admirat o sculptură dintr-un muzeu. Ajunse la eticheta legată de deget.

— Văd că aţi reuşit s-o identificaţi.

— Da, spuse Hazen, tuşind. O amărăşteancă din Oklahoma. I-am găsit maşina, o vechitură coreeană, ascunsă în porumb, la opt kilometri pe malul celălalt al pârâului.

— Aveţi idee ce căuta acolo?

— Am găsit în portbagaj mai multe lopeţi şi târnăcoape. Căutătoare de relicve – ăştia tot timpul se furişează în preajma cimitirelor şi sapă. Vor să găsească obiecte vechi indiene.

— Deci aşa ceva se-ntâmplă des?

— Pe aici nu prea, dar, da, există oameni care trăiesc din asta, hălăduiesc din stat în stat şi jefuiesc aşezările de demult, adună tot felul de chestii pe care le vând în halele

de vechituri. Niciun mormânt indian, câmp de luptă sau cimitir de pistolari[10], din Dodge City până-n California, nu le-a scăpat. N-au pic de ruşine.

— Avea cazier?

— Câteva mărunţişuri. Cărţi de credit falsificate, vânzarea unor mărfuri contrafăcute pe internet, escrocherii minore cu asigurările.

— Aţi făcut progrese reale, domnule şerif.

Hazen dădu scurt din cap.

— Mda, spuse doctorul, am cam terminat aici. Are vreunul dintre dumneavoastră vreo întrebare sau vreo dorinţă specială?

— Da, spuse Pendergast. Păsările şi săgeţile.

— În refrigerator. Vreţi să le vedeţi?

— Dacă sunteţi amabil.

Doctorul dispăru şi se întoarse peste o clipă, împingând o altă targă, pe care ciorile fuseseră aranjate cu grijă, în şiruri, având fiecare o etichetă de deget. „Sau poate etichetă de gheară”, meditä Hazen. Alături de ele era mormanul de săgeţi în care fuseseră trase-n ţeapă.

Pendergast se aplecă asupra lor, dădu să-ntindă mâna, apoi se opri.

— Se poate?

— Vă rog.

Agentul luă o săgeată cu mâna învelită într-o mănuşă de latex şi o răsuci cu încetineală.

— Poţi cumpăra imitaţii de astea de la orice staţie de

10 În original *boothill* (de la *boot* – cizmă, şi *hill* – deal) – cimitir în care erau îngropaţi pistolarii şi, în general, toţi cei care aveau o moarte violentă – care mureau cu cizmele în picioare plus, uneori, săracii. Asemenea cimitire (câteva zeci) sunt specifice Vestului american. Unul a fost descoperit în Dodge City. (n.tr.)

benzină de aici până la Denver, zise Mehyde.

Pendergast continuă să învârtă săgeata în lumină. Pe urmă spuse:

— Asta nu e o imitaţie. E o săgeată autentică, de trestie, a tribului Cheyenne de sud, împodobită cu o pană remige de vultur pleşuv şi cu un vârf de tip Valea Cimarronului II, din cremene de Alibates. Aş zice că a fost făcută între 1850 şi 1870.

Hazen se holbă la Pendergast, care lăsă săgeata jos.

— Toate sunt autentice? întrebă el.

— Toate. Este evident vorba de un singur lot. O astfel de colecţie de săgeţi originale, într-o asemenea stare excepţională, s-ar vinde cu cel puţin zece mii de dolari la Sotheby's.

În tăcerea care urmă, Pendergast luă o pasăre şi o răsuci cu delicateţe, palpând-o.

— Pare complet zdrobită.

— Chiar aşa? Vocea doctorului devenise circumspectă şi iritată.

— Da. Fiecare oscior. E ca un sac cu terci. Îşi ridică privirea. Aveţi de gând să faceţi o necropsie a păsărilor, nu-i aşa, doctore?

Medicul pufni.

— A tuturor? O să facem pentru una sau două.

— V-aş recomanda insistent să le cercetaţi pe toate.

Doctorul făcu un pas înapoi, îndepărtându-se de targă.

— Domnule agent Pendergast, nu-mi dau seama la ce-ar servi o asemenea acţiune, în afară de a irosi timpul meu şi banii contribuabililor. O să examinăm una sau două.

Pendergast puse cioara înapoi, pe targă, luă o alta, o palpă, apoi cercetă încă una, şi, în fine, alese o pasăre.

Înainte ca medicul să apuce să obiecteze, înhăţă un scalpel de pe tava cu instrumente chirurgicale şi îi făcu o tăietură lungă, bine ţintită, pe burtă.

Doctorul îşi regăsi vocea:

— O clipă! Nu aveţi voie...

Hazen îl privi pe Pendergast dezvelind stomacul ciorii. Agentul se opri o clipă, cântărind în mână scalpelul.

— Puneţi imediat pasărea aia jos! se înfurie doctorul.

Pendergast deschise stomacul păsării cu o tăietură rapidă. Înăuntru, ieşind la iveală dintre boabe putrezite de porumb, era un obiect diform, rozaliu, pe care Hazen îl recunoscu dintr-odată drept un nas uman. Stomacul i se răscoli din nou.

Pendergast puse cioara la loc.

— Las descoperirea buzelor şi a urechilor în seama dumneavoastră, domnule doctor, sunteţi un om capabil, spuse el, scoţându-şi mănuşile, masca şi halatul. Vă rog să-mi trimiteţi un exemplar din raportul dumneavoastră final, prin intermediul domnului şerif Hazen.

Şi părăsi încăperea fără să se uite înapoi.

8

Smit Ludwig stătea la tejgheaua barului Maisie’s Diner, având în faţă o farfurie cu chiftele reci, aproape neatinse, şi amestecând într-o ceaşcă plină cu cafea. Era ora şase şi el avea de scris un articol cu care n-o scotea la capăt. Poate povestea asta e prea mult pentru el, medită. Poate nu e el în stare s-o scrie. Poate în toţi acei ani în care nu se ocupase decât de târguri agricole şi de accidente de maşină i se tocise pana. Poate nici nu avusese vreodată destul talent, de fapt.

Amesteca şi iar amesteca.

Ludwig zărea, prin geamul de la Maisie’s, uşa închisă a biroului şerifului de pe trotuarul de vizavi. Doamne, în ce hal îl scotea din sărite şeriful ăla certăreţ, necioplitul ăla ignorant! Nu izbutise să-i smulgă nicio informaţie. Şi nici poliţia statală nu-i spusese nimic. Iar pe medicul legist nici măcar nu reuşise să-l prindă la telefon. Cum dracu’ se descurcau ăia de la *New York Times?* Fără îndoială, erau o publicaţie importantă, influentă, şi era mai rău să nu vorbeşti cu ei decât să vorbeşti.

Îşi coborî privirea către cafea. Problema era că nimeni nu se temea de *Cry County Courier.* Îl considerau mai degrabă un soi de farsă locală. Cum ar fi putut să-l respecte, ca reporter, când el apărea, a doua zi, vânzând spaţii pentru reclamă şi, peste încă o zi, era văzut la volanul camionetei ziarului, fiindcă şoferul, Pol Ketchum, trebuia să-şi ducă nevasta la Dodge City pentru chimioterapie?

Dăduse peste cea mai senzaţională poveste din cariera

lui şi el n-avea nimic pentru ediţia de a doua zi. Nimic. Bineînţeles că putea recicla reportajul din ziua precedentă, privind lucrurile dintr-un alt unghi, făcând aluzie la o serie de piste, bătând monedă pe replica „fără comentarii” şi obţinând o copie acceptabilă. Dar sălbăticia şi stranietatea crimei treziseră la viaţă apaticul Medicine Creek, şi oamenii voiau mai mult. Iar o parte din el dorea să se ridice la înălţimea situaţiei, să-i acorde poveştii toată importanţa cuvenită. O parte din el dorea – acum, când i se ivise în sfârşit ocazia – să fie un jurnalist adevărat.

Zâmbi în sinea lui şi clătină din cap. Soţia îi murise, fiica lui plecase de mult către pajiştile mai verzi de pe Coasta de Vest, ziarul îi mergea în pierdere, iar el se apropia de şaizeci şi cinci de ani. *Un jurnalist adevărat.* Era puţin cam târziu pentru asta. Oare ce-şi închipuia?

Ludwig observă că murmurul conversaţiilor din restaurant se stinsese dintr-odată. Zări, cu coada ochiului, o siluetă neagră ezitând în faţa localului. Era agentul acela FBI, studiind meniul lipit pe geam. După care silueta se apropie de uşă şi păşi înăuntru. Se auzi clinchetul clopoţelului de la intrare.

Smit Ludwig se roti încet pe taburetul lui. Poate nu era totul pierdut. Poate reuşea să scoată ceva de la agent. Era puţin probabil, dar merita o încercare. Chiar şi pentru cea mai măruntă firimitură. Smit Ludwig putea să facă minuni cu ea.

Tipul de la FBI – oare cum îl chema? — se strecură pe una dintre banchete şi Maisie ieşi să-i ia comanda. Nu-i era greu s-o audă pe ea – vocea răsunătoare îi ajungea în toate colţurile restaurantului -, dar fu nevoit să-şi încordeze auzul ca să prindă replicile rostite cu glas scăzut de agent.

— În meniul special al zilei de astăzi, tună Maisie, avem chiftele.

— Bineînţeles, zise agentul FBI. Chiftele.

— Da. Chiftele cu sos alb, piure de cartofi cu usturoi – de casă, nu din cutie – şi garnitură de fasole verde. Fasolea verde conţine fier, iar fierul v-ar face, cu siguranţă, foarte bine.

Ludwig îşi ascunse un zâmbet. Maisie îl lua deja în primire pe bietul străin. Dacă nu câştiga cinci kilograme până la plecare, motivul n-avea să fie lipsa încercărilor de intimidare.

— Văd că aveţi friptură de porc cu fasole, spuse bărbatul. Ce fel de leguminoase folosiţi, mai exact?

— Leguminoase? Nici vorbă de leguminoase în mâncarea *noastră!* Folosesc numai ingrediente proaspete. Aleg cele mai bune boabe de fasole roşie, adaug slănină sărată, melasă şi condimente, apoi le las să fiarbă peste noapte, la foc foarte mic. Ţi se topesc în gură. E unul dintre felurile noastre de mâncare cele mai apreciate. Atunci să fie porc cu fasole?

Povestea începea să devină distractivă. Ludwig se răsuci ceva mai mult, ca să vadă mai bine.

— Slănină, o, Doamne, da, ce interesant... repetă agentul, evaziv. Dar puiul fript?

— Tăvălit printr-un sos special de porumb, rumenit bine în ulei, şi înăbuşit în sos alb. Merge grozav cu cartofii noştri dulci prăjiţi.

Bărbatul îşi mută privirea de la meniu la Maisie şi înapoi, cu o figură ciudat de inexpresivă. Pe urmă spuse:

— Prin părţile astea trebuie să aveţi carne de vită

Angus[11] de calitate superioară.

— Bineînţeles c-avem. Pot să v-o fac în câte feluri vreţi dumneavoastră. Prăjită, friptă în crustă, la grătar, la cuptor, înăbuşită sau sub presiune. Cu crochete de brânză şi cu salată de conopidă cu slăninuţă. În sânge, potrivită sau pătrunsă. Spuneţi-mi cum o vreţi şi, dacă nu sunt în stare s-o fac, înseamnă că vreţi ceva care nu există.

— Se-ntâmplă să aveţi cumva o bucată de muşchi file? se interesă agentul.

Vocea străinului era dulce, aproape linguşitoare, ceea ce, remarcă Ludwig, făcea ca jumătate din restaurant să-l asculte fascinată.

— Evident. Pulpă superioară, file, vrăbioară, spuneţi ce vreţi şi vă aduc.

Urmă un lung moment de tăcere.

— Spuneaţi că sunteţi dispusă să pregătiţi orice fel de friptură?

— Întocmai. Clientul nostru, stăpânul nostru. Maisie aruncă o privire spre Smit Ludwig, care se grăbi să-i zâmbească. Nu-i aşa, Smitty?

— Chiar aşa, Maisie. Chiftelele tale sunt un deliciu.

— Atunci ai face bine să treci la treabă şi să le termini.

Ludwig dădu din cap, încă zâmbind.

Maisie se întoarse spre agentul federal.

— Spuneţi-mi cum o vreţi şi vă fac pe plac.

— Aţi putea să fiţi atât de amabilă să-mi arătaţi o bucată de pulpă superioară cam de o sută şaptezeci de grame?

Maisie nici măcar nu clipi la auzul cererii. Tipul voia să vadă friptura înainte să-i fie gătită, aşa că avea s-o vadă.

11 Rasă de vite originară din nord-estul Scoţiei, foarte apreciată pentru calitatea cărnii. (n.tr.)

Ludwig o privi ducându-se în spatele restaurantului şi revenind cu o bucată frumoasă de file. Ştia că era cea mai bună ciosvârtă şi că ea i-o păstra lui Tad Franklin, pentru care avea o slăbiciune.

Maisie înclină farfuria sub nasul străinului.

— Poftiţi. Şi vă garantez că nu găsiţi una mai bună nici dacă vă duceţi până la Denver.

Bărbatul se uită la bucata de carne, apoi îşi luă cuţitul şi furculiţa şi îi îndepărtă grăsimea de pe margine. Pe urmă înapoie farfuria.

— V-aş rămâne îndatorat dacă aţi da-o printr-o maşină de tocat, reglată pe treapta medie.

Ludwig încremeni. Să dai un file mignon prin maşina de tocat? Cum avea să reacţioneze Maisie? îşi ţinu pur şi simplu răsuflarea.

Maisie se holbă la agentul FBI. În restaurant încetase aproape orice mişcare.

— Şi cum aţi vrea să vă fac... ăăă, hamburgerul?

— Crud.

— Cât mai în sânge?

— Crud, dacă sunteţi amabilă. Şi vă rog să mi-l aduceţi împreună cu un ou crud, în coajă, cu nişte usturoi tocat mărunt şi cu pătrunjel.

Maisie înghiţi în sec.

— Chiflă cu susan sau simplă?

— Niciun fel de chiflă, mulţumesc.

Maisie dădu din cap, se întoarse, luă farfuria – aruncând o singură privire peste umăr – şi dispăru în bucătărie. Ludwig o privi depărtându-se, aşteptă o secundă, apoi trecu la acţiune. Respiră adânc, îşi luă cafeaua şi se apropie tacticos de agentul FBI, oprindu-se în faţa lui. Bărbatul se

uită în sus, fixându-l îndelung cu privirea rece a ochilor spălăciţi. Ludwig îi întinse mâna.

— Smit Ludwig. Redactor-şef la *Cry County Courier.*

— Bună ziua, domnule Ludwig, spuse bărbatul scuturându-i mâna. Mă numesc Pendergast. Vă rog, luaţi loc. Aţi fost la conferinţa de presă de azi-dimineaţă. Trebuie să recunosc că aţi pus câteva întrebări destul de pertinente.

Ludwig se înroşi la auzul laudei neaşteptate şi îşi lăsă cu grijă trupul reumatic, şi nu tocmai tânăr, pe bancheta din partea opusă a mesei.

Maisie îşi făcu apariţia prin uşile batante ale bucătăriei. Ţinea într-o mână farfuria cu fileul proaspăt tocat, iar în cealaltă o a doua farfurie, cu restul ingredientelor şi un ou într-un pahar special. Aşează ambele farfurii în faţa lui Pendergast.

— Mai doriţi ceva? întrebă.

Părea şocată – şi cine n-ar fi fost, observă Ludwig, după ce dăduse un muşchi file atât de frumos prin maşina de tocat?

— Asta e tot, mulţumesc foarte mult.

— Mâncaţi sănătos.

Maisie încercă să zâmbească, dar Ludwig văzu pe faţa ei că suferise o înfrângere totală. Avusese parte de o experienţă întru totul străină.

Ludwig – ca, de altfel, întregul restaurant – privi cum Pendergast împrăştie usturoiul peste carnea crudă, adăugă sare şi piper, sparse oul deasupra şi amestecă totul cu grijă. Pe urmă modelă cu furculiţa o movilă cu aspect atrăgător, pe vârful căreia presără pătrunjel, şi se lăsă pe spătarul scaunului, contemplându-şi opera.

Brusc, Ludwig înţelese.

— Biftec tartar? întrebă, arătând cu capul spre farfurie.

— Da, exact.

— Am văzut pe cineva pregătind ceva de genul ăsta la televizor. Cum e?

Pendergast duse cu delicateţe furculiţa la gură, mestecând carnea cu ochii pe jumătate închişi.

— Tot ce-i lipseşte e un Leoville Poyferre[12] din 1997.

— Chiar ar trebui să gustaţi chiftelele, ripostă Ludwig cu vocea scăzută. Maisie are punctele ei forte şi slăbiciunile ei, iar chiftelele se numără printre cele dintâi. De fapt, sunt extraordinar de bune.

— O să ţin seamă de recomandarea dumneavoastră.

— De unde sunteţi, domnule Pendergast? Nu vă pot identifica accentul.

— New Orleans.

— Ce coincidenţă! Am fost o dată acolo, de Mardi Gras[13].

— Minunat pentru dumneavoastră! Eu, unul, n-am participat niciodată.

Ludwig se opri şi zâmbetul îi împietri pe chip în timp ce se gândea cum să îndrepte conversaţia către un subiect ceva mai relevant. În jurul lui, murmurul scăzut al conversaţiilor lua din nou amploare.

— Crima asta ne-a dat peste cap, zise el, coborând şi mai mult vocea. În orăşelul ăsta somnolent nu s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva.

— Cazul are câteva aspecte atipice.

Se părea că Pendergast nu înghiţise momeala. Ludwig îşi

12 Vin roşu superior produs pe o moşie din Franţa (n. red.)

13 Marţea Grasă, sărbătoare (catolică) în marţea dinaintea începerii postului Paştelui, marcată la New Orleans printr-un carnaval de tradiţie. (n. red.)

goli ceaşca dintr-o sorbitură, apoi o ridică deasupra capului.

— Maisie! Încă una!

Maisie veni la masa lor, aducând cafetiera şi o cană suplimentară.

— Ar trebui să-nveţi câte ceva despre bunele maniere, Smit Ludwig, spuse ea, reumplându-i ceaşca şi turnând una şi pentru Pendergast. După mama ta n-ai fi zbierat aşa.

Ludwig râmji.

— Maisie mă-nvaţă bunele maniere de vreo douăzeci de ani.

— E o cauză pierdută, făcu ea, îndepărtându-se.

Pălăvrăgeala nu dusese nicăieri. Ludwig se decise să încerce o abordare directă. Îşi scoase carnetul de notiţe din buzunar şi îl aşeză pe masă.

— Aveţi timp pentru câteva întrebări?

Pendergast se opri cu furculiţa plină de carne la jumătatea drumului către gură.

— Şeriful preferă să nu discut cu presa.

Ludwig îşi coborî vocea:

— *Am nevoie* de ceva pentru ziarul de mâine. Oamenii din oraş sunt chinuiţi de nelinişte. Sunt înspăimântaţi. Au dreptul să ştie. *Vă rog.*

Se opri, surprins el însuşi de profunzimea sentimentelor care răzbăteau din spusele sale. Ochii agentului FBI îi susţinură privirea pentru un răstimp care i se păru nesfârşit. În cele din urmă, Pendergast lăsă furculiţa jos şi i se adresă cu glas încă mai scăzut decât al lui.

— După părerea mea, asasinul e un localnic.

— Cum adică localnic? Din sud-vestul Kansasului?

— Nu. Din Medicine Creek.

Ludwig simţi cum i se scurgea sângele din obraji. Era

imposibil. Cunoştea pe toată lumea din oraş. Agentul FBI se înşela profund.

— De ce spuneţi asta? îl întrebă, fără vlagă.

Pendergast termină de mâncat şi se lăsă pe spătarul scaunului. Împinse cafeaua într-o parte şi luă un meniu.

— Cum e îngheţata? se interesă el, cu o speranţă vagă, dar distinctă, în glas.

Ludwig îşi coborî vocea.

— Cumpărată din comerţ.

Pendergast se cutremură.

— Prăjitura cu piersici?

— Nu e de casă.

— Plăcinta cu melasă?

— Mai bine nu încercaţi.

Pendergast lăsă meniul pe masă.

Ludwig se aplecă spre el.

— Deserturile nu sunt specialitatea lui Maisie. Cel mai bine să pricepe la felurile principale.

— Aha. Pendergast îl fixă din nou cu ochii săi spălăciţi. Pe urmă continuă: Medicine Creek e izolat ca o insulă în largul Pacificului. Nimeni nu poate să vină sau să plece fără să fie observat şi sunt mai bine de treizeci de kilometri printre lanurile de porumb până la Deeper, localitatea cu cel mai apropiat motel. Pendergast se opri, zâmbi uşor, apoi se uită spre carnet. Văd că nu luaţi notiţe.

Ludwig râse nervos.

— Spuneţi-mi ceva pe care să-l pot tipări. În oraşul ăsta domneşte o convingere de nezdruncinat: atât ucigaşul, cât şi victima sunt „din altă parte”. Avem lotul nostru de scandalagii, dar, credeţi-mă, niciun criminal.

Pendergast îl privi cu o curiozitate moderată.

— Ce se înţelege mai exact prin „scandal” în Medicine Creek?

Ludwig realiză că, dacă voia informaţii, trebuia să dea altele în schimb. Numai că el n-avea mare lucru de oferit.

— Violenţă domestică, uneori. În nopţile de sâmbătă spre duminică, porţia de huliganism, beţivăneală şi curse de maşini pe Cry Road. Anul trecut, un jaf la fabrica Gro-Bain – lucruri de genul ăsta.

Pendergast se opri. Pendergast părea să aştepte mai mult.

— Puştani care inhalează droguri şi, uneori, câte o supradoză. În plus, sarcinile nedorite au fost întotdeauna o problemă.

Pendergast arcui o sprânceană.

— De cele mai multe ori, totul se rezolvă prin căsătorie. Pe vremuri, fata era uneori trimisă să nască în altă parte, iar copilul era dat apoi spre adopţie. Ştiţi cum e într-un oraş mic ca ăsta, tinerii n-au prea multe de făcut, în afară de... Ludwig zâmbi, întorcându-se cu gândul în urmă, la vremurile când el şi soţia lui erau la liceu, la nopţile de sâmbătă, când parcau maşina lângă pârâu, cu toate geamurile aburite... Părea să fi trecut atât de mult timp de-atunci, era o lume pe de-a-ntregul dispărută. Alungă amintirea. Cam astea sunt toate scandalurile pe care le-am avut pe-aici. Până acum.

Agentul FBI zâmbi şi se aplecă spre el, vorbind atât de încet, încât Ludwig abia reuşi să-l audă.

— Victima a fost identificată drept Sheila Swegg, din Oklahoma. Infractoare măruntă şi escroacă. I-au găsit maşina ascunsă în porumb, la opt kilometri în afara oraşului, pe Cry Road. Se pare că făcea săpături în nişte

cimitire indiene din zonă.

Smit Ludwig se uită la Pendergast.

— Mulţumesc, spuse el.

Ei, aşa era mult mai bine. Era mai mult decât o firimitură. Era, practic, un cozonac întreg. Simţi un val de recunoştinţă.

— Şi încă ceva. În aranjamentul din care făcea parte cadavrul, s-a găsit o serie de săgeţi vechi ale indienilor Cheyenne de sud, în stare aproape perfectă.

Ludwig avu impresia că Pendergast îl privea cu foarte mare atenţie.

— Asta-i extraordinar, răspunse el.

— Da.

Fură întrerupţi brusc de o zarvă afară, punctată de un glas care protesta zgomotos. Ludwig aruncă o privire pe partea cealaltă a străzii şi-l văzu pe şerif conducând strâns o adolescentă către biroul său. Fata se împotrivea cu îndrăzneală, înţepenindu-se pe călcâie, zbătându-se în cătuşe şi tăind aerul cu unghiile negre. Ludwig o recunoscu imediat: era inconfundabilă în fusta ei minusculă de piele neagră, cu pielea palidă, bentiţa cu ţinte la gât, părul vopsit roşu şi ineluşele sclipitoare agăţate în diferite zone ale corpului. Câteva vorbe strigate cu voce stridentă – „mâncător-de-eclere, muşcător-de-băşini, fumător-de-cancer-pe-băţ” – reuşiră să treacă prin geamurile restaurantului înainte ca şeriful s-o împingă cu grosolănie dincolo de uşa biroului său, pe care o trânti în urma lor.

Ludwig clătină din cap, amuzat şi nevenindu-i să creadă.

— Cine e fata? întrebă Pendergast.

— Corrie Swanson, scandalagioaica noastră locală. Cred că e ceea ce tinerii numesc o „ciudată” sau cam aşa ceva.

Ea şi şeriful au avut întotdeauna altercaţii. Judecând după cătuşe se pare că, până la urmă, Hazen a reuşit s-o prindă cu ceva.

Pendergast lăsă o bancnotă mare pe masă şi se ridică, dând din cap către Maisie.

— Sper că ne vom revedea, domnule Ludwig.

— Cu siguranţă. Şi vă mulţumesc pentru ponturi.

Uşa se închise zdrăngănind şi Ludwig urmări silueta întunecată a agentului FBI trecând pe lângă ferestre şi luând-o apoi în josul străzii înserate, până ce se pierdu în obscuritatea amurgului.

Sorbi încet din cafea, meditând asupra spuselor lui Pendergast. Şi, în timp ce făcea asta, articolul pentru prima pagină pe care îl încropise în minte se modifică; rearanjă pagina, rescrise paragraful introductiv. Erau informaţii şocante, mai ales povestea despre săgeţi. Ca şi cum crima n-ar fi reprezentat un rău suficient, săgeţile avea să atingă o coardă sensibilă în toţi cei care cunoşteau istoria oraşului Medicine Creek. Ludwig se ridică de la masă imediat ce formulă paragraful. Avea peste şaizeci de ani şi, din cauza umidităţii, îl dureau toate încheieturile. Dar, chiar dacă nu mai era bărbatul care fusese, încă putea să stea treaz o jumătate de noapte, să scrie un articol sclipitor dând de duşcă două pahare de whisky, să pună cap la cap un set impecabil de printuri şi să închidă ediţia. Iar în seara aceea avea de scris o poveste.

9

Winifred Kraus umbla de colo-colo prin bucătăria ei de modă veche, prăjind pâine, pregătind un vas cu suc de portocale, fierbând ouă pentru oaspetele ei şi făcându-i ceai verde. Munca aceasta era o încercare de a-şi ţine gândurile departe de ştirile cumplite citite în *Cry County Courier* în dimineaţa aceea. Cine ar fi putut face un lucru atât de groaznic? Şi săgeţile pe care le găsiseră alături de corp, sigur că asta nu putea însemna că... îşi alungă gândurile scuturând uşor din cap. În ciuda programului ciudat al lui Pendergast, se bucura să-l aibă sub acoperişul ei.

Era foarte pretenţios în privinţa mâncării şi a ceaiului, iar Winifred se străduia ca totul să fie perfect. Scosese până şi faţa de masă din dantelă a mamei ei şi o întinsese, proaspăt călcată, pentru micul dejun, adăugându-i un mic vas cu gălbenele abia culese, pentru ca totul să fie cât mai vesel cu putinţă. În parte pentru a se înviora pe ea însăşi.

În timp ce se foia prin bucătărie, simţi că spaima stârnită de crimă îi era înlocuită, treptat, de un sentiment de aşteptare înfrigurată. Pendergast îşi exprimase dorinţa de a face turul de dimineaţă al Cavernei. Nu, nu se putea spune că o rugase literalmente, dar păruse cu adevărat interesat când ea i-l sugerase în seara dinainte. Ultimii vizitatori veniseră cu mai bine de o lună în urmă, doi martori ai lui Iehova tineri şi cumsecade, care făcuseră turul şi avuseseră apoi amabilitatea de a-şi petrecere aproape tot restul zilei stând de vorbă cu ea.

La ora opt fix, auzi un pas uşor pe scări şi domnul Pendergast îşi făcu apariţia parcă imponderabil, îmbrăcat în obişnuitul său costum negru.

— Bună dimineaţa, domnişoară Kraus, zise el.

În timp ce îl conducea în sufragerie şi începea să servească micul dejun, Winifred se simţea cu sufletul la gură. Chiar de pe când era doar o fetiţă îi plăcuse afacerea lor de familie: oameni diferiţi, din toate colţurile ţării, parcarea plină de maşini mari, murmurele de veneraţie şi de uimire din timpul tururilor. Ajutorul pe care i-l dădea tatălui ei în grotă, ocupându-se de tururi, era unul dintre modurile în care încerca să-i câştige aprobarea. Şi, cu toate că lucrurile se schimbaseră complet după construirea autostrăzii interstatale din nord, regăsea întotdeauna acel sentiment de entuziasm de dinaintea unui tur – chiar dacă nu era vorba decât de un singur vizitator.

După micul dejun, îl lăsă pe Pendergast cu exemplarul din *Cry County Courier* din dimineaţa aceea şi se duse să inspecteze Caverna. O făcea cel puţin o dată pe zi, chiar şi atunci când nu avea niciun vizitator, doar ca să mături frunzele şi să schimbe becurile arse. Acum, după o verificare rapidă, constată că totul era în perfectă ordine. Apoi se aşeză în spatele tejghelei magazinului cu suvenire şi aşteptă. Pendergast apăru la zece fără câteva minute. Cumpără un bilet – doi dolari – şi ea îl conduse de-a lungul aleii de ciment, coborând în deschizătura subpământeană, către uşa de fier închisă cu lacăt. Aveau parte de o altă zi caniculară, şi aerul rece care venea dinspre intrarea în peşteră era plăcut şi ademenitor. Ea descuie lacătul şi îl scoase, după care se lansă în discursul de deschidere, care nu se schimbase câtuşi de puţin de când îl învăţase de la

tatăl ei, sub ameninţarea nuielei şi a riglei, cu o jumătate de secol înainte.

— Cavernele lui Kraus, începu ea, au fost descoperite de bunicul meu, Hiram Kraus, care a venit din nordul statului New York în 1888 şi s-a stabilit în Kansas, dornic să înceapă o viaţă nouă. A fost unul dintre primii pionieri din districtul Cry şi şi-a construit o fermă de o sută şaizeci de pogoane, chiar aici, de-a lungul pârâului Medicine.

Făcu o pauză şi se îmbujoră de plăcere văzând atenţia deosebită pe care i-o acorda auditoriul.

— Pe data de 5 iunie 1901, în timp ce căuta o junincă rătăcită, a dat peste deschiderea peşterii, ascunsă aproape complet de tufe şi de arbori pitici. S-a întors cu o lanternă şi o toporişcă şi şi-a croit drum în josul râpei, pătrunzând în grotă şi începând s-o exploreze.

— A găsit juninca? se interesă Pendergast.

Asta o descumpăni pe Winifred. Nimeni n-o mai întrebase despre junincă.

— Păi, da, a găsit-o. Intrase în cavernă şi căzuse în Hăul fără Fund. Din nefericire, murise.

— Mulţumesc.

— Aşa deci. Winifred stătea la intrarea în peşteră, încercând să reia firul prezentării. Oh, da. Exact la vremea aceea, automobilul îşi făcu apariţia pe drumurile Americii. Pe Cry Road a început traficul auto – în cea mai mare parte, familii în drum spre California. Hiram Kraus a avut nevoie de un an ca să construiască aleile podite cu scânduri – chiar cele pe care vom merge şi noi -, după care a deschis peştera publicului. Pe atunci, biletul de intrare costa cinci cenţi. Winifred se opri, aşteptând chicotitul obligatoriu, şi se tulbură puţin când nu auzi nimic. A fost un succes

instantaneu. A urmat curând magazinul de suvenire, de unde vizitatorii puteau cumpăra roci, minereuri şi fosile, precum şi obiecte de artizanat şi broderii în beneficiul bisericii, totul cu zece la sută reducere pentru cei care făceau turul cavernelor. Şi acum, dacă o să aveţi amabilitatea să mă urmaţi, o să intrăm în peşteră.

Deschise larg uşa de fier şi îi făcu semn lui Pendergast s-o urmeze. Coborâră pe o scară cu trepte late şi uzate, construită pe un povârniş care conducea în măruntaiele pământului. Pe ambele părţi se înălţau pereţi de calcar, arcuiţi deasupra capetelor lor într-un tunel. De tavanul stâncos atârnau becuri fără abajur. După ce coborâră vreo şaizeci de metri, treptele cedară locul unui podeţ de lemn, care cotea în unghi ascuţit, intrând în caverna propriu-zisă.

Acolo, în adâncul pământului, aerul mirosea a apă şi a piatră umedă. Un miros pe care Winifred îl adora. Nu exista niciun curent subteran neplăcut, care să poarte vreun iz de mucegai sau de guano, iar în Cavernele lui Kraus nu trăiau niciun fel de lilieci. În faţa lor, poteca de scânduri şerpuia printr-o pădure de stalagmite. Becurile amplasate printre ele aruncau umbre groteşti pe pereţi. Plafonul se pierdea în întuneric. Winifred avansă spre centrul grotei, se opri şi se întoarse spre vizitator cu braţele deschise, exact aşa cum o învăţase tatăl ei.

— Ne aflăm în Catedrala de Cristal, prima dintre cele trei mari grote ale acestei peşteri. Stalagmitele de aici au, în medie, o înălţime de şase metri. Tavanul se află la aproape douăzeci şi şapte de metri deasupra noastră, iar grota are o lăţime de treizeci şi şapte de metri.

— Magnific, comentă Pendergast.

Winifred deveni radioasă şi continuă să vorbească despre

geologia staturilor de calcar din sud-vestul Kansasului şi despre modul în care se formase peştera, în urma infiltrării lente a apei vreme de milioane de ani. Încheie recitând numele date de bunicul Hiram diverselor stalagmite: „Cei şapte Pitici”, „Inorogul Alb”, „Barba lui Moş Crăciun”, „Acul şi Aţa”. Pe urmă tăcu, aşteptând întrebări.

— Toţi locuitorii oraşului au fost aici? se interesă Pendergast.

Întrebarea o luă din nou prin surprindere.

— Păi, da, cred că da. Bineînţeles că localnicilor nu le percepem taxă de intrare, e jenant să profiţi de pe urma vecinilor.

Pentru că nu mai urmă nicio întrebare, Winifred făcu stânga împrejur şi îşi conduse oaspetele prin pădurea de stalagmite, pătrunzând într-un pasaj scund şi îngust care ducea spre următoarea grotă.

— Atenţie la cap! îl avertiză ea pe Pendergast, vorbind peste umăr.

Intră în a doua cavernă, se îndreptă spre centru şi se răsuci, fluturându-şi rochia.

— Ne aflăm acum în Biblioteca Uriaşului. Bunicul a numit-o astfel deoarece, dacă vă uitaţi în dreapta, o să vedeţi straturile de travertin care s-au depus de-a lungul a milioane de ani sub forma unor teancuri de cărţi. Iar în partea aceea, coloanele verticale de calcar de pe pereţi par să fie cărţi aranjate pe rafturi. Şi acum...

O luă din nou înainte. Erau aproape de locul ei favorit, Clopoţeii de Cleştar. Şi aici îşi dădu seama, dintr-odată, că îşi uitase ciocănelul de cauciuc. Pipăi buzunarul în care îl ascundea de obicei, gata să-l scoată pentru a-şi surprinde oaspeţii. Dar nu era acolo. Probabil că îl lăsase în magazinul

cu suvenire. Şi îşi uitase şi lanterna, pe care o lua întotdeauna pentru cazul când s-ar fi întrerupt curentul electric. Winifred se simţi zdrobită. Făcea tururi de cincizeci de ani şi nu-şi uitase niciodată ciocănelul de cauciuc.

Pendergast o privea cu atenţie.

— Vă simţiţi bine, domnişoară Kraus?

— Mi-am uitat ciocănelul de cauciuc cu care cântam la Clopoţeii de Cleştar. Era aproape gata să plângă.

El privi mulţimea de stalactite.

— Înţeleg. Îmi imaginez că rezonează atunci când sunt lovite.

Ea dădu din cap.

— La stalactitele astea se poate cânta *Oda bucuriei,* de Beethoven. E atracţia principală a turului.

— Fascinant! Atunci va trebui să revin.

Winifred îşi scormoni mintea, încercând să continue discursul, dar nu reuşi să găsească nimic. Simţi cum intra din ce în ce mai mult în panică.

— Oraşul dumneavoastră trebuie să aibă o istorie bogată, zise Pendergast, examinând în treacăt o serie de nervuri de alabastru care sclipeau în lumina reflectată.

Winifred se simţi recunoscătoare pentru acest colac de salvare.

— Oh, da, aşa este.

— Şi probabil că dumneavoastră o cunoaşteţi, în cea mai mare parte.

— Cred că ştiu aproape totul, spuse ea.

Se simţea ceva mai bine. Acum putea pregăti un al doilea tur şi n-avea să-şi mai uite niciodată ciocănelul de cauciuc. Crima aceea îngrozitoare o întorsese pe dos. Probabil chiar mai mult decât îşi dădea seama.

Pendergast se aplecă să studieze un alt grup de cristale.

— Aseară, la restaurantul lui Maisie, s-a petrecut un incident ciudat. Şeriful a arestat o fată pe nume Corrie Swanson.

— Oh, da. Corrie e o pacoste de multă vreme. Tatăl ei a fugit, iar maică-sa e chelneriţă de bar la Candlepin Castle. Se aplecă spre Pendergast şi continuă în şoaptă. Cred că bea. Şi... se vede cu *bărbaţi.*

— Ah! făcu el.

Winifred se simţi încurajată.

— Da. Despre Corrie oamenii spun că se droghează. O să plece din Medicine Creek, ca mulţi alţii, şi n-are decât să se ducă învârtindu-se. Aşa e în ziua de azi, domnule Pendergast: copiii cresc, pleacă şi nu se mai întorc niciodată. Cu toate că sunt unii care au rămas locului, dar *ar face bine* să plece. Jim Părosu', de exemplu.

Agentul FBI părea cufundat în studiul unui morman de stalagmite. Era plăcut să vezi pe cineva atât de interesat.

— Şeriful părea destul de încântat c-o arestase pe domnişoara Swanson.

— Nu mă miră. Totuşi şeriful nostru e un zbir. Asta e părerea mea. Şi nu mi-e frică s-o spun. Cred că singura persoană cu care se poartă frumos e Tad Franklin, ajutorul lui. Winifred tăcu, întrebându-se dacă nu mersese prea departe, dar Pendergast se uita acum la ea, dând din cap cu înţelegere. Şi băiatul ăla al lui e tot un bădăran. Îşi închipuie că, dacă taică-său e şerif, are dreptul să facă tot ce vrea. Am auzit că terorizează liceul.

— Înţeleg. Şi acel Jim Părosu' despre care vorbeaţi?

Winifred scutură din cap.

— Un tip absolut dezgustător. Scoase un cloncănit

dezaprobator. Locuieşte într-un depozit de fier vechi, pe Deeper Road, la marginea oraşului. Pretinde că e descendentul singurului supravieţuitor al masacrului de pe Medicine Creek. A luptat în Vietnam şi asta l-a dat gata. I-a rătăcit minţile. Nu veţi găsi un reprezentant mai josnic al umanităţii. Ia numele Domnului în deşert. Bea. Nu pune niciodată piciorul în biserică.

— Aseară am văzut câţiva oameni ridicând un banner pe peluza din faţa bisericii.

— A, pentru profesorul de la Universitatea de Stat din Kansas.

Pendergast se uită la ea.

— Nu înţeleg.

— Vrea să planteze un nou lan de porumb. Un soi de experiment. Cei de la universitate au rămas să aleagă între noi şi Deeper. Decizia o să fie anunţată lunea viitoare. Profesorul trebuie să sosească azi şi oraşul vrea să-i facă o primire triumfală. Dar bineînţeles că nu e toată lumea încântată.

— De ce anume?

— E ceva legat de porumbul pe care vor să-l testeze. I-au făcut ceva. Ca să fiu sinceră, n-am înţeles exact ce.

— Aşa deci, făcu Pendergast, şi apoi întinse mâna. Dar v-am întrerupt cu întrebările mele.

Winifred îşi aminti unde rămăsese. Se grăbi să continue, fericită, conducându-l pe Pendergast la marginea unei găuri largi, întunecate, de unde se ridica un curent încă mai răcoros.

— Iar acesta este Hăul fără Fund. Când a ajuns prima oară aici, bunicul a aruncat în el o piatră, dar *n-a auzit-o căzând.* Winifred făcu o pauză teatrală.

— Cum şi-a dat seama că juninca a căzut aici? întrebă Pendergast.

Ea intră brusc în panică. Era o altă întrebare pe care nu i-o mai pusese nimeni până atunci.

— Păi, nu ştiu, răspunse.

Agentul FBI zâmbi şi îşi flutură mâna.

— Vă rog, continuaţi.

Merseră mai departe către Bazinul Infinitului, unde Winifred fu dezamăgită că Pendergast nu-şi puse nicio dorinţă – strângerea monezilor aruncate fusese, pe vremuri, o sursă în plus de câştig. De la bazin, cărarea făcea o buclă, reîntorcându-se către Catedrala de Cristal, locul de unde porniseră. Winifred îşi încheie prelegerea, strânse mâna lui Pendergast şi fu plăcut surprinsă când el îi oferi un bacşiş generos. Îl conduse fără grabă înapoi, la treptele de lemn care urcau către suprafaţă. Sus, căldura o izbi ca un ciocan. Se opri din nou.

— Aşa cum vă spuneam, participanţii la tur au, în ziua respectivă, o reducere de zece la sută în magazinul de suvenire. Se grăbi să intre în magazin şi nu fu deloc dezamăgită când Pendergast o urmă.

— Aş vrea să văd broderiile, spuse el.

— Sigur că da.

Îl conduse lângă vitrină, unde el petrecu foarte mult timp studiind cu atenţie exponatele, apoi alese o faţă de pernă foarte frumoasă, brodată cu cruciuliţe. Winifred fu încântată, pentru că o lucrase ea însăşi.

— Buna mea mătuşă Cornelia va fi fericită, comentă Pendergast în timp ce plătea faţa de pernă. E invalidă şi nu se mai poate bucura decât de astfel de lucruri mărunte.

Winifred zâmbi în timp ce împacheta suvenirul. Era

plăcut să ai în preajmă un gentleman ca domnul Pendergast. Şi ce frumos din partea lui că se gândea la o rudă mai în vârstă. Winifred era sigură că mătuşa agentului FBI avea să fie încântată de faţa de pernă.

10

Corrie Swanson stătea pe priciul rabatabil din singura celulă de detenţie a închisorii din Medicine Creek, holbându-se la numeroasele graffiti de pe pereţii jupuiţi. În ciuda diversităţii cernelurilor şi a caligrafilor, erau remarcabil de consecvente în subiect. Corrie auzea televizorul care urla în biroul şerifului, aflat în partea din faţă a clădirii. Era una dintre acele telenovele greţoase pentru gospodine, completată de tremoloul muzicii de orgă şi de planşete isterice de femeie. Şi îl auzea pe şerif mişcându-se gălăgios prin birou, în pantofii lui de clovn, neobosit, precum un dihor în cuşcă, foşnind hârtii şi vorbind la telefon. Cum era posibil ca un bărbat atât de scund să aibă picioare atât de mari? Şi mai şi fuma – locul duhnea a tutun. Încă patru ore şi mama ei avea să fie destul de trează ca să vină s-o ia acasă. Aşadar iat-o aici, „primind o lecţie” – cum ar fi spus mama ei – şi ascultând zgomotul mişcărilor celei mai şobolăneşti dintre fiinţele umane. O lecţie remarcabilă! Ei bine, nu era mai rău decât să stea acasă, ascultând cicălelile mamei şi sforăitul ei de beţivă. Iar priciul era cel puţin tot atât de confortabil ca şi patul desfundat din dormitorul de acasă.

Auzi o uşă trântindu-se în birou, paşi şi saluturi înăbuşite. Recunoscu una dintre voci. Era Brad Hazen, fiul şerifului şi colegul ei de clasă, însoţit de prietenii lui bătăioşi. Corrie înţelese din spusele lor că voiau să meargă în spate, să se uite la televizor.

Se grăbi să se întindă pe prici şi se întoarse cu faţa la

perete.

Îi auzi mişcându-se prin biroul din spate. Unul dintre ei se apucă să schimbe posturile, cu degetul apăsat pe butonul telecomenzii, trecând răguşit de la un canal la altul: jocuri televizate, telenovele, desene animate, toate separate între ele de paraziţi şi zgomot alb.

Căutarea nu duse la niciun rezultat, aşa că zgomotul de paşi târşâiţi şi comentariile mormăite reîncepură. Corrie îi auzi intrând pe uşa deschisă a încăperii celei mai din spate, unde se afla celula ei. Urmă o pauză bruscă, apoi Brad vorbi cu glas scăzut:

— Hei, băieţi, ia uitaţi-vă cine-i aici. Măi, măi, măi.

Îi auzi trecând pragul, chicotind şi şoptind. Erau cel puţin doi, poate trei. Unul era Chad, fără îndoială, şi probabil că se afla acolo şi Biff. Brad, Chad şi Biff. Băieţii Duri.

Cineva scoase printre buze un sunet grav, imitând zgomotul unui vânt. Urmară râsete înăbuşite.

— Ce-i cu mirosul ăsta? Era din nou vocea lui Brad. Cineva a călcat în el?

Alte râsete joase.

— Ce-ai făcut de data asta?

Corrie vorbi fără se se-ntoarcă:

— Deputy Dawg al tău John Q. Moacă-de-şobolan[14] şi-a

14 Joc de cuvinte intraductibil. Deputy Dawg *(dawg* este o transcriere a pronunţiei substandard a cuvântului englezesc dog, „câine") este un personaj comic de desene animate, un câine ajutor de şerif *(deputy* înseamnă în engleză „ajutor de şerif"). *John* Q. este titlul unui film din 2002, al cărui personaj omonim este un tată dispus la orice sacrificiu pentru fiul său bolnav; iar Ratface „Moacă de şobolan" (afară de faptul că Hazen seamănă, în ochii lui Corrie, cu un şobolan) este un personaj din universul Disney al familiei lui Donald Duck, un corb, principalul sfătuitor al vrăjitoarei Magica de Speli. Aşadar, un amalgam de trimiteri sarcastice la personaje care îl pot caracteriza pe şerif. (n. red.)

lăsat maşina cu motorul pornit, cu cheile în contact şi geamurile lăsate, timp de o jumătate de oră, în faţă la Wagon Wheel, în timp ce-şi făcea plinul cu ecleruri. Cum aş fi putut să mă abţin?

— Cine?

— Uluitorul, incredibilul dar adevăratul fumător în lanţ şi convertizor al eclerurilor în rahat. Tăticul tău.

— Despre ce dracu' vorbeşti?

Brad ridicase vocea.

— Despre *taică-tău,* idiotule.

Râsete înăbuşite ale celor doi prieteni.

— Ce fofoloancă! făcu Brad. Cel puţin eu *am* un tată. Ceea ce tu nu prea poţi spune despre tine. Ca să nu mai zic că n-ai nici cine ştie ce mamă.

Râse pe înfundate şi altcineva – probabil Chad – scoase un alt zgomot dezgustător.

— Târfa oraşului. A stat în celula asta chiar luna trecută, nu-i aşa, pentru beţie şi tulburarea ordinii. Ce naşte din pisică şoareci mănâncă. Cred că aşchia nu sare departe de trunchi. Sau, în cazul tău, rahatul nu pică departe de găoază.

Urmă o altă răbufnire de râsete înăbuşite. Corrie stătea nemişcată, cu faţa către perete.

Brad îşi continuă şoaptele.

— Hei, ai citit ziarul de azi? Scrie că ucigaşul ar putea fi un localnic. Poate un satanist. Tu te potriveşti, cu părul ăla roşu smucit şi cu machiajul negru de la ochi. Asta faci noaptea? Ieşi din oraş şi te ţii de ritualuri?

— Chiar aşa, Brad, răspunse Corrie, tot fără să se clintească. În nopţile fără lună mă scald în sângele unui miel nou-născut şi rostesc Blestemul Celor Nouă Porţi, după

care îl invoc pe Lucifer şi-i cer să-ţi usuce mătărânga. Dacă ai aşa ceva.

Asta îi făcu pe prietenii lui Brad să râdă din nou pe înfundate, dar el nu li se alătură.

— *Căţea,* bombăni. Se apropie cu încă un pas şi-şi coborî vocea şi mai mult. Uită-te la tine. Te crezi grozavă, îmbrăcată toată în negru. Ei bine, *nu* eşti grozavă. Eşti o neisprăvită. Şi pun pariu că, măcar de data asta, nu minţi. Pun pariu că ieşi într-adevăr noaptea şi ucizi animale. Sau, mai degrabă, ţi-o tragi cu ele. Scoase un chicotit gutural. Pentru că niciun *bărbat* n-ar vrea vreodată să ţi-o tragă ţie, ţicnito.

— Dac-o să văd vreun *bărbat* pe-aici, o să te-anunţ, ripostă Corrie.

Auzi uşa camerei din spate deschizându-se, după care se lăsă brusc liniştea. Apoi distinse vocea şerifului joasă, calmă, ameninţătoare.

— Brad? Ce faci aici?

— A, salut, tati. Stăteam doar de vorbă cu Corrie, atâta tot.

— Chiar aşa?

— Da.

— Nu mă duce pe mine cu vorba. Ştiu exact ce făceai.

Urmă o tăcere încordată.

— Dacă-mi mai hărţuieşti vreodată vreun deţinut, te-arestez şi te-nchid cu mâna mea. Ai auzit?

— Da, tati.

— Acum ieşiţi dracului de-aici, tu şi amicii tăi. Întârziaţi la antrenament.

Brad şi prietenii lui părăsiră închisoarea cu paşi vinovaţi.

— Eşti bine, Swanson? făcu ţâfnos şeriful.

Corrie ignoră întrebarea. Uşa se închise repede şi ea rămase întinsă, din nou singură, ascultând zgomotele de la televizor şi vocile din biroul exterior. Încercă să-şi controleze respiraţia, încercă să uite ce spusese Brad. Încă un an, şi avea să plece din oraşul ăsta prăpădit, din târgul ăsta căcăcios. Încă un an. Pe urmă, adio şi n-am cuvinte, Medicine Rahat Creek. Îi trecu prin minte, pentru a milioana oară, că, dacă n-ar fi dat chix în clasa a zecea, ar fi fost deja plecată. Iar acum şi-o făcuse iarăşi cu mâna ei. Ei, n-avea rost să se gândească la asta.

Clopoţelul de la uşa din faţă sună încă o dată. Venise cineva. În biroul exterior începu o conversaţie. Oare era Tad, ajutorul de şerif? Sau mama ei, trează măcar o dată-n viaţa ei? Dar nu – nou-sositul, indiferent cine-o fi fost, vorbea atât de încet, încât Corrie nu reuşea să-şi dea seama dacă era bărbat sau femeie. Pe de altă parte, vocea şerifului deveni mai dură, dar ea nu-i putea înţelege cuvintele din cauză că urla televizorul.

În cele din urmă, auzi paşi în camera din spate.

— Swanson?

Era şeriful. Corrie îl auzi trăgând cu putere din ţigară şi simţi miros de fum proaspăt. Apoi zăngăniră cheile, urmă un clic şi uşa de fier ruginit a celulei fu descuiată. Şi se deschise scârţâind.

— Ai scăpat de-aici.

Corrie nu se clinti. Vocea lui Hazen era deosebit de groasă. Ceva îl scosese rău din sărite.

— Tocmai ţi-a plătit cineva cauţiunea.

Ea continuă să stea nemişcată. Pe urmă vorbi o altă voce. Era joasă şi blândă, cu un accent nefamiliar.

— Domnişoară Swanson? Eşti liberă să pleci.

— Cine eşti? întrebă ea, fără să se întoarcă. Te-a trimis mama?

— Nu. Sunt agentul special Pendergast de la FBI.

O, Doamne! Era bărbatul ăla sinistru, în haine de cioclu, pe care-l văzuse umblând prin oraş.

— N-am nevoie de ajutorul dumitale, spuse ea.

Hazen i se adresă lui Pendergast, cu vocea încă plină de resentiment:

— Poate-ar fi trebuit să-ţi economiseşti banii şi să nu te-amesteci în treburile interne ale poliţiei locale.

Dar Corrie devenise curioasă fără să vrea.

— Care-i şpilul? întrebă ea un moment mai târziu.

— O să vorbim despre asta afară, răspunse Pendergast.

— Deci *există o* şmecherie. Îmi imaginez despre ce-i vorba, perversule.

Şeriful Hazen dădu drumul unui hohot de râs, care se transformă într-o tuse tabagică.

— Pendergast, ce ţi-am spus?

Corrie rămase ghemuită pe prici. Se întrebă de ce se oferea acest Pendergast să-i plătească ei cauţiunea. Era clar că lui, Hazen nu-i plăcea prea mult de Pendergast. Îşi aduse aminte de o zicătoare: duşmanul duşmanului ţi-e prieten. Se ridică în capul oaselor şi se uită în jur. Era acolo, cioclul, cu mâinile la piept, privind-o dus pe gânduri. Micul buldog Hazen stătea alături de el, cu braţele împreunate până la cot, cu scalpul strălucind sub părul rărit, tuns scurt, cu faţa iritată după bărbierit.

— Deci pot pur şi simplu să mă ridic şi să ies de-aici? întrebă ea.

— Dacă asta vrei, răspunse Pendergast.

Ea coborî de pe prici, se strecură pe lângă agentul FBI,

atingându-l în treacăt, şi pe lângă şerif, apoi se îndreptă spre uşă.

— Nu uita cheile maşinii, îi strigă Hazen.

Ea se opri în prag, se întoarse şi întinse mâna. Şeriful stătea acolo, legănându-le. Nu schiţă nicio mişcare ca să i le dea. Ea se apropie cu un pas şi i le smulse dintre degete.

— Maşina ta e în parcarea din spate, zise el. Poţi să-mi trimiţi mai târziu cei şaptezeci şi cinci de dolari pentru remorcare.

Corrie deschise uşa şi ieşi. După aerul condiţionat din puşcărie, atmosfera de afară îi păru o supă fierbinte. Clipi, cu ochii în lumina orbitoare, trecu de colţul clădirii şi o luă în josul aleii care ducea spre mica parcare din spatele biroului şerifului. Gremlinul[15] ei era acolo şi tot acolo, sprijinit de el, se afla perversul în costum negru. Când Corrie se apropie, el făcu un pas înainte şi îi deschise portiera maşinii. Corrie se urcă fără un cuvânt şi o trânti în urma ei. Puse cheia în contact şi porni motorul, care tuşi, revenind la viaţă, şi slobozi un nor uriaş de fum uleios. Bărbatul în negru se trase în lături. Ea aşteptă o clipă, apoi se aplecă prin fereastra deschisă.

— Mulţumesc, spuse în silă.

— Plăcerea a fost de partea mea.

Corrie apăsă pe acceleraţie şi motorul se opri. „Naiba să-l ia!”

Îl reporni şi îl tură de câteva ori. Maşina scoase mai mult fum. Tipul de la FBI era încă acolo. Ce naiba voia de la ea? Trebuia să admită că, de fapt, nu arăta ca un pervers. Până la urmă, curiozitatea învinse, şi Corrie se aplecă din nou pe

15 Marcă de maşină produsă în anii 1970 de către firma AMC, American Motors Corporation. (n. red.)

fereastră.

— Foarte bine, domnule agent special. Care-i şpilul?

— Îţi spun în timp ce mă duci până la Winifred Klaus. Acolo locuiesc.

Corrie Swanson ezită, apoi deschise portiera.

— Urcă. Mătură cu dosul mâinii grămada de resturi de la Medonald’s de pe scaunul din dreapta, aruncându-le pe podea. Sper că n-ai de gând să faci vreo tâmpenie.

Agentul FBI zâmbi şi se strecură alături de ea cu mişcările fluide ale unei pisici.

— Poţi să ai încredere în mine, domnişoară Swanson. Eu pot să am încredere în tine?

Ea îl privi.

— Nu.

Eliberă ambreiajul şi părăsi parcarea, lăsând în urmă un val de fum şi o pereche frumoasă de urme de cauciuc, de câte un sfert de metru, pe asfaltul şerifului. În timp ce automobilul se lăsa pe o parte, ieşind de pe alee şi răsucindu-se în stradă, avu satisfacţia de a-l vedea pe şeriful cel bondoc rostogolindu-se peste prag şi începând să zbiere exact în clipa când dâra neagră de condens din spatele maşinii îl ascundea vederii.

11

Zona comercială din Medicine Creek, Kansas, consta dintr-o serie de prăvălii cu faţadele de cărămidă sau de lemn, înşirate pe câteva sute de metri. Corrie avu nevoie de trei sau poate patru secunde ca să ajungă la marginea ei. Când apăsă pedala de acceleraţie, caroseria ruginită a Gremlinului prinse să vibreze. În spaţiul dintre scaunele din faţă era un morman de vreo trei duzini cu casetele ei preferate: dark metal, dark ambient, industrial music şi grindcore music. Corrie le răscoli cu o singură mână, dând la o parte Discharge, Shinjuku Thief şi Flesherawl, şi alese, în cele din urmă, Lustmord. Acordurile învălmăşite, stranii, din „Heresy, Partea întâi” umplură micul automobil. Mama ei nu-i dădea voie să-şi asculte muzica tare în casă, aşa încât Corrie adaptase un casetofon la vechiul ei Gremlin.

Apropo de iubita şi grijulia ei mamă, întoarcerea acasă avea să fie un vis urât. La ora aceea, mama ei trebuia să fie pe jumătate beată, pe jumătate mahmură – cea mai proastă combinaţie posibilă. Hotărî că avea să-l lase pe acest Pendergast în faţa casei bătrânei Kraus, apoi avea să parcheze sub cablurile de înaltă tensiune şi să-şi petreacă vreo câteva ore cu o carte.

Se uită alături, la tipul de la FBI.

— Ce-i cu costumul ăsta negru? A murit cineva?

— Ca şi tine, am o slăbiciune pentru culoarea asta.

Corrie pufni.

— Despre ce şmecherie vorbeai?

— Am nevoie de o maşină şi de un şofer.

Corrie nu-şi putu reţine râsul.

— Adică de mine şi de un AMC Gremlin lung cât toate zilele?

— Am venit cu autobuzul şi mi se pare incomod să mă deplasez pe jos.

— Cred că glumeşti. Toba de eşapament e spartă, maşina înghite un litru de ulei pe săptămână, n-are aer condiţionat şi în interior ajung atâtea gaze de eşapament încât trebuie să ţin şi iarna geamurile deschise.

— Propun o chirie de o sută de dolari pe zi pentru şofer şi maşină, plus tariful obişnuit, de treizeci şi unu de cenţi pe kilometru, pentru combustibil şi uzură.

O sută de dolari erau mai mulţi bani decât văzuse Corrie vreodată la un loc. Aşa ceva nu putea fi adevărat, trebuia să fie un soi de vrăjeală.

— Dacă eşti agent special FBI atât de baban, unde-ţi sunt maşina şi şoferul?

— De vreme ce, teoretic, sunt în concediu, nu mi s-a dat o maşină.

— Bine, dar de ce eu?

— Foarte simplu. Am nevoie de cineva care cunoaşte Medicine Creek, care are o maşină şi nimic altceva mai bun de făcut. Dumneata îndeplineşti cerinţele. Nu mai eşti minoră, nu-i aşa?

— Tocmai am împlinit optsprezece ani. Dar mai am un an de liceu. Şi pe urmă o şterg din oraşul ăsta căcăcios.

— Sper să-mi termin treaba aici cu mult înainte ca şcoala să înceapă luna viitoare. Cel mai important lucru e că, nu-i aşa, cunoşti Medicine Creek?

Corrie râse.

— Dacă a detesta înseamnă a cunoaşte. Te-ai întrebat ce

părere o să aibă şeriful despre aranjamentul ăsta?

— Mă aştept să se bucure că ţi-ai găsit o slujbă lucrativă.

Corrie clătină din cap.

— Nu ştii prea multe, nu-i aşa?

— Această lipsă de cunoştinţe e ceea ce încerc să remediez. Lasă în seama mea tratativele cu şeriful. Deci, batem palma, domnişoară Swanson?

— O sută de dolari pe zi? Sigur că batem palma. Şi, te rog, ţi se pare că arăt ca o „domnişoară Swanson”? Spune-mi Corrie.

— O să-ţi spun domnişoară Swanson, iar dumneata o să-mi spui agent special Pendergast.

Corrie îşi roti ochii în toate părţile şi îşi îndepărtă de pe faţă părul violet.

— OK, *agent special* Pendergast.

— Mulţumesc, domnişoară Swanson.

Bărbatul scoase un portofel din buzunarul hainei şi luă din el cinci bancnote de o sută de dolari. Lui Corrie nu-i venea să-şi ia ochii de la bani în timp ce el răsuci cu nonşalanţă sârma cu care era închis torpedoul spart, puse bancnotele în interior şi o înfăşură la loc.

— Ţine o evidenţă scrisă a kilometrajului parcurs. Pentru tot ce depăşeşte opt ore pe zi primeşti câte douăzeci de dolari pe oră. Cei cinci sute de dolari reprezintă plata în avans pentru o săptămână.

Scoase încă un obiect din buzunarul hainei.

— Iar ăsta e telefonul dumitale celular. Ţine-l deschis tot timpul, chiar şi noaptea, când îl pui la-ncărcat. Nu-l folosi pentru convorbiri personale.

— Pe cine să sun în Rahat Creek?

— N-am nici cea mai vagă idee. Şi acum, vrei să fii atât

de amabilă şi să-ntorci maşina, ca să facem un tur al oraşului?

— Imediat. Corrie aruncă o privire în oglinda retrovizoare, ca să se asigure că drumul era liber. Pe urmă smuci violent de volan, frânând şi accelerând în acelaşi timp. Gremlinul se răsuci cu o sută optzeci de grade, cu cauciucurile scârţâind, şi sfârşi cu botul îndreptat către oraş. Corrie se întoarse spre Pendergast cu un zâmbet larg.

— Am învăţat asta jucând *Marele furt auto* pe computerele de la şcoală.

— Impresionant. Totuşi, domnişoară Swanson, trebuie să insist asupra unui lucru.

— Anume? întrebă ea, accelerând către oraş.

— Cât eşti în serviciul meu, nu-ncalci legea. Toate regulile de circulaţie trebuie respectate cu stricteţe.

— Bine, *bine.*

— Cred că limita de viteză pe drumul ăsta e de şaptezeci la oră. Şi nu ţi-ai pus centura de siguranţă.

Corrie se uită în jos şi văzu că avea optzeci. Încetini ca să coboare la valoarea corectă, apoi încetini şi mai mult când ajunseră la marginea oraşului. Încercă să-şi pescuiască uşor centura de siguranţă din spatele scaunului şi maşina devie încoace şi încolo în timp ce conducea cu genunchiul.

— Poate ar fi mai convenabil să tragi pe dreapta ca să faci asta? Corrie scoase un oftat iritat, apoi opri pe marginea drumului, recuperă centura şi şi-o puse. Şi demară cu un nou scârţâit de cauciucuri.

Pendergast se lăsă pe spate. Scaunul din dreapta era stricat, aşa că ajunse să stea pe jumătate culcat, cu capul abia la nivelul geamului.

— Turul oraşului, domnişoară Swanson, murmură el, cu

pleoapele pe jumătate lăsate.

— Turul? Credeam că glumeşti.

— Sunt nerăbdător să admir priveliştea.

— Cred că eşti drogat. Singurele privelişti de aici sunt oameni graşi, clădiri urâte şi porumb.

— Vorbeşte-mi despre ele.

Corrie rânji.

— Bine, sigur că da. Ne apropiem de fermecătorul sătuc Medicine Creek, Kansas, cu o populaţie de trei sute douăzeci şi cinci de locuitori, în scădere vertiginoasă.

— De ce?

— Glumeşti? Numai un cretin ar rămâne într-un oraş ca ăsta. Urmă o pauză.

— Domnişoară Swanson?

— Ce e?

— Constat că un proces de socializare insuficient sau poate chiar defectuos te-a condus la convingerea că vulgarităţile dau forţă limbajului.

Corrie avu nevoie de câteva clipe ca să disece vorbele lui Pendergast.

—” Cretin” nu e un cuvânt vulgar.

— Depinde cum îl pronunţi.

— Shakespeare, Chaucer şi Joyce au folosit, toţi, expresii vulgare.

— Văd că am de-a face cu o persoană citită. Dar Shakespeare a scris şi:

Într-o noapte
Cum este-aceasta, tainicele şoapte
Pe care vântul le rostea uşor,
Iar arborii-şi păstrau tăcerea lor,

Suia Troilus sus, pe metereze,
La Troia, ca să poată să viseze,
Privind, pierdut, spre tabăra-ntărită
Elenă, spre Cressida adormită.[16]

Corrie se uită la bărbatul tolănit pe scaunul de lângă ea, cu ochii încă pe jumătate închişi. Era trăsnit de-a binelea.

— Acum ne putem continua turul?

Corrie privi în jur. Lanurile de porumb reveniseră pe ambele părţi ale drumului.

— Turul s-a încheiat. Am străbătut deja oraşul.

Pendergast nu răspunse imediat şi, pentru o clipă, Corrie se temu că oferta lui avea să fie anulată şi că banii din torpedou vor dispărea, înghiţiţi din nou de buzunarul hainei lui negre.

— Ţi-aş putea arăta şi Gorganele.

— Gorganele?

— Gorganele indiene de lângă pârâu. Sunt singurul lucru interesant din întregul ţinut. Probabil ştii deja despre ele, despre „Blestemul Celor Patruzeci şi Cinci” şi toate aiurelile alea.

Pendergast păru să mediteze o clipă asupra spuselor ei.

— Poate c-o să vedem mai târziu Gorganele. Deocamdată întoarce, te rog, şi treci încă o dată prin oraş, cât mai încet posibil. Nu vreau să-mi scape nimic.

— Nu cred că am face bine.

— De ce nu?

— Şerifului n-o să-i placă. Nu-i plac plimbările[17].

---

16 *Neguţătorul din Veneţia,* actul V, scena I, traducere de Dan Amedeu Lăzărescu, editura Pandora-M, Târgovişte, 2003 (n.tr.)

17 E vorba de *cruising,* plimbare cu maşina prin oraş, fără ţel, practicată îndeosebi de tinerii deveniţi proaspăt posesori ai carnetului

Pendergast închise complet ochii.

— Nu ţi-am spus că de şerif mă ocup eu?

— În regulă, tu eşti şeful.

Corrie trase pe marginea drumului, făcu o întoarcere frumoasă, din trei mişcări, şi se îndreptă din nou spre oraş, cu viteza melcului.

— În stânga noastră, spuse, se află cârciuma Wagon Wheel, ţinută de Swede Cahill. E un tip cumsecade, nu prea inteligent. Fiica lui e în aceeaşi clasă cu mine, o adevărată Bărbie. E un local unde se vând mai ales băuturi şi nu prea multă mâncare, cu excepţia câtorva aperitive, a alunelor, a borcanelor uriaşe cu castraveţi acri – şi, oh, da, a eclerurilor cu ciocolată. Nu ştiu dacă îţi vine să crezi, dar sunt vestiţi pentru eclerurile lor cu ciocolată.

Pendergast stătea întins, neclintit.

— O vezi pe cucoana aia de pe trotuar, cu o coafură a la Mireasa lui Frankenstein[18]? E Klick Rasmussen, soţia lui Melton Rasmussen, proprietarul magazinului local de confecţii. Se întoarce acasă după ce-a luat prânzul la Castle Club, iar în sacoşa aia are resturile unui sendviş cu friptură de vacă, pe care i le duce câinelui ei, Peach. Nu mănâncă la restaurantul lui Maisie pentru că patroana a fost prietena soţului ei înainte de căsătoria lor, adică acum vreo trei sute de ani. Dacă ar şti numai că Melton e încurcat cu nevasta profesorului de gimnastică...

Pendergast păstră tăcerea.

— Iar băbătia aia urâtă şi uscată care iese de la

---

de conducere. (n. Red.)

18 Adică, dată pe spate foarte umflată, aşa cum arată coafura partenerei monstrului din filmul *Mireasa lui Frankenstein* (1935). (n. Red.)

magazinul de articole casnice cu un făcăleţ e doamna Bender Lang; taică-său a murit când le-a pus cineva foc casei, cu treizeci de ani în urmă. N-au descoperit niciodată cine-a făcut-o sau de ce. Corrie clătină din cap. Unii cred c-a fost mâna bătrânului Gregory Fiat. Era beţivul oraşului, un soi de ţicnit, şi într-o bună zi a intrat, pur şi simplu, într-un lan de porumb, şi-a dispărut. Nu i s-a găsit niciodată cadavrul. Vorbea tot timpul despre OZN-uri. Eu una cred că, până la urmă, i s-a îndeplinit dorinţa şi-a fost răpit. În noaptea când a dispărut s-au văzut nişte lumini stranii înspre nord. Corrie râse în bătaie de joc. Medicine Creek e un oraş de americani sadea, fiecare are câte un schelet ascuns în dulap.

Asta avu cel puţin darul de a-l însufleţi pe Pendergast, care o privi cu ochi mijiţi.

— Oh, da. Până şi Winifred Kraus, cucoana aia zurlie la care stai. Poate că se poartă ca o femeie pioasă, dar nu e decât o aburealã. Taică-său fabrica ilegal băutură şi o vindea prin contrabandă. Pe deasupra, mai era şi un creştin fanatic. Şi asta nu e tot. Am auzit că, în adolescenţă, bătrâna Winifred era cunoscută drept vampa oraşului.

Pendergast clipi.

Corrie chicoti şi îşi rostogoli ochii.

— Da, în Medicine Creek se petrec o mulţime de lucruri din astea. De exemplu, Vera Estrem, care îşi face de cap cu măcelarul din Deeper. Dacă află soţul ei, o să iasă scandal mare. Dale Estrem e preşedintele Asociaţiei Fermierilor şi e cel mai antipatic bărbat din oraş. Bunicul lui a fost imigrant german şi, în al Doilea Război Mondial, s-a dus înapoi, să lupte pentru nazişti. Îţi dai seama ce părere a avut oraşul despre asta. Bunicul nu s-a mai întors niciodată. În esenţă,

a nenorocit întreaga familie.

— Într-adevăr.

— Avem şi lotul nostru de ţicniţi. De pildă, tocilarul ăla care vine aici o dată pe an şi-şi instalează tabăra prin porumb. Sau Jim Părosu', care a stat prea mult în Vietnam. Se spune că şi-a ucis locotenentul cu o grenadă. Toată lumea se aşteaptă să-l apuce pandaliile zilele astea.

Pendergast se lăsase din nou pe spate în scaun. Părea adormit.

— În orice caz. Aici e farmacia. În clădirea aia goală era cândva un magazin de muzică. Acolo e biserica luterană. Ţine de Sinodul din Missouri[19]. Pe pastor îl cheamă John Wilbur. O fosilă de primă mână.

Niciun răspuns din partea lui Pendergast.

— Trecem acum pe lângă benzinăria Exxon a lui Ernie. Să nu-ţi aduci niciodată maşina la reparat aici. Acolo, la pompă, e Ernie în persoană. Fiul lui e cel mai vestit fumător de marijuana din district şi Ernie habar n-are. Iar clădirea aia veche de lemn e a lui Rasmussen, drogheria despre care ţi-am vorbit. Mottoul lor e: „Dacă nu găseşti ceva aici, înseamnă că nu-ţi trebuie acolo". M-am întrebat întotdeauna unde e „acolo" ăsta. În stânga e biroul şerifului, dar cred că nu e nevoie să-ţi atrag atenţia asupra *lui.* Iar restaurantul lui Maisie e în dreapta. Face chiftele comestibile. Deserturile ei sunt bune de dat la porci. Aoleu, ştiam c-aşa o să fie. Uite-l că vine.

Corrie se uită în oglinda retrovizoare, urmărind maşina şerifului, care ieşea de pe alee cu girofarul aprins.

— Hei! i se adresă ea lui Pendergast, care nu schiţase

19 Cult luteran important din SUA, fondat de imigranţi germani la mijlocul secolului al XIX-lea. (n. Red.)

nicio mişcare. Trezeşte-te! Trebuie să trag pe dreapta.

Dar agentul FBI părea să doarmă buştean.

Şeriful ajunse exact în spatele ei şi ţiui scurt din sirenă.

— Vă rog să opriţi pe marginea drumului, scrâşni vocea lui în difuzorul de deasupra maşinii. Nu părăsiţi vehiculul.

Acelaşi lucru i se întâmplase de cel puţin zece ori înainte, numai că, de data asta, Corrie îl avea pe Pendergast lângă ea. Îşi dădu seama că, probabil, şeriful nu-l văzuse, fiindcă agentul era lăsat prea pe spate. În ciuda zgomotului, ochii îi rămăseseră închişi. Poate murise, îşi spuse ea. În mod cert arăta ca un mort.

Portiera maşinii de poliţie se deschise brusc şi şeriful se apropie agale, cu bastonul de cauciuc legănându-i-se pe lângă coapsă. Îşi sprijini palmele cărnoase pe marginea geamului deschis din dreapta şi se aplecă înăuntru. Când dădu cu ochii de Pendergast, tresări şi se trase brusc înapoi.

— O, Doamne! făcu el.

Agentul FBI deschise un ochi.

— E vreo problemă, domnule şerif?

Corrie savură expresia de pe chipul lui Hazen. Toată faţa i se împurpură, de la cutele de piele acoperită cu puf care i se revărsau peste guler până în vârfurile urechilor înfundate cu păr. Speră că, la bătrâneţe, Brad avea să arate exact ca tatăl lui.

— Ei bine, domnule agent Pendergast, spuse Hazen, e vorba doar de faptul că nu permitem plimbările în sus şi-n jos prin oraş. Iar ea trece a treia oară.

Şeriful se opri, evident, aşteptând un soi de explicaţie, dar tăcerea îndelungată care urmă îi semnală limpede că n-avea să primească niciuna.

În cele din urmă, se îndepărtă de maşină.

— Puteţi să vă continuaţi drumul, zise el.

— Pentru că v-aţi arătat interesat de mişcările noastre, spuse Pendergast, în stilul lui tărăgănat, trebuie să vă informez că o să mai trecem o dată prin oraş, şi poate chiar o a cincea oară, pe măsură ce domnişoara Swanson îmi arată toate locurile interesante. La urma urmelor, sunt în *concediu.*

Privind la expresia tot mai întunecată de pe faţa şerifului, Corrie se întrebă dacă acest aşa-numit agent special Pendergast ştia într-adevăr ce face. Să te alegi c-un duşman ca Hazen într-un oraş ca Medicine Creek nu era de glumă. Ea însăşi fusese destul de proastă ca să-l stârnească.

— Vă mulţumesc pentru interesul dumneavoastră, domnule şerif. Pendergast se întoarse spre ea. Plecăm, domnişoară Swanson?

Corrie ezită o clipă, cu ochii la Hazen. Pe urmă ridică din umeri. „Ce naiba”, îşi spuse, desprinzându-se de bordură şi accelerând, cu un scârţâit uşor de cauciucuri, într-un nor proaspăt de fum negru.

12

Când agentul special Pendergast ieşi din restaurantul lui Maisie, însoţit de un bărbat suplu, în uniformă Federal Express, soarele apunea într-un petic sângerând de nor la orizont.

— Mi s-a spus că vă găsesc aici, zise omul. Mă iertaţi că v-am întrerupt cina.

— Nicio problemă, răspunse Pendergast. Nu-mi era foarte foame.

— Dacă-mi semnaţi acum de primire, las totul la uşa din spate.

Agentul FBI semnă formularul care i se întindea.

— Domnişoara Kraus o să v-arate unde să le puneţi. Vă deranjează dacă arunc o privire?

— Vă rog. Ocupă jumătate din camionetă.

Camioneta strălucitoare a Fedex era parcată în faţa restaurantului, nepotrivită cu strada prăfuită, monocromă. Pendergast aruncă o privire în interior. De-a lungul uneia dintre laturi erau înşirate cam o duzină de lăzi mari. Pe o parte dintre etichete scria: „PERISABIL – CONŢINUT ÎMPACHETAT ÎN GHEAŢĂ”.

— Totul vine de la New York, zise şoferul. Deschideţi un restaurant aici sau ceva de genul ăsta?

— Mă scapă de Maisie.

— Poftim?

— Totul pare să fie în ordine, mulţumesc.

Pendergast făcu un pas înapoi şi privi camioneta care pleca, alunecând prin ceaţa subţire a înserării. Pe urmă o

porni agale către est.

Îndepărtându-se de strălucirea palidă de la orizont. După cinci minute, lăsase în urmă oraşul Medicine Creek. Drumul se aşternea înainte, prin porumb, precum linia întunecată a unei falii.

Grăbi pasul. Scopul călătoriei sale era vag, mai degrabă o intuiţie decât o certitudine. Pendergast ştia că intuiţia reprezintă rezultatul final al celui mai sofisticat raţionament.

Lumina crepusculului şi ciorile se înălţau deasupra câmpului, iar în aer plutea mirosul tulpinilor de porumb şi al ţărânii. Pe drum se iviră nişte faruri, crescură, apoi un tir imens trecu pe lângă el zgâlţâindu-se şi lăsând în urmă praf şi fum de motorină.

La trei kilometri distanţă de oraş, Pendergast se opri. Din şosea se desprindea un drum de ţară, cotind către stânga între ziduri de porumb. Agentul FBI porni pe el, mergând cu paşi mari, silenţioşi. Drumul începu să urce mai pronunţat, îndreptându-se către un pâlc întunecat de copaci de la orizont, care înconjura trei forme negre, joase, conturate pe cerul sumbru: Gorganele. Lăsând în urmă porumbul, drumul se transformă într-o potecă. În faţă se zăreau copacii, nişte plopi negri uriaşi, cu trunchiuri masive, cu scoarţa grunjoasă precum sfărâmăturile de piatră. Pe pământ erau împrăştiate crengi rupte, ramificate, ca nişte gheare întoarse spre cer.

Când intră în umbra păduricii, Pendergast se opri, uitându-se înapoi. Terenul cobora către oraş într-o pantă lungă, lină. Luminile îndepărtate ale străzilor conturau o cruce strălucitoare în marea întunecată de porumb. Fabrica Gro-Bain se întindea în sudul localităţii, ea însăşi un

ciorchine separat de lumini. Între fabrică şi oraş curgea pârâul, conturat de un şir de plopi negri americani, şerpuind prin peisajul dominat de porumb. Oricât de plat ar fi părut la prima vedere, terenul avea ondulaţii domoale, movile şi adâncituri. Punctul în care se afla era cel mai înalt pe o rază de mai mulţi kilometri.

Bezna nopţii de vară se lăsase, grea, peste pământ. Aerul devenise chiar mai înăbuşitor. Pe cerul tot mai întunecat străluceau câteva stele.

Pendergast se întoarse şi se afundă în bezna crângului de plopi, practic invizibil în costumul lui negru. Urmă o cărăruie care rătăcea nesigură, printre ierburi înalte şi tufişuri de stejar. După alţi patru sute de metri se opri din nou.

Gorganele erau chiar în faţa lui.

Erau trei, scunde şi late, aranjate în triunghi, ridicându-se cu şase metri deasupra terenului din jur. Flancurile a două dintre ele se erodaseră în timp, expunând vederii terasele de calcar şi bolovanii masivi de dedesubt. Aici, plopii negri erau mai groşi, iar întunericul, mai dens.

Pendergast ascultă sunetele nopţii de august. Un cor de insecte cânta cu frenezie. Licurici pluteau sclipind printre trunchiurile tăcute, iar dârele lor de lumină se contopeau cu licăririle îndepărtate ale fulgerelor de căldură dinspre nord. Luna în ultimul pătrar atârna deasupra orizontului, cu coarnele în sus.

Pendergast rămase nemişcat. Pe cer înfloreau acum stelele. Începu să audă şi alte zgomote: foşnetul şi zgrepţănatul unor animale mărunte, păsările fâlfâind din aripi. O pereche de ochi apropiaţi luci scurt în beznă. În josul pârâului urlă un coiot şi un câine îi răspunse lătrând, abia auzit, din direcţia oraşului. Felia de lună arunca numai

atâta lumină cât să desluşeşti în jur. Greierii nopţii prinseră să ţârâie, mai întâi unul, apoi şi alţii, intonându-şi cântecul din iarba înaltă.

În cele din urmă, Pendergast înaintă în direcţia celor trei movile întunecate. Mergea încet, fără zgomot, şi sub picior îi pârâi o singură frunză. Greierii amuţiră. El aşteptă până când îşi reluară chemările, unul câte unul. Pe urmă porni din nou şi ajunse la baza primului gorgan. Aici îngenunche tăcut, îndepărtă frunzele uscate şi îşi afundă mâna în pământ. Luă un pumn plin, îl răsuci între palme şi îl apropie de nări, inhalând.

Diverse tipuri de sol au mirosuri diferite. Acesta, se convinse el, coincidea cu pământul de pe uneltele din spatele maşinii lui Swegg. Şeriful avusese dreptate: femeia săpase în Gorgane, în căutarea relicvelor. Puse nişte pământ într-o eprubetă mică, o astupă şi şi-o strecură în buzunarul hainei.

Se ridică în picioare. Luna dispăruse sub orizont. Licuricii nu mai clipeau; fulgerele de căldură se răriră, după care încetară cu desăvârşire. O beznă adâncă învăluia încet Gorganele.

Pendergast trecu pe lângă primul, apoi pe lângă al doilea, până când ajunse să stea în mijlocul lor. Cele trei movile deveniră, încetul cu încetul, de nedesluşit. Întunericul era acum deplin.

Pendergast rămase în aşteptare, nemişcat. Se scurse o jumătate de oră. O oră.

Apoi, dintr-odată greierii amuţiră.

Pendergast îi aşteptă să-şi reînceapă ţârâitul. Muşchii i se crispară. Simţea o prezenţă în dreapta lui: o prezenţă care se apropia pe furiş. Se mişca extrem de silenţios – prea

silenţios chiar şi pentru auzul lui foarte ascuţit. Dar greierii percepeau vibraţia solului pe care oamenii nu le puteau simţi. Greierii ştiau.

Aşteptă, încordat, până ce prezenţa ajunse la un mai mult de un metru şi jumătate. Acolo se opri. Rămase şi ea în aşteptare.

Greierii reîncepură să ţârâie, unul după altul. Dar Pendergast nu se lăsă înşelat. Prezenţa era tot acolo. Aşteptând.

Iar acum se clinti din nou. Se apropia, deşi foarte încet. Un pas, doi paşi, până când ajunse la o lungime de braţ.

Dintr-o singură mişcare, Pendergast se aruncă într-o parte şi-şi scoase lanterna şi arma, îndreptându-le pe amândouă către intrus. Fasciculul luminos dezvălui figura sălbatică a unui bărbat ghemuit la pământ, cu o carabină cu două ţevi aţintită către locul unde Pendergast se aflase mai înainte. Pistolul se descărcă tunând, omul se dădu înapoi clătinându-se, răcni ceva neinteligibil, şi, în clipa următoare, Pendergast se afla deja deasupra lui. Peste încă o secundă, carabina căzuse în ţărână, iar bărbatul era încovrigat, cu un braţ răsucit la spate şi cu arma lui Pendergast lipită de tâmplă. Se împotrivi o clipă, apoi renunţă.

Pendergast îşi slăbi strânsoarea şi celălalt se prăbuşi. Rămase întins – un individ bizar, îmbrăcat în haine zdrenţuite de piele, cu un şirag de veveriţe însângerate agăţat de umăr. În centură avea îndesat un cuţit mare, artizanal. Picioarele goale aveau tălpi late, murdare. Ochii, foarte mici, erau înfipţi, ca nişte stafide, într-un chip atât de zbârcit, încât părea să-i aparţină unui om mai bătrân decât timpul însuşi. Însă constituţia sa, părul şi barba negre şi

lucioase, extraordinar de lungi, vorbeau despre un bărbat în putere, de cel mult cincizeci de ani.

— Nu se recomandă să tragi cu puşca în grabă, spuse Pendergast, în picioare deasupra lui. Ai putea răni pe cineva.

— Cine dracu' mai eşti şi tu? ţiui bărbatul căzut la pământ.

— Exact asta voiam şi eu să te-ntreb.

Celălalt înghiţi în sec, revenindu-şi cu încetineală, şi se ridică în capul oaselor.

— Ia afurisita aia de lumină din ochii mei.

Pendergast lăsă lanterna în jos.

— Cine naiba te crezi, să sperii de moarte oamenii cumsecade?

— Rămâne de văzut cum e cu cumsecădenia asta, zise Pendergast. Te rog să te ridici şi să-mi spui cine eşti.

— N-ai decât să mă rogi până nu mai poţi, dom'le, mie puţin îmi pasă.

Se ridică totuşi, scuturându-şi frunzele şi crenguţele din păr şi din barbă. Apoi îşi adună din gât o flegmă imensă, pe care o scuipă în întuneric. Îşi şterse barba şi gura cu o mână murdară, apoi scuipă încă o dată.

Pendergast îşi scoase legitimaţia şi i-o trecu prin faţă.

Omul făcu ochii mari, apoi şi-i îngustă iarăşi. Râse.

— FBI? Nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap.

— Agent special Pendergast. Îşi închise cu un pocnet portofelul de piele, care dispăru în buzunarul hainei.

— Nu discut cu FBI-ul.

— Înainte de a mai face şi alte declaraţii pripite, de care o să-ţi fie ruşine mai târziu, ar trebui să ştii că ai de ales. Sau stăm de vorbă acum, neoficial... Pendergast făcu o

pauză.

— Sau...?

Pendergast zâmbi pe neaşteptate, încordindu-şi buzele ca să-şi dezvăluie dinţii de un alb desăvârşit. Dar, în lumina lanternei, efectul fu oricum, numai prietenos nu.

Celălalt scoase din buzunar un sul de frunze de tutun, rupse o parte din el şi şi-l îndesă în gură.

— La dracu', făcu apoi şi scuipă.

— Pot să-ntreb cum te numeşti? zise Pendergast.

Tăcerea se prelungi un minut, apoi două.

— La naiba, spuse celălalt într-un târziu. Presupun că nu e o crimă să ai un nume, nu-i aşa? Gasparilla. Lonny Gasparilla. Acum poţi să-mi dai puşca înapoi?

— O să vedem. Pendergast înălţă lanterna către veveriţele însângerate. Asta făceai aici? Vânai?

— Nu mă-nvârt pe lângă Gorgane de dragul peisajului.

— Reşedinţa dumitale se află prin preajmă, domnule Gasparilla?

Bărbatul râse răguşit.

— Hai că ai haz. Pentru că Pendergast nu răspunse, zvâcni din cap, arătând într-o parte. Mi-am pus tabăra încolo.

Agentul FBI luă carabina de jos, o deschise, scoase cartuşurile consumate şi i-o înapoie lui Gasparilla descărcată.

— Arată-mi, dacă eşti amabil.

După cinci minute de mers, ajunseră la marginea pâlcului de copaci şi pătrunseră în marea de porumb. Gasparilla se lipi de un şir şi porni de-a lungul unei poteci bătătorite, pline de praf. După alte câteva minute, ajunseră într-o dumbravă de plopi negri de pe malurile pârâului Medicine.

Aerul avea un iz de umezeală şi se auzea susurul slab al apei prin albia nisipoasă. În faţa lor se zărea strălucirea roşiatică a unui foc de tabără încropit lângă un val de pământ. Deasupra focului bolborosea conţinutul unei oale mari de fier, răspândind mirosuri de ceapă, de cartofi şi de ardei.

Gasparilla luă câteva bucăţi de lemn dintr-un morman şi le aşeză lângă tăciuni. Flăcările se înălţară, luminând mica tabără. Era alcătuită dintr-un cort unsuros, un buştean care ţinea loc de scaun şi o uşă stricată de lemn aşezată pe alţi buşteni, închipuind o masă.

Gasparilla trase de mănunchiul de veveriţe de pe umărul său şi îl aruncă pe masa improvizată. Pe urmă îşi scoase cuţitul şi trecu la treabă, despicând-o pe una dintre ele, scoţându-i măruntaiele şi aruncându-le alături. Apoi, dintr-o singură mişcare abilă, îi smulse blana. Îi îndepărtă capul, labele şi coada cu o serie de tăieturi repezi; animalul fu apoi ciopârţit şi sferturile, aruncate în fiertura din oală. Operaţia, repetată pentru fiecare veveriţă, dura mai puţin de douăzeci de secunde.

— Ce faci aici? întrebă Pendergast.

— Sunt în turneu.

— Turneu?

— Ascut unelte. Îmi parcurg teritoriul de două ori în lunile călduroase. Şi iernez în sud, în Brownsville[20]. Ascut orice, de la fierăstraie cu lanţ până la rotoare de combină.

— Cum te deplasezi?

— Cu camioneta.

— Unde ai parcat-o?

Gasparilla încheie ultima ciopârţire şi aruncă în fiertură

20 Port în sudul statului Texas (n. Red.)

ultima veveriţă. Apoi arătă către drum smucind din cap.

— E acolo, dacă vrei să verifici.

— Aşa am de gând.

— Sunt cunoscut în oraş. N-am făcut niciodată nimic împotriva legii, poţi să-l întrebi pe şerif. Îmi câştig traiul muncind, la fel ca tine. Numai că eu nu mă furişez prin beznă şi nu pun lanterna în ochii oamenilor, speriindu-i de moarte.

Gasparilla aruncă în oală câteva boabe uscate de fasole de Lima.

— Dacă eşti cunoscut în oraş, aşa cum spuneai, de ce-ţi faci tabără aici?

— Îmi place să am spaţiu.

— Şi picioarele goale?

— Cum?

Pendergast îndreptă lanterna către degetele murdare ale picioarelor celuilalt.

— Pantofii sunt scumpi. Gasparilla se scotoci într-un buzunar, scoase tutunul de mestecat, rupse o altă bucată şi şi-o vârî în gură. Ce face aici un tip de la FBI? se interesă el, împungându-se cu degetul în falcă şi aducând tutunul într-o poziţie mulţumitoare.

— Îmi închipui că poţi ghici răspunsul, domnule Gasparilla.

Bărbatul îl privi pieziş, dar nu răspunse.

— Săpa în Gorgane, nu-i aşa? întrebă Pendergast, într-un târziu.

Gasparilla scuipă.

— Da.

— De când?

— Nu ştiu.

— A găsit ceva?

Gasparilla ridică din umeri.

— Nu era prima dată când săpa cineva în Gorgane. Eu nu prea le dau atenţie. Când sunt aici, mă duc pe-acolo doar ca să vânez, nu ca să le fac vizite morţilor.

— E adevărat că sunt oameni îngropaţi în ele?

— Aşa se spune. Şi, cândva, aici s-a petrecut un masacru. Asta-i tot ce ştiu şi tot ce vreau să ştiu. Locul ăla îmi dă fiori. Nu m-aş apropia de el, dar acolo stau toate veveriţele.

— Am auzit vorbindu-se despre o legendă asociată cu movilele alea. „Blestemul Celor Patruzeci şi Cinci” mi se pare.

Celălalt nu răspunse, şi în tabără se înstăpâni tăcerea. Gasparilla amesteca în oală cu un băţ şi arunca, din când în când, priviri către Pendergast.

— Crima a fost săvârşită acum trei nopţi, când era lună nouă. Ai văzut sau ai auzit ceva?

Gasparilla scuipă din nou.

— Nimic.

— Ce-ai făcut în seara aceea, domnule Gasparilla?

Celălalt continuă să amestece în oală.

— Dom’le, dacă vrei să zici că eu am omorât-o pe femeia aia, atunci cred că discuţia noastră s-a terminat.

— Eu aş spune că abia a-nceput.

— Nu mă lua de sus. N-am omorât pe nimeni în viaţa mea.

— Atunci n-ar trebui să te deranjeze să-mi dai amănunte despre ce-ai făcut în ziua aceea.

— Era a doua zi petrecută aici, în Medicine Creek. Am fost să vânez la Gorgane după-amiaza târziu. Ea era acolo, săpa. M-am întors aici la apusul soarelui şi mi-am petrecut

noaptea în tabără.

— Ea te-a văzut?

— *Tu* m-ai văzut?

— În ce loc săpa, mai exact?

— Peste tot. M-am ţinut departe de ea. Recunosc belelele de la o poştă.

Gasparilla amestecă energic în tocană, apoi aduse un castron de tablă emailată pe care şi-l umplu cu o lingură strâmbă. Duse lingura plină la buze, suflă în ea şi o afundă din nou în castron după ce luă o înghiţitură. Pe urmă se opri.

— Presupun că vrei şi tu o porţie.

— Nu te-aş refuza.

Fără nicio vorbă, Gasparilla aduse un al doilea castron şi i-l întinse lui Pendergast.

— Mulţumesc. Pendergast se servi din oală şi gustă tocana. E *burgoo*[21],nu?

Gasparilla dădu din cap şi îşi îndesă în gură o lingură zdravănă de mâncare, din care zeama i se scurse în barba neagră şi încâlcită. Mestecă zgomotos, scuipă câteva oase, înghiţi. Se şterse la gură cu mâna, apoi îşi şterse mâna de barbă.

Terminară de mâncat în tăcere. Gasparilla strânse castroanele, se lăsă pe spate şi îşi scoase tutunul presat.

— Şi acum, dom’le, dac-ai găsit ce căutai, sper c-o să-ţi vezi de treabă. Mie îmi plac serile liniştite.

Pendergast se ridică.

— O să te las în pace, domnule Gasparilla. Dar, mai întâi, dacă ai ceva de adăugat, te-aş sfătui să mi-l spui acum, mai

21 Tocană condimentată, preparată tradiţional (în Kentucky) din carne de oaie sau de vânat şi din diverse legume. (n.tr.)

degrabă decât s-aştepţi să-l descopăr singur.

Gasparilla scuipă, trasând o dâră lungă de salivă maronie în direcţia pârâului.

— Nu vreau să m-amestec.

— Eşti deja amestecat. Fie eşti criminalul, domnule Gasparilla, fie prezenţa dumitale în acest loc te pune într-un mare pericol. Astea sunt opţiunile.

Gasparilla mormăi, luă o nouă priză de tutun, scuipă încă o dată. Apoi întrebă:

— Crezi în diavol?

Pendergast îl privi, cu ochii spălăciţi scânteind în lumina focului.

— De ce mă-ntrebi, domnule Gasparilla?

— Pentru că eu nu cred. După părerea mea, diavolul e o mare minciună a preoţilor. Dar pe pământul ăsta *există* răul, domnule agent FBI. M-ai întrebat despre Blestemul Celor Patruzeci şi Cinci. Ei bine, ai putea să pleci acasă chiar acum, pentru că n-o să descoperi niciodată dedesubturile *poveştii ăsteia.* Răul despre care vorbesc eu are de cele mai multe ori o explicaţie. Însă câteodată – Gasparilla scuipă sucul de tutun, apoi se aplecă în faţă, ca şi cum ar fi vrut să-i împărtăşească un secret – câteodată *pur şi simplu nu are.*

13

Smit Ludwig îşi opri maşina în parcarea bisericii luterane, plină ochi de maşini cu tabla încinsă strălucind sub soarele de august. În faţa bisericii îngrijite, de cărămidă roşie, fusese fixată o pancartă imensă, deja deformată din cauza căldurii. Anunţa „CEA DE A 33-A CINĂ ANUALĂ AMICALĂ CU FRIPTURĂ DE CURCAN”. Iar o alta, şi mai mare, plasată alături, declara cu entuziasm: „ORAŞUL MEDICINE CREEK ÎI UREAZĂ BUN VENIT PROFESORULUI STANTON CHAUNCY!!!” Cele trei semne de exclamare, medită Ludwig, sugerau o notă de disperare. Lăsă maşina la capătul parcării, coborî, îşi tamponă ceafa cu o batistă şi o porni către intrare.

Apoi se opri, cu palma pe mânerul uşii. În decursul anilor, oraşul se obişnuise cu poveştile lui simpatice, omenoase; cu reportajele sale împăciuitoare despre biserică şi despre şcoală, despre cluburile tinerilor agricultori, despre Cercetaşi şi despre Viitorii Fermieri ai Americii[22]. Se obişnuiseră ca infracţiunile mărunte ale copiilor lor – plimbările ocazionale în maşini furate, beţiile de la petreceri – să fie justificate sau chiar ignorate de *Courier.* Era de la sine înţeles că avea să minimalizeze, de asemenea, neregulile descoperite de inspecţiile făcute la Gro-Bain, rata în creştere a accidentelor de muncă din fabrică şi problemele cu sindicatul. Uitaseră că Ludwig conducea un ziar, nu serviciul de relaţii cu publicul al oraşului. Cu o zi în urmă, toate acestea se schimbaseră. *Courier* devenise un

22 Organizaţii de tineret populare în regiunile mai puţin urbanizate. (n. Red.)

ziar adevărat, care scria despre fapte reale.

Smit Ludwig se întreba care avea să fie reacţia cititorilor.

Cu mâna liberă îşi aranjă nervos papionul. Scrisese reportaje despre cina anuală amicală cu friptură de curcan în fiecare dintre cei treizeci şi trei de ani în care se desfăşurase, dar nu o aşteptase niciodată cu atâta emoţie. În asemenea momente simţea cel mai mult lipsa soţiei sale, Sarah. Totul ar fi fost mai simplu cu ea agăţată de braţul lui.

„Fii tare, Smitty”, îşi spuse, deschizând uşa.

Sala de reuniuni a bisericii era ticsită. Practic, întregul oraş se afla acolo. Unii se aşezaseră deja şi mâncau, în vreme ce alţii formaseră cozi lungi ca să-şi ia cartofi piure, sos şi fasole verde. Unii mâncau chiar curcan, deşi Smitty observă că, aşa cum se întâmpla de obicei, printre ei nu se zărea niciun muncitor de la fabrica Gro-Bain. Era unul dintre acele lucruri despre care nimeni nu vorbea vreodată: cât de puţin curcan se mânca, de fapt, la Cina Amicală cu Friptură de Curcan.

O pancartă imensă de plastic, fixată pe un perete, le mulţumea fabricii Gro-Bain şi directorului său general, Art Ridder, pentru generozitatea cu care oferiseră curcanii. Pe peretele opus, o altă pancartă îi aducea mulţumiri societăţii Buswell Agricon pentru donaţiile periodice în folosul bisericii. Şi încă o alta, cea mai mare dintre toate, trâmbiţa sosirea lui Stanton Chauncy, oaspetele de onoare al anului. Ludwig se uită în jur. Numai feţe cunoscute. Una dintre plăcerile traiului într-un orăşel american de provincie.

Privirea îi fu atrasă de Art Ridder, aflat în partea opusă a încăperii. Ridder purta un costum de poliester, maro cu alb, şi zâmbetul său obişnuit îi era lipit pe chipul nefiresc de

neted. Avea trupul solid precum un calup de seu şi înainta încet prin mulţime, fără să devieze de la traiectorie. Lumea se dădea la o parte din calea lui Art Ridder, îşi spuse Smitty, niciodată invers. Poate din cauza mirosului vag de curcan sacrificat care stăruia în jurul său, în ciuda dozei masive de deodorant Old Spice; sau poate fiindcă era cel mai bogat om din oraş. Ridder îi vânduse companiei Gro-Bain Agricultural Products fabrica de prelucrare a cărnii de curcan, şi rămăsese în fotoliul de director, deşi primise un cec gras. Spusese că „îi plăcea munca”. Ludwig credea că, mult mai probabil, Ridder prefera statutul de părinte al oraşului pe care i-l dădea postul de la conducerea fabricii.

Directorul se apropia, cu ochii la reporter şi cu zâmbetul întipărit pe chip. Ridder apreciase, probabil, cel mai puţin articolul despre crimă din ziua precedentă. Ludwig îşi mobiliză toate forţele.

Salvarea se ivi ca din senin – doamna Bender Lang ţâşni ca o săgeată şi şopti ceva la urechea lui Ridder. Cei doi făcură brusc stânga-mprejur. „Pesemne că tipul ăla, Chauncy, e pe punctul de a-şi face apariţia”, cugetă Ludwig. Nimic altceva nu l-ar fi făcut pe Ridder să se mişte atât de repede.

Se întâmpla pentru prima oară, în întreaga istorie de treizeci şi trei de ani a Cinei Amicale, ca oaspetele de onoare să nu fie selectat dintre locuitorii oraşului. Ceea ce demonstra importanţa pe care Medicine Creek o dădea încercării de a-l impresiona pe doctorul Stanton Chauncy de la Universitatea de Stat din Kansas. Chauncy era persoana care urma să hotărască, în lunea următoare, dacă localitatea avea sau nu să devină locul de testare a unei plantaţii de porumb modificat genetic, întinse pe mai multe

pogoane...

Tonul ridicat al unei voci stridente îi întrerupse gândurile:

— Smit Ludwig, cum ai putut face aşa ceva?

Ziaristul se întoarse şi o descoperi alături de el pe Klick Rasmussen, cu coafura ei ca un stup înălţându-se cam până la nivelul umărului său.

— Cum ar putea fi unul dintre noi?

Ludwig se întoarse cu faţa spre ea.

— Dar, Klick, n-am spus că eu cred...

— Dacă nu crezi, strigă ea, atunci de ce ai *tipărit* aşa ceva?

— Pentru că datoria mea este să menţionez toate ipotezele...

— Ce s-a-ntâmplat cu toate articolele alea drăguţe pe care obişnuiai să le publici? *Courier* era un ziar atât de *plăcut.*

— Klick, nu toate ştirile sunt drăguţe...

Dar ea nu-l lăsă să termine:

— Dacă vrei să scrii toate aiurelile, atunci de ce nu scrii despre agentul ăla FBI care cutreieră prin oraş punând întrebări, vârându-se unde nu-i fierbe oala şi împuindu-ne capul cu idei prosteşti? Să vedem cum o să-i placă asta. Şi, pe deasupra, mai dezgropi şi toată istoria cu războinicii fantomă, cu Blestemul Celor Patruzeci şi Cinci...

— În ziar nu scrie nimic despre aşa ceva.

— Nu în *cuvinte,* dar, cu toată povestea aia despre săgeţile indiene, ce *altceva* ar putea să-şi imagineze oamenii? Asta e tot ce ne mai lipsea, reînvierea istoriei ăleia.

— Te rog, hai să fim rezonabili...

Ludwig făcu un pas înapoi. O zărise, la oarecare distanţă,

pe soţia lui Swede Cahill, Gladys, care se apropia pregătindu-se să se amestece în vorbă. Era mai rău decât îşi imaginase.

Maisie apăru lângă el ca din pământ, cu trupul butucănos protejat de un şorţ alb.

— Klick, zise ea, dă-i pace lui Smitty. Suntem norocoşi că-l avem. În multe districte de mărimea asta nu există nici măcar o gazetă, nu mai zic un cotidian.

Klick se trase înapoi. Ştiind că între cele două femei exista o relaţie incomodă, Ludwig se simţi de două ori recunoscător lui Maisie. Probabil că ea era singura persoană din încăpere care o putea pune la punct atât de repede pe Klick Rasmussen. Aceasta îi aruncă o privire sumbră lui Ludwig, apoi se întoarse spre Gladys Cahill, care se apropia, şi amândouă o porniră către mesele cu friptură de curcan, vorbind cu glasuri scăzute.

Ludwig se uită la Maisie.

— Mii de mulţumiri. M-ai salvat.

— Îţi port întotdeauna de grijă, Smitty.

Maisie îi făcu cu ochiul şi plecă spre locul unde se împărţea friptura.

În timp ce se răsucea s-o urmeze, Ludwig observă că în încăpere glasurile amuţeau. Toţi ochii se întorseseră în direcţia uşii. Făcu şi el, instinctiv, acelaşi lucru. La intrare, pe fundalul cerului auriu, se zărea un personaj în negru.

Pendergast.

Felul cum se oprise în prag, cu silueta sa austeră conturată de strălucirea soarelui, precum un pistolar pe punctul de a intra într-un salon de altă dată, avea ceva care îţi dădea fiori. Pe urmă se puse în mişcare, calm, cu paşi mari, uitându-se fără grabă în toate părţile, şi-şi fixă

privirea chiar asupra lui Ludwig. Imediat îşi schimbă direcţia, alunecând prin mulţime către el.

— Domnule Ludwig, mă simt uşurat să vă văd, spuse Pendergast. Nu cunosc pe nimeni aici, cu excepţia dumneavoastră şi a şerifului, şi nu mă pot aştepta ca un şerif care nu-şi vede capul de treburi să aibă timp pentru prezentări. Haideţi, vă rog, luaţi-o înainte.

— S-o iau înainte? repetă Ludwig.

— Am nevoie să fiu introdus în societate, domnule Ludwig. Acolo de unde vin eu, a te prezenta singur cuiva, în loc de a fi prezentat de către o terţă persoană, e o eroare de comportament. Şi, în calitate de editor, redactor-şef şi jurnalist principal la *Cry County Courier,* dumneavoastră cunoaşteţi pe toată lumea din oraş.

— Cred că da.

— Excelent. Să începem cu doamna Melton Rasmussen? Am înţeles că e una dintre primele doamne ale oraşului.

Lui Ludwig i se tăie respiraţia. Dintre toţi cei din faţă, tocmai Klick Rasmussen, de care abia scăpase. Îşi roti privirea prin încăpere, având senzaţia că se scufunda într-un abis. Klick era la una dintre mesele cu friptură de curcan, vorbind întruna cu Gladys şi cu restul găştii ei obişnuite.

— Acolo, spuse, luând-o înainte cu paşi apăsaţi.

Pe măsură ce se apropiau, discuţia animată se stinse. Ludwig o văzu pe Klick aruncând o scurtă privire către Pendergast, cu trăsăturile crispându-i-se de indignare.

— Aş vrea să ţi-l prezint... începu Ludwig.

— Ştiu *foarte bine* cine e acest domn. Un singur lucru vreau să spun...

Se opri brusc când agentul FBI se înclină, luându-i mâna

şi ridicându-i-o la un centimetru de buzele sale, după obiceiul franţuzesc.

— E o mare plăcere să vă cunosc, doamnă Rasmussen. Numele meu e Pendergast.

— Doamne, făcu Klick. Mâna i se lăsă, moale, într-a lui.

— Am înţeles, doamnă Rasmussen, că sunteţi autoarea acestor decoraţiuni.

Ludwig se întrebă de unde aflase Pendergast un asemenea detaliu. Accentul lui sudist păru să capete consistenţa melasei în timp ce o fixa pe Klick cu ochii săi stranii. Spre amuzamentul lui Ludwig, ea roşi.

— Da, aşa e, răspunse.

— Sunt încântătoare.

— Vă mulţumesc, domnule Pendergast.

Pendergast se înclină din nou, ţinându-i încă mâna într-a lui.

— Am auzit foarte multe despre dumneavoastră, iar acum sunt încântat să vă cunosc.

Klick roşi din nou, ceva mai puternic. În momentul acela îşi făcu brusc apariţia Melton Rasmussen, care urmărise schimbul de replici de la distanţă.

— Ei, ei, spuse el cu căldură, întinzând mâna şi interpunându-se între rotofeia sa soţie, acum îmbujorată, şi Pendergast, bine aţi venit în oraşul nostru. Eu sunt Mel. Melton Rasmussen. Îmi dau seama că circumstanţele nu sunt tocmai fericite, dar vă veţi convinge că, în Medicine Creek, ospitalitatea e la fel de caldă ca întotdeauna.

— M-am convins deja, domnule Rasmussen, răspunse Pendergast, strângându-i mâna.

— De unde sunteţi, domnule Pendergast? Nu reuşesc să vă localizez accentul.

— Din New Orleans.

— Ah, marea metropolă New Orleans. E adevărat că acolo se mănâncă aligatori? Am auzit că au gust de carne de pui.

— După părerea mea, gustul seamănă mai degrabă cu cel de iguană sau de şarpe decât cu cel de pui.

— Corect. Ei, eu am să rămân credincios curcanului, râse Rasmussen. Treceţi într-o zi pe la magazinul meu, să aruncaţi o privire. Sunteţi bine-venit oricând.

— Sunteţi foarte amabil.

— Aşadar, făcu Rasmussen, dându-se ceva mai aproape, care sunt noutăţile? A mai apărut vreun indiciu?

— Justiţia nu doarme niciodată, domnule Rasmussen.

— Ei bine, eu am o teorie a mea. Aţi vrea s-o auziţi?

— Aş fi încântat.

— Criminalul e tipul ăla care şi-a făcut tabăra lângă pârâu, Gasparilla. Ar trebui cercetat. E un tip ciudat, aşa a fost întotdeauna.

— Ei, Mel, îl dojeni Klick. Ştii că vine aici de ani de zile şi că nu ne-a făcut niciodată necazuri.

— Nu poţi şti niciodată când o să te bage cineva în belea. De ce se instalează acolo, lângă pârâu? Oraşul nostru nu e destul de bun pentru el?

Întrebarea rămase spânzurată în aer, fără răspuns. Klick îşi aţintise privirea dincolo de soţul ei, cu buzele închipuind un mic O desăvârşit. Ludwig auzi un murmur înăbuşit străbătând asistenţa. Urmară câteva aplauze scurte. Se întoarse şi îi văzu pe Art Ridder şi pe şerif escortând prin mulţime un bărbat pe care nu-l cunoştea. Era un individ mărunţel şi slab, cu o barbă tunsă scurt, purtând un costum albastru-deschis, cu dungi fine, dintr-un material subţire. În

urma lui mergeau doamna Bender Lang şi alte câteva doamne din elita oraşului.

— Doamnelor şi domnilor, dragi prieteni şi vecini din Medicine Creek! tună vocea lui Art Ridder, adresându-se adunării. Am marele privilegiu de a vi-l prezenta pe oaspetele nostru de onoare din acest an, profesorul Stanton Chauncy de la Universitatea de Stat din Kansas!

Anunţul fu urmat de un ropot de aplauze şi de câteva fluierături ascuţite. Chauncy îşi îndreptă umerii, dădu o dată din cap către mulţime, apoi îi întoarse spatele şi începu să discute cu Ridder. Aplauzele se stinseră încet, lăsând loc tăcerii.

— Domnule Ludwig, spuse Pendergast. E un grup de domni în colţul acela îndepărtat...?

Ludwig se uită în direcţia indicată. Patru sau cinci bărbaţi în salopete beau limonadă şi discutau între ei cu voce scăzută. În loc să se alăture aplauzelor, se uitau la Chauncy cu ochi mijiţi.

— Oh, aceia sunt Dale Estrem şi ceilalţi membri ai Asociaţiei Fermierilor, răspunse Ludwig. Ultimii proprietari refractari. Sunt singurii care nu şi-au vândut pământurile marilor corporaţii agricole. Au propriile ferme în împrejurimile oraşului.

— Şi de ce nu împărtăşesc bunele sentimente ale celorlalţi localnici?

— Asociaţia Fermierilor nu vrea să aibă de-a face cu porumbul modificat genetic. Se tem că va avea loc o polenizare încrucişată care le va strica recoltele.

Ridder îl prezenta acum pe bărbatul de la Universitatea de Stat din Kansas unor grupuri selecte.

— Aş vrea să-mi faceţi cunoştinţă, dacă se poate, şi cu

alte persoane, zise Pendergast. Cu pastorul, de exemplu.

— Sigur că da. Ludwig îl căută în mulţime pe pastorul Wilbur şi îl descoperi, în cele din urmă, stând, de unul singur, la coada pentru friptură de curcan. Pe aici.

— Dacă sunteţi amabil, spuneţi-mi mai întâi câte ceva despre el.

Ludwig ezită, neavând intenţia să vorbească de rău pe nimeni.

— Pastorul Wilbur e aici de cel puţin patruzeci de ani. E bine intenţionat. Numai că... Şovăi.

— Da? făcu Pendergast.

Ludwig se simţi tulburat de privirea intensă a ochilor săi cenuşii.

— Cred că am putea spune că e un pic cam prea rigid. Nu realizează cu adevărat ceea ce se întâmplă, sau *nu* se întâmplă, în Medicine Creek în zilele noastre. Ludwig se luptă o clipă să găsească formularea potrivită. Unii au impresia că un pastor mai tânăr şi mai entuziast ar ajuta la revigorarea oraşului şi i-ar putea convinge pe tineri să nu mai plece. Ar umple vidul spiritual care s-a creat aici.

— Înţeleg.

La apropierea lor, reverendul îşi ridică privirea. Pe vârful nasului său stătea cocoţată obişnuita pereche de ochelari pentru citit, chit că nu avea ce să citească. Ludwig îşi închipuia că-i ţinea acolo ca să aibă aerul unui savant.

— Domnule pastor? i se adresă el. Aş vrea să vi-l prezint pe agentul special Pendergast, de la FBI.

Wilbur luă mâna care i se întindea.

— Vă invidiez, domnule pastor, spuse Pendergast. Să vegheaţi asupra sufletelor dintr-o comunitate ca Medicine Creek.

Wilbur îi aruncă o privire binevoitoare.

— Să ai în grijă atâtea sute de credincioşi e, uneori, o responsabilitate intimidantă, domnule Pendergast. Dar mă mângâi cu gândul că i-am păstorit aşa cum se cuvine.

— Viaţa pare să fie plăcută aici, continuă Pendergast. Vreau să spun, pentru un slujitor al Domnului ca dumneavoastră.

— Dumnezeu a socotit că e bine să mă binecuvânteze şi să mă supună, totodată, la încercări. Ducem cu toţii, în egală măsură, blestemul lui Adam, dar poate pe un cleric îl apasă cel mai mult. Chipul lui Wilbur căpătase o expresie de om sfânt, aproape de martir.

Ludwig cunoştea privirea aceea: pastorul era gata să declame câteva mici fragmente din poeziile pe care le preţuia.

— „Vai, începu acesta, la ce bun să practici, cu grijă neîncetată, modesta, dispreţuita îndeletnicire de păstor?” Îl privi pe Pendergast prin ochelari, cu o satisfacţie evidentă. Milton[23], desigur.

— Desigur. *Lycidas.*

Wilbur fu uşor luat prin surprindere.

— Da, cred că aveţi dreptate, da.

— Îmi vine în minte şi un alt vers al elegiei: „Oiţele flămânde privesc în sus, şi nu sunt îngrijite”.

Se lăsă o scurtă tăcere. Ludwig îşi mută privirea de la Willbur la Pendergast, nesigur de ce anume se petrecuse între ei, dacă se petrecuse ceva cu adevărat.

Wilbur strânse din ochi.

— Eu...

— Aştept cu nerăbdare să ne reîntâlnim duminică, la

23 John Milton, mare poet englez (1608-1674) (n.tr.)

biserică, interveni Pendergast, calm, strângând încă o dată mâna pastorului.

— Ah, da, da, şi eu de asemenea, spuse Wilbur, cu o voce în care se simţea încă surpriza.

— Vă rog frumos!

Venind din sistemul de amplificare, glasul tunător a lui Art Ridder întrerupse încă o dată murmurul conversaţiilor învălmăşite.

— Doamnelor şi domnilor, dacă aveţi amabilitatea de a asculta, oaspetele nostru de onoare doreşte să vă adreseze câteva cuvinte. Domnul profesor Stanton Chauncy!

În întreaga sală de reuniuni, oamenii îşi lăsară furculiţele deoparte şi îşi îndreptară atenţia către bărbatul mărunţel, în costum dungat.

— Vă mulţumesc, spuse acesta. Stătea drept, cu mâinile îndoite la piept, de parcă ar fi fost la un priveghi. Mă numesc Stanton Chauncy. Profesor Stanton Chauncy. Reprezint Şcoala Populară de Agricultură a Universităţii de Stat din Kansas. Dar bineînţeles că toate acestea vă sunt cunoscute.

Avea o voce subţire şi vorbea atât de precis şi de răspicat, încât părea să articuleze excesiv cuvintele.

— Modificarea genetică a porumbului este un subiect complex, pe care nu-l pot explica într-un cadru ca acesta, începu el. E nevoie de o serie de cunoştinţe din domeniile chimiei organice şi al botanicii, pe care nu le putem pretinde unei asistenţe nespecializate. Inspiră zgomotos. Voi încerca totuşi astăzi să vă prezint, de o manieră grosieră, câteva dintre aspectele generale ale problemei.

Parcă într-un gând, toţi participanţii la adunare părură să se pleoştească brusc. Se auzi un oftat colectiv. Dacă

speraseră cumva să audă laude la adresa oraşului lor şi a cinei amicale sau chiar – oare puteau îndrăzni să spere – câteva cuvinte despre decizia pe care urma s-o ia Chauncy, aveau parte de o dezamăgire amară. În schimb, vorbitorul se lansă într-o explicaţie atât de detaliată a caracteristicilor soiurilor de porumb, încât până şi ochii celor mai entuziaşti cultivatori se împâcliră. Lui Ludwig i se păru că Chauncy *se străduia* să fie cât mai plictisitor cu putinţă. Conversaţiile pe ton scăzut reîncepură; furculiţele cu piure şi friptură de curcan se strecurau în guri deschise pe furiş; şiruri subţiri de oameni prinseră să se mişte, încoace şi încolo, pe lângă peretele din partea opusă. Dale Estrem şi membrii Asociaţiei Fermierilor stăteau în fundul sălii, cu braţele încrucişate şi feţele împietrite.

Smit Ludwig ignoră vocea monotonă şi îşi roti privirea prin încăpere. În ciuda a orice, îi plăcea atmosfera intimă a cinei amicale: spiritul ei domestic, provincial, şi faptul că aduna comunitatea laolaltă, ba chiar îi silea pe cei care nu se simpatizau să se accepte reciproc şi să se poarte civilizat. Era unul dintre numeroasele motive pentru care nu-şi dorise niciodată să plece – nici măcar după moartea soţiei sale. În Medicine Creek n-aveai cum să te pierzi. Oamenilor li se purta de grijă, nimeni nu era dat uitării şi fiecare avea un loc al său. Nu era ca în Los Angeles, unde în fiecare zi mureau bătrâni singuri şi lipsiţi de dragoste. În ultima vreme, fiica lui îl tot sunase, îndemnându-l să se mute mai aproape de ea. Dar el nu intenţiona s-o facă. Nici măcar după ce avea să-nchidă ziarul şi să iasă la pensie. Voia să-şi trăiască zilele, la bine şi la rău, în Medicine Creek şi să fie îngropat în cimitirul de pe Deeper Road, alături de soţia lui.

Se uită la ceas. Ce îi stârnise toate acele gânduri despre moarte? Avea de închis o ediţie, chiar dacă era vorba despre un termen pe care şi-l impusese singur, şi era timpul să se ducă acasă şi să-şi scrie articolul.

Se îndreptă, cu discreţie, către uşile deschise ale sălii. Dincolo de ele, peluza verde, lată, a bisericii era scăldată în lumina după-amiezii târzii. Dogoarea zăcea încă aşternută, ca o pătură sufocantă, peste iarbă, peste parcare, peste lanurile de porumb. Dar, în ciuda căldurii – şi, de fapt, în ciuda a orice -, Smit Ludwig se simţea parţial uşurat. Ar fi putut să fie tratat mult mai rău de către concitadinii săi; pentru asta trebuia să-i mulţumească lui Maisie şi, probabil, lui Pendergast. Şi, dacă era să fie mai puţin egoist, avea să poată scrie un articol optimist despre Cina Amicală, fără să se prefacă. Simţea că întrunirea debutase cu o anumită înverşunare: cu sentimentul stoic că viaţa trebuia să meargă înainte, în pofida a orice. Dar tristeţea şi apăsarea păruseră apoi să dispară. Oraşul redevenise el însuşi, şi nici măcar prelegerea agasantă a lui Chauncy, care continua monotonă în spatele lui, nu putea schimba asta. Cea de a treizeci şi treia Cină Amicală Anuală cu Friptură de Curcan oferită de Gro-Bain era un succes.

Privind în zare de pe treptele bisericii, Ludwig respiră prelung, profund. Şi apoi încremeni dintr-odată.

Rând pe rând, cei din jurul său înmărmuriră şi ei, cu ochii holbaţi din cadrul de lemn al uşii. Se auzi un icnet, un murmur scăzut, care trecu de la un om la altul, ca un curent electric, propagându-se în mulţimea din interiorul sălii şi crescând în intensitate până când puse în pericol discursul lui Chauncy despre diversele soiuri de porumb.

— Ce este? făcu acesta, oprindu-se în mijlocul unei fraze.

Ce se petrece?

Nimeni nu răspunse. Toţi ochii fixau orizontul, dincolo de uşile deschise, acolo unde, pe fundalul cerului gălbui, un stol leneş de ulii se rotea în cercuri din ce în ce mai strânse deasupra nesfârşitei întinderi de porumb.

14

Când Corrie Swanson îşi parcă maşina în faţa bisericii, oamenii stăteau pe peluza din faţă, strânşi în grupuri şi murmurând neliniştiţi. Din când în când, câte unul se desprindea de ceilalţi, holbându-se în direcţia lanurilor de porumb. Probabil că erau vreo cincizeci de persoane, dar nu-l zări pe Pendergast printre ele. Ceea ce părea ilogic, pentru că el îi ceruse să vină imediat. De fapt, fusese cât se poate de insistent.

Era aproape o uşurare să descopere că lipsea. Pendergast avea să-i aducă necazuri şi mai mari decât avea deja – simţea asta cu toată fiinţa ei. Era deja paria numărul unu al oraşului. Se întrebă, încă o dată, în ce dracu' se vârâse. Banii aceia blestemaţi erau încă în torpedou. Pendergast avea s-o bage în vreo belea, după care el avea să plece, iar ea avea să rămână în Medicine Creek, neputând să plece şi suportând consecinţele. Dacă era deşteaptă, trebuia să-i înapoieze banii şi să se spele pe mâini de toată povestea.

Tresări instinctiv când o siluetă neagră se materializă lângă maşină ca din pământ. Pendergast deschise portiera din dreapta şi se strecură înăuntru cu agilitatea unei pisici. Felul în care se mişca o înfiora uneori pe Corrie.

Ea întinse mâna spre bord şi opri urletele formaţiei Nine Inch Nails din *Starfuckers, Inc.*

Aşadar, unde mergem, domnule agent special? întrebă ea cu toată nonşalanţa de care se simţea în stare.

Pendergast arătă spre lanurile de porumb cu o mişcare a

capului.

— Vezi păsările alea?

Ea îşi umbri ochii cu mâna, ferindu-i de strălucirea apusului.

— Care, ulii? Ce-i cu ei?

— Acolo mergem.

Corrie tură motorul; maşina trepidă şi tuşi, scoţând un fum negru.

— În direcţia aia nu duce niciun drum, iar ăsta e un Gremlim, nu un Hammer, în caz că n-ai observat.

— Nu-ţi face griji, domnişoară Swanson, nu te duc să te-mpotmoleşti într-un lan. Ia-o spre vest, te rog, pe Cry Road.

— Cum doreşti. Corrie apăsă pe acceleraţie şi Gremlinul se desprinse de bordură, vibrând de încordare. Şi, cum a fost la Cina Amicală cu Friptură de Curcan? E considerată cel mai important eveniment al anului din orăşelul ăsta căcăcios.

— A fost extrem de instructivă – din punct de vedere antropologic.

— Antropologic? Da, sigur. Agentul special Pendergast printre sălbatici. L-au prezentat pe tipul ăla de la universitate, ăla care vrea să planteze aici porumb radioactiv?

— Porumb modificat genetic. Da, l-au prezentat.

— Şi cum arată? Are trei capete?

— Dacă a avut, două trebuie să-i fi fost extirpate cu succes în copilărie.

Corrie se uită la el. De pe scaunul desfundat din dreapta, el îi întoarse privirea cu obişnuita expresie sa calmă, blajină, nealterată de zâmbet. Corrie nu-şi dădea niciodată seama dacă glumea sau nu. Probabil că era cel mai ciudat

adult pe care-l întâlnise vreodată, iar asta însemna ceva, dacă te gândeai la toate personajele insolite care cutreierau prin oraş.

— Domnişoară Swanson? Viteza.

— Îmi cer scuze. Corrie frână. Credeam că voi, ăştia de la FBI, mergeţi cât de tare vreţi.

— Sunt în concediu.

— Şeriful merge întotdeauna cu o sută şaizeci la oră, chiar şi atunci când nu e de serviciu. Şi întotdeauna se ştie când sunt ecleruri proaspete la Wagon Wheel. Pentru că atunci merge cu o sută nouăzeci.

Merseră o vreme în tăcere. Maşina huruia monoton pe asfaltul neted.

— Domnişoară Swanson, uită-te puţin înainte pe drum. Vezi unde e parcată maşina şerifului? Trage în spatele ei.

Corrie se uită, cu ochii mijiţi, către strălucirea tot mai intensă a amurgului. Undeva în faţă, zări maşina de poliţie, oprită neregulamentar pe partea opusă a drumului, cu luminile clipind. Deasupra ei, la vreo patru sute de metri, în lanul de porumb, văzu, de data asta mai clar, stolul de ulii.

Înţelese dintr-odată.

— Dumnezeule mare, făcu ea. Încă unul?

— Rămâne de văzut.

Corrie opri în spatele maşinii de poliţie şi aprinse luminile de avarie. Pendergast coborî.

— S-ar putea să dureze un timp.

— Nu vin cu tine?

— Mă tem că nu.

— Nicio problemă, mi-am adus o carte.

Privindu-l pe Pendergast cum îşi face loc prin porumb şi dispare, Corrie simţi o vagă nemulţumire. Pe urmă îşi

îndreptă atenţia către bancheta din spate. Avea întotdeauna acolo cinci sau şase cărţi din diverse genuri – ştinţifico-fantastice, de groază, splatterpunk[24] şi, din când în când, câte o poveste romantică pentru adolescenţi, pe care o citea ferindu-se cu înverşunare de ochii lumii. Aruncă o privire către ele. Poate că, în timp ce aştepta, ar fi putut începe techno-thrillerul cel nou. *Dincolo de marginea gheţii.* Îl luă, apoi se opri din nou. Într-un fel, ideea de a sta singură în maşină, citind, nu i se părea atât de atrăgătoare ca de obicei. Nu se putea împiedica să tragă cu ochiul la stolul de păsări. Acum se avântaseră ceva mai sus. Chiar şi în lumina amurgului ce cobora treptat, se vedea că erau agitate. Poate le speriase şeriful. Corrie simţi împunsătura curiozităţii: acolo, în porumb, s-ar fi putut afla ceva mult mai interesant decât romanele ei escapiste.

Azvârli cartea pe bancheta din spate, pufnind cu nerăbdare. Pendergast nu putea s-o ţină deoparte. Avea, ca oricine altcineva, dreptul să vadă ce se petrecuse.

Deschise avântat portiera şi intră în porumb. Vedea urmele lăsate în ţărână de paşii grei ai şerifului. O altă pereche de urme, mai înguste, traversa, încoace şi încolo, şirul de amprente ale pantofilor de clovn ai lui Hazen; probabil urmele lui Tad, ajutorul său, un băiat bine intenţionat, dar cu creierul scos din funcţiune. Şi, alături de ele, paşii uşori ai lui Pendergast.

În lan era foarte cald şi spaţiul părea foarte strâmt. Tulpinile se înălţau cu mult deasupra capului lui Corrie şi

24 Subgen horror apărut în anii 1980 ca reacţie la comoditatea şi clişeele romanelor şi povestirilor de groază clasice şi caracterizat prin descrierea detaliată a violenţei, personaje de la marginea societăţii, cadrul urban sordid şi o atmosferă atroce. (Reprezentanţi principali: Clive Barker, John Skipp şi Craig Spector, David Schow) (n. Red.)

foşneau când trecea pe lângă ele, împroşcând-o cu praf şi cu polen. Pe cer mai era ceva lumină, dar în porumb aveai impresia că se lăsase deja noaptea. Pe măsură ce înainta, Corrie îşi simţea respiraţia accelerându-i-se. Începu să se întrebe dacă, la urma urmelor, avusese o idee chiar atât de bună. Nu mai intrase niciodată în lan. De când se ştia, detestase porumbul. Totul începea de primăvara, cu o mizerie nesfârşită, cu maşinile enorme care întorceau pe dos pământul, lăsând în urmă fuioare de praf care acopereau oraşul şi îi umpleau patul de nisip. Apoi plantele răsăreau şi, timp de patru luni, nimeni nu mai vorbea despre nimic altceva, afară de starea vremii. Încet-încet, ziduri necruţătoare de porumb închideau drumurile de-o parte şi de alta, până când aveai senzaţia că mergi printr-un tunel de verdeaţă. Acum porumbul se îngălbenise, şi maşinile enorme aveau să se întoarcă în curând, lăsând apoi pământul tot atât de golaş şi de hidos precum un pudel cu blana rasă.

Era cumplit: praful îi umplea nările şi îi înţepa ochii, iar mirosul de hârtie mucegăită îi făcea greaţă. Tot porumbul ăsta, care creştea probabil nu pentru a hrăni oamenii, sau măcar animalele, ci pentru a alimenta maşini. Maşini pe porumb. Greţos. Greţos. Greţos.

Pe urmă se pomeni, dintr-odată, într-un mic luminiş, unde porumbul fusese călcat în picioare. Şeriful şi Tad erau acolo, cu lanterne în mână, aplecaţi peste ceva. Pendergast stătea într-o parte şi, când Corrie intră în luminiş, se întoarse către ea, cu ochii spălăciţi, aproape luminiscenţi în obscuritatea tot mai deasă a înserării.

Corrie simţi o strângere de inimă. În mijlocul luminişului zăcea un cadavru. Dar, când se sili să-l privească, realiză că

nu era decât un câine mort. Era maroniu şi atât de umflat din cauza gazelor emanate prin putrefacţie, încât părul i se zbârlise şi animalul arăta oribil şi bizar în acelaşi timp, ca un peşte-balon cu patru picioare. În aerul neclintit plutea un miros teribil, dulceag, iar muştele roiau fără încetare.

Şeriful se răsuci pe călcâie.

— Ei, Pendergast, zise el cu glas vesel, se pare că ne-am agitat cu toţii degeaba.

Pe urmă ochii îi licăriră peste umărul agentului FBI, şi privirea îi căzu asupra ei. O fixă preţ de câteva secunde stânjenitoare, apoi se întoarse spre Pendergast. Acesta păstră tăcerea.

Scosese din buzunar o lanternă mică şi acum îi plimba fasciculul strălucitor peste leşul umflat. Corrie simţi un val de greaţă: recunoscuse animalul. Era o corcitură de labrador, de culoarea ciocolatei care îi aparţinuse băiatului lui Swede Cahill, un puşti drăguţ, pistruiat, de doisprezece ani.

— OK, Tad, spuse şeriful, lovind cu palma în umărul lat al ajutorului său, am văzut tot ce era de văzut. Putem considera ziua asta încheiată.

Pendergast se apropiase şi acum îngenunchea, examinând cu mai multă atenţie câinele. Muştele deranjate roiră deasupra hoitului într-un nor învârtejit.

Şeriful trecu pe lângă Corrie fără s-o bage în seamă, iar ajuns la marginea luminişului, se întoarse.

— Pendergast? Vii?

— Încă n-am terminat examinarea.

— Ai găsit ceva interesant?

Urmă o clipă de tăcere, după care Pendergast spuse:

— E o altă crimă.

— O altă crimă? Nu e decât un câine mort într-un lan de porumb, şi ne aflăm la mai bine de trei kilometri distanţă de locul unde a fost găsită Swegg.

Corrie îl urmări cu o oroare nedefinită pe agentul FBI cum saltă capul câinelui, mişcându-l cu delicateţe înainte şi înapoi, îi luminează gura şi urechile, după care plimbă fasciculul lanternei în josul unei laturi a corpului. Bâzâitul furios al muştelor se înteţi.

— Deci? întrebă şeriful, cu o voce mai dură.

— Are gâtul rupt cu violenţă, răspunse Pendergast.

— O fi fost lovit de o maşină şi s-a târât aici să moară. Se-ntâmplă tot timpul.

— O maşină nu i-ar fi făcut aşa ceva la coadă.

— Care coadă?

— Exact asta voiam să subliniez.

Şeriful şi Tad îşi aţintiră lanternele către dosul câinelui. În locul cozii nu mai exista decât un ciot roz, cu margini zdrenţuite şi cu un os alb în centru.

Şeriful nu spuse nimic.

— Şi presupun că acolo – Pendergast îndreptă lumina lanternei către porumb – veţi găsi urmele ucigaşului. Urme de tălpi goale, mărimea patruzeci şi patru, coborând către pârâu. Exact aceleaşi urme descoperite la locul primei crime.

Urmă o altă tăcere. Pe urmă vorbi şeriful:

— Păi, Pendergast, nu pot să spun decât că e un fel de uşurare. Credeai că avem de-a face cu un criminal în serie. Acum ştim că e doar un soi de bolnav mintal. Să omori un câine şi să-i tai coada. Dumnezeule mare!

— Dar aici apar nişte diferenţe. Acest omor nu a inclus niciun ritual, nu creează senzaţia că leşul ar fi fost aranjat

într-un tablou.

— Şi?

— Nu se încadrează în tipar. Dar asta nu înseamnă, fireşte, decât că avem de-a face cu un *nou* tipar – de fapt, cu un tip complet nou.

— Un tip nou de ce?

— De ucigaş în serie.

Hazen îşi rostogoli ochii dramatic.

— Din punctul meu de vedere, nu avem încă decât o singură crimă. Un câine nu se pune la socoteală. Se întoarse spre Tad. Sună-l pe medicul legist şi hai să ducem animalul la Garden City, pentru autopsie. Cheamă-i pe băieţii de la SOC ca să-şi facă datoria la faţa locului şi, mai ales, să arunce o privire asupra tuturor urmelor pe care le găsesc. Şi cheamă poliţia statală, ca să posteze o santinelă. Vreau ca locul să fie sigilat. Fără persoane neautorizate. S-a-nţeles?

— Da, domnule şerif.

— Bun. Şi acum, Pendergast, sper c-o să escortezi imediat persoanele *neautorizate* în afara acestui sit.

Corrie tresări când Hazen îşi îndreptă brusc lanterna către ea.

— Domnule şerif, sper că nu vorbiţi despre asistenta mea, nu?

Se lăsă o linişte de rău augur. Corrie îi aruncă lui Pendergast o privire, întrebându-se ce joc juca acum. Asistentă? Începură să-i revină vechile suspiciuni; până când să se dezmeticească ea, următorul pas era să-i acorde asistenţă în chiloţii ei.

— Asistentă? ripostă şeriful, un moment mai târziu. Te referi la delincventa de lângă dumneata, acuzată de furt de

gradul doi, ceea ce, fiindcă veni vorba, se întâmplă să fie o infracţiune în statul Kansas?

— Da.

Şeriful dădu din cap. Pe urmă vorbi din nou, cu glas nefiresc de blând:

— Sunt un om răbdător, domnule Pendergast. N-o să-ţi spun decât un singur lucru: *totul* are o limită.

În tăcerea care urmă, se auzi vocea agentului FBI:

— Domnişoară Swanson, vrei să ai amabilitatea de a ţine lanterna în timp ce examinez posteriorul acestui câine?

Cu nasul în direcţia opusă celei din care se ridica duhoarea, Corrie luă lanterna şi o îndreptă spre locul indicat, conştientă că şeriful Hazen stătea în spatele ei, ţintuindu-i ceafa cu o privire atât de intensă, încât avea impresia că-şi simte părul ridicându-i-se.

Pendergast se întoarse, se ridică şi îşi puse o mână pe umărul şerifului. Acesta îşi coborî ochii către ea, părând gata să o îndepărteze.

— Domnule şerif, spuse agentul FBI pe un ton dintr-odată respectuos, s-ar putea să las impresia c-am venit aici special ca să vă scot din sărite. Dar vă asigur că, în spatele tuturor faptelor mele, există un motiv bine întemeiat. Sper c-o să continuaţi să daţi dovadă de admirabila răbdare pe care aţi demonstrat-o deja şi că o să mă mai suportaţi o vreme cu tot cu metodele mele neortodoxe – şi cu asistenta mea la fel de neortodoxă.

Şeriful păru să-i rumege o clipă cuvintele. Când vorbi din nou, glasul său sună o idee mai potolit.

— Sincer nu pot spune că-mi place modul în care te ocupi de caz. Voi, băieţii ăştia de la FBI, păreţi să uitaţi întotdeauna că, după ce prindem făptaşul, trebuie *să-i*

dovedim vinovăţia. Şi ştii cum e în zilele astea: dacă dovezile sunt distruse, *într-un fel sau altul,* acuzatul scapă. Se uită spre Corrie. Ar fi bine să aibă o autorizaţie de acces la locul faptei.

— Va avea.

— Şi gândeşte-te ce impresie o să facă în faţa unui juriu, cu părul ăla violet şi cu zgarda cu ţinte. Ca să nu mai vorbesc de infracţiunea din cazierul ei.

— O să ne ocupăm de asta la timpul potrivit.

Şeriful îl fixă cu o privire intensă.

— Foarte bine, atunci. Te las să termini aici. Ţine minte ce ţi-am spus. Haide, Tad, mergem să dăm telefoanele alea.

Le întoarse spatele, îşi aprinse o ţigară şi dispăru în zidul de porumb, urmat de Tad. Liniştea se lăsă treptat, pe măsură ce zgomotul paşilor celor doi se stinse.

Corrie se trase câţiva paşi înapoi, îndepărtându-se de duhoarea putreziciunii.

— Agent Pendergast?

— Da, domnişoară Swanson.

— Ce-i toată tâmpenia asta cu „asistenta”?

— Am presupus că accepţi postul fiindcă nu mi-ai ascultat ordinul şi ai venit încoace, dovedindu-ţi astfel interesul faţă de aspectele judiciare ale crimei.

Oare glumea iarăşi?

— Nu-mi place să fiu lăsată deoparte, atâta tot. Uite ce este, eu nu ştiu nimic despre munca de detectiv. Nu ştiu să dactilografiez, nu mă descurc cu telefoanele şi, la naiba, n-am de gând să stenografiez sau să fac orice altceva ţine de îndatoririle unei asistente.

— N-am să-ţi cer aşa ceva. S-ar putea să te surprindă,

dar chiar am chibzuit problema şi am ajuns la concluzia că ai fi o asistentă perfectă. Am nevoie de cineva care cunoaşte oraşul, care cunoaşte oamenii şi secretele lor, dar care se află, în acelaşi timp, în afara societăţii şi nu e îndatorat nimănui. Cineva care să-mi spună adevărul gol-goluţ, exact aşa cum îl vede. Nu eşti cumva întocmai o asemenea persoană?

Corrie reflectă asupra spuselor lui. În afara societăţii, neîndatorat nimănui... Era deprimant, dar descrierea i se potrivea.

— Promovarea implică mărirea salariului la o sută cincizeci de dolari pe zi. Am în maşină toate hârtiile, inclusiv o autorizaţie de acces limitat la locul faptei. Şi presupune să-mi respecţi ordinele în amănunt. Nu mai pleci din maşină când îţi vine. O să discutăm mai târziu despre toate detaliile noii tale responsabilităţi.

— Cine mă plăteşte? FBI-ul?

— O să te plătesc din buzunarul meu.

— Ei, haide, ştii că nu merită. Arunci banii pe gârlă.

Pendergast se întoarse şi o privi, iar ea fu din nou şocată de forţa ascunsă în privirea acelor ochi cenuşii.

— Ştiu un lucru: avem de-a face cu un criminal extrem de periculos şi n-am timp de pierdut. Ajutorul tău îmi e necesar. Nu crezi că merită, dacă e salvată măcar o singură viaţă?

— Ba da, dar cum aş putea eu să-ţi fiu de folos? Şeriful are dreptate. Nu sunt decât o delincventă tâmpită.

— Domnişoară Swanson, nu fi absurdă. Batem palma?

— În regulă. Dar „asistentă” înseamnă atât şi nimic mai mult. Ţi-am mai spus, să nu-ţi faci alte idei.

El o fixă cu privirea.

— Poftim?

— Eşti bărbat. Ştii despre ce vorbesc.

Pendergast îşi flutură mâna.

— Domnişoară Swanson, inferenţa pe care o faci e de neconceput. Venim din lumi diferite. Între noi există o diferenţă imensă de vârstă, temperament, educaţie, mediu social şi poziţie ierarhică – ca să nu mai vorbim despre limba ta perforată. După părerea mea, o asemenea relaţie, deşi ne-ar putea oferi amândurora o distracţie demnă de luat în seamă, ar fi cât de poate de nechibzuită.

Corrie se simţi vag iritată de explicaţiile lui.

— Care-i problema cu limba mea perforată?

— Poate nu-i nicio problemă. Femeile din tribul Wimbu[25] de pe Insulele Andaman îşi străpung labiile şi agaţă de ele şiraguri de cochilii de melci de mare. Când merg, cochiliile le zornăie sub fuste. Bărbaţii găsesc obiceiul foarte atrăgător.

— Ce scârboşenie!

Pendergast zâmbi.

— Deci nu eşti o adeptă a relativismului cultural, aşa cum am crezut.

— Ştii că eşti ţăcănit bine?

— Alternativa nu mă atrage câtuşi de puţin, domnişoară Swanson. Pendergast încetă să o mai lumineze cu lanterna, pe care o îndreptă din nou către leş. Iar acum, în calitate de asistentă, ai putea începe prin a-mi spune al cui e câinele ăsta.

— E Jeff. A fost al lui Andy, fiul lui Swede Cahill.

— Purta zgardă?

25 Probabil un trib inventat de autori (deşi Insulele Andainan există în Golful Bengal şi sunt locuite, în parte, de triburi primitive). (n. Red.)

— Da.

— De obicei, era lăsat să umble liber?

— Majoritatea câinilor din oraş umblă liberi, deşi nu e voie.

Pendergast dădu din cap.

— Ştiam că n-o să-mi înşeli încrederea.

Corrie îl privi amuzată.

— Eşti o figură, ştiai asta?

— Mulţumesc. Se pare c-avem ceva în comun.

În luminişul croit rudimentar se lăsă liniştea. Corrie se întrebă dacă primise o insultă sau un compliment. Dar, în timp ce urmărea cu privirea raza lanternei, se simţi străbătută de un val de milă; o milă care întrecea duhoarea îngrozitoare şi bâzâitul muştelor. Vestea avea să fie cumplită pentru Andy Cahill. Cineva trebuia să-i dea de ştire, şi se părea că acel cineva avea să fie ea. Nu putea lăsa asta în seama şerifului sau a ajutorului său, care în mod sigur ar fi spus ce nu trebuia. Şi nici Pendergast, cu toată politeţea lui, nu era omul potrivit să-l anunţe pe puşti. Îşi ridică ochii şi, spre surpriza ei, descoperi că Pendergast o privea.

— Da, zise el, cred că ar fi un gest generos din partea dumitale să-i dai vestea lui Andy Cahill.

— Cum de-ai...?

— Şi, în acelaşi timp, domnişoară Swanson, ai putea să afli, prin metode ad-hoc, când l-a văzut Andy ultima dată pe Jeff şi unde se putea duce câinele.

— Cu alte cuvinte, vrei să mă joc de-a detectivul.

Pendergast încuviinţă dând din cap.

— La urma urmelor, eşti noua mea asistentă.

15

Margery Tealander stătea în spatele mesei vechi de lemn din biroul spartan în care lucra, tăind cu tenacitate cupoane în timp ce urmărea *Preţul corect.* Imaginea vechiului televizor alb-negru era atât de proastă, încât fusese nevoită să dea sonorul la maximum ca să nu piardă nimic. Nu că astăzi ar fi avut ce pierde: rareori văzuse un grup de concurenţi atât de jalnici. Ofereau prea mult, prea puţin, în toate felurile posibile, numai nu aproape de preţul real al obiectelor. Marge se opri din decupat ca să privească ecranul şi să asculte cu atenţie. Toată lumea licitase pentru ultimul obiect, cu excepţia concurentului decisiv, o asiatică sfrijită care nu putea să aibă mai mult de douăzeci de ani.

— Bob, licitez o mie patru sute de dolari, zise fata, cu un zâmbet timid şi cu o înclinare a capului.

— Sfinte Sisoe!

Marge scoase un cloncănit dezaprobator şi se reîntoarse la decupat. O mie patru sute de dolari pentru un frigider Maytag cu congelator? Pe ce planetă trăiau oamenii ăştia? Nu putea să coste mai mult de nouă sute cincizeci, dacă era de calitatea întâi. Şi nici spectatorii nu erau de vreun folos, pentru că strigau, încurajator, la fiecare răspuns greşit. Ei, dacă ar fi luat *ea* parte la spectacol, publicul ar fi fost martor la nişte câştiguri *serioase.* Marge părea să ghicească întotdeauna preţul corect şi să aleagă uşa potrivită. Şi nu s-ar fi mulţumit cu niciunul dintre acele premii ieftine, nici cu magazia portabilă din lemn de sequoia, nici cu dulapurile produse în serie sau cu provizia

de ceară de parchet pentru un an. Ar fi ţintit la iahtul de patru metri şi jumătate; avea o verişoară mai la nord, în apropiere de lacul Scott, ţinea un debarcader. Necazul era că, la o săptămână după ce îl convinsese în sfârşit pe Rocky s-o ducă la Studio City, el descoperise că avea un emfizem. Iar ei nu-i era acum atât de simplu să plece singură, Dumnezeu să-l odihnească, ar fi fost peste puterile ei... Ast*a era* interesant: douăzeci la sută reducere pentru o sticlă de Woolite[26] dacă achiziţionai alimente de cel puţin treizeci de dolari. Woolite nu era aproape niciodată redus, şi însemna că, punând la socoteală şi cupoanele din weekend, l-ar fi putut lua la jumătate de preţ.

Cele mai bune preţuri erau fără îndoială la Shopper’s Palace în Ulysses[27]. Desigur, magazinul Red Owl din Garden City[28] era mai aproape, dar, dacă voiai cu adevărat să economiseşti ceva bani, nimic nu se compara cu Palace. Iar în Sâmbetele Speciale putea obţine o reducere de zece cenţi la fiecare galon de benzină – adică mai mult decât suficient ca să acopere diferenţa de kilometraj. Fireşte că nu se simţea prea bine că nu îi putea fi clientă fidelă lui Ernie, dar vremurile nu erau uşoare şi trebuia să fii practic... Ei, zău că asta le bătea pe toate! Nouă sute douăzeci şi cinci de dolari pentru Maytag. Cu siguranţă că ar fi arătat bine lângă chiuveta ei adâncă. Poate ar fi trebuit să discute cu Alice Franks despre o excursie cu autobuzul care să...

Realiză brusc că în faţa biroului ei stătea un bărbat cu înfăţişare stranie.

— Doamne sfinte! Marge se grăbi să dea mai încet televizorul. M-ai speriat, tinere. Era bărbatul acela în

26 Detergent pentru ţesături fine (n. Red.)

27 Oraş din sud-vestul Kansas-ului (n. Red.)

28 Oraş din Kansas, cu o viaţă comercială bogată (n. Red.)

costum negru pe care îl văzuse de curând prin oraş.

— Îmi cer scuze, răspunse el, cu o voce care te ducea cu gândul la siropul de mentă, la praline şi la chiparoşi.

Se înclină politicos în faţa ei, apoi rămase în picioare, cu mâinile pe lângă corp. Era zvelt, cu degetele îngustat către vârf şi cu unghii care – observă ea, cu o oarecare surpriză – erau manichiurate discret, dar foarte elegant.

— Nu trebuie să vă cereţi scuze, zise ea. Dar nu vă mai furişaţi aşa în preajma oamenilor. Acum, cu ce vă pot fi de folos?

El arătă către cupoane cu o mişcare a capului.

— Sper că n-am nimerit într-un moment nepotrivit.

Marge râse scurt.

— Ha! Moment nepotrivit! Mă faceţi să râd. Împinse cupoanele într-o parte. Domnule Străin, aveţi *toată* atenţia mea.

— Trebuie să-mi cer din nou scuze, spuse el. Am neglijat să mă prezint. Mă numesc Pendergast.

Marge îşi aminti brusc de articolul din ziar.

— Sigur că da. Sunteţi tipul din sud, care investighează crima. Mi-am dat seama că nu sunteţi de-aici. După cum vorbiţi, nu, nu sunteţi.

Îl studie cu o nouă curiozitate. Era mai degrabă înalt, cu părul atât de blond încât părea aproape alb, şi îi întoarse privirea cu ochi spălăciţi, uşor iscoditori. Cu toate că era suplu, nu lăsa impresia de fragilitate; dimpotrivă, de fapt, deşi costumul lui de un negru profund împiedica o apreciere corectă. Era cu adevărat atrăgător, în stilul relaxat al sudiştilor.

— Sunt încântată să vă cunosc, domnule Pendergast, zise ea. V-aş invita să luaţi loc, dar scaunul pivotant pe care

stau e singurul din încăpere. De obicei, oamenii care vin aici nu sunt tentaţi să rămână prea mult. Marge emise un alt hohot de râs răguşit.

— Şi de ce, doamnă Tealander?

Întrebarea fusese formulată atât de politicos, încât Marge nu observă că el îi ştia deja numele.

— De ce credeţi? Fireşte, dacă nu cumva sunteţi amator să plătiţi taxe şi să completaţi formulare.

— Da, desigur. Îmi dau seama. Pendergast făcu un pas spre ea. Doamnă Tealander, am înţeles că...

— Cinci sute de dolari, îl întrerupse ea.

Bărbatul se opri.

— Scuzaţi-mă, ce-aţi spus?

— Nimic. Marge îşi luă ochii de la televizorul acum fără sonor.

— Am înţeles că gestionaţi arhiva publică din Medicine Creek.

Ea încuviinţă dând din cap.

— E adevărat.

— Şi că deţineţi funcţia de administrator al oraşului.

— O slujbă cu program redus. Extrem de redus, în vremurile pe care le trăim.

— Şi că sunteţi şefa Departamentului de lucrări publice.

— Oh, asta nu înseamnă decât că ţin evidenţa cheltuielilor lui Henry Fleming, care conduce plugul de zăpadă şi schimbă becurile felinarelor.

— Şi că încasaţi taxele de proprietate imobiliară.

— Da, şi *ăsta* e motivul pentru care nu sunt invitată la partidele de canastă ale lui Klick Rasmussen.

Pendergast tăcu din nou pentru câteva clipe.

— Deci am putea concluziona că dumneavoastră

conduceţi Medicine Creek.

Marge afişă un zâmbet larg.

— Tinere, nici eu n-aş fi putut s-o spun mai bine. Bineînţeles că şeriful şi Art Ridder nu împărtăşesc părerea dumneavoastră.

— Atunci o să-i lăsăm să şi-o păstreze pe-a lor.

— Sfinte Sisoe, *ştiam* eu!

Ochii lui Marge alunecaseră din nou spre televizor şi ea făcu un efort ca să-şi privească din nou oaspetele.

Pendergast îşi scoase portofelul de piele din buzunarul hainei.

— Doamnă Tealander, spuse el, deschizându-l ca să-i arate insigna aurită din interior, ştiţi că sunt unul dintre agenţii Biroului Federal de Investigaţii?

— Aşa se vorbea la coafor.

— Aş vrea să capăt o perspectivă să-i spunem *birocratică* mai bună asupra locuitorilor din Medicine Creek. Cu ce se ocupă, unde locuiesc, care e situaţia lor economică. Genul acesta de informaţii.

— Atunci vă aflaţi în locul potrivit. Ştiu tot ce se poate şti, din punct de vedere legal, despre fiecare suflet din oraş.

Pendergast îşi flutură mâna.

— Teoretic vorbind, desigur că o asemenea anchetă implică existenţa unui mandat.

— Tinere, unde credeţi că vă aflaţi? În Great Bend[29]? Sau în Wichita[30]? Nu mă tem că-ncalc legea atunci când stau de vorbă cu un ofiţer al ei. În afară de asta, aici nu avem secrete – sau, cel puţin, niciunul care v-ar putea interesa.

— Atunci nu vedeţi nicio problemă în, hm, în a mă ajuta

29 Great Bend – oraş în Kansas, nod comercial (n. Red.)

30 Wichita – cel mai mare oraş al statului Kansas, centru al industriei aeronautice şi centru cultural (n. Red.)

să-i cunosc mai bine pe locuitorii oraşului.

— Domnule Pendergast, agenda mea de lucru e goală până la data de douăzeci şi doi august, când trebuie să tipăresc formularele de impozit pe proprietate pentru trimestrul al patrulea.

Pendergast se trase ceva mai aproape de birou.

— Să sperăm că n-o să dureze atât de mult.

O altă rafală de râs.

— Să dureze atât de mult! Ei na! Sfinte Sisoe, asta-i chiar bună!

Marge îşi roti scaunul, întorcându-se către peretele din spate al încăperii, unde se afla un seif de modă veche. Era masiv, cu marginile împodobite cu frunze aurii, decolorate. În afară de mica bibliotecă de lângă birou, reprezenta singura mobilă din cameră. Marge învârti uriaşul disc central într-o parte şi într-alta, formând cifrul, după care îi apucă strâns mânerul şi deschise uşa de fier. Înăuntru se afla o cutie mai mică, închisă cu lacăt. Îl descuie cu o cheie pe care o ţinea agăţată de gât. Căută înăuntru şi scoase o a doua cutie, din lemn, încă mai mică. Îşi roti din nou scaunul şi o aşeză pe birou, între ea şi Pendergast.

— Poftim, spuse, lovind satisfăcută cu palma în mica ei cutie. Cu ce vreţi să-ncepem?

Pendergast se uită la cutie.

— Pardon?

— Am întrebat de unde vreţi să-ncepem.

— Vreţi să spuneţi că... Pentru o foarte scurtă clipă, faţa bărbatului păru să se golească de orice expresie, înainte de a-şi recăpăta privirea de o politeţe iscoditoare.

— Doar nu credeaţi c-o să-mi iau un computer ca să mă ocup de-un oraş ca Medicine Creek! În cutiuţa asta am tot

ce-mi trebuie. Iar ce nu e acolo e aici. Îşi lovi tâmpla cu degetul. Uitaţi-vă, o să v-arăt. Deschise cutia şi scoase, la întâmplare, o fişă de cartotecă. Conţinea vreo douăsprezece rânduri îngrijit caligrafiate, urmate de un şir de numere, de câteva simboluri şi înfloriturişi de o serie de etichete adezive de diverse culori: roşii, galbene, verzi. Vedeţi? făcu ea, fluturând-o sub nasul lui Pendergast. Asta e fişa lui Dale Estrem, tânărul fermier excentric. Tatăl lui a fost un bătrân fermier excentric. Iar bunicul lui – ei bine, despre *el* n-o să vorbim. Dale şi ceilalţi scandalagii din Asociaţia Fermierilor stau mereu în calea progresului. Uitaţi-vă, aici se vede că are o restanţă de două trimestre la plata taxelor, că băiatul lui cel mare a rămas repetent în clasa a noua, că fosa lui septică nu respectă normele în vigoare şi că a primit ajutor de la stat pentru întreţinerea fermei în şapte din ultimii şapte ani. Marge scoase un cloncănit dezaprobator.

Privirea lui Pendergast se plimbă de la ea la fişă, apoi se întoarse la ea.

— Înţeleg, zise el.

— Am aici nouăzeci şi trei de fişe, câte una pentru fiecare familie din Medicine Creek şi din zonele limitrofe. Aş putea să vă vorbesc despre fiecare câte o oră, ba chiar şi două, dacă e necesar. Marge devenea din ce în ce mai entuziasmată. Nu se-ntâmpla în fiecare zi să apară un personaj oficial care să fie interesat de înregistrările ei. Şi Dumnezeu ştia că, de când se prăpădise Rocky, îi rămăseseră extrem de puţine persoane cu care să stea de vorbă. Vă promit că, după ce-o să terminăm, o să ştiţi tot ce e de ştiut despre oraşul ăsta.

O tăcere profundă îi întâmpină vorbele.

— Desigur, spuse Pendergast după câteva momente, ca şi cum şi-ar fi venit în fire.

— Atunci repet întrebarea, domnule Pendergast. De unde vreţi să-ncepem?

El se gândi o clipă.

— Cred c-ar trebui să pornim de la litera A.

— Domnule Pendergast, în Medicine Creek nu există niciun nume de familie care să-nceapă cu A. O s-o pornim de la David Barness, care locuieşte în afara oraşului, pe Cry Road. Îmi pare atât de rău că nu vă pot oferi un scaun. Poate mâine, când o să continuăm, o să vă aduc unul din bucătăria mea.

Marge aşează la locul său cartonaşul pe care îl ţinea în mână, îşi linse cu nerăbdare degetul, scoase prima fişă din cutie şi începu să vorbească. Televizorul continua să pâlpâie alături de ea, dar emisiunea-concurs fusese deja dată complet uitării.

16

Ajutorul de şerif Tad Franklin îşi îndreptă maşina de patrulare către locul de parcare prunduit dintre casa mare şi veche, în stil victorian, şi magazinul de suvenire. Frână cu un scrâşnet de cauciucuri, deschise portiera şi îşi făcu apariţia sub soarele fierbinte. Se opri ca să se-ntindă, ca să se scarpine, trecându-şi degetele prin părul negru, scurt, şi ca să arunce o privire prudentă înspre casă. Gardul din pari albi care o înconjura stătea să cadă, cu vopseaua jupuită, cu şipcile atârnând care-ncotro. Dincolo de el se întindea curtea năpădită de buruieni. Clădirea uriaşă, veche, cu fronton, părea să nu mai fi fost vopsită de cincizeci de ani. Furtunile de praf din Kansas o sablaseră până la lemnul bătut de vânturi şi pârjolit de soare, pe care îl cojeau acum până la coala de carton asfaltat. Firma „Cavernele lui Kraus”, ajunsă într-o stare jalnică, cu dâre lungi de vopsea roşie şi albă jupuită, părea desprinsă dintr-un film de groază de mâna a doua. Locul îl deprima pe Tad. Trebuia să plece din Medicine Creek. Dar, pentru asta, era necesar să-şi facă stagiul aici, să aibă mai multă experienţă la activ. Şi îi era groază să-i spună despre asta şerifului. Tad ştia că, în felul lui aspru şi paternalist, acesta îl pregătea să-i ia locul. Lui Tad nu-i plăcea să-şi imagineze ce avea să spună şeriful când o să-l anunţe că-şi găsise o slujbă în Wichita sau în Topeka. Oriunde, dar nu în Medicine Creek.

Deschise poarta înţepenită, străbătu aleea luată în stăpânire de buruieni şi urcă treptele către veranda cu podea vălurită care înconjura casa. Ghetele lui de piele

răsunară sec în vreme ce se apropia de intrare.

Aerul era neclintit şi auzea greierii ţârâind în porumb. Se opri, apoi bătu la uşă.

I se deschise atât de repede, încât tresări. Era agentul special Pendergast.

— Domnule Franklin. Intraţi, vă rog.

Tad îşi scoase pălăria şi pătrunse în camera de primire, simţindu-se nelalocul lui. Şeriful îi ceruse să verifice ca din întâmplare ce făcea Pendergast şi ce mai aflase despre câinele ucis. Dar acum, ajuns aici, Tad se simţi stingherit. Nu reuşea să-şi imagineze o modalitate de a aborda discuţia fără ca motivul vizitei sale să devină ridicol de evident.

— Aţi sosit la ţanc pentru prânz, spuse agentul, închizând uşa în urma lui.

Jaluzelele erau lăsate şi era ceva mai răcoare acolo, înăuntru, la adăpost de soare, dar, în lipsa aerului condiţionat, căldura continua să fie inconfortabilă. Nu departe de uşă stăteau două valize supradimensionate – nişte adevărate cufere -, cu etichetele din expresul de noapte încă fixate pe exteriorul confecţionat dintr-o piele ce părea foarte scumpă. După toate aparenţele, Pendergast se pregătea pentru o şedere îndelungată.

— Prânz? repetă Tad.

— O salată uşoară cu câteva aperitive. Prosciutto di San Daniele[31], brânză pecorino[32] cu miere cu gust de trufe, seminţe de bob, roşii şi frunze de voinicică. Ceva uşor, pentru o zi toridă.

— Ăă, sigur. Excelent.

---

31 Şuncă italienească, afumată şi condimentată. (n.tr.)

32 Brânză italienească iute de oaie. (n.tr.)

Dacă meniul era italienesc, de ce nu alesese pizza? Tad mai făcu un pas înainte, neştiind ce să spună. Era ora unu. Cine ia prânzul la ora unu? El mâncase la unsprezece şi jumătate, ora obişnuită.

— Domnişoara Kraus nu se simte prea bine. S-a întins în pat. Eu îi ţin locul.

— Aha.

Tad îl urmă în bucătărie. Într-un colţ era o stivă de cutii de la Federal Express şi DHL, înălţându-se până la jumătatea peretelui. Pe masă erau împrăştiate cel puţin o fabrică de pachete cu alimente purtând etichete cu rezonanţă străină: Balducci's, Zabar's[33]. Tad se întrebă dacă Pendergast nu era cumva italian sau francez. În mod cert nu mânca americăneşte.

Agentul FBI îşi făcu de lucru în bucătărie, precis şi abil, aranjând cu repeziciune pe trei farfurii feluri de mâncare cu aspect straniu – salam, brânză şi ceva care semăna cu un soi de lăptuci. Ted îl urmări cu privirea, mutându-şi pălăria dintr-o mână într-alta.

— Îi duc farfuria asta domnişoarei Kraus, spuse Pendergast.

— Sigur. OK.

Agentul FBI dispăru în partea din spate a casei. Tad auzi vocea înceată a lui Winifred şi murmurul răspunsurilor lui Pendergast. O clipă mai târziu, acesta se întoarse.

— Domnişoara e bine? se interesă Tad.

— E bine, zise Pendergast, cu voce scăzută. Suferinţa ei e mai degrabă psihică decât fizică. Asemenea reacţii întârziate sunt fireşti în astfel de cazuri. Îţi imaginezi cam ce şoc a avut când a aflat despre crimă.

---

33 Mari magazine alimentare în Manhattan, cu preţuri peste medie. (n. Red.)

— Toţi am fost şocaţi.

— Bineînţeles c-aţi fost. Eu am încheiat recent un caz destul de neplăcut la New York, unde, din păcate, omuciderile sunt un lucru mult mai puţin ieşit din comun. M-am obişnuit cu aşa ceva, domnule Franklin, cel puţin în măsura în care se poate obişnui o fiinţă umană. Pentru dumneavoastră însă, nu mă îndoiesc că aceasta a fost – şi este – o experienţă nouă cât se poate de nedorită. Vă rog, luaţi loc.

Tad se aşează, îşi puse pălăria pe masă, decise că locul nu era potrivit, o aşeză pe un scaun, apoi o înhăţă din nou, temându-se că ar putea s-o uite.

— O iau eu, spuse Pendergast, agăţând-o pe un suport de pălării de alături.

Tad se foi în scaun, simţindu-se tot mai penibil cu fiecare minut. În faţa lui apăru o farfurie.

— *Buon appetito,* zise Pendergast, făcându-i semn să mănânce fără sfială.

Tad luă o furculiţă şi o înfipse într-o bucată de brânză. Tăie o îmbucătură din ea şi o gustă cu prudenţă.

— Îţi recomand s-o stropeşti cu puţină *miere al tartufo bianco*[34]*,* spuse Pendergast, oferindu-i un borcănaş cu o miere cu miros straniu.

— Nu, mulţumesc, o prefer simplă.

— Prostii.

Pendergast luă o linguriţă de sidef şi împrăştie puţină miere peste restul brânzei din farfuria lui Tad.

Acesta luă o îmbucătură şi descoperi că nu era rea.

Mâncară în tăcere. Tad realiză că îi plăcea totul, dar mai ales nişte feliuţe dintr-un salam.

34 Miere cu pui şi cu trufe albe (în lb. italiană, în orig.)

— Ce-i asta? întrebă el.

— *Cinghiale.* Porc mistreţ.

— Oh.

Pendergast îşi turnă ulei de măsline şi un lichid negru ca smoala peste tot ce rămăsese în farfurie. Turnă şi în farfuria lui Tad.

— Şi acum, domnule ajutor de şerif, îmi închipui c-aţi venit aici pentru o scurtă informare.

Enunţarea directă a scopului vizitei făcea, cumva, ca totul să pară mai puţin jenant.

— Păi, da. Aşa e.

Pendergast se şterse la gură şi se lăsă pe spătarul scaunului.

— Câinele se numea Jeff şi îi aparţinea lui Andy Cahill. Am înţeles că Andy e un adevărat explorator şi că obişnuia să cutreiere peste tot cu câinele lui. Asistenta mea o să-mi aducă, în curând, rezultatele unei discuţii.

Tad se scotoci, căutându-şi carneţelul, îl scoase pe masă şi începu să ia notiţe.

— Se pare că animalul a fost ucis cu o noapte înainte. Poate îţi aduci aminte că, după miezul nopţii, cerul a fost înnorat pentru câteva ore, şi se pare că atunci a fost săvârşit omorul. Am aici rezultatele autopsiei, abia le-am primit. Vertebrele cervicale doi, trei şi patru au fost realmente *sfărâmate.* Nu există niciun indiciu care să sugereze folosirea vreunui soi de maşină sau a unui alt instrument, ceea ce este ciudat, deoarece, pentru a le zdrobi astfel cu mâinile goale, e nevoie de o forţă considerabilă. Coada pare să fi fost retezată cu un instrument grosolan şi luată de la locul faptei, împreună cu zgarda şi cu medalionul de identificare.

Tad nota cu frenezie. Erau lucruri interesante. Şeriful avea să fie mulţumit. Pe de altă parte, probabil primise şi el acelaşi raport. Tad continuă să ia notiţe, pentru orice eventualitate.

— Am mers de-a lungul urmelor care se îndreptau spre locul faptei sau care se îndepărtau de acolo. În cazul ambelor omoruri a fost folosit acelaşi şir de porumb, care pleacă de lângă pârâul Medicine şi se întoarce la el. După ce urmele au dispărut în apă, nu le-am mai putut urmări. Aşa că mi-am petrecut dimineaţa împreună cu doamna Tealander, administratoarea oraşului, obţinând informaţii despre locuitorii lui. Mă tem că această sarcină o să-mi ia mai mult timp decât am...

Din spatele casei se auzi o voce tremurătoare.

— Domnule Pendergast?

Agentul FBI îşi duse degetul la buze.

— Domnişoara Kraus s-a dat jos din pat, murmură el. N-ar fi bine pentru ea să ne audă vorbind astfel. Se răsuci şi răspunse cu glas mai puternic: Da, domnişoară Kraus?

Tad văzu silueta bătrânei apărând în cadrul uşii, înfofolită, în ciuda căldurii, în cămaşă de noapte şi halat. Se grăbi să se ridice în picioare.

— Ia te uită, bună, Tad, spuse bătrâna. Nu m-am simţit prea bine, iar domnul Pendergast a fost amabil şi mi-a purtat de grijă. Nu te ridica pentru mine. Te rog, ia loc.

— Da, doamnă, zise Tad.

Winifred, trasă la faţă, se aşeză cu greutate pe unul dintre scaunele de lângă masă.

— Trebuie să vă spun că mă simt groaznic de obosită de atâta stat în pat. Nu ştiu cum se descurcă invalizii. Domnule Pendergast, ai vrea să-mi torni o ceaşcă din ceaiul acela

verde al dumitale? Am impresia că îmi calmează nervii.

— Cu multă plăcere. Pendergast se ridică şi se apropie de aragaz.

— E cumplit, nu-i aşa, Tad? spuse ea.

Ajutorul de şerif nu ştia ce să-i răspundă.

— Crima asta. Cine-ar fi putut s-o facă? Are *cineva* idee?

— Am descoperit nişte piste pe care le cercetăm, zise Tad. Asta era formula la care apela întotdeauna şeriful.

Domnişoara Kraus îşi strânse mai tare halatul în jurul gâtului.

— Mi se pare îngrozitor, pur şi simplu îngrozitor, când mă gândesc că un asemenea om se află în libertate. Şi poate e chiar unul dintre ai noştri, dacă e să ne luăm după ce spun ziarele.

— Da, doamnă.

Pendergast servi ceaiul tuturor şi la masă se lăsă liniştea. Prin perdelele de voal, Tad zărea imensele lanuri de porumb întinse către orizont, un peisaj monocrom, de un galben ruginiu. Îţi obosea ochii. Îi veni pentru prima dată ideea că munca la acest caz – dacă totul avea să se încheie cu bine – putea fi exact biletul de plecare pe care şi-l dorea. Discuţia cu Pendergast încetă dintr-odată să i se pară o corvoadă. Părea, din contră, un lucru pe care trebuia să-l facă în mod regulat. Dar domnişoara Kraus reîncepu să vorbească şi el se întoarse, politicos, s-o asculte.

— Mă tem pentru orăşelul nostru, spunea Winifred Kraus. Cât timp criminalul ăsta e liber, mă tem cu adevărat pentru el.

17

Corrie Swanson opri Gremlinul făcându-l să vibreze din toate încheieturile şi stârnind o trombă de praf, care se răsuci încet în văzduh. Doamne, era atât de cald! Se uită spre scaunul din dreapta. Pendergast îi întoarse privirea, cu sprâncenele uşor ridicate.

— Ăsta e locul, zise ea. Încă nu mi-ai spus ce căutăm aici.

— O să-i facem o vizită unui anume James Draper.

— De ce?

— Am înţeles că face anumite afirmaţii despre Masacrul de pe Pârâul Medicine. Cred că e timpul să aflu mai multe despre asta.

— Jim Părosu' face o mulţime de afirmaţii.

— Nu-l crezi?

Corrie râse.

— Nu poate să dea „bună ziua" fără să mintă.

— Eu am descoperit că, până la urmă, mincinoşii spun mai multe adevăruri decât oamenii sinceri.

— Cum adică?

— Pentru că adevărul e cea mai sigură minciună.

Clătinând din cap, Corrie porni maşina şi-o luă uşor din loc. Nu avea niciun dubiu: trăsnit, trăsnit, trăsnit.

Proprietatea lui Jim Părosu' era un teren de optzeci de pogoane împrejmuite cu sârmă ghimpată, situate în afara oraşului, pe Deeper Road. Casa de lemn, cu două camere, se afla la ceva depărtare de drum, şi doar plopul negru, singuratic, din faţă, crea o senzaţie de oarecare intimitate. Locuinţa era înconjurată de o mare de automobile stricate,

remorci uzate.

Boilere ruginite, frigidere şi maşini de spălat abandonate, stâlpi vechi de telefon, compresoare, plus două coci de barcă, ceva ce aducea a locomotivă cu abur şi o serie de alte lucruri, mult prea decăzute ca să mai fie recognoscibile.

În timp ce intra pe aleea neasfaltată din faţa casei, Corrie apăsă puţin prea tare pe pedala de acceleraţie şi maşina trepidă, dădu un rateu asurzitor şi se opri. Pentru o clipă, totul rămase nemişcat. Pe urmă uşa casei se deschise cu zgomot şi în umbra de pe verandă apăru un bărbat. În vreme ce ei coborau din automobil, el făcu câţiva paşi înainte, ieşind în lumină. Precum majoritatea locuitorilor din Medicine Creek, Corrie făcea tot posibilul să-l întâlnească pe Jim Părosu', şi totuşi el arăta exact aşa cum şi-l aducea aminte: o claie de păr roşu-deschis şi o barbă care îi creştea pe toată faţa, nelăsând la vedere decât doi ochi ca nişte mărgele negre, două buze şi un petic de frunte. Purta nişte blugi groşi bleumarin, cizme lungi de cowboy de culoarea ciocolatei, o cămaşă albastră cu capse din perle false şi o pălărie de cowboy uzată, de fetru. De gâtul lui gros atârna, prinsă cu o bucată de peruzea mare cât să crape capul unui catâr, o cravată şnur, o fâşie de piele înnodată, parţial ascunsă de barba stufoasă. Era cu mult trecut de cincizeci de ani, dar părul bogat îl făcea cu zece ani mai tânăr. Apucă în mână unul dintre parii verandei şi îi studie cu suspiciune.

Pendergast se apropie de verandă cu paşi mari, cu haina fâlfâind.

— Opreşte-te acolo, îi strigă Jim Părosu', şi zi ce cauţi aici. Acum.

Corrie înghiţi în sec. Dacă avea să se-ntâmple ceva rău, atunci aceasta era clipa.

Pendergast se opri.

— Am înţeles că sunteţi domnul James Draper, strănepotul lui Isaiah Draper.

La auzul vorbelor sale, Jim Părosu' se îndreptă uşor de spate. Însă privirea plină de neîncredere din ochi nu-i dispăru.

— Şi?

— Mă numesc Pendergast. Sunt interesat să aflu cât mai multe despre Masacrul de pe Pârâul Medicine, de pe 14 august 1865, al cărui singur supravieţuitor a fost străbunicul dumneavoastră.

Menţionarea masacrului declanşă o schimbare spectaculoasă în expresia lui Jim. Privirea sa suspicioasă se înmuie întru câtva.

— Şi domnişoara, dacă asta este? Ea cine e?

— Domnişoara Corrie Swanson, răspunse Pendergast.

Asta îl făcu pe Jim să se îndrepte şi mai tare de spate.

— Micuţa Corrie? întrebă el, surprins. Ce s-a-ntâmplat cu frumosul tău păr blond?

„Am mâncat prea multe vinete", fu Corrie gata să spună. Dar Jim Părosu' era impredictibil şi extrem de irascibil, de aceea decise că o ridicare din umeri era cel mai sigur răspuns.

— Arăţi groaznic, Corrie, îmbrăcată toată în negru. Rămase neclintit o clipă, privindu-i pe amândoi. Ei, puteţi intra.

Cei doi îl urmară în interiorul sufocant al casei. Puţine ferestre şi un spaţiu întunecos, înghesuit, ticsit cu obiecte ascunse în umbră. Mirosea a mâncare învechită şi a

animale împăiate mucegăite.

— Staţi jos şi serviţi o Coca-Cola.

Frigiderul deschis de Jim Părosu' aruncă un dreptunghi bine-venit de lumină. Corrie se cocoţă pe un scaun pliant, în timp ce Pendergast – după o trecere în revistă rapidă a încăperii – se aşeză pe singura porţiune neacoperită cu numere prăfuite din *Arizona Highways* a unei canapele tapiţate cu piele de vacă. Corrie nu mai intrase niciodată aici şi privi neliniştită în jur. Pereţii erau acoperiţi cu puşti vechi, cu piei de căprioară, cu cartoane pe care erau lipite vârfuri de săgeţi, cu suvenire legate de Războiul de Secesiune, cu panouri care ilustrau diverse tipuri de sârmă ghimpată. De-a lungul unui raft se întindea un şir de cărţi jerpelite, sprijinite, la capete, cu bucăţi pietrificate de lemn negeluit. Într-un colţ stătea de veghe un întreg cal împăiat, un Appaloosa[35] ponosit şi mâncat de molii. Pe podea erau împrăştiate rufe murdare, şei rupte, bucăţi de piele şi alte ciudăţenii. Întreaga încăpere era un remarcabil muzeu, plin de praf, dedicat relicvelor Vestului Sălbatic. Corrie se aşteptase să vadă amintiri din Vietnam: arme, insigne, fotografii. Dar acolo nu exista absolut nimic, nici măcar un singur vestigiu, din războiul despre care se credea că îl schimbase pe Jim Părosu' pentru totdeauna.

Acesta le întinse celor doi câte o cutie de Coca-Cola.

— Acum, domnule Pendergast, ce anume vreţi să ştiţi despre masacru?

Corrie îl privi pe agentul FBI punând cutia de cola alături.

— Totul.

— Ei bine, a început în timpul Războiului de Secesiune. Jim Părosu' se lăsă să cadă într-un fotoliu uriaş şi sorbi zgomotos din băutura lui. Nu mă-ndoiesc că

35 Rasă de cai pestriţi din America de Nord obţinută iniţial de indienii din tribul Nez Parce; simbol, adesea, al Vestului Sălbatic. (n. Red.)

dumneavoastră, domnule Pendergast, ca istoric, ştiţi totul despre Kansasul însângerat[36].

— Nu sunt istoric, domnule Draper. Sunt agent special al Biroului Federal de Investigaţii.

Se lăsă o tăcere de moarte. Pe urmă Jim Părosu' îşi drese vocea.

— Foarte bine atunci, domnule Pendergast. Deci sunteţi de la FBI. Pot să-ntreb ce vă aduce la Medicine Creek?

— Crima săvârşită recent.

Suspiciunile din privirea lui Jim Părosu' reapărură, intense.

— Şi ce *anume* are asta de-a face cu mine?

— Victima e o femeie pe nume Sheila Swegg, care se ocupa cu vânătoarea de relicve. Făcea săpături în Gorgane.

Jim Părosu' scuipă pe podea şi îşi strivi flegma cu talpa, amestecând-o în praf.

— Blestemaţii ăştia de vânători de relicve! De ce nu lasă lucrurile în pământ? Pe urmă se grăbi să-şi îndrepte din nou privirea spre Pendergast. Tot nu mi-aţi spus ce legătură are crima cu mine.

— Am înţeles că istoria Gorganelor e nemijlocit legată de Masacrul de pe Pârâul Medicine. Şi de încă un lucru, pe care localnicii îl numesc „Blestemul Celor Patruzeci şi Cinci". După cum poate ştiţi, în jurul cadavrului au fost găsite aranjate un mare număr de săgeţi cheyenne.

Se scurse un răstimp îndelungat, în care Jim Părosu' păru să mediteze la cele auzite.

— Ce fel de săgeţi? întrebă el în cele din urmă.

---

36 Perioadă, la mijlocul anilor 1850, când în regiunea actualului Kansas au avut înfruntări sângeroase între susținătorii sclaviei şi aboliţionişti. (n.tr.)

— Erau din trestie, cu pene remige de vultur pleşuv şi vârfuri de tip Valea Cimarronului II, din cremene de Alibates şi jasp roşu din zona râului Bighorn. Apropo, par să facă parte dintr-un singur set şi se află în stare aproape perfectă. Datează din vremea masacrului.

Jim Părosu' emise un fluierat jos prelung, apoi căzu în muţenie, meditând cu fruntea încreţită.

— Domnule Draper? interveni Pendergast într-un târziu.

Părosu' rămase neclintit încă o clipă. Pe urmă clătină încet din cap şi îşi începu povestea.

— Înainte de Războiul de Secesiune, partea de sud-vest a Kansasului era complet necolonizată, aici nu locuiau decât indienii Cheyenne şi Arapaho, Pawnee şi Sioux. Singurii albi erau cei aflaţi în trecere pe Drumul către Santa Fe[37]. Dar coloniştii de graniţă, care pe atunci era în Kansasul de est, puseseră ochii pe locurile acestea. Îi atrăgeau îndeosebi ţinuturile mănoase din văile Cimarronului şi Arkansasului şi de-a lungul pâraielor Crooked şi Medicine. Când a izbucnit Războiul de Secesiune, toţi soldaţii au plecat, lăsând teritoriul fără apărare. Coloniştii îi brutalizaseră pe indieni şi acum sosise ziua răzbunării. De-a lungul frontierei a avut loc o serie întreagă de atacuri indiene. Apoi, după încheierea războiului, soldaţii s-au întors, înarmaţi şi înverşunaţi. Văzuseră războiul, domnule Pendergast. Un *război* în toată puterea cuvântului. Acest gen de violenţă îl poate afecta pe un bărbat. Îl poate deregla la cap.

Făcu o pauză şi îşi drese glasul.

— Aşa că s-au întors şi-au început să formeze un fel de miliţii care să-i împingă pe indieni spre vest, luându-le astfel pământurile. Numeau asta „a curăţi ţara". Unul dintre grupuri s-a format în Dodge şi se numea Cei Patruzeci şi

37 Santa Fe Trail, rută comercială folosită în secolul al XIX-lea în sud-vestul Statelor Unite. (n. Red.)

Cinci. Bineînţeles că pe atunci nu exista Dodge, exista doar ranch-ul fraţilor Hickson. Patruzeci şi cinci de bărbaţi, drojdia societăţii, criminali şi escroci alungaţi din oraşele coloniştilor. Străbunicul meu, Isaiah Draper, avea abia şaisprezece ani, abia îmbrăcase prima pereche de pantaloni lungi, şi a fost prins în vârtejul ăsta. Bănuiesc că s-a gândit că dacă scăpase ocazia războiului, trebuia să se grăbească să-şi dovedească bărbăţia cât mai putea.

Jim Părosu' sorbi din nou cu zgomot din cola.

— Oricum, în iunie 1865, Cei Patruzeci şi Cinci, puşi pe fapte mari, au pornit-o în josul pâraielor la sud de râurile Canadian şi Cimarron, către Oklahoma. Erau veterani din Războiul de Secesiune, care ştiau totul despre lupta cu un inamic aflat în şa. Erau bărbaţi duri, neînduplecaţi, supravieţuitori de cea mai cumplită speţă. Trecuseră prin focurile iadului, domnule Pendergast. Dar erau, totodată, nişte laşi. Dacă vrei să supravieţuieşti unui război, cel mai bun lucru e să fii un fricos în toată legea, un poltron nenorocit. Aşteptau ca războinicii să plece la vânătoare şi atacau aşezările indiene noaptea, ucigând mai ales femei şi copii. Fără niciun strop de milă, domnule Pendergast. Aveau o vorbă: păduchii ies din lindini. Omorau până şi bebeluşii. Cu baioneta, ca să-şi economisească muniţia.

Încă o sorbitură. În încăperea întunecată şi răcoroasă, vocea gravă, bolovănoasă, avea ceva hipnotic. Lui Corrie i se părea că Jim Părosu' descrie ceva ce văzuse el însuşi. Poate că, într-un fel, aşa şi era... îşi întoarse privirea.

— Străbunicul era îngreţoşat de ceea ce vedea. Violurile, uciderea femeilor şi ciopârţirea pruncilor nu se potriveau cu ceea ce-şi imagina el că trebuie să fie un bărbat. Voia să părăsească grupul, dar, cum indienii erau puşi pe jăratic,

desprinderea de ceilalţi şi încercarea de a ajunge acasă de unul singur ar fi însemnat moarte curată. Aşa c-a fost nevoit să-i însoţească în continuare. Într-o noapte s-au îmbătat şi l-au bătut măr fiindcă n-a vrut să ia parte la distracţie. I-au rupt câteva coaste. Şi asta l-a salvat în cele din urmă – coastele alea rupte.

Către mijlocul lunii august, făcuseră prăpăd în vreo cinci-şase tabere cheyenne şi-i goniseră pe restul către nord şi vest, scoţându-i din Kansas. Sau, oricum, cel puţin aşa credeau ei. Erau pe drumul de întoarcere către ranch-ul Hickson când au ajuns aici. La pârâul Medicine. În noaptea zilei de paisprezece august şi-au făcut tabăra la Gorgane – aţi fost la Gorgane, domnule Pendergast?

Agentul FBI încuviinţă dând din cap.

— Atunci ştiţi că e cea mai înaltă porţiune de teren. Pe vremea aceea nu exista niciun copac, ci doar o movilă golaşă, cu trei gorgane acoperite de tufişuri în vârf. Puteai să vezi totul în jur, pe o rază de câţiva kilometri. Au pus oameni de pază, ca de obicei. Patru santinele, în cele patru puncte cardinale, la câte patru sute de metri distanţă de tabără. Soarele apunea şi se stârnise vântul. Se apropia o furtună şi praful se învârtejea în aer.

Străbunicul avea coastele alea rupte, aşa că l-au culcat într-o mică adâncitură a terenului, chiar acolo, în spatele Gorganelor, poate la vreo sută de metri depărtare. Nu putea să stea în fund din cauza coastelor rupte, şi prăfăraia de la nivelul solului îl scotea din minţi. Aşa că l-au pus acolo, într-un mic adăpost din tufe dese, unde era ferit de vânt. Cred că le părea rău pentru ceea ce-i făcuseră. Totul s-a întâmplat chiar în clipa când apunea soarele şi ei se pregăteau să se aşeze la cină.

Jim Părosu' îşi lăsă capul pe spate şi sorbi din cola îndelung, cu lăcomie.

S-a auzit un tropot de copite venind peste ei. Din praf s-au desprins treizeci de războinici pe cai albi, cu feţele vopsite în roşu şi ocru. Toţi indienii erau îmbrăcaţi cu cele mai bune haine, cu feţele vopsite, gătiţi cu pene şi cu clopoţei – şi au apărut urlând şi slobozind un roi de săgeţi. Ca din pământ. I-au luat pe Cei Patruzeci şi Cinci complet pe nepregătite. Au trecut de vreo două ori peste ei şi i-au ucis pe toţi, până la ultimul. Santinelele n-au văzut nimic. N-au observat niciun semn care să trădeze apropierea călăreţilor, n-au auzit niciun sunet. Santinelele, domnule Pendergast, au fost printre *ultimii* oameni ucişi. Exact pe dos faţă de ceea ce se-ntâmpla de obicei, dacă sunteţi familiarizat cu istoria militară occidentală.

Dar nici pentru indieni atacul n-a fost floare la ureche. Cei Patruzeci şi Cinci erau bărbaţi duri, aşa că au ripostat cu violenţă şi au ucis cel puţin o treime dintre atacatori şi o parte din cai. Străbunicul a văzut totul din locul unde zăcea. După... după ce au ucis şi ultimul om, indienii călare au *intrat* înapoi în norul imens de praf. Au dispărut, domnule Pendergast. Iar când s-a-mprăştiat praful, nu mai era nici picior de indian. Şi niciun cal. Doar patruzeci şi patru de bărbaţi albi, morţi şi scalpaţi. Dispăruseră până şi războinicii şi caii morţi.

Două zile mai târziu, o patrulă a Cavaleriei a Patra l-a găsit pe străbunicul în apropierea Drumului către Santa Fe. El i-a condus la locul masacrului. Au găsit sânge şi grămezi de măruntaie putrezite de la caii indienilor, dar niciun cadavru şi niciun mormânt proaspăt. Urme de copite se zăreau pe tot vârful dealului, dar niciunde altundeva.

Dincolo de locurile unde fuseseră ucise santinelele nu se vedea nicio urmă. Patrula din Regimentul Patru era însoţită de câţiva cercetaşi arapaho, care au fost atât de îngroziţi de lipsa urmelor, încât au început să se vaiete că aceia fuseseră războinici-fantomă şi au refuzat să plece în urmărire. S-a făcut mare zarvă şi cavaleria a distrus alte câteva sate cheyenne, dar mai toată lumea s-a bucurat de dispariţia Celor Patruzeci şi Cinci. Fuseseră o adunătură de cea mai joasă speţă.

Aşa s-a terminat cu indienii cheyenne din vestul Kansasului. Oraşul Dodge a luat fiinţă în 1871, calea ferată către Santa Fe a ajuns aici în 1872, iar Dodge a devenit curând capitala cowboy-ilor din Vest, locul unde se încheia Drumul Texasului[38], oraşul împuşcăturilor, cu Wyatt Earp[39], Boot Hill şi tot restul. Medicine Creek a fost întemeiat în 1877 de H.H. Keyser, un crescător de vite, danga pentru vite cu un H sus, pe omoplatul stâng, şi cu însemnate cu danga pentru cai cu un H pe omoplatul drept. Viscolul din 1886 a omorât unsprezece mii de capete de animale şi, a doua zi, Keyser şi-a sprijinit tâmpla de ţeava propriei puşti şi a apăsat pe trăgaci. S-a spus că de vină a fost blestemul. Pe urmă au apărut fermierii şi vânătorii de pământuri, iar zilele baronilor turmelor de vite au apus. La început s-au plantat grâu şi sorg, pe urmă au venit seceta şi furtunile de praf şi apoi oamenii au reînsămânţat pământul cu porumb alimentar, iar acum cu porumb pentru gazohol. Dar, în tot timpul ăsta, nimeni n-a rezolvat vreodată misterul

38 Rută pe care turmele de vite erau mânate dinspre Texas înspre nord (iniţial până la Dodge City, apoi tot mai în sus, până în Nebraska, şi apoi Montana). (n. Red.)

39 Personaj simbolic al Vestului Sălbatic, erou popular, care a acţionat ca ajutor de şerif în Dodge City în 1877-1878, luând parte aici la mai multe incidente faimoase. (n. Red.)

războinicilor-fantomă şi al Masacrului de pe Pârâul Medicine.

Jim Părosu' bău ultima înghiţitură şi îşi strivi cu un gest dramatic cutia.

Corrie se uită la Pendergast. Era o poveste frumoasă şi Jim Părosu' o spusese aşa cum trebuia. Agentul FBI stătea atât de nemişcat, încât părea să fi adormit. Avea ochii pe jumătate închişi, degetele împreunate şi trupul i se afundase în canapea.

— Şi bunicul dumneavoastră, domnule Draper? murmură el.

— S-a stabilit în Deeper, s-a însurat şi a-ngropat trei neveste. A scris toată povestea într-un jurnal intim, cu mai multe amănunte decât v-am spus eu acum, dar jurnalul a fost vândut, împreună cu multe alte lucruri de valoare care-i aparţinuseră, în timpul Marii Recesiuni, iar acum se află în seiful unei biblioteci din est. N-am reuşit niciodată să descopăr unde-a ajuns. Povestea o ştiu de la tata.

— Dar cum de a reuşit să vadă totul, în mijlocul unei furtuni de praf?

— Eu nu ştiu decât ceea ce mi-a povestit tata. Uneori, prin părţile astea, furtunile de praf se înteţesc şi apoi se potolesc, pe rând.

— Dar, domnule Draper, cavaleria Statelor Unite nu-i numea deja pe indienii cheyenne „stafiile roşii", pentru că se furişau atât de abil încât până şi cele mai vigilente santinele se trezeau cu gâtul tăiat înainte de a-şi da seama ce se petrece?

— Domnule Pendergast, se pare că ştiţi foarte multe pentru un agent FBI. Dar nu uitaţi că toate astea s-au întâmplat la apusul soarelui, nu în timpul nopţii, şi că toţi

Cei Patruzeci şi Cinci tocmai luptaseră de partea Confederaţiei şi pierduseră un război. Ştiţi cum e când pierzi un război? Puteţi fi sigur că stăteau cu ochii în patru.

— Cum se face că indienii nu l-au descoperit pe străbunicul dumneavoastră?

— Aşa cum vă spuneam, ceilalţi aveau remuşcări fiindcă îl bătuseră şi i-au făcut un mic adăpost de vânt. A tras tufele alea peste el, ca să se-ascundă.

— Înţeleg. Şi, din punctul acela avantajos de observaţie, stând întins într-o adâncitură şi acoperit de tufe, la o distanţă de cel puţin o sută de metri în josul dealului de tabără şi în timpul unei furtuni de nisip, el a reuşit să vadă tot ceea ce dumneavoastră tocmai ne-aţi descris atât de expresiv. Apariţia şi dispariţia ca prin farmec ale războinicilor-fantomă.

Ochii lui Jim Părosu' fulgerară ameninţător şi bărbatul se ridică pe jumătate din fotoliu.

— Eu nu-ncerc să vă păcălesc, domnule Pendergast. Aici nu suntem la procesul străbunicului meu. Nu fac altceva decât să vă spun povestea, aşa cum a ajuns până la mine.

— Atunci aveţi vreo explicaţie, domnule Draper? Poate o opinie personală? Sau sunteţi într-adevăr convins c-au fost nişte *stafii?*

Pentru o clipă, se lăsă tăcerea.

— Nu-mi place tonul pe care-mi vorbiţi, domnule Pendergast, spuse Jim Părosu', ridicându-se în picioare. Şi, cât sunteţi dumneavoastră de agent FBI, dacă insinuaţi ceva, atunci vreau să mi-o spuneţi în faţă. *Chiar acum.*

Pendergast nu răspunse imediat. Corrie înghiţi în sec, cu dificultate, îndreptându-şi privirea către uşă.

— Ei, haideţi, domnule Draper, zise în sfârşit Pendergast.

Nu sunteţi prost. Aş vrea s-aud *adevărata* dumneavoastră părere.

Urmă un moment de încordare, în care nimeni nu se clinti. Pe urmă Jim Părosu' se îmblânzi.

— Domnule Pendergast, se pare că m-aţi dibuit. Nu, nu cred că indienii ăia au fost stafii. Dacă vă duceţi lângă Gorgane, să ştiţi că acolo există – deşi acum, când sunt atât de mulţi copaci, e greu de observat – o uşoară adâncitură a solului, care vine dinspre pârâu. Un grup de treizeci de indieni cheyenne ar fi putut urca pe acolo, neobservaţi de santinele, dacă mergeau cu caii de dârlogi. La apus ar fi fost în umbra Gorganelor. Ar fi putut aştepta acolo, jos, până s-a ridicat praful, încălecând apoi în grabă şi năvălind. Asta ar explica apariţia lor neaşteptată. Şi ar fi putut pleca în acelaşi mod, luându-şi morţii cu ei şi ştergând urmele. Oricum, n-am auzit niciodată că un arapaho ar fi fost în stare să ia urma unui cheyenne.

Râse cu amărăciune.

— Dar caii morţi ai indienilor? Cum au dispărut, după părerea dumneavoastră?

— Domnule Pendergast, sunteţi un om greu de mulţumit. M-am gândit şi la asta. Când eram tânăr, am văzut o căpetenie a tribului Lakota tăind un bivol în bucăţi în mai puţin de zece minute. Iar un bivol e mult mai mare decât un cal. Indienii mâncau carne de cal. E posibil să fi măcelărit caii şi să fi împachetat carnea şi oasele, împreună cu morţii, sau să le fi târât pe târgile trase de ceilalţi cai. Au abandonat măruntaiele pentru ca povara să fie mai uşoară. Şi poate n-au fost mai mult de doi sau trei cai morţi. Poate străbunicul Isaiah a exagerat puţin spunând că fuseseră ucişi o duzină dintre caii indienilor.

— Poate, spuse Pendergast. Se ridică şi se apropie de raftul improvizat. Vă mulţumesc pentru această poveste extrem de utilă. Dar care este legătura între masacru şi „Blestemul Celor Patruzeci şi Cinci”, pe care l-aţi amintit şi despre care nimeni nu pare dornic să vorbească?

Jim Părosu’ se foi.

— Domnule Pendergast, nu cred că „dornic” e cuvântul potrivit. Nu e o poveste prea frumoasă, atâta tot.

— Sunt numai urechi, domnule Draper.

Jim Părosu’ îşi linse buzele. Pe urmă se aplecă uşor înainte.

— Foarte bine, atunci. Vă amintiţi ce-am spus despre santinele, că au fost ucise ultimele?

Pendergast dădu din cap. Luase un exemplar uzat din *Butler Company’s New American First Reader*[40] şi îl răsfoia.

— Ultimul ucis a fost un individ pe nume Harry Beaumont. Era şeful Celor Patruzeci şi Cinci, un tip extrem de dur. Indienii erau furioşi din cauza a ceea ce păţiseră femeile şi copiii lor şi l-au pedepsit pentru asta pe Beaumont. Nu s-au mulţumit să-l scalpeze. L-au *rotunjit.*

— Termenul nu mi-e cunoscut.

— Ei bine, să spunem că i-au făcut lui Harry Beaumont ceva după care erau siguri că niciuna dintre rudele sale n-avea să-l recunoască în viaţa de apoi. După ce-au terminat, i-au tăiat cizmele, i le-au scos şi i-au jupuit tălpile picioarelor, pentru ca spiritul lui să nu-i poată urmări. Pe urmă i-au îngropat cizmele de-o parte şi de alta a Gorganelor, ca măsură suplimentară de siguranţă, ca să-i închidă spiritul acolo pentru totdeauna.

---

40 *Primul Abecedar al noului american,* abecedar pentru copii din 1871 (n. Red.)

Pendergast puse cartea la loc şi luă o alta, încă şi mai uzată, intitulată *Commerce of the Prairies*[41]. Îi răsfoi paginile.

— Şi blestemul?

— Oamenii o să vă istorisească diferite poveşti. Unii zic că stafia lui Beaumont continuă să bântuie în jurul Gorganelor, căutându-şi cizmele. Alţii spun lucruri încă şi mai urâte, pe care aş prefera să nu le repet în faţa unei doamne, dacă nu vă deranjează. Dar ceea ce vă pot spune cu certitudine este că, exact înainte de a muri, Beaumont a blestemat pământul din jur – l-a blestemat pentru vecie. Străbunicul continua să stea ascuns în adâncitură şi l-a auzit cu urechile lui. El a fost singurul martor în viaţă.

— Am înţeles. Pendergast luase un alt volum, foarte îngust şi înalt. Vă mulţumesc, domnule Draper, pentru o foarte interesantă lecţie de istorie.

Jim Părosu' se ridică în picioare.

— N-a fost o problemă.

Dar Pendergast nu păru să-l audă. Se uita cu foarte mare atenţie la cartea îngustă. Corrie observă că avea o copertă ieftină, de pânză, iar paginile liniate păreau să fie umplute cu nişte desene rudimentare.

— A, chestia aia veche, spuse Jim Părosu'. Tata a cumpărat-o de la văduva unui soldat, cu ani şi ani în urmă. O escrocherie. Mi-e ruşine că s-a lăsat păcălit de un asemenea fals. Am vrut întotdeauna s-o arunc la gunoi.

— Nu e un fals. Pendergast întoarse o pagină, apoi alta, aproape cu veneraţie. După toate aparenţele, e un registru indian autentic. Şi absolut intact.

---

41 *Comerţul în prerii,* de Josiah A. Gregg, carte apărută în 1844, despre comerţul practicat pe Drumul către Santa Fe. (n.tr.)

— Registru indian? repetă Corrie. Ce-i aia?

— Indienii cheyenne luau uneori câte un registru vechi al armatei de la albi şi făceau desene pe paginile lui – înfăţişând scene de luptă, relaţiile dintre bărbaţi şi femei, vânătoarea. Desenele reprezentau cronica vieţii unui războinic, un fel de biografie. Indienii credeau că aceste registre aveau puteri supranaturale, că, dacă îţi legai una de trup, deveneai invincibil. În Muzeul de Istorie Naturală din New York există un registru desenat de un indian cheyenne pe nume Unghia Degetului Mic. Cartea n-a avut puterile magice pe care şi le-ar fi dorit stăpânul ei: poartă încă urma unui glonţ de carabină care a trecut atât prin carte, *cât şi* prin indian.

Jim Părosu se holba la el cu ochii cât cepele.

— Vreţi să spuneţi...? începu el, pe un ton sceptic. Vreţi să spuneţi că tot timpul... Chestia asta e autentică?

Pendergast încuviinţă din cap.

— Nu numai atât, dar, dacă nu mă înşel prea mult, e o lucrare de o importanţă aparte. Scena asta, de aici, pare să descrie Bătălia de pe Râul Little Bighorn[42]. Iar aici, la sfârşitul cărţii, cred că avem o ilustrare a religiei Dansului Spiritelor[43]. E opera unei căpetenii sioux. Şi probabil că asta e monograma lui, care s-ar putea traduce prin Bizonul Cocoşat. Ar fi nevoie de un expert ca să se poată stabili cu precizie.

Jim Părosu' ţinea cartea departe de corp, la o lungime de braţ, tremurând, ca şi cum s-ar fi temut să nu-i cadă din mână.

---

42 Celebră înfrângere a trupelor americane, în 1876, în statul Montana, de către un grup de indieni sioux şi cheyenne. (n. Red.)

43 Religie pacifistă predicată începând cu 1889, de Wovoka, un lider spiritual al indienilor paiute, simbolizată de un dans în cerc. (n.tr.)

— Vă daţi seama că valorează mai multe sute de mii de dolari, zise Pendergast. Poate chiar mai mult, dacă veţi dori s-o vindeţi. Însă are nevoie de o restaurare. Pasta de lemn din componenţa hârtiei registrului are un conţinut ridicat de acid.

Jim Părosu’ apropie încet cartea de piept, întoarse câteva pagini.

— Vreau să păstrez cartea asta, domnule Pendergast. Banii nu-mi folosesc la nimic. Dar cum aş putea aranja să fie, ăă, restaurată?

— Cunosc pe cineva care poate face minuni cu o carte veche şi fragilă ca asta. Aş fi bucuros să mă ocup de rezolvarea acestei probleme – gratis, bineînţeles.

Jim Părosu’ se uită la carte preţ de un minut. Pe urmă, fără un cuvânt, i-o întinse lui Pendergast.

Îşi luară rămas-bun. În timp ce Corrie conducea maşina înapoi, spre oraş, Pendergast rămase tăcut, cu ochii închişi, dus pe gânduri, ţinând cu delicateţe în mână registrul indian împachetat cu grijă.

18

Willie Scott se mişca pe podeaua alunecoasă de beton, prospectând amestecul fierbinte de detergent şi apă încoace şi încolo, şi propulsând pipote, capete, creste şi măruntaie răzleţe şi toate celelalte resturi ale păsărilor – reunite de către muncitori şi sub denumirea colectivă de „potroace” – către imensa cuvă de evacuare din inox din podeaua de sub Zona de Eviscerare. Cu experienţa dobândită vreme de ani de zile, Scott îşi agita mâna cu furtunul cu mişcări bruşte, spre stânga sau spre dreapta, direcţionă şirurile de rămăşiţe care alunecau sub presiunea detergentului şi adunându-le cu dibăcie la un loc, pe măsură ce le împingea către centru. Scott folosea jetul aşa cum foloseşte un artist pensula, aliniind totul într-un singur şirag lung şi însângerat, înainte de a-i da lovitura de graţie, o ultimă rafală care propulsa resturile în josul scurgerii, unde erau absorbite cu un plescăit umed. Mai dădu o ultimă oară cu furtunul, trimiţând jetul să şerpuiască ici şi colo pentru a captura câteva maţe şi moţuri răzleţe şi ciocuri rătăcite şi făcându-le să tresalte şi să danseze sub imboldul furtunului.

Scott renunţase la carnea de curcan încă din primele zile de lucru la Gro-Bain, iar câteva luni încetase să mănânce orice fel de carne. Aproape toţi cei pe care-i cunoştea şi care lucrau aici păţiseră acelaşi lucru. De Ziua Recunoştinţei, toţi angajaţii de la Gro-Bain primeau cadou curcani, dar Scott nu întâlnise încă pe nimeni care să-i şi mănânce.

Munca odată încheiată, întrerupse alimentarea cu lichid şi puse la loc muştiucul furtunului. Era zece şi un sfert şi ultimul om din schimbul doi plecase acasă cu ore înainte. În anii trecuţi existase şi schimbul trei, de la opt seara până la patru dimineaţa, dar zilele acelea apuseseră de mult.

Scott simţi în buzunarul de la spate apăsarea reconfortantă a sticlei plate, de o jumătate de litru, cu Old Grand-Dad[44]. Ca recompensă pentru terminarea lucrului, o scoase, îi deşurubă capacul şi trase o duşcă. Încălzit la temperatura corpului, whisky-ul îi coborî drept în stomac, dându-i o senzaţie plăcută de căldură şi furnicături în tot corpul şi apoi, câteva momente mai târziu, în cap.

Viaţa nu era chiar atât de rea.

Scott sorbi o ultimă înghiţitură, golind sticla, o îndesă la loc în buzunar, apoi luă uriaşa perie cu muchie de cauciuc care atârna de peretele faianţat. Înainte şi înapoi, înainte şi înapoi – în cinci minute, podeaua, platforma de lucru şi banda transportoare de deasupra capului său erau atât de curate şi de uscate, încât ai fi putut mânca pe ele. Iar duhoarea de găinaţ de curcan, de spaimă, sânge şi măruntaie fermentate fusese înlocuită de mirosul curat şi astringent al detergentului. Încă o treabă bine făcută. Scott simţi un uşor fior de mândrie.

Întinse mâna după sticlă, apoi îşi aminti că o golise. Se uită la ceas. Wagon Wheel mai era deschis treizeci de minute. Dacă Jimmy, paznicul de noapte, sosea la ora stabilită, putea ajunge acolo fără să se grăbească.

Era un gând minunat, încurajator.

În timp ce punea la loc echipamentul pentru curăţenie, îl auzi pe Jimmy intrând în fabrică. Tipul ajunsese chiar cu

44 Whisky popular, produs în Kentucky (n. Red.)

cinci minute mai devreme – sau, cel mai probabil, afurisitul lui de ceas rămăsese în urmă. Se duse să aştepte pe platforma de încărcare. Peste un minut, îl auzi pe paznic apropiindu-se, cu cheile şi toate celelalte prostioare zăngănindu-i precum un camion cu îngheţată.

— Salut, Jimmy, băiatule!

— Willie. Bună!

— Totul îţi aparţine.

— În regulă.

Scott intră în parcarea pustie a angajaţilor, unde maşina lui prăfuită stătea, singură cuc, sub un felinar din capătul opus. Pentru că sosea în toiul schimbului doi, o parca, întotdeauna, foarte departe. Noaptea era fierbinte şi tăcută. Trecu prin conurile de lumină, apropiindu-se de automobil. Dincolo de parcare, holdele întinse de porumb se pierdeau în beznă. Tulpinile cele mai apropiate – cele pe care le putea desluşi – se înălţau drepte şi neclintite. Păreau să asculte ceva. Cerul era înnorat şi era imposibil de desluşit unde se sfârşea porumbul şi unde începea noaptea. Totul părea o singură hazna imensă, neagră. Scott grăbi pasul. Nu era normal să fii înconjurat de tot porumbul ăsta afurisit. Îţi dădea o senzaţie stranie.

Descuie maşina şi se urcă, trântind portiera. Mişcarea bruscă risipi stratul subţire de praf şi de polen de porumb de deasupra maşinii în josul geamurilor. Scott blocă portiera, umplându-şi mâinile de şi mai mult praf. Porcăria asta era pretutindeni. O, Doamne, simţea deja gustul whisky-ului lui Swede, arzându-i şi curăţându-i gâtlejul.

Îşi porni maşina, un AMC Hornet vechi. Motorul se puse în funcţiune, tuşi şi muri.

Scott înjură, cu ochii pe geam. În dreapta, beznă. În

stânga, parcarea goală, cu lumini la intervale regulate.

Aşteptă, apoi răsuci încă o dată cheia. De data asta, motorul porni. Îl tură apăsând de câteva ori pedala de acceleraţie, apoi puse schimbătorul de viteze în mişcare. Maşina o luă din loc, cu obişnuitul zăngănit metalic de protest.

„Wagon Wheel, sosim cât ai clipi.” Scott se simţi invadat de o senzaţie de căldură, cu gândul la încă o sticluţă, încă o duşcă, pur şi simplu ceva care să-i ţină de urât până în capătul opus al oraşului, la Elmwood Acres, minicomplexul rezidenţial cam mohorât unde locuia. Sau poate avea să ia două sticle. Părea să fie o noapte care cerea aşa ceva.

Luminile fabricii Gro-Bain fulgerară pe lângă el, apoi Scott prinse să străbată întunericul în vâjâitul maşinii, cu două ziduri înceţoşate de porumb de-o parte şi de alta, cu farurile decupând din beznă o mică porţiune a drumului prăfuit. Departe, în faţă, şoseaua cotea, descriind un unghi larg ca să se îndrepte spre Medicine Creek. Luminile oraşului se întindeau în stânga, spălăcind cerul de deasupra porumbului.

În timp ce lua curba, motorul zăngăni din nou, mai ameninţător decât înainte. Pe urmă şuieră, tuşi şi se opri.

— Fir-ar al naibii! bombăni Willie Scott.

Bătrânul Hornet alunecă de-a lungul drumului, apoi încremeni. Scott îl scoase din viteză şi răsuci cheia în contact, dar nu se întâmplă nimic. Maşina era moartă.

— Fir-ar al dracului! strigă el iarăşi, lovind în volan. Naiba să te ia!

Vocea i se estompă în spaţiul închis al cabinei. Era înconjurat de linişte şi de întuneric. Orice s-ar fi întâmplat cu maşina, părea să fi murit definitiv, iar el nu avea nici

măcar o lanternă cu care să se uite sub capotă.

Scoase din buzunar sticla plată, o deschise, o întoarse cu fundul în sus şi sorbi ultima picătură arzătoare. Se linse pe buze, răsuci sticla în mâini şi se holbă la ea. Acasă nu mai avea niciuna.

O aruncă pe geam, în porumb, apoi se uită la ceas. Încă douăzeci de minute până la ora închiderii la Wagon Wheel. Mai avea de străbătut un kilometru şi jumătate. Dacă mergea repede, ar fi putut ajunge pe jos.

Se opri cu degetele pe mânerul uşii, cu gândul la crima recentă, la detaliile dezgustătoare din ziar.

„Da, sigur. Cinci miliarde de pogoane de porumb şi un cretin stând în aşteptare, exact între locul ăsta şi Wagon Wheel."

Aerul înăbuşitor al nopţii se scurse înăuntru când deschise portiera. Dumnezeule, la unsprezece fără douăzeci de minute continua să fie atât de al dracului de cald! Scott simţea mirosul porumbului, umezeala din aer. Greierii ţârâiau în întuneric. Departe, la orizont, se zăreau fulgere de căldură.

Se întoarse spre maşină, întrebându-se dacă trebuia să aprindă luminile de avarie. Decise că nu era cazul. N-ar fi reuşit decât să se pricopsească şi cu o baterie terminată. În afară de asta, pe drum n-avea să treacă nimeni până la ora şapte, când sosea schimbul pregătitor.

Dacă voia s-ajungă la Wagon Wheel la timp, ar fi făcut bine s-o ia din loc.

Începu să meargă repede, mâncând pământul cu picioarele sale lungi. Salariul lui de la fabrică era de şapte dolari şi jumătate pe oră. Cum naiba ar fi putut să-şi repare maşina din banii ăştia? Ernie n-avea să-l strângă cu uşa,

dar piesele de schimb costau o avere. Un demaror nou ar fi putut ajunge la trei sute cincizeci sau chiar patru sute de dolari. Două săptămâni de muncă. Ar fi putut să vină la serviciu împreună cu Rip, cu maşina lui. Aşa cum făcuse data trecută, când fusese nevoit să-mprumute automobilul lui Jimmy ca să ajungă acasă şi se întorsese la şapte dimineaţa ca să-l ia să-l ducă în oraş. Problema era că Jimmy voia ca el să-i plătească benzina pe toată durata aranjamentului, ceea ce, în vremurile astea, însemna o avere.

Nu era corect. El era un muncitor bun. Ar fi trebuit să fie plătit mai mult. Nouă dolari pe oră – sau măcar opt şi jumătate.

Începu să meargă şi mai repede. Strălucirea prietenoasă a luminii galbene din Wagon Wheel, tejgheaua lungă de lemn a barului, melodiile tânguitoare ale tonomatului, sticlele şi paharele scânteind pe rafturile din faţa oglinzii – imaginile îi umpleau sufletul şi îi grăbeau picioarele.

Se opri brusc. I se păruse că aude un foşnet în porumbul din stânga lui.

Rămase o clipă locului, aşteptând, dar era linişte. Aerul era neclintit. În depărtare licări un fulger de căldură, apoi încă unul.

Scott porni din nou, mergând de data asta pe mijlocul drumului. Totul era tăcut. Fusese un animal, probabil un raton. Sau numai imaginaţia lui.

Gândurile i se reîntoarseră la Wagon Wheel. Vedea înaintea ochilor silueta masivă şi prietenoasă a lui Swede, cu obrajii lui rumeni şi mustaţa ca un ghidon, mişcându-se în spatele tejghelei; bătrânul Swede avea întotdeauna câte o vorbă bună pentru fiecare. Şi-l imagină punând în faţa lui

păhărelul minuscul pentru whisky şi turnând cu generozitate băutura care se revărsa peste buză; se imaginã ridicând paharul la gurã. Îşi imaginã dogoarea aurie alunecându-i prin gâtlej, în loc sã ia o sticluţă, avea sã plãteascã puţin mai mult şi sã bea la bar. Swede o sã-l ducã acasã cu maşina, le purta de grijă clienţilor sãi. Sau poate avea sã doarmã în camera din spate şi a doua zi dimineaţă avea sã meargã mai întâi la atelierul lui Ernie. N-ar fi fost prima datã când rãmânea peste noapte la Wagon Wheel. Era oricum mai bine decât acasã, la nevastã. Ar fi putut s-o sune de la bar, sã gãseascã o scuzã...

Zgomotul din porumb se auzi din nou.

Scott ezitã numai o clipã, apoi îşi continuã mersul, pãşind pe asfaltul cald cu pantofii uşori. Dar sunetul se auzi din nou, acum mai aproape, destul de aproape ca sã-l poatã recunoaşte. Era foşnetul porumbului uscat prin care se strecura cineva.

Scott se uitã încordat spre dreapta, sperând sã distingã ceva. Dar nu zãri decât vârfurile porumbului proiectate pe cerul palid. Restul era un zid de beznã.

Apoi, privind cu insistenţă, vãzu o singurã tulpinã tremurând pe fundalul cerului.

Ce era? O cãprioarã? Un coiot?

— Huş! strigã el, agitându-şi braţele în direcţia sunetului.

Rãspunsul îi îngheţă sângele în vine. Era un mormãit, uman şi inuman în acelaşi timp: *Muh.*

— Cine dracu' e acolo?

De data asta nu mai auzi niciun sunet.

— Naiba sã te ia, zise Scott, grãbind pasul şi îndreptându-se spre partea opusã a drumului. Nu ştiu cine naiba eşti, dar sã te ia naiba.

Se auzi din nou foşnetul, zgomotul făcut de cineva care mergea prin porumb, acum mai repede, ţinând pasul cu el.

Muh.

Pe marginea opusă a drumului, Scott prinse să meargă şi mai repede, aproape alergând.

Foşnetul din porumb înainta în acelaşi ritm. Vocea, bizara voce gâlgâită, deveni mai sonoră şi mai insistentă. *Muh! Muh!*

Scott o rupse de-a binelea la fugă. Drept răspuns, în dreapta lui se auzi un sunet de porumb strivit. Pe cerul abia desluşit, vedea vârfurile tulpinilor de pe marginea drumului rupându-se şi le auzea trosnind. O nouă repriză de foşnete, apoi Scott zări ceva, o formă neagră ieşind din porumb, foarte repede, mişcându-se mai întâi paralel cu el, apoi traversând şoseaua pieziş şi apropiindu-se.

În secunda următoare, un instinct atavic îl împinse pe Willie Scott să sară peste şanţul din stânga drumului, aruncându-se în porumb. În timp ce era înghiţit de tulpinile înalte, se uită o clipă înapoi. Şi văzu o siluetă imensă, neagră, alergând cu o viteză înfiorătoare de-a curmezişul şoselei din spatele lui.

Scott se năpusti prin şirul următor, apoi prin următorul, străduindu-se să se afunde cât mai adânc în lanul întunecos şi sufocant. Dar auzea fără încetare trosnetul tulpinilor uscate călcate în picioare în spatele lui.

Coti în unghi drept şi o luă la goană de-a lungul unui şir.

În urma lui, trosnetele încetară.

Scott fugea. Avea picioare lungi şi, în liceu, făcuse parte din echipa de atletism a şcolii. Asta se întâmplase cu ani în urmă, dar Scott încă ştia cum să alerge. Aşa că alergă, negândindu-se la nimic altceva decât la felul în care trebuia

să-şi aducă un picior înaintea altuia, fugind mai repede decât indiferent ce o fi fost în spatele lui.

În pofida curburii şirurilor de porumb, încă nu era complet dezorientat. Medicine Creek se afla în faţa lui, la numai un kilometru şi jumătate distanţă. Avea încă şanse de reuşită...

Acum din spate se auzea zgomotul unor picioare care loveau zgomotos pământul. Şi, ritmic, la fiecare pas, câte un mormăit.

Muh. Muh. Muh.

Şirul nesfârşit de porumb se curba uşor, urmărind configuraţia terenului, iar Scott zbura de-a lungul lui, cu o rapiditate izvorâtă dintr-o groază cumplită.

Muh. Muh. Muh.

Doamne, se auzea tot mai aproape! Scott se aruncă brusc în lateral, trecând printr-un alt şir de tulpini şi continuând să alerge.

În urmă răsună un alt trosnet, ca un ecou, când urmăritorul pătrunse prin şirul de porumb, urmărindu-l tot mai îndeaproape.

Muh. Muh. Muh. Muh.

— Lasă-mă dracului în pace! zbieră el.

Muh. Muh. Muh. Muh.

Creatura era din ce în ce mai aproape, atât de aproape, încât Scott îşi imagină că simţea în ceafă suflul unei respiraţii fierbinţi, urmând ritmul zgomotului surd al paşilor. Ceva umed şi cald îi scăldă partea interioară a coapselor când băşica udului îi scăpă de sub control. Sări din nou într-o parte, trecând dincolo de un alt rând, şi se azvârli încă o dată în lateral, întorcându-se înapoi. Creatura rămânea în spatele lui, aproape, mereu mai aproape. *Muh. Muh. Muh.*

Muh. Continua să câştige teren, cu iuţeală.

Scott simţi ceva înhăţându-l de păr, ceva înfiorător de puternic, încercă să se elibereze dintr-o smucitură şi îl săgetă brusc o durere cumplită, dar strânsoarea se înteţi. Plămânii îi luaseră foc. Picioarele i se înmuiară de spaimă.

— *Ajutor!* urlă el, aruncându-se într-o parte, smucindu-se şi răsucindu-şi capul cu atâta violenţă încât simţi cum scalpul începea să i se desprindă de ţeastă.

Creatura era acum aproape deasupra lui. O strânsoare ca de menghină îi cuprinse pe neaşteptate ceafa, urmată de o răsucire brutală şi de un pocnet, apoi avu brusc senzaţia că se desprinsese de pământ şi că zbura, zbura, înălţându-se tot mai sus, către cerul întunecat, în vreme ce un glas zbiera, triumfător:

— *Muuuuuuuuuuuuuuhhhhhhhhhhhhhhhhhhh!*

19

Smit Ludwig părăsi redacţia ziarului *Cry County Courier,* încuind uşa şi lăsând cheia să-i cadă în buzunar. Traversă strada pieziş, ridicându-şi ochii spre cerul dimineţii. Nori imenşi întunecaţi se îngrămădeau zadarnic deasupra orizontului dinspre nord, exact aşa cum o făcuseră zi de zi în ultimele două săptămâni. La căderea nopţii, aveau să se risipească pe cer, dispărând până în zori. Într-una dintre zilele acelea, căldura avea să se spulbere, izgonită de o furtună teribilă. Însă, după toate aparenţele, oraşul avea să mai rămână o vreme în ghearele caniculei.

Ludwig ştia foarte bine despre ce aveau de gând să-i vorbească Art Ridder şi şeriful. Ei bine, aveau ghinion: scrisese deja articolul despre câine, care urma să apară chiar în după-amiaza aceea. O porni pe trotuar cu paşi mari, simţind căldura asfaltului care i se infiltra prin tălpile pantofilor, şi apăsarea soarelui în creştet. Sala de bowling Candlepin Castle al lui Magg era la o distanţă de cinci minute, dar, după ce se trecuseră primele două, Ludwig realiză că făcuse o greşeală că nu plecase cu maşina. Avea să ajungă acolo transpirat şi cu părul vâlvoi: o eroare tactică. „Cel puţin, îşi spuse, Magg ţine aerul condiţionat la o temperatură de tundră.”

Trecu dincolo de uşile duble, pătrunzând într-un curent de aer îngheţat, întâmpinat de tăcere: la ora aceea a dimineţii, pistele erau întunecate, popicele se înălţau în semiobscuritate aidoma unor colţi albi şi lungi, iar automatele de rearanjare nu scoteau niciun sunet. În

capătul opus al pistei se vedeau luminile de la Castle Club, unde Art Ridder îşi punea hârtiile în ordine în fiecare dimineaţă şi unde lua micul dejun. Ludwig îşi aranjă gulerul, îşi îndreptă umerii şi o porni drept înainte.

Castle Club nu era atât un club, cât un restaurant cu pereţi de sticlă, banchete tapiţate cu piele roşie sintetică, mese laminate să imite lemnul şi oglinzi oblice cu margini aurii, din imitaţie de marmură. Ludwig intră şi se apropie de masa din colţ, unde stăteau Art Ridder şi şeriful Hazen, discutând cu voce scăzută. Ridder îl zări pe reporter cu coada ochiului, se săltă în picioare cu un zâmbet larg, îi întinse mâna şi îi arătă un scaun.

— Smitty! E un gest frumos din partea ta c-ai venit.

— Cum să nu, Art.

Şeriful nu se ridicase şi se mulţumi să dea din cap, într-o revărsare de fum de ţigară.

— Smit.

— Domnule şerif.

Se lăsă o scurtă tăcere. Ridder se uită în jur, întinzându-şi gulerul de poliester într-o parte şi într-alta.

— Em! Cafea! Şi adu-i domnului Ludwig nişte ouă cu şuncă.

— Nu prea iau micul dejun.

— Prostii. Azi e o zi importantă.

— Cum aşa?

— Pentru că domnul profesor Stanton Chauncy de la KSU o să ni se alăture peste cincisprezece minute. Vreau să-i arăt oraşul.

Urmă o pauză. Art Ridder purta o cămaşă roz, cu mâneci scurte, şi pantaloni dintr-un soi de jerseu gri-deschis, iar blazerul alb era aruncat pe spatele scaunului. Era rotofei,

dar nu puhav. Toţi anii în care se luptase cu curcanii îi dezvoltaseră musculatura braţelor, şi părea că muşchii aceia ii-aveau să dispară niciodată. Era rumen şi strălucea de sănătate.

— N-avem prea mult timp, Smitty, aşa că o să merg direct la ţintă. Doar ştii cine sunt: Domnul Fără Ocolişuri.

Ridder chicoti uşor.

— Sigur că da, Art.

Ludwig se lăsă pe spătarul scaunului, făcându-i loc chelneriţei, care îi strecură în faţă o farfurie, cu şuncă şi ouă înotând în ulei. Se întrebă ce-ar fi făcut un reporter adevărat într-o asemenea situaţie. Ar fi plecat? S-ar fi eschivat în mod politicos?

— OK, Smitty, uite care-i treaba. Ştii că tipul ăsta, Chauncy, caută un loc pentru o cultură experimentală de porumb a universităţii. Are de ales între noi şi Deeper. Deeper are un motel, Deeper are două staţii de benzină, Deeper e cu mai bine de treizeci de kilometri mai aproape de autostradă. OK? Aşa că s-ar putea să te-ntrebi în ce constă competiţia. De ce ne-ar alege pe noi? Mă urmăreşti?

Ludwig dădu din cap. „Mă urmăreşti?” era ticul verbal al lui Ridder.

Ridder luă cana cu cafea, îşi îndoi braţul păros şi sorbi o înghiţitură.

— Noi avem ceva ce Deeper nu are. Acum ascultă-mă bine, fiindcă asta nu face parte din declaraţiile oficiale KSU. Noi suntem *izolaţi.* Art făcu o pauză, pentru mai mult efect. De ce e importantă izolarea? Pentru că e vorba de o testare a *porumbului – modificat – genetic.* Fredonă melodia din *Zona Crepusculară,* apoi zâmbi. Mă urmăreşti?

— Nu tocmai.

— Ştim cu toţii că porumbul modificat genetic e inofensiv. Însă există o şleahtă de ignoranţi în oraşul ăsta, liberali, ecologişti – ştii despre cine vorbesc – care au convingerea că porumbul modificat genetic e *periculos.* Fredonă iarăşi melodia din *Zona Crepusculară.* Adevăratul motiv pentru care Medicine Creek a intrat în cursă e izolarea oraşului. Fără hotel. Departe de autostradă. Niciun mare magazin universal. Cea mai apropiată staţie de radio şi televiziune la trei sute de kilometri distanţă. Pe scurt, *e cel mai nepotrivit loc din lume pentru a organiza un protest.* Bineînţeles că nici Dale Estrem şi nici Asociaţia Fermierilor nu sunt prea încântaţi de povestea asta, dar ei nu reprezintă decât o mână de oameni şi de ei mă ocup eu. Mă urmăreşti?

Ludwig încuviinţă din cap.

— Însă acum avem o mică problemă. Avem un nemernic sărit de pe fix care dă târcoale prin preajmă. A ucis un om, a ucis un câine şi numai Dumnezeu ştie ce naiba o mai fi punând la cale, poate regulează oi. Exact când Stanton Chauncy, directorul ştiinţific al Şcolii Populare de Agricultură a Universităţii de Stat din Kansas, se află în oraş ca să decidă dacă Medicine Creek e locul potrivit pentru aceste culturi. Un oraş liniştit, al legii şi ordinii. Fără droguri, fără hippy, fără protestatari. Bineînţeles, Chauncy a auzit despre crimă, dar îşi închipuie că e o simplă întâmplare, ceva care n-o să se mai repete. Nu-şi face griji, iar eu vreau ca lucrurile să rămână aşa. De aceea am nevoie de ajutorul tău, în două privinţe.

Ludwig rămase în expectativă.

— În primul rând, întrerupe pentru o vreme blestematele astea de articole despre crimă. OK, s-a întâmplat. Dar acum

trage-ţi sufletul. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, scrie despre ce vrei tu, numai nu despre câinele mort.

Ludwig înghiţi în sec. Se lăsă tăcerea. Ridder îl fixa cu o pereche de ochi înroşiţi, cu cearcăne negre dedesubt. Lua lucrurile foarte în serios.

— Povestea se încadrează în categoria ştirilor publicabile, spuse Ludwig, dar vocea i se frânse în timp ce rostea cuvintele.

Ridder zâmbi şi puse pe umărul lui o mână mare. Îşi coborî glasul.

— *Te rog,* Smitty, să-mi faci o *favoare,* amânând articolul cu câteva zile. Numai cât stă aici tipul de la KSU. Nu-ţi cer să renunţi la el sau altceva de genul ăsta. Strânse uşor umărul lui Ludwig. Uite ce e, ştim amândoi că fabrica Gro-Bain nu e o treabă sigură. În ’96, când s-a desfiinţat schimbul de noapte, au plecat din oraş douăzeci de familii. Alea erau slujbe bune, Smitty. Oamenii au avut de suferit, au fost nevoiţi să se dezrădăcineze şi să plece din casele construite de bunicii lor. Nu vreau să trăiesc într-un oraş muribund. Nici *tu* nu vrei să trăieşti într-un oraş muribund. Chestia asta ne poate schimba într-adevăr viitorul. O parcelă sau două nu reprezintă decât un început, dar recoltele modificate genetic sunt pe val, în ele o să se bage bani frumoşi şi Medicine Creek poate profita. Sunt foarte multe lucruri la mijloc, Smitty. Mult mai multe decât îţi poţi imagina. Şi tot ceea ce te rog, *tot* ce te rog, e să faci o pauză de două sau trei zile. Tipul îşi anunţă decizia luni. Păstrează articolul şi publică-l după ce pleacă. Marţi dimineaţă. Mă urmăreşti?

— Am înţeles.

— Mă interesează soarta acestui oraş. Aşa cum te

interesează şi pe tine, Smitty, ştiu că e aşa. Aici nu e vorba de mine. Mă străduiesc să-mi fac datoria de cetăţean.

Ludwig înghiţi în sec. Observă că ouăle se răceau pe farfurie şi că slănina se întărise deja.

Şeriful se hotărî în sfârşit să vorbească.

— Smitty, ştiu că noi am avut nişte neînţelegeri. Dar mai există un motiv pentru care n-ar trebui să publici nimic despre câine. Specialiştii în psihologie judiciară de la Dodge cred că e posibil ca ucigaşul să fie dornic de publicitate. Ţinta lui e să terorizeze oraşul. Oamenii au început deja să dezgroape vechile poveşti despre masacru şi despre Blestemul Celor Patruzeci şi Cinci, iar săgeţile alea blestemate par să fi fost folosite special ca să reînvie toată istoria. E posibil ca ucigaşul să-şi pună în practică vreo fantezie bolnavă pe tema blestemului. Specialiştii au spus că articolele din ziar îl încurajează. Nu vrem să facem nimic care ar putea provoca o altă crimă. Cu tipul ăsta nu e de glumă, Smitty.

Urmă un lung răstimp de tăcere.

Într-un târziu, Ludwig oftă.

— Aş putea să amân povestea câinelui vreo două, trei zile, zise el cu voce scăzută.

Ridder zâmbi.

— Excelent. Excelent.

Strânse din nou umărul lui Smitty.

— Vorbeai despre două lucruri, spuse Ludwig cu oarecare şovăire.

— Da, aşa e. Mă gândeam – încă o dată, nu e decât o sugestie, Smitty – că ai putea să umpli golul cu un articol despre domnul profesor Stanton Chauncy. Oricui îi place să i se dea un strop de atenţie, iar tipul ăsta nu e o excepţie.

În ceea ce priveşte proiectul cred că e bine să nu intrăm în prea multe amănunte. Dar povestea lui, cine este, de unde vine, toate titlurile lui academice, toate chestiile alea grozave pe care le face la KSU – mă urmăreşti, Smitty?

— Nu e o idee rea, murmură Ludwig.

Şi, de fapt, chiar nu era rea. Dacă tipul se dovedea a fi interesant şi îi ieşea un articol bun, atunci s-ar fi încadrat exact în genul de poveşti pe care şi le doreau oamenii. Viitorul oraşului era întotdeauna subiectul numărul unu al conversaţiilor din Medicine Creek.

— Grozav. O să fie aici în cinci minute. Te prezint şi pe urmă vă las singuri.

— Bine.

Ludwig înghiţi din nou în sec.

Ridder îi eliberă în sfârşit umărul din strânsoare. Ludwig simţea un plasture rece acolo unde stătuse mâna lui încinsă, transpirată.

— Eşti un timp de treabă, Smitty.

— Da.

Exact în clipa aceea, staţia radio a şerifului prinse viaţă. Hazen şi-o desprinse de centură şi apăsă butonul de recepţie. Ludwig auzi vocea anemică a lui Tad dând raportul incidentelor din dimineaţa aceea.

— Un glumeţ a dezumflat cauciucurile de la maşina antrenorului echipei de fotbal.

— Altceva, spuse Hazen.

— Încă un câine mort. Despre ăsta am fost anunţaţi că se află pe marginea drumului.

— Dumnezeule mare! Altceva.

— Soţia lui Willie Scott spune că bărbatul ei n-a venit acasă azi-noapte.

Şeriful îşi roti ochii.

— la legătura cu Swede, la Wagon Wheel. Probabil că doarme din nou în camera din spate.

— Da, domnule.

— O să văd eu însumi ce e cu câinele.

— E pe Deeper Road, la patru kilometri distanţă de oraş, înspre vest.

— Am notat.

Hazen îşi îndesă staţia radio la loc în centură, strivi ţigara în scrumieră, îşi luă pălăria de pe scaunul liber de alături, şi-o aranjă pe cap şi se ridică în picioare.

— Pe curând, Art. Smitty, îţi mulţumesc. Trebuie să fug.

Imediat după plecarea şerifului, ca la un semn, profesorul Stanton Chauncy se materializă în capătul opus al pistei de bowling, rotindu-şi privirile în jur.

Ridder îl strigă de dincolo de geam, fluturându-şi mâna. Chauncy dădu din cap, trecu pe lângă piste şi intră în Castle Club. Avea acelaşi mers ţeapăn pe care Ludwig i-l observase la Cina Amicală. Studie cu atenţie decorul de plastic, şi Ludwig se gândi că în ochii lui sticlea ceva: amuzament? dispreţ?

Ridder se ridică în picioare şi Ludwig îi urmă exemplul.

— Nu vă ridicaţi pentru mine, spuse Chauncy.

Îşi strânseră mâinile şi se aşezară cu toţii.

— Domnule Chauncy, începu Ridder, vreau să ţi-l prezint pe Smit Ludwig, de la *Cry County Courier,* ziarul nostru local. E director, redactor-şef şi reporter. E omul-orchestră. Râse.

Ludwig văzu o pereche de ochi albaştri, mai degrabă reci, întorcându-se către el.

— Trebuie să fie foarte interesant pentru dumneavoastră,

domnule Ludwig.

— Spune-i Smitty. Nu suntem formalişti. Medicine Creek e un oraş prietenos.

— Îţi mulţumesc, Art. Chauncy se întoarse spre Ludwig. Smitty, eu sunt Stan.

Ridder vorbi înainte ca Ludwig să fi putut răspunde:

— Ascultă, Stan, Smitty vrea să scrie un articol despre tine, iar eu trebuie să fug, aşa că vă las aici. Comandaţi ce vreţi; fac eu cinste.

O clipă mai târziu, Ridder dispăruse, iar Chauncy îşi întorsese privirea seacă spre Ludwig. Pentru un moment, ziaristul se întrebă ce anume o fi aşteptat. Pe urmă îşi aminti că trebuia să-i ia un interviu. Îşi scoase carnetul de stenograme şi găsi un pix.

— Dacă nu te superi, prefer să răspund la întrebări care îmi sunt prezentate din timp, zise Chauncy.

— Mi-aş dori să fim atât de bine organizaţi, spuse Ludwig, mobilizându-se ca să zâmbească.

Chauncy nu zâmbi.

— Spune-mi la ce gen de articol te-ai gândit.

— În esenţă, ar trebui să fie un profil. Ştii, omul din spatele proiectului şi aşa mai departe.

Urmă o scurtă tăcere.

— Avem de-a face cu o problemă delicată. Trebuie abordată *ca atare.*

— O să fie un articol favorabil, descriptiv, nu despre cultura experimentală.

Chauncy căzu o clipă pe gânduri.

— Trebuie să văd articolul înainte de a fi tipărit.

— Nu procedăm aşa de obicei.

— Va trebui să faci o excepţie în cazul meu. Ţine de

politica universităţii.

Ludwig oftă.

— Foarte bine.

— Să-i dăm drumul, zise Chauncy, lăsându-se pe spătarul scaunului.

— Nu vrei o cafea sau micul dejun?

— Am mâncat mai devreme, în Deeper.

— Foarte bine, atunci. Ia să vedem.

Ludwig îşi deschise carnetul de stenograme la o pagină albă, o netezi, îşi pregăti pixul şi încercă să se gândească la câteva întrebări cu miez.

Chauncy se uită la ceas.

— Sunt o persoană foarte ocupată, aşa că ţi-aş fi recunoscător dac-ai putea să te rezumi la cincisprezece minute. Data viitoare ar fi bine să-mi aduci întrebările, în loc să le formulezi la faţa locului. E un gest minim de politeţe atunci când intervievezi pe cineva al cărui timp este preţios.

Ludwig îşi goli plămânii de aer.

— Aşadar, vorbeşte-mi despre tine, despre primii ani de şcoală, despre felul în care ai ajuns să fii pasionat de agricultură, lucruri de genul ăsta.

— M-am născut şi am crescut în Sacramento, California. Am făcut liceul acolo şi am frecventat cursurile Universităţii California la Davis, unde m-am specializat în biochimie. Am absolvit ca membru al Phi Beta Kappa[45] *summa cum laude,* în 1985. Făcu o pauză. Vrei să-ţi spun cum se scrie *summa cum laude?*

— Cred că mă descurc.

— Apoi am urmat cursuri doctorale la Universitatea

45 Organizaţie onorifică, alcătuită din studenţi şi absolvenţi, ai cărei membri sunt admişi în baza performanţelor academice. (n.tr.)

Stanford şi le-am absolvit după patru ani – asta ar fi în 1989 – cu un doctorat în biologie moleculară. Disertaţia mea a primit medalia Hensley. Se scrie H-E-N-S-L-E-Y. La scurt timp după aceea am venit la Catedra de biologie a Universităţii din Kansas, ca profesor plin. În 1995 mi s-a acordat titlul Leon Throckmorton de Profesor Emerit de Biologie Moleculară şi, în plus, în 1998 am devenit directorul Şcolii Populare de Agricultură.

Se opri, aşteptând ca Ludwig să-l ajungă din urmă.

Ziaristul scrisese destule articole plictisitoare ca să le cunoască mirosul, iar ăsta puţea de la o poştă. Medalia Hensley, Dumnezeule. Tipul ăsta era un imbecil sau ce?

— Da, mulţumesc. Stan. Când a început, hm, ingineria genetică să-ţi capteze interesul? Când ţi-ai dat seama că doreai să-ţi alegi meseria asta?

— Noi nu o numim inginerie genetică. Folosim termenul de *ameliorare* genetică.

— Atunci ameliorarea genetică.

Pe chipul lui Chauncy se aşternu, pentru o clipă, o expresie pioasă.

— Când aveam doisprezece sau treisprezece ani, am văzut în revista *Life* fotografia unui grup de copii înfometaţi din Biafra[46], care se îngrămădeau în jurul unui camion al Naţiunilor Unite, încercând să capete o mână de orez. Mi-am spus: „Vreau să fac ceva ca să-i hrănesc pe aceşti copii flămânzi”.

Ce vrăjeală! Dar Ludwig continuă să noteze conştiincios totul.

— Şi tatăl tău? Mama? Cu ce se ocupau? Ştiinţa e o tradiţie de familie?

46 Republica Biafra, stat secesionist care a existat, în perioada 1967-1970, în sud-estul Nigeriei. (n.tr.)

Se lăsă o scurtă tăcere.

— Aş prefera să discut doar despre mine.

„Tatăl era probabil şofer de camion şi îşi bătea nevasta”, cugetă Ludwig.

— Bine. Spune-mi, ai publicat articole sau cărţi?

— Da. Foarte multe. O să-ţi trimit un exemplar din ultimul meu curriculum vitae prin fax, la birou, dacă-mi dai numărul.

— Nu avem fax. Îmi pare rău.

— Aha. Sincer vorbind, cred că ne irosim timpul cu astfel de întrebări, când pentru tine ar fi mult mai simplu să obţii informaţiile de la Departamentul de relaţii cu publicul al KSU. Dosarul lor despre mine e gros cât o cărămidă. Şi ar fi mai bine să *citeşti* câteva dintre articolele mele înainte de a mă intervieva. Ne-ar economisi tuturor timpul. Se uită din nou la ceas.

Ludwig trecu la un alt subiect.

— De ce Medicine Creek?

— Permite-mi să-ţi amintesc că Medicine Creek n-a fost încă ales.

— Ştiu, dar de ce a intrat în competiţie?

— Căutăm un loc care să corespundă, în medie, condiţiilor standard de cultivare a porumbului. Medicine Creek şi Deeper au fost alese în urma unui studiu cuprinzător pe computer, ale cărui costuri s-au ridicat la două sute de mii de dolari şi în care au fost incluse aproape o sută de localităţi din vestul Kansasului. Acum ne aflăm în cea de a treia fază a acestui studiu, când vom lua decizia finală. Am ajuns deja la o înţelegere cu societăţile agricole în privinţa accesului la terenurile lor. Şi acesta este motivul pentru care mă aflu aici: pentru a lua decizia finală şi a o

anunţa luni.

Ludwig notă totul, conştient că, dacă analizai declaraţiile interlocutorului său, îţi dădeai seama că, de fapt, nu spusese nimic.

— Dar ce părere ai despre oraşul nostru? întrebă el.

Urmă un alt răstimp de tăcere, şi Ludwig realiză că pusese o întrebare la care Chauncy nu avea răspunsul pregătit.

— Ei bine, eu... Din nefericire, aici nu există niciun hotel şi singurul loc unde aş fi putut sta fusese deja închiriat de către o persoană dificilă, se pare, care a luat în stăpânire întregul etaj şi a refuzat categoric să renunţe la una dintre camere. Chauncy îşi ţuguie buzele, zbârlindu-şi firele scurte de păr din jurul gurii. Aşa că sunt nevoit să stau în Deeper şi să fac un drum incomod, de patruzeci de kilometri, în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară. Aici nu există nimic, cu excepţia unei piste de bowling şi a unui restaurant... Nicio bibliotecă, niciun eveniment cultural, niciun muzeu şi nicio sală de concerte. Sincer vorbind, Medicine Creek n-are nimic care să-l facă atractiv.

Zâmbi scurt.

Ludwig se trezi zbârlindu-se.

— Oamenii respectă aici valori americane sănătoase, solide, de modă veche, tipice orăşelelor de provincie. Asta înseamnă ceva.

Chauncy se înfioră uşor.

— Nu mă îndoiesc de asta. Domnule Ludwig, când o să fac alegerea finală între Deeper şi Medicine Creek, vei fi, cu siguranţă, printre primii care o vor afla. Acum, dacă nu te superi, mă aşteaptă treburi importante.

Se ridică în picioare.

Ludwig se ridică odată cu el şi îi strânse mâna întinsă. Cu coada ochiului zări chipul ars de soare şi neras al lui Dale Estrem, care îi privea pe geamul din dreptul pistei de bowling, împreună cu alţi doi fermieri. Îl văzuseră pe Chauncy înăuntru şi era evident că-l aşteptau să iasă. Ludwig îşi reţinu un zâmbet.

— Poţi trimite articolul prin fax sau prin e-mail la Departamentul de relaţii cu publicul al KSU, zise Chauncy. Numărul e pe cartea mea de vizită. Îl vor verifica şi ţi-l vor returna către sfârşitul săptămânii.

Lăsă cartea de vizită să cadă cu zgomot pe masă şi se ridică în picioare.

„La sfârşitul săptămânii.” Ludwig îl urmări cu privirea pe imbecilul acesta mărunţel, care trecu ţeapăn pe lângă pistele de bowling, cu capul sus, cu spatele foarte drept, cu picioarele mici mişcându-se cu vioiciunea unei maşinării. Chauncy deschise uşa care dădea în stradă şi Dale Estrem o porni către el cu paşi mari, legănându-şi braţele puternice, de fermier. Vocea lui era destul de ridicată ca să pătrundă până şi în sanctuarul lui Castle Club. După toate aparenţele, Chauncy avea parte de o molestare verbală.

Ludwig zâmbi. Dale Estrem: un om întotdeauna dispus să spună lucrurilor pe nume. La naiba cu Chauncy, la naiba cu Ridder, la naiba cu şeriful! El avea de publicat un ziar.

Câinele avea să rămână.

20

Tad ieşi din Wagon Wheel în căldura de furnal de afară. Până aici nu avusese noroc, Willie Scott nu dormise în camera din spate. Cu toate astea, Tad era foarte bucuros că se dusese să verifice. Îşi azvârli în gură o bomboană de mentă – a doua – ca să-şi acopere orice iz de alcool din respiraţie după berea Coors de la gheaţă pe care Swede i-o strecurase pe sub tejghea. Avea un gust tare bun într-o zi atât de toridă. Swede Cahill era un tip tare cumsecade.

Maşina lui se cocea la soare, în faţa biroului şerifului, şi Tad se duse glonţ spre ea. Se urcă şi porni motorul, având mare grijă ca spatele şi fesele să-i vină cât mai puţin în contact cu tapiţeria încinsă, din imitaţie de piele. Dacă ar fi reuşit să-şi găsească o slujbă de birou în Topeka sau în Kansas City, n-ar mai fi fost nevoit să-şi petreacă zilele intrând şi ieşind din căldura asta sufocantă, silit să conducă un automobil care îşi purta pretutindeni cu sine micul iad interior.

Deschise staţia radio pe frecvenţa dispecerului regional.

— Unitatea 21 către dispecerat, zise el.

— Sal’tare, Tad, se auzi vocea lui Laverne, care lucra în schimbul de zi.

Era îndrăgostită de Tad şi, dacă ar fi fost cu douăzeci de ani mai tânără, poate că el i-ar fi împărtăşit sentimentele.

— Laverne, ceva nou? o întrebă.

— Cineva de la Gro-Bain a raportat un vehicul parcat pe şoseaua spre fabrică. Pare abandonat.

— Ce model?

Tad nu avea nevoie să întrebe de marcă. Cu excepţia Chevroletului Capprice al lui Art Ridder şi al Mustangurilor 1991 din dotarea poliţiei, cumpărate la mâna a doua de la secţia de poliţie din Great Bend, absolut toate maşinile din oraş erau AMC. Fusese marca vândută de singurul dealer aflat la o distanţă de numai o oră de mers. Însă, ca multe alte firme, îşi încetase existenţa cu ani în urmă.

— Hornet, număr de înmatriculare Whisky Ecou Foxtrot doi nouă şapte.

Îi mulţumi lui Laverne şi reveni la jargonul oficial.

— Unitatea 21, în deplasare, spuse el, punând la loc staţia radio.

Trebuia să fie Hornetul lui Scott. Fără îndoială că tipul dormea pe bancheta din spate, aşa cum făcuse ultima dată când i se stricase rabla în afara oraşului. Probabil că se ghemuise şi petrecuse o seară liniştită în pustietate, singur cu Old Grand-Dad.

Tad băgă în viteză şi se îndepărtă de bordură. În cincisprezece secunde lăsase oraşul în urmă. Patru minute mai târziu, intră pe drumul către fabrică. În faţa lui hodorogea un tractor cu remorca plină de curcani vii, lăsând în siaj o duhoare de găinaţ atât de densă, încât era aproape vizibilă. Tad îl depăşi cât putu de repede, aruncând o privire la stivele de cuşti pline cu curcani înspăimântaţi, cu ochii bulbucaţi. Îndatoririle slujbei îl aduseseră pe Tad la Gro-Bain de două ori. Făcuse prima vizită chiar înainte de Ziua Recunoştinţei şi, în anul acela, el şi mama lui văduvă se delectaseră cu o friptură savuroasă de porc. Şi, de atunci, mâncaseră friptură de porc în fiecare an de Ziua Recunoştinţei. Tad era bucuros – nu văzuse niciodată o fermă de porci.

Iată-l: Hornetul lui Scott, parcat pe marginea şoselei, aproape invizibil în umbra porumbului. Tad se opri în spatele lui, aprinse luminile de avarie şi coborî.

Geamurile erau deschise, maşina, goală. Cheia lipsea din contact.

Camionul cu curcani trecu pe lângă el, stârnind o pală de aer care legănă porumbul de pe ambele părţi ale drumului, lăsând în urmă putoarea de motorină şi de păsări îngrozite. Tad se întoarse cu spatele, strângând din ochi. Apoi îşi desprinse staţia radio de la centură.

— Da? veni răspunsul lui Hazen.

— Sunt aici, lângă maşina lui Scott. E parcată pe drumul către Gro-Bain. E goală, nici urmă de Scott.

— Mi-am închipuit. Probabil doarme în lan.

Tad privi marea de porumb. Într-un fel, nu credea că s-ar fi hotărât cineva să doarmă acolo, chiar beat.

— Credeţi, într-adevăr?

— Bineînţeles. Ce altceva să cred?

Întrebarea rămase suspendată în aer.

— Păi...

— Tad, Tad! Nu te poţi lăsa cuprins de nebunia asta. Nu toate persoanele dispărute se dovedesc a fi fost ucise şi mutilate. Uite, eu sunt aici, lângă câine. Şi ştii ce?

— Ce? Tad simţi o gheară în gât.

— Nu e decât un câine lovit de-o maşină. Încă are coada şi tot restul.

— Asta-i bine.

— Aşa că ascultă-mă. Îl cunoşti pe Willie tot atât de bine ca şi mine. I s-a stricat maşina şi a plecat pe jos să-şi umezească gâtlejul la Wagon Wheel. Avea în buzunar sticla de whisky cea de toate zilele şi a supt din ea până a golit-o.

Pe drum s-a decis să tragă un pui de somn în porumb. Acolo o să-l găseşti, mahmur ca naiba, dar altfel viu şi nevătămat. Urcă-te-n maşină şi întoarce-te încet înapoi, probabil c-o să-l găseşti în umbra şanţului. Bine?

— Bine, domnule şerif.

— Aşa te vreau. Fii atent, da?

— O să fiu.

Ted se pregătea să se întoarcă în maşină, când văzu ceva strălucind în ţărână, alături de Hornetul lui Scott; o sticlă goală, de o jumătate de litru. Se apropie, o ridică, o duse la nas. Mirosul de whisky proaspăt îi umplu nările.

Era exact aşa cum spusese şeriful. Hazen părea să ştie tot ce se petrecea în oraş, aproape înainte de a se întâmpla. Era un poliţist bun. Şi se purtase întotdeauna cu el ca un al doilea tată. Tad ar fi trebuit să fie recunoscător că lucra pentru un asemenea om, ar fi trebuit să fie sincer recunoscător.

Puse sticla într-o pungă de plastic pentru probe materiale şi marcă locul unde o găsise. Şeriful aprecia minuţiozitatea, chiar şi în privinţa lucrurilor mărunte. În timp ce se îndrepta către automobilul lui, trecu un alt camion. De data asta, unul frigorific, venind dinspre fabrică, plin cu curcani congelaţi, frumoşi, sterilizaţi. Şoferul îi făcu vesel cu mâna. Tad îi răspunse, se strecură în maşina lui şi făcu cale întoarsă, uitându-se după Scott.

Se opri după două sute de metri. În stânga drumului, porumbul era rupt. Era rupt şi în dreapta, câteva tulpini fiind înclinate într-o parte, în unghi ascuţit. Lui Tad i se păru că cineva îşi croise drum, intrând în porumbul din stânga, în timp ce altcineva ieşise din dreapta şi traversase şoseaua.

Opri maşina, cuprins din nou de nelinişte.

Coborî şi examină pământul din lanul din stânga. Bulgării erau în dezordine. Fuseseră dislocaţi într-un mod care sugera că prin ţărâna dintre două şiruri de porumb mersese cineva – sau, mai probabil, că alergase. Ceva mai în adâncul holdei, Tad observă câteva tulpini rupte şi doi ştiuleţi care fuseseră smulşi şi zăceau în praf.

Trecu dincolo de primul şir, cu ochii la pământul din jur. Inima îi bătea stânjenitor de repede. Era greu să laşi amprente pe solul compact şi uscat, dar existau o serie de adâncituri care păreau urmele unor paşi, porţiuni râcâite, locuri unde bulgării fuseseră întorşi pe dos, arătându-şi partea mai întunecată de dedesubt. Se opri, stăpânindu-şi imboldul de a-l suna pe şerif. Urmele continuau, trecând printr-un alt şir de porumb, unde cinci sau şase tulpini fuseseră doborâte.

În locul acela, urmele neclare şi incomplete păreau să nu aparţină unei singure perechi de picioare. Tad refuza să formuleze, chiar şi pentru sine, cu ce începea să semene totul. Semăna cu o urmărire. Dumnezeule, arăta într-adevăr ca o urmărire.

Continuă să înainteze, sperând să descopere că era altceva.

Urmele treceau printr-un alt şir, mergeau de-a lungul acestuia pentru o vreme, apoi traversau un altul. Şi apoi Tad ajunse într-o zonă unde în ţărână avusese loc o luptă. Pe jos erau împrăştiate o duzină de tulpini rupte. Pământul era răscolit. Era o harababură. Acolo părea să se fi petrecut ceva brutal, de o reală violenţă.

Tad înghiţi în sec, studiind cu atenţie solul. Şi acolo – în capătul opus al locului răscolit – zări, în sfârşit, o urmă clară pe pământul uscat. Era a unui picior gol.

„Oh, Doamne”, îşi spuse Tad, simţind un val de greaţă ridicându-i-se din stomac. „Oh, Doamne!” şi mâna îi tremură când ridică staţia radio la buze.

21

Corrie Swanson intră cu Gremlinul care vibra din toate încheieturile în parcarea neasfaltată a Cavernelor lui Kraus, oprindu-l în mijlocul unei trâmbe de praf, care se ridică răsucindu-se în aer şi se împrăştie. Se uită la ceasul din bord. Şase şi jumătate fix. Doamne, era atât de cald. Întrerupse muzica zgomotoasă, deschise portiera şi coborî, apucând pe parcurs şi noul blocnotes. Traversă parcarea şi urcă treptele către vechea construcţie în stil victorian, acum în paragină. Ochiurile ovale de geam ale uşii dezvăluiau o foarte mică parte a interiorului întunecos. Corrie ridică inelul mare de fier şi îl lăsă să cadă, o dată, de două ori. Scârţâitul slab al unor paşi, apoi Pendergast apăru în prag.

— Domnişoară Swanson, spuse el. Punctuală, foarte punctuală. Noi, pe de altă parte, suntem în întârziere. Trebuie să recunosc că am mici dificultăţi de adaptare la obiceiul localnicilor de a cina atât de devreme.

Corrie îl urmă în sufragerie, unde în pâlpâirea lumânărilor se vedeau resturile a ceea ce părea să fi fost o cină sofisticată. Winifred Kraus stătea în capul mesei, ştergându-şi afectată buzele cu un şervet de dantelă.

— Te rog, ia loc, zise Pendergast. Cafea sau ceai?

— Nu, mulţumesc.

Pendergast dispăru în bucătărie, de unde se reîntoarse cu un ceainic metalic, de o formă caraghioasă. Umplu două ceşti cu un lichid verde şi îi întinse una lui Winifred, păstrând-o pe cealaltă pentru sine.

— Acum, domnişoară Swanson, am înţeles că ai dus la bun sfârşit discuţia cu Andy Cahill.

Foindu-se stânjenită în scaun, Corrie îşi puse carneţelul pe masă.

Pendergast înălţă spectaculos din sprâncene.

— Ce-i asta?

— Blocnotesul meu, răspunse Corrie, pe un ton defensiv pe care nu şi-l înţelegea prea bine. Ai vrut să-l intervievez pe Andy şi trebuia să scriu pe ceva.

— Excelent. S-auzim raportul.

Agentul FBI se instală comod pe scaun, cu mâinile încleştate.

Corrie îşi deschise carnetul, cu un sentiment penibil.

— Ce scris frumos ai, draga mea, zise Winifred, aplecându-se cam prea mult către ea.

— Mulţumesc.

Corrie retrase discret blocnotesul. „Caţă bătrână băgăcioasă.”

— M-am dus acasă la Andy ieri-seară. Fusese plecat din oraş, într-o excursie organizată de clubul 4-H la un târg. I-am spus că i-a murit câinele, dar nu i-am spus cum. I-am dat cumva de înţeles c-a fost lovit de o maşină. A fost foarte supărat. Îl iubea pe Jeff, câinele ăla.

Se întrerupse. Pleoapele lui Pendergast se lăsaseră din nou şi ochii i se îngustaseră în nişte simple crăpături. Corrie speră că n-avea s-adoarmă iar lângă ea.

— A spus că, în ultimele două zile, Jeff se purtase oarecum straniu. Nu voia să iasă pe-afară, umbla prin jurul casei chelălăind, cu burta la pământ, şi trebuia să fie tras de sub pat la ora mesei.

Întoarse pagina.

— În cele din urmă, acum două zile...

— Data exactă, te rog.

— Zece august.

— Continuă.

— Pe zece august, Jeff, ăă, s-a căcat pe covorul din camera de zi. Corrie ridică ochii, nervoasă, în tăcerea care se lăsase. Îmi cer scuze, dar asta a făcut.

— Draga mea, zise Winifred, ar fi trebuit să spui c-a *murdărit* covorul din camera de zi.

— Dar nu numai că l-a murdărit, *s-a răhăţit* peste tot. De fapt, a avut diaree.

La urma urmelor, ce făcea baba asta indiscretă, îi asculta raportul? Se întrebă cum reuşea Pendergast s-o suporte.

— Te rog, continuă, domnişoară Swanson, spuse acesta.

— În orice caz, doamna Cahill, care-i cam scorpie, s-a enervat, l-a scos pe Jeff în şuturi afară din casă şi l-a pus pe Andy să cureţe mizeria. El a vrut să-l ducă pe Jeff la veterinar, dar maică-sa n-a fost de acord să plătească. Oricum, atunci şi-a văzut câinele pentru ultima oară.

Corrie se uită la Winifred şi văzu că se crispase la faţă. Abia după o clipă îşi dădu seama că de vină era cuvântul „scorpie”.

— La ce oră s-a petrecut asta? întrebă Pendergast.

— La şapte seara.

El dădu din cap şi-şi strânse la loc buricele degetelor.

— Unde locuieşte familia Cahill?

— În ultima casă de pe Deeper Road, înspre nord, la vreun kilometru şi jumătate distanţă de oraş, nu departe de cimitir şi chiar înainte de pod.

Pendergast dădu aprobator din cap.

— Şi Jeff purta zgarda când a fost dat afară din casă?

— Da, răspunse Corrie ascunzând mândria pe care o simţea fiindcă se gândise să întrebe asta.

— Excelent lucrat. Pendergast îşi îndreptă spatele. Vreo veste despre William Scott, tipul dispărut?

— Nu, spuse ea. Îl caută, am auzit c-aduc un avion de la Dodge City.

Pendergast dădu din cap, apoi se ridică de la masă, se apropie tacticos de fereastră, îşi îndoi mâinile la spate şi îşi plimbă ochii pe deasupra lanului nesfârşit de porumb.

— Crezi c-a fost ucis? întrebă Corrie.

Agentul FBI continuă să privească porumbul, silueta lui întunecată ieşea în evidenţă pe fundalul cerului de seară.

— Am urmărit fauna din Medicine Creek.

— Da, sigur, spuse Corrie.

— De exemplu, zise Pendergast, vezi uliul ăla?

Corrie veni lângă el. Nu reuşea să vadă nimic.

— Acolo.

Atunci îl văzu şi ea. O singură pasăre, conturându-se pe cerul portocaliu.

— Uliii ăştia zboară întotdeauna pe-aici.

— Da, dar, cu un minut în urmă, plana în direcţia curentului de aer cald, aşa cum a tot făcut de-o oră încoace. Acum zboară contra vântului.

— Şi?

— Un uliu consumă foarte multă energie ca să zboare contra vântului. N-o face decât într-o singură împrejurare. Pendergast aşteptă, privind insistent pe fereastră. Acum fii atentă – face un viraj. A văzut ceea ce îşi doreşte. Pendergast se întoarse în grabă spre ea. Haide, murmură. N-avem timp de pierdut. Trebuie să ajungem la faţa locului – pentru orice eventualitate, înţelegi? Înainte să descindă

poliţia statală şi să strice totul. Se răsuci către Winifred şi îi spuse, cu voce ceva mai puternică: Ne cerem scuze, domnişoară Kraus, pentru plecarea noastră pripită.

Bătrâna se ridică, albindu-se la faţă.

— Încă o...

— Ar putea fi orice.

Ea se aşeză din nou, frângându-şi mâinile.

— Oh, Doamne!

— Am putea-o lua pe drumul cu stâlpii de tensiune, spuse Corrie, urmându-l pe Pendergast către uşă. Va trebui totuşi să străbatem pe jos ultimii patru sute de metri.

— Am înţeles, răspunse el scurt, urcându-se în maşină şi închizându-şi portiera. Domnişoară Swanson, ăsta e unul dintre cazurile în care poţi să depăşeşti viteza legală.

Cinci minute mai târziu, Corrie intra cu Gremlinul pe un drum îngust de ţară, plin de hârtoape, cunoscut în zonă drept calea stâlpilor de tensiune. Şleaul izolat şi prăfos îi era familiar: acolo venea ca să citească, să viseze cu ochii deschişi sau doar ca să scape de mama ei şi de idioţii de la liceu. Se cutremură la gândul că un criminal putuse sta la pândă – ar fi putut *încă* sta la pândă – în acele lanuri îndepărtate.

În faţa lor se vedeau acum trei ulii, care se roteau încet, lenevos. Maşina sălta şi scârţâia prin hârtoape. Spre vest, asfinţitul îşi trăia ultimele clipe de splendoare, o orgie de nori de furtună însângeraţi, înghiţiţi cu repeziciune de întuneric.

— Aici, zise Pendergast, aproape pentru sine.

Corrie opri, şi coborâră. Uliii se înălţară în văzduh, speriaţi de prezenţa lor. Pendergast intră în porumb, înaintând grăbit, cu paşi mari, şi ea o luă pe urmele lui.

Agentul FBI se opri brusc.

— Domnişoară Swanson, spuse el. Poate că-ţi aminteşti avertizările mele anterioare. E foarte posibil să găsim în porumb ceva mult mai tulburător decât un câine mort.

Corrie dădu din cap.

— Dacă vrei să aştepţi în maşină...

Ea se strădui să-şi păstreze calmul vocii.

— Ai uitat că sunt asistenta ta?

Pendergast o privi întrebător pentru o clipă. Pe urmă dădu din cap.

— Foarte bine. Cred într-adevăr că poţi face faţă. Te rog să ţii minte că ai acces restricţionat la locul faptei. N-atinge nimic, mergi pe unde merg eu, urmează-mi cu exactitate instrucţiunile.

— Am înţeles.

El îi întoarse spatele şi începu să se strecoare printre şirurile de porumb, cu iuţeală şi fără zgomot, atingând uşor tulpinile, care abia dacă foşneau la trecerea lui. Corrie îl urma, străduindu-se să ţină pasul. Dar efortul îi făcea plăcere: o împiedica să se gândească la ceea ce s-ar fi putut afla în faţa lor. Indiferent ce ar fi fost, ideea de a sta în maşină, singură, în întunericul tot mai dens, era încă mai puţin plăcută. „Am văzut scena unei crime, medită ea. Am văzut câinele. Indiferent ce-ar fi, pot să suport.”

Şi pe urmă, brusc, Pendergast se opri iarăşi. În faţa lui, porumbul de pe mai multe şiruri fusese rupt şi dat deoparte, formând un luminiş. Corrie încremeni alături de el, ţintuită locului de şoc. Lumina era slabă, dar nu destul de slabă ca să o cruţe de oroarea care i se etala în faţa ochilor.

Dar nu se putu clinti din loc. Deasupra scenei, aerul

părea nemişcat. Nasul lui Corrie se umplu de un miros asemănător cu al şuncii stricate. Simţi o contracţie bruscă în gâtlej, o senzaţie de arsură, un spasm al muşchilor abdominali.

„Oh, Doamne, îşi spuse. Nu, nu acum. Nu în faţa lui Pendergast.”

Se aplecă brusc într-o parte şi vomă în porumb; se îndreptă; se aplecă şi vomită din nou. Tuşi, străduindu-se să se îndrepte şi ştergându-şi buzele cu dosul mâinii. Descurajarea, spaima, oroarea, toate se luptau în fiinţa ei.

Dar Pendergast păru să nu observe. Înaintase şi îngenunche în mijlocul luminişului, total absorbit. Simplul act fizic al vomei părea să fi înmuiat cumva paralizia lui Corrie, poate chiar s-o fi pregătit puţin pentru priveliştea îngrozitoare. Îşi şterse din nou buzele, făcu un pas prudent înainte şi se opri în interiorul luminişului.

Cadavrul era despuiat, întins pe spate, cu braţele larg deschise şi picioarele depărtate. Pielea era de un gri-alburiu nefiresc, ireal. Totul avea o strălucire vâscoasă. Leşul părea, cumva, *descleiat,* de parcă pielea şi carnea s-ar fi *lichefiat,* desprinzându-se de oase. Şi, de fapt, chiar *se desprindeau* de oase, realiză ea, cutremurându-se. Pielea feţei atârna, flască, separată de maxilar şi de dinţi; carnea de pe umăr se lăsase şi se desfăcea, lăsând să se vadă osul alb de dedesubt. O ureche zăcea pe pământ, diformă şi murdară, complet detaşată de trup. Cealaltă lipsea cu desăvârşire. Corrie îşi simţi gâtlejul contractându-se din nou. Se întoarse cu spatele, strânse scurt din ochi şi îşi încetini cu bună ştiinţă respiraţia. Pe urmă se întoarse la loc.

Trupul era complet lipsit de păr. Şi organele sexuale

masculine se desprinseseră, deşi părea că fusese făcută o încercare de a le reataşa sau măcar de a le rearanja la locul potrivit. Corrie îl văzuse pe Scott prin oraş, dar nu aveai cum să ştii dacă acela era cadavrul beţivanului costeliv care făcea curăţenie la Gro-Bain, înlăturând măruntaiele de prisos. Era puhav ca un porc mort.

După ce şocul şi oroarea iniţială începură să se estompeze, Corrie observă şi alte lucruri din jur. O serie de ştiuleţi fuseseră aranjaţi, ici şi colo, în forme geometrice stranii. Câteva obiecte fuseseră confecţionate.

Într-un mod extrem de grosolan, din pănuşi. Ar fi putut fi castroane, sau cupe, sau cu totul altceva; Corrie nu-şi putu da seama.

Deveni brusc conştientă de un bâzâit sonor exact deasupra capului ei. Se uită în sus. Un avion mic se învârtea pe cer, la mică altitudine. Nici măcar nu-l auzise apropiindu-se. Avionul se lăsă pe-o aripă şi vră, îndepărtându-se către nord.

Pendergast o privea.

— Avionul de cercetare de la Dodge. Şeriful o să fie aici în zece minute, iar poliţia statală la scurt timp după aceea.

— Oh. Corrie abia reuşi să-şi mişte buzele.

Pendergast avea într-o mână mica lui lanternă.

— Te simţi bine? o întrebă. Poţi să ţii asta?

— Cred că da.

— Perfect.

Corrie se strânse de nas şi inspiră adânc. Apoi luă lanterna şi o îndreptă în direcţia indicată de agentul FBI. Întunericul umplea cu repeziciune văzduhul. Din buzunarul lui Pendergast îşi făcuse apariţia o eprubetă, şi el stătea acum în genunchi, umplând-o cu lucruri nevăzute, culese

cu o pensetă. Se ivi o altă eprubetă, şi o alta, mostrele fură introduse, cu dexteritate, în fiecare dintre ele. Agentul lucra repede, ocolind de mai multe ori cadavrul cu repeziciune şi indicându-i din când în când, cu un murmur, cum să deplaseze fasciculul luminos.

Corrie auzea deja zgomotul slab al sirenei maşinii şerifului înaintând printre zidurile de porumb.

Mai iute, Pendergast studia cadavrul în amănunt, aplecat aproape să-l atingă, smulgând câte ceva de ici, câte ceva de colo. Mirosul de şuncă intrată în putrefacţie refuza să dispară, şi Corrie simţi un alt spasm în măruntaie.

Sirena răsună tot mai tare, amuţind apoi subit. De dincolo de fortăreaţa de porumb, se auzi o portieră trântită, apoi încă una.

Pendergast se îndreptă de spate. Toate accesoriile de care se folosise dispăruseră, aproape ca prin farmec, în pliurile costumului său bine călcat.

— Retrage-te, te rog, îi spuse.

Ajunseră la marginea luminişului exact în clipa când apăru şeriful, urmat de ajutorul său. Acum sunau mai multe sirene şi staţiile radio se auzeau trâmbiţând în porumb.

— Deci tu erai, Pendergast, spuse Hazen, apropiindu-se. Când ai ajuns aici?

— Cer permisiunea de a cerceta locul.

— De parcă n-ai fi făcut-o deja, pot să pun pariu. Cererea se respinge până în momentul când ne finalizăm propriile cercetări.

Prin porumb îşi făcură loc mai mulţi bărbaţi: agenţii poliţiei statale şi alţii, severi, în costume albastre, despre care Corrie bănui că făceau parte din Brigada de Omucideri din Dodge City.

— Delimitaţi locul! strigă şeriful. Tad, întinde nişte bandă! Se întoarse din nou spre Pendergast. Poţi sta dincolo de bandă, ca toţi ceilalţi, şi aşteaptă să-ţi vină rândul.

Corrie fu surprinsă de reacţia agentului FBI. Părea să-şi fi pierdut tot interesul faţă de cele întâmplate. În schimb, începu să hoinărească la întâmplare, înconjurând locul, fără să caute nimic în mod deosebit. Intră în porumb părând să cutreiere fără nicio ţintă. Corrie îl urmă. Se împiedică o dată, apoi a doua oară, şi realiză că încă se afla sub imperiul puternic al şocului.

Pendergast se opri din nou, brusc, între două şiruri de porumb. Luă cu delicateţe lanterna din mâna lui Corrie şi o îndreptă în jos. Ea se uită cu atenţie, dar nu zări nimic.

— Vezi urmele astea? întrebă Pendergast.

— Oarecum.

— Sunt urme de tălpi. Desculţe. Par să coboare către pârâu.

Corrie făcu un pas înapoi.

Pendergast stinse lanterna.

— Domnişoară Swanson, ai făcut – şi ai văzut – destul de multe pentru o singură zi. Îţi sunt recunoscător pentru ajutorul dat. Se uită la ceas. E opt treizeci, încă destul de devreme ca s-ajungi acasă fără niciun pericol. Întoarce-te la maşină, du-te direct acasă şi odihneşte-te. Eu o să continui aici singur.

— Şi cine o să te ducă...

— O să mă-ntorc cu unul dintre poliţiştii aceia tineri, agreabili şi zeloşi.

— Eşti sigur?

— Da.

Ea ezită, simţind o ciudată dorinţă de a nu pleca.

— Ăă, îmi cer scuze că am borât acolo.

Zâmbetul lui fu abia vizibil în întunericul tot mai des.

— Nu-ţi face probleme. Acelaşi lucru i s-a întâmplat, acum câţiva ani, unui bun prieten al meu, un locotenent veteran din poliţia newyorkeză, la locul unei omucideri. Dovedeşte, pur şi simplu, că eşti om.

În timp ce ea se întorcea să plece, Pendergast i se adresă iarăşi:

— Un ultim amănunt, domnişoară Swanson.

Corrie se opri, privindu-l la rândul ei.

— Da?

— Când ajungi acasă, ai grijă să încui bine uşa. *Foarte bine.* S-a făcut?

Ea dădu din cap, apoi se întoarse din nou şi îşi croi grăbită drum prin porumb, către dârele de lumină roşie ale maşinilor de poliţie, gândindu-se la cuvintele lui Pendergast: „E încă destul de devreme ca s-ajungi acasă fără niciun pericol”.

22

Ascunzându-şi cu grijă raza lanternei, Pendergast o porni pe firul urmelor de tălpi goale, afundându-se în întunecimea porumbului. Urmele erau acum cât se poate de distincte în ţărâna uscată dintre şirurile de porumb. Zgomotele de la locul faptei se estompau pe măsură ce înainta. Când terenul începu să coboare uşor către pârâu, încetă să se uite peste umăr. Stâlpi scheletici de înaltă tensiune îşi profilau siluetele pe fundalul ultimelor vestigii de lumină ale asfinţitului, ca un şir de santinele de oţel. Stelele se iveau clipind deasupra lor. Ciorile croncăneau în răstimpuri, venind să se cuibărească pe stâlpi. Pendergast aşteptă să se liniştească zgomotul zburătoarelor care se pregăteau să înnopteze. Pe urmă nu se mai auzi niciun sunet. Aerul era neclintit şi închis, ca într-un mormânt, şi mirosea a praf şi a pănuşi uscate de porumb.

Pendergast îşi duse mâna la buzunar şi îşi scoase revolverul Les Baer făcut la comandă. Studie din nou urmele, ascunzând cu grijă lumina. Mergeau drept printre şirurile, neştirbite, coborând sistematic către pârâu.

Drept spre tabăra lui Gasparilla.

Stinse lanterna şi aşteptă, lăsându-şi ochii să se deprindă cu întunericul. Pe urmă, silenţios ca un linx, se strecură printre tulpinile de porumb – o umbră alunecând printre umbre. În apropierea pârâului, şirurile descriau o curbă lină, şi Pendergast văzu că, în trecere, ucigaşul strâmbase câteva tulpini. Coti şi el, se strecură, pieziş, prin golul format şi, peste încă un minut, ajunsese la marginea

lanului.

Sub el şi în faţă se întindea albia apei. Plopii înşiraţi pe mal cufundau pârâul în întuneric. Pendergast înaintă pe marginea lanului, foşnind abia auzit, şi, după încă un minut, ajunse în bezna deplină de sub copaci.

Se opri. Susurul pârâului era aproape inaudibil. Îşi verifică încă o dată arma, asigurându-se că avea un glonţ în magazia cartuşelor. Pe urmă îngenunche şi, făcându-şi cu grijă palmele căuş, aprinse lanterna. Fasciculul de un galben palid lumină urmele, acum mai clare în nisip. Se îndreptau către tabăra lui Gasparilla. Se aplecă şi le examină. Arătau la fel ca înainte: mărimea patruzeci şi patru, aparţinând unui bărbat. Dar, în nisipul fin, văzu că, în jurul adânciturilor făcute de călcâi şi de degetul mare apăreau o serie de amprente neregulate şi de crăpături, de parcă tălpile ar fi fost neobişnuit de bătătorite şi de dure. Notă ceva în grabă şi făcu câteva schiţe, după care îşi puse vârfurile degetelor într-una dintre adâncituri. Urmele fuseseră lăsate cu douăsprezece până la cincisprezece ore înainte – chiar înainte de răsăritul soarelui, în aceeaşi zi. În locul acela, criminalul grăbise uşor pasul, mergând în ritm susţinut, nu tocmai în viteză, ci mai degrabă înaintând cu un scop. În felul în care se deplasa nu se simţeau nimic presant şi niciun fel de teamă. Era relaxat. Era satisfăcut. Era ca şi cum s-ar fi întors acasă.

Întors acasă...

Tabăra lui Gasparilla se afla drept înainte, la un mai mult de câteva sute de metri distanţă. Acoperindu-şi lanterna cu căuşul palmei, ca să nu răspândească decât suficientă lumină pentru a desluşi urmele, agentul se furişă într-acolo cu o încetineală de melc.

Se opri, ascultă cu atenţie, apoi continuă să înainteze. În faţa lui, totul era în întuneric. Nu se vedea niciun foc, nicio lumină. La mai puţin de o sută de metri de tabără, stinse lanterna, renunţând la raza ei minusculă, şi continuă să se apropie orbeşte. Tabăra era tăcută.

Apoi auzi ceva: un sunet slab, aproape imperceptibil. Îngheţă.

Se scurse un minut.

Sunetul se repetă, de data asta mai tare: un oftat slab, prelungit.

Pendergast abandonă urmele şi o luă spre dreapta, dând ocol taberei şi mişcându-se cu o prudenţă desăvârşită. Când se apropie de zona spre care bătea vântul, nu simţi nici miros de fum, nici miros de mâncare. Nu se vedea nici măcar sclipirea unei grămăjoare de tăciuni muribunzi. Totuşi, în tabără era cu siguranţă cineva – sau ceva. Din nou sunetul unei expiraţii. Umedă, chinuită, aproape astmatică. Însă stranie: grosolană, animalică, nu tocmai umană.

Pendergast îşi înălţă arma, străduindu-se să nu facă niciun zgomot. Sunetul venea din mijlocul taberei lui Gasparilla. Îl auzi din nou.

Gasparilla – sau indiferent cine ar fi scos acel sunet – nu se afla la mai mult de cincisprezece metri distanţă. Întunericul era deplin. Pendergast nu vedea nimic.

Se aplecă şi luă o pietricică. O aruncă în capătul celălalt a taberei. Pac.

O tăcere bruscă. Apoi un sunet gutural, un soi de mârâit animalic. Pendergast aşteptă, în tăcerea care se instală din nou, câteva minute. Simţurile sale se aflau în alertă maximă, încordându-se ca să determine dacă se apropia

cineva. Gasparilla se dovedise deja un expert al deplasării prin întuneric. Oare o făcea iarăşi?

Mişcându-se cu încetineală, Pendergast luă o altă pietricică şi o aruncă într-o altă direcţie. Pac.

Răspunsul fornăit se repetă: scurt, foarte puternic şi venind exact din acelaşi loc. Indiferent cine – sau ce -, se afla acolo, nu se clintise.

Pendergast aprinse brusc lanterna, strângând în acelaşi timp mai tare pistolul şi activând dispozitivul de ochire cu laser. Fasciculul lumină o fiinţă umană care zăcea pe spate în ţărână, holbându-se în sus cu ochi imenşi, injectaţi. Faţa şi capul îi erau acoperite în întregime de sânge.

Punctul roşu al laserului dansă o clipă de-a curmezişul chipului hidos. Pe urmă Pendergast îşi puse pistolul în toc şi făcu un pas înainte. Gasparilla?

Capul tresăltă, legănându-se. Gura se deschise, suflând o bulă însângerată de salivă.

Cât ai clipi, Pendergast îngenunche deasupra bărbatului. Era Gasparilla, fără nicio îndoială. Îi plimbă lumina lanternei pe faţă. Părul lui negru, lucios, dispăruse în întregime, ca şi barba bogată, smulsă o dată cu scalpul; pe marginea cărnii sfâşiate se vedeau urmele lăsate de un instrument rudimentar: probabil un cuţit de piatră. Agentul FBI se grăbi să cerceteze restul corpului. Degetul mare al mâinii stângi fusese parţial retezat şi apoi smuls cu brutalitate, lăsând în urmă ciotul alb al unui os şi o zdreanţă sau două dintr-un cartilaj. Dar, lăsând la o parte părul şi degetul lipsă, bărbatul părea intact din punct de vedere fizic. Cu excepţia scalpului, pierduse puţin sânge. Mintea părea să-i fie mai afectată decât trupul.

— *Uhmn!* mârâi Gasparilla, săltându-se cu trudă de la

pământ. Avea ochii sălbatici, înnebuniţi. Suflă un jet de salivă însângerată.

Pendergast se aplecă mai tare către el.

— Acum e în ordine.

Ochii celuilalt se rotiră nebuneşte, incapabili să se fixeze asupra lui Pendergast sau a orice altceva. Când se opriră, părură să vibreze violent şi reîncepură imediat să privească în toate părţile, de parcă simplul act al focalizării le-ar fi fost de nesuportat.

Agentul FBI îi luă mâna.

— O să am grijă de tine. O să te luăm de aici.

Se lăsă pe spate şi roti lumina lanternei. Iată şi locul atacului: la cincisprezece metri spre nord de tabără. Era o învălmăşeală, o harababură de urme care se amestecau cu ale lui Gasparilla.

Pendergast se ridică şi se duse într-acolo, lingând pământul cu raza lanternei. Iată locul unde căzuse Gasparilla şi de unde se târâse – în decursul a cincisprezece ore -, rostogolindu-se convulsiv prin ţărână. Iar în partea opusă a taberei, în nisipul umed, erau urmele ucigaşului, bine conturate, îndreptându-se spre pârâu.

Ucigaşul, ducându-şi cu sine trofeele.

Nisipul îl dădea de gol.

Pendergast se întoarse şi privi adânc în ochii sălbatici, rătăcitori. Nu văzu nimic: nici inteligenţă, nici amintiri, nici umanitate, nimic în afară de o spaimă absolută.

Gasparilla nu putea oferi niciun răspuns; nu acum – şi, poate, niciodată.

23

Şeriful Hazen intră în laboratorul din subsol şi se uită în jur fără chef. Acelaşi miros stătut, înrăutăţit de izul predominat de dezinfectante şi chimicale; aceiaşi pereţi din cărămizi de beton, vopsiţi într-o culoare cafenie; acelaşi bâzâit al neoanelor. Respiratul pe gură nu folosea la nimic – masca chirurgicală nu făcea decât să adauge la amestecul olfactiv mirosul de hârtie antiseptică. Lui îi trebuia o blestemată de mască de gaze.

Invocă o diversitate de sunete şi imagini liniştitoare, aducându-şi-le în minte: baladele lui Hank Williams; gustul primei beri Grain Belt băute într-o seară; excursiile la Festivalul Recoltei, din copilărie, împreună cu tatăl şi cu fratele mai mare. Nimic nu-l ajuta. Şeriful Hazen se cutremură, nu numai din cauza mirosului morţii.

Se îndreptă spre capătul intens luminat al laboratorului, foşnind din halat. Medicul legist era deja acolo, înfăşurat, aidoma lui însuşi, în albastru, şi Hazen auzea murmurul glasurilor. Alături de medic se afla o a doua persoană şi, în ciuda vocii scăzute, şeriful recunoscu cadenţa limbajului din sud. Pendergast.

Agentul FBI avusese dreptate. Era un criminal un serie. Şi avusese probabil dreptate spunând că era un localnic. Lui Hazen nu-i venise să creadă, nu *voise* să creadă. Râsese zgomotos când auzise că Pendergast îşi petrecea ore întregi închis în birou cu Marge Tealander, ştiind că bătrâna bârfitoare avea să-i irosească timpul, făcându-l să umble după cai verzi pe pereţi. Dar acum, în urma noii crime, era

silit să admită că faptele indicau existenţa unui criminal printre localnici. Era foarte greu să vii în Medicine Creek sau să părăseşti oraşul fără ca lumea să bage de seamă. Mai ales noaptea, când o pereche de faruri ivită în depărtare era de-ajuns ca să trimită oamenii la fereastră, întrebându-se cine sosea. Nu, asta nu era opera unui terchea-berchea, care ucisese şi îşi văzuse de drum. Părea să fie vorba de cineva care locuia acolo, în Medicine Creek. Era incredibil, dar adevărat. Cineva din oraş.

Ceea ce însemna că îl cunoştea pe ucigaş.

— Ah, domnule şerif Hazen, mă bucur să vă văd.

Mehyde dădu din cap politicos, ba chiar cu respect.

Tipul schimbase într-adevăr placa. Nu mai era domnul doctor Arogant. Cazul luase proporţii şi medicul legist adulmeca publicitatea. Era un bilet de plecare din Kansas pentru oricine voia să prindă trenul.

— Domnule şerif, zise Pendergast, dând uşor din cap, în semn că-i remarcase prezenţa.

— ’Neaţa, Pendergast.

Se lăsă o scurtă tăcere. Cadavrul acoperit zăcea pe o targă. Se părea că medicul nu-şi începuse examinarea. Hazen regretă amarnic că venise atât de devreme.

Legistul îşi drese glasul.

— Soră Malone?

Îi răspunse o voce din afara încăperii.

— Da, domnule doctor.

— Suntem gata să trecem la treabă?

— Da, domnule doctor.

— Bun. Porneşte înregistrarea video.

— Da, domnule doctor.

Îndepliniră formalităţile preliminare, spunându-şi fiecare

numele şi titlul. Hazen nu-şi putea lua ochii de la cadavrul acoperit. Bineînţeles că îl văzuse zăcând pe câmp, dar să-l aibă în faţa ochilor în mediul acela steril, artificial, era, cumva, altfel. Mai rău.

Pe urmă medicul legist apucă bucata de pânză şi o ridică încet, cu multă atenţie. Şi iată-l pe Scott, puhav, cu carnea desprinzându-i-se literalmente de pe oase.

Hazen se grăbi să-şi ferească privirea. Pe urmă, ruşinându-se, se sili să se uite din nou spre targă.

Văzuse destule cadavre la viaţa lui, dar în mod sigur că niciunul nu arătase aşa. Pielea se despicase de-a lungul sternului şi se retrăsese de pe carnea grasă, ca şi cum ar fi intrat la apă. Era despicată şi pe şolduri, şi de-a latul feţei. Grăsimea topită picurase în mai multe locuri, scurgându-se din trup şi formând bălţi minuscule pe targă, unde se coagulase în timpul refrigerării, albindu-se şi întărindu-se. Însă nu se vedea niciun vierme – straniu, foarte straniu. Şi se părea că o bucată din corp lipsea. Da: o bucată mare de carne zdrenţuită, smulsă din partea interioară a coapsei stângi, unde erau încă vizibile nişte urme de dinţi. După toate aparenţele, dinţi de câine. Dinţii celui mai bun prieten al omului. Hazen înghiţi în sec.

Medicul legist începu să vorbească:

— Avem aici cadavrul identificat ca aparţinându-i lui William Larue Scott, un bărbat alb în vârstă de treizeci şi doi de ani. Îşi continuă monologul pentru înregistrare, în timp ce stăteau cu toţii în jurul leşului. Din fericire, recitalul iniţial era scurt. Medicul se întoarse spre Pendergast şi întrebă, cu glas mieros: Agent special Pendergast, aveţi comentarii sau sugestii, înainte de a trece mai departe?

— Pentru moment nu, mulţumesc.

— Foarte bine. Mai devreme, în cursul acestei dimineţi, am efectuat o examinare preliminară a cadavrului şi am remarcat câteva anomalii importante. O să-ncep cu starea exterioară.

Se întrerupse şi îşi drese glasul. Hazen îi văzu ochii alunecând rapid către camera video plasată deasupra tărgii. „Da, doctore, arăţi excelent.”

— Primul lucru pe care l-am observat a fost lipsa de insecte la suprafaţa corpului şi faptul că procesul de putrefacţie abia dacă începuse, deşi victima a decedat de cel puţin optsprezece ore, a zăcut într-un mediu ambiant cu temperatura de minimum treizeci şi cinci de grade, din care cel puţin douăsprezece ore în plin soare. Îşi drese din nou vocea. Cea de a doua anomalie este mult mai evidentă. Aşa cum se poate vedea, carnea de la extremităţi a început să se desprindă de pe oase. Desprinderea e mai pronunţată în zona feţei, a mâinilor şi a labelor picioarelor – nasul şi buzele par aproape să se fi topit. Ambele urechi lipsesc. Una a fost recuperată de la locul faptei. Aici, de-a lungul umerilor şi al şoldurilor, pielea s-a rupt, s-a desprins şi, în cele din urmă, s-a retras de pe ţesutul adipos de dedesubt. Se observă existenţa în cantităţi mari a unei substanţe sebacee, asemănătoare unui seu, care a rezultat probabil în urma topirii şi a răcirii ulterioare. Părul şi scalpul au dispărut – fiind evident îndepărtate postmortem şi post... ăă, procesare – iar ţesutul adipos pare să se fi lichefiat parţial. Toate acestea şi o întreagă serie de alte caracteristici anormale nu pot fi explicate decât ca urmare a unui singur şi simplu fapt. Tăcu şi trase aer în piept. Cadavrul a fost fiert.

Pendergast încuviinţă din cap.

— Exact.

Timp de câteva clipe, Hazen nu reuşi să priceapă.

— Fiert?

— Se pare că trupul a fost cufundat în apă, adus la temperatura de fierbere şi lăsat în această stare timp de cel puţin trei ore, probabil mai mult. Autopsia şi o serie de teste biochimice complete vor preciza durata exactă a acestui interval. Deocamdată ajunge să spunem că fierberea a durat suficient pentru a provoca dislocările pe care le vedeţi aici, în zona maxilarului, a mandibulei – medicul atinse cu un deget gura deschisă, deplasând obrazul peste osul de dedesubt -, iar aici, la laba piciorului, o să vedeţi că majoritatea unghiilor lipsesc, fiindcă s-au desprins. Şi la mână, aici, lipsesc unghiile, iar la mâna stângă, al doilea şi al treilea deget sunt lipsă până la falanga mijlocie. Observaţi că articulaţia interfalangială proximală este dezghiocată, aici şi aici.

Hazen privea totul cu o neîncredere crescândă. Să fie al naibii dacă nu arăta ca un porc opărit.

— Dar, staţi puţin – ca să fierbi un cadavru ca ăsta ar fi nevoie de zile-ntregi.

— Greşit, domnule şerif. Odată ce temperatura exterioară atinge o sută de grade Celsius, un elefant fierbe tot atât de repede şi un pui. Gătitul este, în esenţă, un proces de distrugere a structurii cuaternare a proteinelor moleculare ca urmare a încălzirii...

— Am înţeles, spuse Hazen.

— Degetele lipsă n-au fost recuperate de la locul faptei, afirmă Pendergast. Deci e de presupus că s-au desprins în timpul fierberii.

— E o presupunere corectă. În plus, o să observaţi, la

încheieturile mâinilor şi la glezne, ceva care seamănă a răni provocate de frecarea cu o frânghie. Ceea ce îmi sugerează că, hm, e posibil ca *fierberea* să fi început înainte de moarte.

Asta era prea mult. Hazen simţi că mica lui lume se învârtejea, scăpată de sub control. Sus, în spital, zăcea Gasparilla, un dobitoc bătrân excentric, dar inofensiv, cu tot părul scalpat, nu numai de pe cap, ci şi de pe bărbie, de pe buza de sus, de la subsuori şi chiar de la vintre; iar aici, jos, era a doua victimă – fiartă de vie, nici mai mult, nici mai puţin. Şi era vorba de un criminal în serie născut în oraş, care umbla în picioarele goale, îşi hăcuia şi îşi scalpa victimele şi le aranja ca pe o scenă de teatru.

— De unde poate lua cineva un vas destul de mare ca să fiarbă un om în el? întrebă el. Şi mirosul nu s-ar fi răspândit?

Hazen descoperi că Pendergast îl fixa cu ochii lui reci, cenuşii.

— Două întrebări excelente, domnule şerif, care sugerează două piste promiţătoare de investigaţie.

„Piste promiţătoare de investigaţie.” Acolo zăcea Scott, un tip cu care ciocnise nu de puţine ori la Wagon Wheel.

— Se înţelege de la sine, continuă medicul legist, că o să verific această ipoteză cu ajutorul unor secţiuni de ţesut şi al testelor biochimice. O să vă pot spune, probabil, chiar şi cât timp a fost fiert. Acum vreau să vă atrag atenţia asupra rupturii diagonale de opt centimetri lungime din interiorul coapsei stângi. E adâncă, trece prin muşchii vastus lateralis şi vastus intermedius, scoţând la vedere femurul.

Cu foarte puţină tragere de inimă, Hazen se uită cu mai multă atenţie la urma de muşcătură. Era extrem de

zdrenţuită; carnea, de un cafeniu întunecat din cauza fierberii, fusese smulsă de pe os.

— Urmele de dinţi se văd clar, chiar şi la o examinare grosieră a zonei, spuse medicul. Cadavrul a fost parţial devorat.

— Câini? Hazen abia reuşi să articuleze întrebarea.

— Nu, nu cred. Amprenta dentară, cu toate că trădează existenţa unor carii într-o stare extrem de avansată, e cu siguranţă umană.

Hazen îşi feri din nou privirea. În minte nu-i venea nicio întrebare suplimentară.

— Am făcut măsurători şi fotografii şi am luat mostre de ţesut. A fost mâncat după fierbere.

— Cel mai probabil, imediat după fierbere, murmură Pendergast. Observaţi că primele muşcături sunt mici, de probă, poate încercate în timp ce criminalul aştepta ca leşul să se răcească.

— Ăa, da. Sperăm că am reuşit să prelevăm nişte mostre de ADN din saliva persoanei care a mâncat. În ciuda stării foarte proaste a danturii, există indicii ale unui proces de masticaţie extrem de viguros.

Şeriful se pomeni studiind cu foarte mare interes modelul dalelor de pe podea, lăsând *Jambalaya* lui Hank Williams[47] să acopere discursul medicului legist. *Mâncat.*

Melodia îi răsună în minte o vreme. Când se termină şi şeriful îşi ridică în sfârşit ochii, descoperi că acum Pendergast era aplecat asupra cadavrului, cu faţa la doar câţiva centimetri de pielea puhavă, marmorată. Hazen auzi o serie de inspiraţii zgomotoase.

— Pot să palpez? întrebă Pendergast, ridicând un deget.

47 Legendă a muzicii country americane (1923-l954) (n. Red.)

Medicul dădu din cap.

Agentul FBI începu să împungă, *să împungă* cadavrul, apoi să-şi frece vârful degetului de braţul şi de faţa mortului. Pe urmă se uită la deget, îl şterse de degetul mare, îl mirosi.

Era prea mult. Hazen îşi reîndreptă privirea către dalele podelei şi se pregăti să fredoneze în minte *Lovestick Blues*[48]. Dar, tocmai când începea pasajul introductiv al chitarei, auzi vocea lui Pendergast:

— Pot să vă fac o sugestie?

— Bineînţeles, spuse medicul legist.

— Pielea cadavrului pare să fi fost acoperită cu o substanţă oleaginoasă diferită de grăsimea umană lichefiată în urma fierberii. Arată aproape ca şi cum ar fi fost unsă în mod deliberat. V-aş recomanda o serie de teste chimice care să identifice tipul exact al grăsimilor sau acizilor graşi prezenţi.

— Vom lua sugestia dumneavoastră în considerare, domnule agent Pendergast.

Dar Pendergast nu păru să-l audă. Se uita cu mare atenţie la cadavru. În încăpere se lăsă liniştea. Hazen era conştient că toată lumea, inclusiv el însuşi, aştepta să audă ce avea să spună Pendergast.

Acesta îşi luă ochii de la targă.

— În plus, observ o a doua substanţă pe piele, zise el, făcând un pas înapoi cu o expresie definitivă pe chip. Aş sugera un test care să identifice prezenţa.

— Vreţi să spuneţi că...

Medicul legist se întrerupse brusc.

Hazen îşi ridică privirea. Medicul părea uluit. Dar ce

48 Unul dintre hiturile lui Hank Williams (n. Red.)

putea fi mai atroce decât ceea ce descoperiseră deja?

— Mă tem că da, răspunse Pendergast. După toate aparenţele, cadavrul a fost uns cu unt şi zahăr.

24

Fabrica de prelucrare a cărnii de curcan Gro-Bain era o clădire joasă şi lungă, amplasată în imensa mare de porumb care unduia exact până sub pereţii din tablă ondulată. Şi avea, totodată, culoarea porumbului: un cafeniu murdar, care o făcea aproape invizibilă de la distanţă. Corrie Swanson îşi opri Gremlinul în parcarea imensă. Era plină de maşini încinse şi scânteind, şi trebui să caute loc ceva mai departe de intrare. Pendergast deschise portiera din dreapta, îşi întinse picioarele în pantaloni negri şi coborî dintr-o singură mişcare agilă. Se uită în jur.

— Ai fost vreodată înăuntru, domnişoară Swanson?

— Niciodată. Am auzit destule poveşti.

— Eu mărturisesc că sunt curios să văd cum o fac.

— Ce să facă?

— Cum transformă, în fiecare zi, cincizeci de mii de kilograme de curcani vii în carne congelată.

— Eu nu sunt curioasă, pufni Corrie.

Un camion imens se apropie de platforma de încărcare, cu frânele pneumatice scrâşnind şi scârţâind în timp ce dădea cu spatele, împingând remorca uriaşă cu stive de cuşti cu curcani. Alături de platformă era un spaţiu gol enorm, în gura căruia atârnau benzi de cauciuc, mari şi negre, asemănătoare celor pe care le văzuse Corrie la spălătoria de maşini din Deeper. Cât timp ea se uită, camionul intră cu spatele în spaţiul acela, făcând să dispară cuştile cu curcani câte cinci o dată între benzile de cauciuc, până când nu mai fu vizibilă decât cabina. Se auzi un alt

pufăit de frâne şi camionul se opri.

— Agent Pendergast, pot să-ntreb ce căutăm aici?

— Sigur că poţi. Suntem aici ca să aflăm mai multe despre William Larue Scott.

— Care e legătura?

Pendergast se întoarse spre ea.

— Domnişoară Swanson, în cursul activităţii mele am descoperit că *toate* lucrurile sunt legate între ele. Trebuie să ajung să cunosc acest oraş, tot ce cuprinde şi pe toţi locuitorii lui. Medicine Creek nu e doar un personaj al dramei, e chiar protagonistul. Iar întreprinderea – mai exact, abatorul – de aici, din faţa noastră, reprezintă ancora economică a oraşului. Fabrica asta e inima lui, dacă îmi permiţi metafora.

— Poate ar fi bine să aştept în maşină. Curcanii morţi nu intră în angajamentul meu.

— Aş fi zis că se încadrează perfect în *weltanschauung*-ul tău. Pendergast arătă către cărţile şi casetele împrăştiate prin maşină. Şi nu sunt morţi când sosesc aici. În orice caz, eşti liberă să faci cum doreşti.

Şi porni, binedispus, să traverseze parcarea.

Corrie îl urmări o clipă cu privirea. Pe urmă deschise brusc portiera Gremlinului şi se grăbi să-l prindă din urmă.

Pendergast se apropia de uşa de oţel, fără ferestre, care purta înscripţia „INTRAREA ANGAJAŢILOR – VĂ RUGĂM FOLOSIŢI CHEIA”. Încercă mânerul, dar uşa era încuiată. Corrie îl privi cum dă să-şi ducă mâna la buzunarul interior al hainei. Apoi şi-o retrase, ca şi cum s-ar fi răzgândit.

— Ţine-te după mine, spuse el.

Merseră de-a lungul platformei de beton, până la o scară de ciment. Treptele duceau direct către punctul de

descărcare unde se afla camionul, cu încărcătura lui de curcani ascunsă în interiorul fabricii. Pendergast se strecură printre benzile late de cauciuc de la marginea spaţiului adiacent şi dispăru. Corrie înghiţi în sec, trase aer în piept şi îl urmă.

De partea cealaltă, platforma de descărcare se deschidea într-o încăpere largă de recepţie. Un bărbat cu mănuşi groase de cauciuc înhăţa cuştile cu curcani din remorcă şi le deschidea. Deasupra capetelor aluneca banda unui transportor cu nişte cârlige de oţel legănându-se, agăţate de ea. Alţi trei bărbaţi înşfăcau curcanii din cuştile deschise şi îi agăţau, de picioare, în cârligele de deasupra. Deja atât de murdari de pe urma călătoriei încât cu greu mai puteau fi recunoscuţi drept păsări, curcanii atârnaţi cu capul în jos cârâiau şi se zbăteau, fără vlagă, lovind cu ciocurile în aer şi găinăţându-se de spaimă. Banda înainta foarte încet, zăngănind, şi dispărea printr-o deschidere îngustă din peretele opus al spaţiului de descărcare. Locul avea aer condiţionat, reglat la o temperatură polară, şi puţea. Doamne, în ce hal puţea!

— Domnule? Un paznic adolescent se apropie în grabă. Domnule?

Pendergast se întoarse spre el.

— FBI, spuse tare, ca să acopere zgomotul, desfăcându-şi portmoneul cu legitimaţia sub nasul tânărului.

— Da, domnule. Dar în fabrică nu este permis accesul nimănui fără autorizaţie. Cel puţin aşa mi s-a spus. Regulamentul... Se întrerupse, temător.

— Bineînţeles, zise Pendergast, punându-şi portmoneul la loc. Am venit aici ca să-l intervievez pe domnul James Breen.

— Jimmy? Lucra în schimbul de noapte, dar, după crimă, a cerut să fie transferat în cel de zi.

— Aşa am aflat şi eu. Unde lucrează?

— Pe linie. Ştiţi, trebuie să vă puneţi o cască de protecţie şi un halat, iar eu trebuie să-i spun şefului...

— Pe linie?

— Pe linie. Tânărul părea derutat. Pe bandă. Arătă în sus, către şirul de curcani care se legănau, contorsionaţi.

— În cazul ăsta, o să urmărim pur şi simplu banda până dăm de el.

— Dar, domnule, nu este permis...

Paznicul se uită la Corrie, parcă implorându-i ajutorul. Ea îl cunoştea: Bart Bledsoc. Bart Idiotu'. Terminase liceul cu un an în urmă, cu media cinci, şi acum iată-l aici. O adevărată poveste de succes din Medicine Creek.

Pendergast se îndepărtă, traversând podeaua alunecoasă de ciment, cu haina fluturând. Bledsoe se luă după el, încă protestând, şi dispărură împreună pe mica uşă din peretele opus. Corrie se grăbi să-i urmeze, ţinându-se de nas şi având grijă să evite găinaţul de curcan, care cădea în ploaie de pe banda transportoare de deasupra.

Încăperea de dincolo de uşă era mică şi nu adăpostea decât un jgheab lung puţin adânc, plin cu apă. Deasupra lui erau plasate mai multe indicatoare galbene, avertizând asupra pericolului de electrocutare. Curcanii treceau încet printr-un jet fin de apă, până ce ajungeau în jgheab. Corrie privi de la o distanţă sigură cum capetele lor neajutorate alunecau sub nivelul apei. Se auzea un bâzâit, apoi un trosnet. Curcanii încetau să se zbată şi ieşeau din apă atârnând flasci.

— Electrocutaţi, înţeleg, spuse Pendergast. Uman. Foarte

uman.

Corrie înghiţi din nou în sec. Putea ghici ce urma.

Banda trecea acum printr-o deschidere îngustă din peretele opus, flancată de două ferestre groase. Pendergast se apropie de una din ele şi privi înăuntru. Corrie se apropie de cealaltă şi se uită prin geam, tremurând.

În partea opusă se zărea o cameră mare, rotundă. În timp ce curcanii acum nemişcaţi se deplasau încet, o maşinărie se apropia de ei şi le cresta cu precizie gâturile, folosind o lamă de mici dimensiuni. Jetul de sânge ţâşnea imediat, în pulsiuni intermitente, stropind pereţii, care se înclinau în jos spre ceea ce lui Corrie i se păru a fi un lac de sânge. Pe o latură a transportorului stătea un om cu o armă asemănătoare unei macete, gata să dea lovitura de graţie curcanilor rataţi de maşină. Corrie se uită în altă parte.

— Cum se numeşte încăperea asta? se interesă Pendergast.

— Camera Sângelui, răspunse Bledsoe.

Încetase să protesteze, avea umerii căzuţi şi aerul unui om înfrânt.

— Foarte potrivit. Ce se întâmplă cu sângele?

— Se scurge în cisterne, prin sifoane. Cisternele sunt duse de aici în nişte camioane, nu ştiu unde.

— E transformat în făină de sânge, fără nicio îndoială. Sângele ăla de pe podea pare destul de adânc.

— La ora asta are, probabil, vreo şaizeci de centimetri. Se strânge mai mult până la sfârşitul schimbului.

Corrie se cutremură. Era aproape tot atât de oribil ca şi imaginea lui Scott în porumb.

— Şi unde merg pe urmă curcanii?

— La Opărire.

— Ah. Şi cum te numeşti dumneata?

— Bart Bledsoe, domnule.

Pendergast îl bătu pe spate pe tânărul năucit.

— Foarte bine, domnule Bledsoe. Arată-ne drumul, dacă vrei.

O luară pe un coridor care ocolea Camera Sângelui – mirosul de sânge proaspăt era îngreţoşător – şi trecură dincolo de un paravan. Clădirea se lărgi brusc în jurul lor şi Corrie se pomeni într-un spaţiu cavernos, o singură încăpere enormă, unde banda transportoare, cu curcanii ei agăţaţi, aluneca încoace şi încolo, în sus şi în jos, dispărând în containere de oţel supradimensionate şi ieşind la capătul lor. Semăna cu o maşinărie infernală. Zgomotul era insuportabil şi umiditatea aerului depăşea nivelul de saturaţie. Corrie simţi picături de apă condensându-i-se pe braţe, pe nas, pe bărbie. Locul mirosea a pene ude de curcan, a găinaţ şi a ceva încă şi mai puţin plăcut, pe care nu reuşi să-l identifice. Îşi dori să fi aşteptat în maşină.

Păsările moarte, golite de sânge, ieşeau din peretele opus, comun cu Camera Sângelui, dispărând din nou într-un container imens de oţel, de unde izvora un zgomot cumplit, şuierător.

— Ce se întâmplă aici? ţipă Pendergast, acoperind vâjâitul cu vocea şi arătând către containerul metalic.

— Aici e Opăritorul. Păsările sunt suflate cu abur.

Nesfârşita bandă transportoare ieşea prin cealaltă extremitate a Opăritorului. De ea atârnau acum curcani aburinzi, picurând de apă, curaţi, albi şi parţial lipsiţi de pene.

— Şi de aici? întrebă Pendergast.

— Merg la Jumulitor.

— Fireşte. Jumulitorul.

Bledsoe ezită, apoi păru să ia o hotărâre.

— Aşteptaţi aici, domnule, vă rog.

Şi plecă.

Dar Pendergast nu aşteptă. Se grăbi să-şi continue drumul, cu Corrie pe urmele lui. Trecură de un paravan care înconjura Jumulitorul, de fapt o serie de patru maşini, fiecare dotată cu zeci de degete de cauciuc de forme bizare, care vibrau nebuneşte şi smulgeau penele de pe acele părţi ale trupului păsărilor care le erau repartizate. Păsările moarte, jumulite, de un roz-gălbui, ieşeau, legănându-se, prin capătul opus. Acolo banda transportoare urca şi vira după un colţ, dispărând din vedere. Până aici, totul fusese automat; cu excepţia bărbatului din Camera Sângelui, supraveghetorii maşinilor păreau să fie singurii muncitori.

Pendergast se apropie de o femeie care urmărea indicaţiile unor cadrane de pe consola Jumulitorului.

— Pot să vă-ntrerup? o întrebă.

Când ea îi aruncă o privire, Corrie o recunoscu pe Doris Wilson, o blondă oxigenată, severă, trecută de cincizeci de ani, grasă, cu tenul rumen şi suferindă de tuse tabagică, care locuia singură în Wyndham Parke Estates, parcul de rulote unde stătea şi ea.

— Sunteţi tipul de la FBI?

— Iar dumneavoastră sunteţi?

— Doris Wilson.

— Pot să vă pun câteva întrebări, doamnă Wilson?

— Daţi-i drumul.

— Îl cunoşteaţi pe Willie Scott?

— Era şeful echipei de curăţenie din schimbul de noapte.

— Se descurca bine aici?

— Era un muncitor destul de bun.

— Am înţeles că bea.

— Bea, dar nu era un sugaci. Băutura nu-i afecta niciodată munca.

— Nu era localnic?

— Era din Alaska.

— Cu ce s-a ocupat acolo?

Doris se întrerupse ca să facă o serie de reglaje.

— Lucra la o fabrică de conserve de peşte.

— Aveţi idee de ce-a plecat?

— Probleme cu femeile. Aşa am auzit.

— Şi de ce stătea aici, în Medicine Creek?

Doris zâmbi pe neaşteptate, expunând un şir de dinţi strâmbi, maronii.

— Asta e întrebarea pe care ne-o punem cu toţii. Cât despre Willie, el îşi găsise aici un prieten.

— Pe cine?

— Pe Swede Cahill. Swede e cel mai bun prieten al tuturor clienţilor lui.

— Mulţumesc. Acum mi-aţi putea spune unde îl găsesc pe James Breen?

Buzele ei arătară spre banda de transport a curcanilor.

— În Sectorul de Eviscerare. Acolo, chiar înainte de Zona de îndepărtare a Oaselor. Gras, brunet, cu ochelari. Gură spartă.

— Vă mulţumesc încă o dată.

— Cu plăcere.

Doris o salută pe Corrie cu o înclinare a capului.

Pendergast urcă pe o scară metalică. Corrie îl urmă.

Suind alături de el, banda transportoare de care se legănau trupurile curcanilor huruia îndreptându-se către o platformă înaltă care era, în sfârşit, ocupată de oameni, şi nu de maşini. Îmbrăcaţi în alb şi purtând şepci albe, muncitorii despicau cu îndemânare păsările şi le sugeau organele interne cu nişte aspiratoare supradimensionate. Curcanii se îndreptau apoi, tresăltând spasmodic, către următorul post de lucru, unde erau curăţaţi cu jeturi de înaltă presiune izvorâte din furtunuri. Mai departe, în continuarea liniei de prelucrare, Corrie văzu doi bărbaţi care tăiau capetele păsărilor, lăsându-le să cadă într-un jgheab imens.

„Ziua Recunoştinţei n-o să mai fie niciodată aceeaşi”, cugetă ea.

Pe linie nu era decât un singur bărbat brunet şi gras, care vorbea cu voce sonoră, istorisind ceva la volum maxim. Corrie prinse cuvintele „Scott” şi „ultimul care l-a văzut în viaţă”. Aruncă o privire spre Pendergast.

El îi răspunse cu un zâmbet scurt.

— Cred că e omul nostru.

În timp ce mergeau de-a lungul platformei, îndreptându-se către Breen, Corrie îl văzu pe Bart reîntorcându-se, cu părul vâlvoi, aproape alergând. Iar înaintea lui mergea Art Ridder, directorul fabricii. Traversa podeaua de beton în grabă, cu picioare butucănoase.

— De ce nu mi-a spus nimeni că e aici FBI-ul? striga el, fără să se adreseze cuiva anume. Avea tenul încă mai congestionat decât de obicei, şi Corrie văzu un fulg umed de curcan înfipt în claia lui de păr aranjat cu foenul. În zona asta, accesul e interzis.

— Îmi cer scuze, domnule. Bart intrase în panică. A intrat, pur şi simplu. Investighează...

— Ştiu foarte bine ce investighează.

Ridder urcă scara şi se întoarse spre Pendergast, respirând greu şi străduindu-se să-şi readucă pe faţă zâmbetul caracteristic.

— Ce mai faceţi, domnule agent Pendergast? îi întinse mâna. Art Ridder. Îmi amintesc că v-am văzut la Cina Amicală.

— Încântat să vă cunosc, spuse Pendergast, luând mâna care i se oferea.

Ridder se întoarse din nou spre Bart, cu zâmbetul pierindu-i de pe chip.

— Întoarce-te pe platforma de încărcare. Mă ocup de tine mai târziu. Pe urmă se răsuci către Corrie. Tu ce faci aici?

— Sunt...

Corrie se uită la Pendergast, aşteptând ca el să spună ceva, dar agentul FBI păstră tăcerea.

— Sunt cu el, zise ea.

Ridder aruncă o privire către Pendergast, dar acesta era acum absorbit de studiul diferitelor echipamente ciudate atârnate de plafon.

— Sunt asistenta lui, spuse în cele din urmă Corrie.

Ridder expiră zgomotos. Pendergast îi întoarse spatele, se îndreptă cu paşi mari spre locul unde lucra Jimmy Breen – care tăcuse la vederea şefului – şi începu să-i urmărească mişcările.

Ridder i se adresă, cu voce mai calmă:

— Domnule Pendergast, pot să vă invit în biroul meu, unde o să vă simţiţi mult mai confortabil?

— Am câteva întrebări pentru domnul Breen, aici de faţă.

— Îl trimit imediat pe Jimmy acolo. Bart o să vă arate drumul.

— Nu e nevoie să-şi întrerupă lucrul.

— În biroul meu e mult mai multă linişte...

Dar Pendergast începuse deja să discute cu Jimmy. Omul continua să muncească, introducând duza aspiratorului într-un curcan şi sugându-i măruntaiele cu o sorbitură zgomotoasă în timp ce vorbea. Se uită la Ridder, apoi la Pendergast.

— Domnule Breen, am înţeles că aţi fost ultima persoană care l-a văzut pe Willie Scott în viaţă.

— Am fost, am fost, începu Jimmy. Bietul om! Maşina aia a lui a fost de vină. Nu-mi place s-o spun, dar, în loc să strângă bani să-şi repare rabla, i-a cheltuit la Swede. Mormanul ăla de fier vechi se strica tot timpul...

Corrie se uită la Art Ridder, care stătea acum în spatele lui Jimmy, cu zâmbetul lui dezgustător reîntipărit pe faţă.

— Jimmy, îl întrerupse Ridder, duza trebuie să meargă *cât mai sus,* nu aşa. Îmi cer scuze, domnule Pendergast, dar e prima lui zi de muncă pe postul ăsta.

— Da, domnule Ridder, zise Jimmy.

— *În sus,* aşa. În sus şi înăuntru, cât mai adânc. Ridder îndesă duza în carcasă, apoi o scoase, repetând totul de câteva ori, demonstrativ, după care i-o înapoie lui Jimmy. Mă urmăreşti? Pe urmă se întoarse spre agentul FBI. Eu, domnule Pendergast, am început chiar aici, din Zona de Eviscerare. Mi-am croit drum către vârf. Îmi place să văd că lucrurile sunt făcute aşa cum trebuie.

În vocea lui era o notă de mândrie care o făcu pe Corrie să se-nfioare.

— Bineînţeles, domnule Ridder, spuse Jimmy.

— Deci, cum spuneaţi?

Pendergast nu-şi lua ochii de la Jimmy.

— Aşa. Maşina lui Willie s-a stricat chiar luna trecută, iar eu a trebuii să-l aduc şi să-l iau de la lucru cu maşina mea. Fac pariu că i s-a stricat iarăşi şi că a încercat să ajungă pe jos la cârciuma lui Swede. Şi a fost înhăţat. Doamne Dumnezeule! Eu mi-am cerut transferul chiar în dimineaţa în care a fost găsit, nu-i aşa, domnule Ridder?

— Aşa e.

— Prefer să sug potroacele dintr-un curcan decât să sfârşesc eu însumi pe câmp, în chip de potroace. Buzele lui Jimmy se deschiseră într-un zâmbet umed.

— Fără-ndoială, zise Pendergast. Povestiţi-mi despre fosta dumneavoastră slujbă.

— Eram paznic de noapte. Eram în fabrică de la miezul nopţii până la ora şapte dimineaţa, când vine echipa pregătitoare.

— Ce face echipa pregătitoare?

— Are grijă ca toate echipamentele să funcţioneze, pentru ca atunci când soseşte primul camion, păsările să poată fi prelucrate imediat. Nu poţi lăsa păsările într-un camion încins care stă pe loc, până repari ceva, fiindcă te alegi cu o încărcătură drăguţă de curcani morţi.

— Asta se întâmplă foarte des?

Corrie observă că Breen aruncă o privire nervoasă spre Ridder.

— Aproape niciodată, se grăbi acesta din urmă să răspundă.

— În noaptea aceea, când aţi venit spre fabrică, aţi văzut pe cineva sau ceva pe drum? întrebă Pendergast.

— De ce credeţi c-am cerut să fiu mutat în schimbul de zi? Atunci am crezut că era o vacă rătăcită în porumb. Ceva mare, încovoiat...

— Unde anume?

— La jumătatea drumului. La vreo trei kilometri distanţă de fabrică, trei de oraş. Pe partea stângă a şoselei. Părea să aştepte ceva. Mi s-a părut că se repede în porumb când s-au ivit farurile mele de după curbă. Aproape că a luat-o la goană, şi parcă avea patru picioare. Adevărul e că nu sunt sigur. Poate era o umbră. Dar, oricum, era o umbră *mare.*

Pendergast dădu din cap. Se întoarse spre Corrie.

— Ai vreo întrebare?

Ea intră în panică. Vreo întrebare? Descoperi că Ridder se uita la ea, cu ochii congestionaţi şi îngustaţi.

— Sigur. Da. Am. Urmă o pauză. Dacă acela era ucigaşul, ce făcea? Pândea acolo? Vreau să spun că nu putea să *fie sigur* că maşina lui Scott se va strica, nu-i aşa? E posibil să fi fost interesat de fabrică?

Se lăsă tăcerea, şi Corrie observă că Pendergast zâmbea, deşi firav.

— Păi, la naiba, nu ştiu, răspunse Jimmy, ezitând. Asta-i o întrebare bună.

— Jimmy, fir-ar să fie, interveni brusc Ridder. Ai lăsat curcanul ăla să treacă pe lângă tine.

Se repezi înainte şi înhăţă un curcan care se îndepărta răsucindu-se. Cu un gest amplu, vârî mâna în interior şi îi smulse măruntaiele, aruncându-le în containerul aspiratorului, unde fură înghiţite imediat cu un gâlgâit oribil. Ridder se întoarse, scuturându-şi sângele de pe degete cu o mişcare violentă din încheietura mâinii. Rânjea larg.

— Pe vremea mea, nu aveam furtunuri de aspirator, spuse el. Jimmy, nu e cazul să-ţi fie teamă să te murdăreşti puţin pe mâini în slujba asta.

— Da, domnule Ridder.

Ridder îl bătu pe Jimmy pe spate, lăsându-i pe salopetă amprenta pronunţată, maronie, a palmei.

— Continuă.

— Cred că am terminat aici, spuse Pendergast.

Ridder păru uşurat. Îi întinse mâna.

— Ne bucurăm că v-am putut fi de folos.

Agentul FBI se înclină, politicos, apoi se întoarse şi se îndepărtă.

25

Corrie Swanson stătea pe marginea drumului, cu mâinile în şolduri, şi îl privea pe Pendergast scoţând din portbagajul automobilului ei piesele unei maşinării cu aspect straniu, pe care începu apoi să le prindă în şuruburi. Când se dusese să-l ia de la bătrâna Kraus, îl găsise aşteptând-o pe marginea şoselei, cu acea cutie la picioare. Atunci nu-i explicase ce plănuia şi nici acum nu părea dispus s-o facă.

— Îţi place într-adevăr să ţii oamenii în ceaţă, nu-i aşa? zise ea.

Pendergast strânse şuruburile, fixând ultima piesă la locul ei, examină maşinăria, apoi se întoarse. Se auzi un bâzâit slab, care se intensifica.

— Poftim?

— Ştii exact despre ce vorbesc. Nu spui niciodată nimic, nimănui. Ca, de exemplu, ce-ai de gând să faci cu obiectul ăla.

— Consider că, în viaţă, nu există nimic mai plictisitor decât explicaţiile. Corrie nu putu să nu râdă. Era atât de adevărat; „Ai de dat nişte explicaţii”, asta îi spunea toată lumea, de la mama ei la directorul şcolii şi la idiotul ăla de şerif.

Soarele se înălţa deasupra porumbului, dogorind deja pământul pârjolit.

Pendergast o privi.

— Această curiozitate înseamnă că ai început să-ţi îndrăgeşti rolul de asistentă?

— Înseamnă că am îndrăgit banii pe care mi-i dai. În plus,

atunci când cineva mă face să mă trezesc cu noaptea-n cap, vreau să ştiu de ce.

— Foarte bine. Azi o să cercetăm aşa-numitul masacru făcut de războinicii – fantomă sus, lângă morminte.

— După părerea mea, obiectul ăla seamănă mai degrabă cu un detector de metale decât cu un prinzător de fantome.

Pendergast ridică aparatul pe umăr şi o porni de-a lungul drumeagului care trecea printre tufe scunde, îndreptându-se către pârâu. Îi vorbi din mers:

— Apropo de stafii, crezi?

— Ce să cred?

— Crezi în ele?

Ea pufni.

— Chiar îţi închipui că există un cadavru scalpat şi mutilat care hoinăreşte prin zonă, căutându-şi cizmele sau orice altceva?

Aşteptă un răspuns, dar nu primi niciunul.

În câteva minute intrară în umbra copacilor. Acolo, suflul firav şi răcoros al nopţii zăbovea încă, amestecându-se cu parfumul plopilor albi. În câteva minute ajunseră la Gorgane, care se înălţau lin deasupra pământului din jur, stâncoase la bază şi acoperite, ici şi colo, pe culme, cu iarbă şi tufişuri. Pendergast se opri şi porni din nou aparatul. Cârâitul se înălţă, apoi scăzu în intensitate când el atinse butoanele de reglaje. În cele din urmă, amuţi. Corrie îl privi scoţând din buzunar o bucată de sârmă cu un steguleţ oranj la unul din capete, pe care o înfipse în pământul de la picioarele sale. Dintr-un alt buzunar scoase ceva care semăna cu un telefon celular şi se apucă să-l butoneze.

— Ce-i aia?

— O unitate GPS.

Pendergast notă ceva în omniprezentul său carneţel cu coperte de piele, apoi începu să înainteze încet către nord, plimbând bobina magnetică circulară a detectorului de metale încoace şi încolo la câţiva centimetri de pământ. Corrie îl urmă, simţind cum devenea din ce în ce mai curioasă.

Detectorul cârâi scurt. Pendergast se lăsă iute în genunchi. Începu să scurme pământul cu un şpaclu şi, după câteva clipe, dezgropase un vârf de săgeată din cupru.

— Uau, făcu Corrie. Fără să se gândească, îngenunche alături de el. E indiană?

— Da.

— Credeam că-şi făceau vârfurile de săgeţi din cremene.

— În 1865, cheyennii abia începuseră să folosească metalul. În 1870, aveau deja puşti. Acest vârf metalic datează cu precizie situl.

Corrie se întinse s-o ridice, dar Pendergast îi prinse mâna.

— Rămâne în pământ, spuse el. Pe urmă adăugă, cu voce joasă: Ţine minte direcţia în care e îndreptată.

Carneţelul şi GPS-ul reapărură. Pendergast adăugă nişte notiţe; pe urmă totul dispăru iarăşi în haina lui. Plasă un alt steguleţ în locul respectiv şi plecă mai departe.

Parcurseră încă vreo două sute de metri, Pendergast baleind drumul cu detectorul şi marcând fiecare vârf de săgeată şi fiecare glonţ pe care îl găseau. Corrie fu uimită văzând cât de mult fier vechi se afla în pământ. Pe urmă se întoarseră în punctul iniţial şi o porniră într-o altă direcţie. Pendergast continuă să caute. Se auzi un nou ţiuit. El îngenunche şi scurmă, descoperind, de data asta, un capac

de cutie de tablă din anii 1970.

— Nu marchezi locul acestui artefact istoric? întrebă Corrie.

— Îl lăsăm pentru arheologii viitorului.

Alte cârâituri, alte capace, alte vârfuri de săgeată, câteva gloanţe de plumb, un cuţit ruginit. Corrie observă că Pendergast se încruntase, de parcă nu i-ar fi convenit ceea ce găsea. Era gata să-l întrebe, însă se opri. Oricum, de ce era atât de curioasă? Excursia era tot atât de bizară ca şi tot ceea ce făcuseră până atunci

— Bine, spuse ea. M-am pierdut. Ce legătură are asta cu crimele? Bineînţeles, în afara cazului când eşti de părere că ucigaşul e fantoma celui de-al Patruzeci şi Cincilea tip, cel care a blestemat locul pentru vecie sau ce-o mai fi făcut.

— O întrebare excelentă, răspunse Pendergast. În momentul de faţă, nu pot afirma că între crime şi masacru există vreo legătură. Dar Sheila Swegg a fost ucisă când săpa în gorganele astea, iar Gasparilla îşi petrecea o grămadă de timp vânând pe-aici. În plus, există şi pălăvrăgelile din oraş, la care faci aluzie şi care afirmă că ucigaşul e stafia lui Henry Beaumont, întoarsă ca să se răzbune. Adu-ţi aminte că i-au tăiat cizmele şi i-au jupuit tălpile.

— *Tu* nu crezi asta, nu-i aşa?

— Că ucigaşul e stafia lui Beaumont? Pendergast zâmbi. Nu. Dar trebuie să recunosc că prezenţa acestor săgeţi vechi şi a celorlalte artefacte indiene sugerează o legătură, chiar dacă ea nu există decât în mintea criminalului.

— Atunci, care e teoria ta?

— Dezvoltarea unor ipoteze premature, în lipsa unor dovezi solide, e o greşeală capitală. Eu fac eforturi să *nu*

elaborez o teorie. Tot ce doresc acum e să adun informaţii.

Continuă să baleieze cu detectorul şi să marcheze terenul. Acum se deplasau într-o a treia direcţie, care îi conduse drept către vârful unuia dintre gorgane. Lângă baza lui stâncoasă găsiră un mănunchi de vârfuri de săgeţi. Ici şi colo, Pendergast dădu din cap la vederea unor găuri proaspete în pământ, pe care cineva încercase, fără succes, să le acopere cu crengi.

— Săpăturile recente ale Sheilei Swegg.

Continuară să caute.

— Aşadar, n-ai *nicio* idee cine ar putea fi criminalul? insistă Corrie.

Pe moment, Pendergast nu răspunse. Iar când vorbi o făcu cu voce foarte scăzută:

— Ceea ce criminalul *nu* este mă intrigă cel mai mult.

— Nu înţeleg.

— Avem de-a face cu un ucigaş în serie, măcar atâta lucru e clar. E limpede şi că va continua să ucidă până când va fi oprit. Însă mă intrigă faptul că iese din tipare. Se deosebeşte de orice alt criminal în serie cunoscut.

— De unde ştii? întrebă Corrie.

— La sediul central al FBI din Quantico, Virginia, există un grup numit Unitatea pentru Studiul Comportamentului, care s-a specializat în schiţarea profilului minţilor criminale. În ultimii douăzeci de ani, au studiat cazurile tuturor criminalilor în serie, din întreaga lume, şi le-au cuantificat într-o enormă bază de date computerizată.

În timp ce vorbea, Pendergast mişca detectorul de metale în toate părţile, coborând pe partea cealaltă a gorganului şi pătrunzând apoi printre copacii de la poale. Aruncă o privire spre Corrie.

— Eşti sigură că vrei s-asculţi o prelegere despre studiul comportamentului criminal?

— E mult mai interesant decât trigonometria.

— Aşa cum se întâmplă şi în cazul altor tipuri de comportament uman, uciderea în serie se încadrează în anumite tipare. FBI-ul a clasificat criminalii în serie în două categorii: „organizaţi” şi „dezorganizaţi”. Cei organizaţi sunt inteligenţi, se încadrează în societate şi sunt apţi din punct de vedere sexual. Îşi plănuiesc crimele cu foarte mare grijă; victima e un străin ales cu minuţiozitate; îşi ţin emoţiile sub control, înainte, în timpul şi după săvârşirea crimei. Şi locul faptei e amenajat cu abilitate. De obicei, cadavrul victimei este îndepărtat sau ascuns. Un asemenea tip de criminal e adesea dificil de prins.

Pe de altă parte, ucigaşul dezorganizat ucide spontan. E adesea inadaptat din punct de vedere social şi sexual, are o slujbă umilă şi un coeficient redus de inteligenţă. Locul crimei nu e pus la punct, fiind adesea ales la întâmplare. Cadavrul este lăsat acolo; nu face nicio încercare de a-l ascunde. În majoritatea cazurilor, ucigaşul locuieşte în apropiere şi îşi cunoaşte victima. De obicei, apelează la ceea ce se numeşte un atac „fulger”, violent şi neaşteptat, premeditat într-o foarte mică măsură.

Continuară să înainteze.

— S-ar părea că, în cazul nostru, criminalul e de tipul „organizat”, spuse Corrie.

— De fapt, nu e. Pendergast ezită şi o privi. Sunt lucruri dure, domnişoară Swanson.

— Pot să suport.

El o fixă o clipă, apoi spuse, aproape ca pentru sine însuşi:

— Sunt convins că poţi.

Aparatul cârâi iarăşi, iar Pendergast îngenunche şi scurmă, descoperind un mic automobil ruginit, de jucărie.

— Ah, un Morris Minor. În copilărie, eu aveam o colecţie Corgi[49] de astfel de maşini.

— Unde e acum?

Pe chipul agentului FBI trecu o umbră şi Corrie nu insistă.

— La o privire superficială, criminalul nostru pare să se încadreze în tipul organizat. Însă există câteva deviaţii majore. Mai întâi, e vorba despre latura sexuală, comună, practic, *tuturor* ucigaşilor organizaţi. Chiar dacă nu sare în ochi, e prezentă. Unii atacă prostituate, alţii, homosexuali, alţii, cupluri din maşini parcate. Unii apelează la mutilări sexuale. Unii violează înainte de a ucide. Unii sărută cadavrul şi îi lasă flori, ca şi cum ar fi încheiat o întâlnire.

Corrie se cutremură.

— Pe de altă parte, aceste omoruri nu au niciun fel de componentă sexuală.

— Continuă.

— Criminalul organizat are, de asemenea, un anumit mod de operare, pe care specialiştii în studiul comportamentului îl numesc „ritual”. Crimele sunt săvârşite după un tipic. Ucigaşul poartă adesea aceleaşi haine, foloseşte acelaşi pistol sau acelaşi cuţit, şi ucide exact în acelaşi fel. După care plasează adesea cadavrul într-o poziţie rituală. E posibil ca ritualul să nu fie evident, dar există întotdeauna. E o componentă a omorului.

---

49 Morris Minor – model foarte popular de maşină (lansată în 1948) produs de Morris Motor Company, asemănător cu o „broscuţă”; Corgi era marca sub care au fost produse, în anii 1960-1980, numeroase maşinuţe de metal pentru copii, reproduceri ale unor modele autentice de pe piaţă. (n. Red.)

— Asta pare să i se potrivească criminalului nostru în serie.

— Dimpotrivă, nu i se potriveşte. Da, criminalul nostru săvârşeşte un ritual. Dar tocmai aici e ciudăţenia: *ritualul e de fiecare dată altul.* Şi nu omoară numai oameni. Omoară şi animale. Uciderea câinelui e pe de-a-ntregul derutantă. Acolo nu există niciun ritual. Are toate semnele distinctive ale tipului „dezorganizat”. A ucis pur şi simplu câinele şi i-a smuls coada. De ce? Şi atacul oportunist asupra lui John Gasparilla a fost similar – niciun ritual, nici măcar efortul de a ucide. Se pare, hm, că s-a mulţumit să ia ceea ce îi trebuia – părul omului şi degetul lui mare – şi a plecat. Cu alte cuvinte, aceste crime posedă atât caracteristicile ucigaşului organizat, cât *şi* pe ale celui dezorganizat. Aşa ceva nu s-a mai întâlnit până acum.

Pendergast fu întrerupt de cârâielile explozive ale detectorului de metale. Aproape că ajunseseră la marginea zonei de testare; în faţa lor, râpa ierboasă cobora, într-o adâncitură a terenului, către marea de porumb de dedesubt. Pendergast îngenunche şi se apucă să scurme pământul. De data asta nu descoperi nimic. Plasă detectorul de metale exact deasupra locului şi roti câteva butoane, în timp ce aparatul continua să sune, protestând.

— E la cel puţin şaizeci de centimetri adâncime.

În mâna lui îşi făcu apariţia o mistrie, şi Pendergast începu să sape.

După câteva minute, făcuse o groapă de o mărime considerabilă. Lucrând acum cu mai multă grijă, îi răzui marginile, coborând cu foarte puţini milimetri de fiecare dată, până când mistria atinse ceva solid.

Pendergast scoase o periuţă minusculă şi îndepărtă

pământul de pe obiect. Corrie privea peste umărul lui. De sub ţărână începu să apară ceva: vechi, contorsionat, încovrigat. După alte câteva mişcări ale periuţei, obiectul fu dezvăluit în întregime: o cizmă desperecheată de cowboy, cu talpa bătută în ţinte. Pendergast o scoase din groapă şi o răsuci în mână. Partea din spate fusese despicată cu dibăcie, cu ajutorul unui cuţit. Se uită la Corrie, spunând:

— Se pare că Harry Beaumont purta mărimea patruzeci şi patru, nu-i aşa?

În spatele lor se auzi un strigăt. O siluetă îşi croia drum în grabă, venind dinspre gorgane către ei şi fluturându-şi mâinile. Era Tad, ajutorul de şerif.

— Domnule Pendergast! striga el. Domnule Pendergast!

Agentul FBI se ridică în timp ce silueta cu membre lungi şi chip congestionat se apropia, asudată şi respirând zgomotos.

— Gasparilla... la spital. Şi-a recăpătat cunoştinţa şi... Tad se opri, gâfâind. Şi vrea să vă vadă.

26

Hazen stătea pe unul din cele două scaune pliante, din plastic, plasate în faţa rezervei lui Gasparilla din Secţia de terapie intensivă. Se gândea, foarte concentrat; la prima noapte răcoroasă de toamnă; la un cocean de porumb fiert, tăvălit în unt; la reluarea serialului *The Honeymooners*[50], la Pamela Anderson dezbrăcată. În schimb, se străduia din greu să nu se gândească la gemetele necontenite şi la mirosul cumplit care veneau din încăperea de alături, trecând chiar şi prin uşa închisă. Îşi dori să fi putut pleca. Îşi dori să fi putut să se ducă dracului măcar în sala de aşteptare. Dar nu era posibil: trebuia să-l aştepte pe Pendergast acolo.

Dumnezeule mare!

Şi iată-l pe tip în persoană, purtând, ca de obicei, costumul complet de antreprenor de pompe funebre şi străbătând coridorul cu paşi mari, cu picioarele lui lungi în pantaloni negri. Hazen se ridică şi strânse fără tragere de inimă mâna care i se întindea. Se părea că Pendergast era originar dintr-un loc unde oamenii îşi strângeau mâna de cinci ori pe zi. Un mod excelent de a răspândi molimele.

— Domnule şerif, vă mulţumesc că m-aţi aşteptat, spuse agentul FBI.

Hazen mârâi.

De dincolo de uşă se auzi un alt geamăt nearticulat, asemănător unui ţipăt de cufundar.

---

50 *Luna de miere,* serial american de televiziune, produs în 1955 şi 1956. (n.tr.)

Pendergast bătu la uşă şi aceasta se deschise, lăsându-i la vedere pe medicul de gardă şi pe cele două asistente. Gasparilla zăcea în pat, înfăşat ca o mumie, cu numeroasele bandaje albe întrerupte doar de ochii negri şi de o despicătură pentru gură. În jurul său, pretutindeni, o droaie de aparate ticăiau, clipeau, ţârâiau şi bâzâiau precum o orchestră cu instrumente de ultimă generaţie. Aici mirosul era mult mai puternic, atârnând în aer ca o prezenţă tangibilă. Şeriful rămase în picioare, lângă uşă, dorindu-şi să-şi fi putut aprinde o ţigară Camei şi urmărindu-l cu privirea pe Pendergast, care traversă camera, aplecându-se asupra siluetei epuizate.

— E foarte agitat, domnule Pendergast, spuse doctorul. Întreabă întruna de dumneavoastră. Să sperăm că vizita o să-l calmeze.

Gasparilla continuă să geamă preţ de alte câteva clipe. Apoi păru să-l zărească brusc pe Pendergast.

— Dumneata! strigă el, şi trupul începu dintr-odată să i se zvârcolească sub bandaje.

Medicul îşi puse mâna pe braţul agentului FBI.

— Trebuie să vă avertizez că, dacă vizita asta o să-l agite peste măsură, veţi fi nevoit să plecaţi...

— Nu! zbieră Gasparilla, cu vocea panicată. Lăsaţi-mă să vorbesc!

O mână osoasă, înfăşurată în tifon, ieşi de sub pătură şi prinse haina lui Pendergast, înfigându-şi degetele în ea şi înşfăcând-o cu atâta frenezie încât un nasture se desprinse şi zăngăni pe duşumea.

— Mă întreb dacă am făcut bine să... dădu din nou să spună doctorul.

— Nu! Nu! *Trebuie să vorbesc!*

Vocea se înălţă, ca urletul prevestitor de moarte al unui spirit nefast. Una din asistente se grăbi să închidă uşa din spatele lui Hazen. Până şi Aparatele reacţionară, emiţând sunete de avertizare în tonalităţi joase şi clipind din leduri roşii.

— Asta e, spuse medicul, cu hotărâre. Îmi cer scuze. A fost o greşeală. Starea în care se află nu-i permite să vorbească. Trebuie să vă rog să plecaţi...

— *Nuuuu!*

O a doua mână înşfăcă braţul lui Pendergast, trăgându-l în jos.

De data asta, aparatele înnebuniră. Doctorul spuse ceva şi una din asistente se apropie cu o seringă, o înfipse în punga cu substanţe pentru perfuzie şi o goli.

— *Lăsaţi-mă să vorbesc!*

Nereuşind să se elibereze, Pendergast îngenunche, trăgându-se mai aproape.

— Ce s-a-ntâmplat? Ce-ai văzut?

— Oh, Doamne!

Glasul chinuit al lui Gasparilla se stinse, sugrumat şi înăbuşit, luptându-se cu sedativul.

— Ce?

Vocea agentului FBI era gravă, insistentă. Mâna lui Gasparilla îl prinsese de costum, răsucindu-i-l şi trăgându-l mai aproape. Duhoarea cumplită părea să se ridice din pat în valuri.

— Faţa *aia, faţa aia!*

— Care faţă?

Lui Hazen i se păru că, întins în pat, Gasparilla lua brusc poziţia de drepţi. Trupul i se crispă, părând să se lungească.

— Ţii minte ce ţi-am spus? Despre diavol?

— Da.

Gasparilla începu să se zvârcolească, cu vocea gâlgâindu-i.

— M-am înşelat!

— Infirmier! Doctorul ţipa acum la un bărbat solid. Administrează-i încă două miligrame de ativan şi scoate-l pe tipul ăsta afară, *acum!*

— *Nuuuu!*

Mâinile îl încleştară pe Pendergast ca nişte gheare.

— Am spus *afară!* zbieră doctorul în timp ce încerca să desprindă mâinile rănitului. Domnule şerif! Omul tău o să-mi ucidă pacientul! Scoate-l afară!

Hazen se încruntă. *Omul tău?* Dar se apropie cu paşi mari şi se alătură eforturilor medicului de a descleşta mâinile scheletice ale lui Gasparilla. Era ca şi cum ar fi încercat să deformeze oţelul. Iar Pendergast nu făcea nicio încercare de a se elibera din strânsoare.

— M-am înşelat! urlă strident Gasparilla. M-am înşelat! *M-am înşelat!*

Asistenta înfipse o a doua seringă în punga pentru perfuzie, pompând încă o doză de sedativ.

— Nimeni nu e în siguranţă, *absolut nimeni,* câtă vreme *el* e aici!

Doctorul se întoarse către infirmier.

— Trimite paza încoace, se răsti el.

Undeva, la căpătâiul patului, începu să sune o alarmă.

— Ce ai văzut? întreba Pendergast, cu voce joasă, irezistibilă.

Gasparilla se ridică pe neaşteptate în capul oaselor. Tubul nasogastric, smuls din poziţia sa, împroşcă stropi de sânge şi se lovi de cadrul patului. Mâna cu degete

încârligate se strânse în jurul gâtului lui Pendergast.

Hazen îl înhăţă pe Gasparilla. Dumnezeule mare, avea să-l sugrume pe Pendergast!

— Diavolul! Vine! E aici!

Ochii rănitului se dădură peste cap când îşi făcu efectul a doua injecţie. Şi totuşi Gasparilla părea să se agaţe cu şi mai multă sălbăticie de agentul FBI.

— Există! L-am văzut în noaptea aia!

— Da? făcu Pendergast.

— Şi e un copil... un *copil...*

Hazen simţi braţele lui Gasparilla înmuindu-se dintr-odată. Din şirul de instrumente izbucni o altă alarmă, de data asta pe un ton sonor, uniform.

— Stop cardiac! strigă doctorul. Avem un stop cardiac! Aduceţi căruciorul!

În rezervă dădură buzna mai mulţi oameni în acelaşi timp: cei din serviciul de pază, o serie de asistente şi de medici. Desprins din strânsoarea braţelor acum fără vlagă, Pendergast se ridică, periindu-şi umărul. Faţa lui, de obicei palidă, se îmbujorase, dar altfel părea netulburat. În clipa următoare, asistentele îl trimiseră afară, împreună cu Hazen.

Aşteptară pe coridor – zece sau poate chiar cincisprezece minute – în timp ce din rezerva lui Gasparilla se auzeau zgomotele unei activităţi furibunde. Apoi se lăsă brusc tăcerea, ca şi cum cineva ar fi apăsat pe un comutator. Hazen auzi aparatele oprindu-se şi alarmele încetând pe rând, după care urmă o binecuvântată linişte.

Medicul de gardă îşi făcu apariţia cei dintâi. Ieşi încet, părând să meargă aproape fără ţintă, cu capul în piept. Când trecu pe lângă ei, îşi ridică privirea. Avea ochii

injectaţi. Se uită la Hazen, apoi la Pendergast.

— Dumneata l-ai ucis, zise el, istovit, părând să fi trecut dincolo de orice indiferenţă.

Agentul FBI îi puse mâna pe umăr.

— Amândoi nu ne-am făcut altceva decât datoria. Poate că era singurul sfârşit posibil. Domnule doctor, vă asigur că, odată ce m-a prins în strânsoarea aceea, nu mi-ar mai fi dat drumul înainte de a spune ce avea de spus. Trebuia să vorbească.

Doctorul clătină din cap.

— Probabil că aveţi dreptate.

Infirmierele şi tehnicienii ieşeau acum fără grabă din rezervă, risipindu-se în spital.

— Trebuie să vă întreb, continuă Pendergast. De fapt, cum a murit?

— Un infarct cardiac masiv, după o perioadă îndelungată de fibrilaţie. Pur şi simplu nu i-am putut stabiliza inima. N-am mai văzut niciodată pe cineva care să se împotrivească astfel sedării. Explozie cardiacă. I-a explodat inima, pur şi simplu.

— Aveţi idee care a fost cauza fibrilaţiei?

Doctorul clătină obosit din cap.

— A fost şocul iniţial, ca urmare a ceea ce i s-a întâmplat. Nu rănile în sine, care nu erau periculoase, ci şocul psihologic asociat, peste care nu a fost capabil să treacă.

— Cu alte cuvinte, a murit de frică.

Doctorul aruncă o privire spre infirmierul care ieşea din rezervă, împingând o targă. Trupul lui Gasparilla era acum înfăşurat în alb din cap până-n picioare şi legat strâns de targă cu chingi din pânză groasă. Medicul strânse din ochi şi îşi şterse fruntea cu dosul mânecii. Privi cadavrul

dispărând dincolo de nişte uşi duble.

— E o formulare mai degrabă melodramatică, dar, da, aşa stau lucrurile, spuse el.

27

Câteva ore mai târziu, la trei mii de kilometri distanţă către est, soarele apunea aşternând peste undele fluviului Hudson o strălucire densă, arămie. Sub umbra imensă a podului George Washington, o barjă înainta, greoaie, în susul apei. Ceva mai departe, spre sud, două bărci cu pânze, mici ca două jucării, abia dacă spintecau suprafaţa lichidă, navigând înspre Upper New York Bay.

Deasupra falezei abrupte de la baza stâncoasă a Manhattanului care formează Riverside Park, bulevardul numit Riverside Drive domina priveliştea superbă a fluviului. Însă Beaux Arts, vila cu patru nivele care se întindea de-a lungul trotuarului de est al bulevardului, între 137 Street şi 138 Street, era, vreme de ani de zile, oarbă. Plăcile de ardezie ale acoperişului mansardei erau crăpate şi desprinse. Nicio lumină la ferestrele cu geamuri plumbuite, niciun vehicul sub cândva eleganta boltă de la intrare. Casa stătea, meditativă şi mută, sub oţetarii şi stejarii neîngrijiţi.

Şi totuşi – în vastul fagure de încăperi care se întindea sub casă aidoma unor rădăcini găunoase cineva se foia de colo-colo.

În pivniţele nesfârşite de piatră, purtând mirosul prafului şi alte miresme mai subtile, mai exotice, se mişca un personaj cu aspect bizar. Era subţire, aproape emaciat, cu părul alb, leonin, lung până la umeri, asortat sprâncenelor tot atât de albe. Purta un halat alb, de laborator, din buzunarele căruia ieşeau o cariocă neagră, o foarfecă mare

şi un creion de lipit. În scobitura cotului ascuţit se aciuase confortabil o planşetă pentru scris. Casca de miner de pe vârful capului arunca un fascicul de lumină galbenă pe zidăria jilavă şi pe mobila somptuoasă din lemn.

Bărbatul se opri acum în faţa unui şir de dulapuri din lemn de stejar, conţinând, fiecare, zeci de sertare subţiri şi adânci. Îşi plimbă degetul în josul coloanei de etichete, cu scrisul îngrijit acum palid şi abia lizibil. Degetul i se opri pe una dintre ele, bătând meditativ în rama ei de alamă. Bărbatul trase sertarul cu băgare de seamă. Privirea îi fu întâmpinată de numeroase şiruri de fluturi de noapte *Actias luna,* care, în lumina lămpii, erau de un verde palid de culoarea jadului, o mutaţie rară, întâlnită numai în Kashmir. Se retrase cu un pas şi notă ceva pe foaia prinsă pe suport. Pe urmă închise sertarul şi îl deschise pe cel de sub el. În interior erau douăsprezece rânduri de fluturi indigo imenşi, ţintuiţi cu precizie, la intervale perfect regulate, de suporturile de scândură de dedesubt. Straniul model argintiu întipărit pe spatele fiecăruia dintre ei înfăţişa un ochi fără pleoapă, holbându-se de sub sticla vitrinei. *Lachrymosa codriceptes,* moartea înaripată, fluturele extraordinar de frumos şi extraordinar de otrăvitor din Yucatan.

Bărbatul notă din nou ceva. Pe urmă închise şi al doilea sertar şi, trecând prin mai multe încăperi despărţite una de cealaltă prin tapiserii groase, se îndreptă către o hrubă plină cu vitrine de sticlă. În centru, pe o masă de piatră, strălucea ecranul unui laptop. Bărbatul se apropie de el, lăsă jos planşeta pentru scris şi începu să tasteze.

Vreme de câteva minute, zgomotul tastelor lovite fu singurul din încăpere, cu excepţia sunetului rar şi

îndepărtat al căderii unei picături de apă. Pe urmă, un ţiuit îi erupse de la piept, din halat.

Bărbatul îşi săltă degetele de pe taste, duse mâna la buzunar şi scoase celularul care suna.

Numai doi oameni în lume ştiau că are un celular, iar numărul nu-l avea decât o singură persoană. Îşi duse telefonul la ureche şi vorbi:

— Agent special Pendergast, presupun?

— Exact, veni vocea de la celălalt capăt al legăturii. Ce mai faci, Wren?

— „Întrebaţi mâini despre mine, şi veţi găsi că sunt un om foarte tăcut” [51].

— Mă îndoiesc cu toată sinceritatea. Ai încheiat acel *catalogue raisonne* al bibliotecii de la parter?

— Nu. Îmi păstrez *asta* pentru final. În voce i se simţea un inconfundabil fior de plăcere. Încă lucrez la lista artefactelor de la subsol.

— Într-adevăr?

— Da, într-adevăr, *hypocrite lecteur*[52]*.* Şi probabil o să mă mai ocup de ea cel puţin încă vreo câteva zile. Colecţiile stră-străunchiului tău au fost, să zicem, vaste. În afară de asta, nu pot sta aici decât în timpul zilei. Nopţile sunt rezervate bibliotecii. Munca acolo e sfântă.

— Fireşte. Şi ai ţinut seamă de avertismentul meu de a *nu* intra în ultimele încăperi, de sub laboratorul abandonat?

— Da.

— Bun. Ceva surprize interesante?

---

51 *Romeo şi Julieta,* William Shakespeare, trad. Şt. O. Iosif. Editura Mondero, Bucureşti, 2000 (n.tr.)

52 *„Cititor făţarnic”,* expresie folosită de Charles Baudelaire în *Cititorului, Florile râului,* vezi traducere de Lazăr Iliescu, Editura pentru Literatură Universală, Bucureşti. 1968 (n.tr)

— O, multe, multe. Dar mai pot aştepta. Cred.

— Crezi? Explică-mi, te rog.

Wren avu o scurtă ezitare, despre care prietenii săi – dacă ar fi avut vreunii – ar fi spus că nu-l caracteriza.

— Nu sunt tocmai sigur. Se întrerupse din nou şi aruncă o scurtă privire peste umăr. Ştii că sunt obişnuit cu întunericul şi cu ruinele. Dar, în mai multe ocazii, în timp ce lucram aici, jos, am avut o senzaţie neobişnuită. O senzaţie foarte dezagreabilă. M-am simţit ca şi cum – îşi coborî vocea – ca şi cum aş fi fost *privit.*

— Nu sunt deosebit de surprins să aud asta, spuse Pendergast, după o clipă. Mă tem că până şi persoana cu cea mai săracă imaginaţie de pe pământ ar putea găsi vitrina aceea de curiozităţi un loc neliniştitor. Poate am greşit când te-am rugat să-ţi asumi această sarcină.

— Oh, nu, spuse Wren, entuziasmat. Nu, nu, nu! N-aş renunţa niciodată la o asemenea şansă. N-ar fi trebuit să-ţi pomenesc despre senzaţia asta. Imaginaţia, doar imaginaţia, exact aşa cum spui. „Zăreşte unul demoni fără număr, câţi iadul însuşi n-ar putea cuprinde; acesta-i meşteşugu-nchipuirii” [53]. Fără îndoială, la mijloc e doar faptul că ştiu despre, hm, *lucrurile* la care au fost martori aceşti pereţi.

— Fără îndoială. Evenimentele din toamna trecută continuă să-mi apese şi mie gândurile. Am sperat că această călătorie o să le alunge, într-o mare măsură.

— În van. Wren chicoti. Nu mă mir, dată fiind ideea ta despre cum te poţi detaşa de toate: investigând crime în serie. Şi, după câte am înţeles, e vorba de un şir de crime

53 *Visul unei nopţi de vară,* William Shakespeare, trad. de Dan Grigorescu, din volumul Teatru, Editura pentru Literaturi Universală, Bucureşti, 1964 (n.tr.)

foarte stranii. De fapt, sunt atât de neobişnuite, încât par aproape familiare. Fratele tău nu e cumva în vacanţă în Kansas?

Timp de câteva clipe, nu sosi niciun răspuns. Când se auzi din nou, vocea lui Pendergast era rece, distantă.

— Ţi-am spus, Wren, să nu vorbeşti *niciodată* despre familia mea.

— Desigur, desigur, se grăbi celălalt să răspundă.

— Te-am sunat fiindcă am o rugăminte. Tonul lui Pendergast se aspri, ca pentru o discuţie de afaceri. Am nevoie să-mi găseşti o carte.

Wren oftă.

— E vorba despre un jurnal scris de mână de un oarecare Isaiah Draper, intitulat O *relatare despre Cei Patruzeci şi Cinci din Dodge.* Cercetările mele indică faptul că a fost inclus în colecţia lui Thomas Van Dyke Selden, care l-a achiziţionat în 1933, cu ocazia unui tur prin Kansas, Oklahoma şi Texas. Înţeleg că această colecţie e deţinută acum de Biblioteca Publică din New York.

Wren se încruntă.

— Colecţia Selden e cel mai dezordonată adunătură de broşurele strânsă vreodată. Şaizeci de lăzi, două magazii, şi toate absolut fără nicio valoare.

— Nu chiar toate. Am nevoie de nişte detalii pe care nu mi le poate oferi decât jurnalul acela.

— De ce? Ce lumină poate arunca un jurnal vechi asupra acestor crime?

Neprimind niciun răspuns, Wren oftă din nou.

— Cum arată jurnalul ăsta?

— N-aş putea spune.

— Vreun semn distinctiv?

— Nu se ştie.

— Cât de repede îţi trebuie?

— Poimâine, dacă e posibil. Luni.

— Glumeşti, cu siguranţă, *hypocrite lecteur.* Zilele mele sunt destinate cabinetului de aici, iar nopţile... tu îmi cunoşti foarte bine activitatea. Există atâtea cărţi deteriorate, şi am atât de puţin timp. Ca să găsesc o carte anume în acel talmeş-balmeş...

— Vei primi o recompensă specială pentru efortul tău, bineînţeles.

Wren amuţi. Îşi linse buzele.

— Spune-mi, rogu-te.

— Un registru indian care trebuie restaurat.

— Adevărat?

— Pare să fie unul deosebit de important.

Wren îşi apăsă telefonul mai tare pe ureche.

— Povesteşte-mi.

— La început am crezut că e vorba de opera căpeteniei sioux Cocoaşă de Bizon. Dar o examinare mai în detaliu m-a convins că e registrul lui Sitting Bull[54] însuşi, realizat, cel mai probabil, în baraca lui de la Standing Rock, presupun că în timpul lunii frunzelor care cad, în ultima parte a vieţii sale.

— Sitting Bull.

Wren rosti cuvintele cu băgare de seamă, cu dragoste, ca pe o poezie.

— O să ajungă în mâinile tale până luni. Doar pentru restaurare. Te poţi bucura de el două săptămâni.

— Iar jurnalul – dacă există cu adevărat – va ajunge în ale

54 Taurul Şezând, om sfânt şi căpetenie a tribului sioux Hunkpapa, care a prezis şi contribuit la victoria indienilor în Bătălia de pe râul Little Bighorn. (n.tr.)

tale.

— Există. Iar acum nu te mai deranjez. O seară bună, Wren. Fii prudent.

— Cu bine.

Wren îşi puse telefonul în buzunar şi se întoarse la laptopul său, revăzând în minte amplasamentul colecţiei Selden. Mâinile cu vene proeminente îi tremurau la gândul că, peste o zi sau două, avea să atingă registrul indian al lui Sitting Bull.

Wren reîncepu să tasteze. Din întinderea de întuneric de dincolo de dulapurile cu uşi de sticlă, o pereche de ochi mici, serioşi, îl urmăreau cu atenţie.

28

Smit Ludwig nu mai mergea prea des la biserică, dar, în dimineaţa aceea de duminică nemilos de fierbinte, se trezi cu sentimentul că de data asta merita să se ducă. N-ar fi putut spune cu exactitate de ce, doar că, în oraş, tensiunea crescuse, atingând apogeul agitaţiei. Lumea nu mai discuta decât despre crime. Vecinii se uitau pieziş unii la alţii. Oamenii erau speriaţi, nesiguri. Aşteptau o încurajare. Iar intuiţia lui de reporter îi spunea că locul unde aveau să o caute era biserica luterană Calvary.

Când se apropie de biserica îngrijită, de cărămidă, cu clopotniţă albă, îşi dădu seama că avusese dreptate. Parcarea era arhiplină, maşinile se înşiraseră şi pe ambele laturi ale străzii. Îşi lăsă automobilul departe şi fu nevoit să meargă pe jos vreo patru sute de metri. Era greu de crezut că în Medicine Creek, Kansas locuiau încă atâţia oameni.

Uşile erau deschise şi, când intră, uşierii îi îndesară în mână obişnuitul program. Se strecură cu grijă prin partea din spate a mulţimii şi se plasă pe o latură, unde avea o perspectivă destul de bună. Era mai mult decât o slujbă de duminică; era un subiect de articol. În clădire se aflau persoane care nu puseseră piciorul în biserică niciodată în viaţă. Ludwig se bătu cu palma peste buzunar şi fu încântat să constate că-şi luase blocnotesul şi creionul. Şi le scoase pe furiş şi începu să facă însemnări. Erau prezenţi familia Bender Lang, Klick şi Melton Rasmussen, Art Ridder şi soţia lui, familia Cahill, Maisie şi Dale Estrem, cu obişnuiţii săi camarazi din Asociaţia Fermierilor. Şeriful Hazen stătea pe

o latură, părând cu capsa pusă – Ludwig nu-l mai văzuse în biserică de când îşi înmormântase mama. Fiul său stătea alături de el, cu o privire iritată pe faţa rotofeie. Iar mai departe, într-un colţ întunecos, stăteau tipul de la FBI, Pendergast, şi Corrie Swanson, toată numai creste de păr violet, ruj negru şi zorzoane argintii agăţate de piele. Ei, ăsta *chiar* era un cuplu bizar.

Un îndemn la tăcere străbătu congregaţia în timp ce reverendul John Wilbur îşi croi, agitat, drum către amvon. Slujba începu, ca de obicei, cu imnul de deschidere, rugăciunea zilei. În timpul lecturilor din Biblie care urmară, tăcerea fu absolută. Ludwig îşi dădu seama că oamenii aşteptau predica. Nu se întreba decât cum avea să se descurce pastorul Wilbur. Bigot şi pedant, nu era renumit pentru calităţile sale oratorice. Îşi presăra predicile cu citate din proza şi poezia engleză, într-o încercare de a-şi demonstra erudiţia, dar rezultatul era pompos şi plictisitor. Pentru pastorul Wilbur sosise clipa adevărului. Oraşul trecea prin cea mai mare încercare de până atunci.

Avea să se ridice la înălţimea situaţiei?

Citirea Evangheliei se încheiase; venise rândul predicii. Aerul părea electrizat. Era momentul încurajării spirituale după care tânjeau oamenii, pe care o aşteptau, pe care veniseră s-o găsească.

Pastorul urcă în amvon, tuşi de două ori, delicat, în palma făcută căuş, îşi ţuguie buzele subţiri şi netezi cu un pârâit hârtiile îngălbenite ascunse în spatele lemnului sculptat cu migală.

— În această dimineaţă îmi vin în gând două citate, spuse Wilbur, plimbându-şi privirea pe deasupra congregaţiei. Unul este, desigur, din Biblie, iar celălalt,

dintr-o renumită predică.

Inima lui Ludwig tresăltă de speranţă. Părea să fie ceva nou. Părea să fie promiţător.

— Reamintiţi-vă, dacă vreţi, făgăduiala pe care i-a făcut-o Dumnezeu lui Noe în Cartea Facerii: „De acum, cât va trăi pământul, semănatul şi seceratul, frigul şi căldura, vara şi iarna, ziua şi noaptea nu vor mai înceta!” [55] şi cuvintele bunului Jan Donne[56], doctor al bisericii: „Dumnezeu vine la tine, dar nu ca atunci când se crapă de ziuă, nu ca atunci când se ivesc mugurii primăverii, ci în bogăţia recoltei”. Pastorul Wilbur tăcu, cuprinzând cu privirea biserica aglomerată pe deasupra ochelarilor pentru citit.

Moralul lui Ludwig căzu brusc la pământ, cu atât mai greu cu cât se ridicase mai sus, înşelat. Jurnalistul cunoştea citatele acelea mult prea bine. Se lăsase păcălit de aerul lui Wilbur, care păruse să improvizeze. „Oh, Dumnezeule, îşi spuse, n-are de gând să ţină iarăşi predica despre recoltă, nu-i aşa?”

Şi totuşi, dincolo de orice putere de înţelegere, Wilbur părea să aibă chiar această intenţie. Îşi desfăcu braţele, cu un gest pompos de magistru.

— Iată-ne, încă o dată, pe noi, cei din Medicine Creek, înconjuraţi de abundenţa Domnului. Vara. Recolta. Pretutindeni se zăresc roadele pământului înverzit, ale pământului Domnului, ale făgăduinţei Sale către noi: *porumbul,* cu tulpini tremurând sub greutatea ştiuleţilor copţi, sub soarele generos al verii.

Ludwig privi în jur cu un soi de disperare. Era predica pe

---

55 Facerea, 8:22 (Biblia sau Sfânta Scriptură, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 1997) (n.tr.)

56 Poet şi pastor anglican englez (1572-1631), autor al unor predici faimoase (n. Red.)

care Wilbur o ţinea întotdeauna în acel moment al anului, de când îşi aducea ziaristul aminte. Cândva, pe vremea când soţia lui trăia încă, i se păruse că acel ciclu al predicilor pastorului – tot atât de previzibil precum ciclul anotimpurilor – era tihnit şi reconfortant. Dar acum nu. Mai ales acum.

— Pentru cei care cer un semn al mărinimiei lui Dumnezeu, pentru cei care cer o dovadă a bunătăţii Sale, iată ce vă spun: duceţi-vă la uşă. Duceţi-vă la uşă şi priviţi imensa mare a vieţii, recolta de porumb care aşteaptă să fie culeasă şi mâncată, să ofere hrană materială trupurilor noastre şi linişte spirituală sufletelor...

— Adică să fie transformată în gazohol pentru maşinile noastre, asta vrei să spui, auzi Ludwig pe cineva bodogănind în apropiere.

Rămase în aşteptare. Poate că reverendul îşi făcuse doar curaj şi avea să treacă în curând la adevăratul subiect.

— ... Deşi Ziua Recunoştinţei este momentul în care obişnuim să-i mulţumim lui Dumnezeu pentru dărnicia pământului, eu aş vrea să-i aduc mulţumiri acum, chiar înaintea culesului, când darul bunătăţii divine se materializează în jurul nostru, pretutindeni, în lanurile de porumb întinse de la un capăt la altul al orizontului. Să mergem deci cu toţii, aşa cum ne îndeamnă nemuritorul bard John Greenleaf Whittier[57]? Să stăm locului cu toţii, să ne plimbăm privirile pe deasupra întinsului pământ al Kansasului, acoperit de recoltă, şi să aducem mulţumiri. Făcu o pauză, pentru efect.

În biserică domnea încă o aşteptare încordată, speranţa disperată că predica avea să ia o întorsătură neprevăzută.

57 Poet american (1807-l892). Citatul este din primul vers al poeziei *Barbara Frietchie* „De-a lungul câmpiei cu porumb bogat”.

— Alaltăieri, începu reverendul, pe un ton ceva mai jucăuş, eram în drum spre Deeper împreună cu Lucy, soţia mea, când am rămas fără benzină.

„Oh, nu! A spus povestea asta anul trecut. Şi acum doi ani."

— Şi iată-ne stând pe marginea drumului, înconjuraţi de lanurile de porumb. Lucy s-a întors către mine şi m-a întrebat: „Ce facem acum, dragul meu?" Eu i-am răspuns: „Avem încredere în Dumnezeu".

Pastorul chicoti, ignorând, în încântarea lui, curentul subteran de nemulţumire care începea acum să se răspândească în întreaga congregaţie.

— Ei bine, asta a înfuriat-o. Eu, fiind bărbatul, ar fi trebuit să umplu rezervorul, aşa că eu eram vinovat fiindcă ni se terminase benzina. „Tu poţi să ai încredere în Dumnezeu, a spus ea. Eu o să am încredere în cele două picioare ale mele." Şi a coborât din maşină...

O voce răsună pe neaşteptate:

— ... a luat canistra din portbagaj şi s-a dus pe jos până la staţia de benzină.

Cel care completase fraza pastorului era Swede Cahill în persoană. Swede Cahill, cel mai amabil om din oraş. Dar acum se ridicase, cu faţa congestionată.

Reverendul Wilbur strânse din buze atât de tare, încât gura i se făcu aproape nevăzută.

— Domnule Cahill, pot să vă reamintesc că aceasta este o biserică şi că eu ţin o predică?

— Ştiu foarte bine ce faceţi, domnule pastor.

— Atunci, o să continui...

— *Nu,* spuse Cahill, gâfâind. Nu, n-o să continui.

— Pentru numele lui Dumnezeu, stai jos, Swede! strigă o

voce de undeva.

Cahill se întoarse în direcţia glasului.

— În oraşul ăsta s-au petrecut două crime oribile şi el nu e în stare decât să citească o predică pe care a scris-o în 1973? Nu, asta nu ţine. Vă spun că nu ţine!

O femeie se ridicase în picioare: Klick Rasmussen.

— Swede, dacă ai ceva de zis, ai măcar *bunul-simţ* şi aşteaptă până când...

— Nu, are dreptate, o întrerupse o altă voce.

Ludwig se întoarse. Era un muncitor de la fabrica Gro-Bain.

— Swede are dreptate. N-am venit aici ca s-ascultăm o nenorocită de predică despre porumb. Un ucigaş umblă liber printre noi şi nimeni nu e în siguranţă.

Furioasă, Klick îşi răsuci către el trunchiul butucănos.

— Tinere, asta e o slujbă religioasă, nu un consiliu orăşenesc.

— N-ai auzit ce-a spus tipul ăla, Gasparilla, pe patul de moarte? strigă Swede. Faţa, incredibil, i se împurpurase şi mai tare. Klick, nu e de glumă. Oraşul e în criză.

Se auzi un murmur general de aprobare. Smit Ludwig scria ca un nebun, străduindu-se să prindă toate cuvintele lui Swede.

— Vă rog, *vă rog!* spunea pastorul Wilbur, ridicând în aer două braţe subţiri. Nu în casa Domnului!

Însă şi alţii se ridicaseră în picioare.

— Da, spuse un alt muncitor de la fabrică. Am auzit ce-a spus Gasparilla. Naiba să mă ia dacă n-am auzit!

— Şi eu am auzit.

— Nu poate fi adevărat, nu-i aşa?

Murmurul vocilor se înălţă dramatic.

— Domnule pastor, zise Swede, de ce crezi dumneata că e plină biserica? Oamenii au venit pentru că sunt înspăimântaţi. Oraşul nostru a mai trecut şi înainte prin vremuri grele, vremuri cumplite. Dar acum e cu totul altceva. Lumea vorbeşte despre Blestemul Celor Patruzeci şi Cinci, despre masacru, de parcă oraşul însuşi ar fi blestemat. De parcă aceste crime ar fi o pedeapsă îngrozitoare căzută asupra noastră. Oamenii aşteaptă de la dumneata să le redai liniştea.

— Domnule Cahill, nu cred că dumneata, ca *proprietar de tavernă,* eşti în măsură să-mi ţii o prelegere despre îndatoririle mele de pastor, spuse furios Wilbur.

— Uite ce e, domnule pastor, cu tot respectul...

— Şi porumbul ăla nenorocit pe care vor să-l planteze aici? strigă o voce foarte profundă. Era Dale Estrem, în picioare, cu mâna încleştată pe o sapă, pe care o ridică în sus. Cu asta cum rămâne?

„A adus sapa aia aici intenţionat, se gândi Ludwig, scriind cu înfrigurare. A venit pregătit să facă o scenă."

— O să provoace polenizarea încrucişată şi-o să ne strice recoltele! Profesorii ăştia vor să vină încoace şi să se joace de-a Dumnezeu cu hrana noastră, domnule reverend! Când ai de gând să vorbeşti despre asta?

Deodată se înălţă un glas mult mai isteric, acoperind totul cu sunetul său de trâmbiţă. Un bătrân costeliv ca un trunchi uscat, cu un uriaş măr al lui Adam, care tresălta, făcând ca favoriţii lungi să i se înfoaie ca nişte pene, se ridicase în picioare şi îşi agita furios pumnul către Wilbur. Era bătrânul Whit Bowers, un tip singuratic, care se ocupa de gunoiul oraşului.

— Vine Sfârşitul! Nu eşti în stare să pricepi, eşti orb şi

idiot?

Swede se întoarse spre el.

— Ei, Whit, nu asta voiam să...

— Sunteţi o adunătură de idioţi dacă nu vedeţi nimic! Diavolul e printre noi!

Vocea bătrânului era strident de acută, discordantă, pătrunzând prin hărmălaia din jur ca un cuţit.

— Diavolul însuşi e în *biserica asta!* Sunteţi orbi cu toţii? Nu-l vedeţi? Nu-i simţiţi *mirosul?*

Pastorul îşi ridicase braţele şi striga ceva, dar vocea lui seacă, pedantă, nu reuşea să facă faţă babiloniei generale. Toată lumea se ridicase acum în picioare. În biserică era un haos.

— *E aici!* ţipă Whit. Uitaţi-vă la vecinul vostru! La prietenul vostru! La fratele vostru! Ochii care vă privesc sunt oare ai diavolului? Uitaţi-vă bine! Şi băgaţi de seamă! Aţi uitat cu toţii cuvintele lui Petru? „Fiţi treji, privegheaţi. Potrivnicul vostru, diavolul, umblă, răcnind ca un leu, căutând pe cine să înghită.” [58]

Alţii strigau ca să se facă auziţi. Oamenii se vânzoleau pe aleea dintre scaune. Răsună un ţipăt şi cineva căzu. Ludwig îşi lăsă în jos blocnotesul, întinzându-se ca să vadă mai bine. Iată-l pe Pendergast, neclintit ca moartea în colţul lui întunecat. Iat-o şi pe Corrie, alături de el, rânjind încântată. Şeriful ţipa şi gesticula. Mulţimea făcu brusc o mişcare de retragere.

— Nemernicule! strigă cineva.

Urmă o mişcare violentă, zgomotul unor lovituri de pumn. Dumnezeule, se încinsese o bătaie, chiar acolo, în biserică! Ludwig era uluit. Se urcă în grabă pe bancă, cu blocnotesul

58 Întâia Epistolă Sobornicească a Sfântului Apostol Petru 5:8 (n.tr.)

în mână, în căutarea unui loc mai bun de observaţie. Era Randall Pennoyer, unul dintre prietenii lui Scott, încăierat cu un alt muncitor de la fabrică.

— Nimeni nu merită să moară aşa, opărit ca un porc!

Se auziră alte urlete confuze şi mai mulţi bărbaţi se repeziră să-i despartă pe combatanţi. Ridder însuşi îşi croia acum drum, încercând să ajungă la locul luptei. Şi Hazen înainta ca un buldog pe culoarul dintre bănci, cu capul în piept. În timp ce Ludwig îl privea, căzu peste Bertha Blodgett şi se ridică din nou, cu chipul negru de furie. Glasurile înspăimântate reverberau sub plafonul boltit. Cei aflaţi în spate deschiseseră uşile şi ieşeau, într-o învălmăşeală.

O bancă se rupse şi se prăbuşi, în ţipetele de spaimă ale unei femei.

— *Nu în casa Domnului!* striga Wilbur cu ochii ieşiţi din orbite.

Peste toate continua să se înalţe vocea apocaliptică a lui Whit, piţigăiată, strigându-şi avertismentul strident:

— *Uitaţi-vă în ochii lor şi veţi vedea! Mirosiţi-le răsuflarea şi veţi simţi iz de pucioasă! E viclean, dar îl veţi descoperi! Da, îl veţi descoperi! Ucigaşul e aici! E unul dintre noi! Diavolul a venit la Medicine Creek şi merge de mână cu noi. Aţi auzit doar: diavolul cu chip de copil!*

29

Corrie Swanson stătea în maşina ei, la umbra copacilor, pe mica porţiune lărgită a drumului de lângă pârâu, unde Pendergast – în stilul lui misterios – îi ceruse să-l aducă. Tocmai trecuse de amiază şi căldura era sufocantă. Corrie se foi pe scaun, simţind picăturile de sudoare adunându-i-se pe frunte şi pe ceafă. Pendergast se purta din nou bizar, îşi lăsase pe spate scaunul stricat şi închisese ochii. Părea adormit, dar Corrie ştia acum destul de multe ca să-şi dea seama că nu dormea. Se gândea. Dar la ce anume? Şi de ce acolo? Şi, indiferent despre ce-ar fi fost vorba, de ce dura de o jumătate de oră?

Corrie clătină din cap. Era un tip ciudat. Un ciudat de treabă, dar totuşi ciudat.

Luă cartea pe care o citea, *Dincolo de marginea gheţurilor,* găsi foaia cu un colţ îndoit de la începutul capitolului şase şi îşi continuă lectura.

La orizont, marea atingea cerul, albastră lângă un albastru fără cusur, părând să cheme nava către sud, mereu către sud.

Închise cartea şi o lăsă din nou jos. Nu era rea, dar îi lipsea forţa autenticităţii. Sau poate de vină era faptul că ea avea altceva în minte. De pildă, scena pe care tocmai o văzuse în biserică.

Mama ei nu era bisericoasă, şi Corrie nu fusese acolo decât de câteva ori. Chiar şi aşa, îşi dădu seama că nimeni, indiferent cât de des ar fi pus piciorul în biserica luterană, nu mai văzuse ceva asemănător în Medicine Creek

niciodată, *absolut* niciodată. Oraşul se destrăma. Pastorul Wilbur, care trecea întotdeauna pe lângă ea întorcându-şi ochii în altă parte şi strângând buzele a dezaprobare, dăduse, pe neaşteptate, un spectacol de zile mari. Ce dobitoc plin de sine! Corrie nu se putu împiedica să nu zâmbească iarăşi, contemplând scenele care i se derulau în minte: Whit, nebunul bătrân, urlând despre iad şi osânda veşnică, Estrem fluturându-şi sapa, toată lumea refugiindu-se în spate şi căzând pe scări, muncitorii de la fabrică pocnindu-se pe deasupra băncilor. În fanteziile ei, îşi imaginase de atâtea ori cutremure care năruiau oraşul, bombe, flăcări imense mistuind totul, revolte pe străzi, liceul înghiţit de un hău fără fund. Şi acum, într-un fel, totul devenise realitate. Corrie zâmbea încă la amintirea scenelor din biserică, dar zâmbetul îi încremenise pe faţă. Realitatea nu era chiar atât de amuzantă.

Se uită la Pendergast şi aproape sări în sus. Stătea, extrem de atent, privind-o cu ochii lui spălăciţi, de pisică.

— La Castle Club, te rog, îi spuse, cu voce scăzută.

Corrie se calmă repede.

— De ce?

— Am înţeles că şeriful şi Art Ridder vor lua prânzul împreună cu doctorul Chauncy. După cum ştii, Chauncy o să anunţe mâine ce oraş va avea parte de cultura experimentală. Cetăţenii Hazen şi Ridder fac, fără-ndoială, pledoaria finală pentru Medicine Creek. Deoarece Chauncy pleacă mâine, aş vrea să-i pun mai întâi câteva întrebări.

— Doar nu crezi că *el* e amestecat?

— Aşa cum îţi spuneam, îmi temperez cât mai mult capacităţile deductive şi te sfătuiesc şi pe tine să faci acelaşi lucru.

— Chiar crezi că vor fi acolo? Adică, după tot ceea ce abia s-a petrecut în biserică?

— Chauncy n-a fost în biserică. S-ar putea să nu ştie nimic despre cele întâmplate. În plus, şeriful şi Ridder se vor strădui să facă paradă de normalitate. Să-l liniştească, dacă e necesar.

— Bine, spuse Corrie, băgând Gremlinul în marşarier. Tu eşti şeful.

Oricât i-ar fi fost de neplăcut, respectă limita de viteză în timp ce se apropiau de Medicine Creek. În clipa următoare, se opreau în parcarea imensă din faţa sălii de bowling. Era aproape pustie, remarcă ea; dar, pe de altă parte, se aflau în Medicine Creek, unde pustietatea ţinea de normalitate.

Pendergast o invită cu un semn din cap s-o ia înainte, şi amândoi intrară pe culoar, trecând pe lângă piste şi îndreptându-se spre faţada de sticlă a clubului. Înăuntru, Chauncy, Hazen şi Ridder stăteau la masa obişnuită a directorului fabricii. În rest, localul era gol. Cei trei îi fixară cu privirea în timp ce intrau.

Hazen se ridică şi se grăbi să le iasă înainte, interceptându-i la jumătatea sălii de mese.

— Pendergast, acum ce mai e? spuse el, cu voce joasă. Ne aflăm în mijlocul unei întâlniri importante de afaceri.

— Domnule şerif, îmi pare foarte rău că vă întrerup prânzul, răspunse agentul cu blândeţe. Am câteva întrebări pentru domnul profesor Chauncy.

— Nu e momentul potrivit.

— Repet, îmi pare foarte rău.

Pendergast trecu pe lângă şerif, atingându-l uşor. Corrie îl urmă.

Apropiindu-se de masă, Corrie văzu că şi Ridder se

ridicase, cu un zâmbet furios înmărmurit pe chipul lui neted şi rotofei.

— Ah, domnule agent special Pendergast, zise el cu o voce care abia reuşea să sune prietenos. Mă bucur să vă văd. Dacă este vorba despre, hm, despre caz, vă vom sta la dispoziţie în scurt timp. Aproape că am încheiat aici, cu domnul profesor.

— Dar special pentru domnul profesor am venit. Agentul FBI întinse mâna. Mă numesc Pendergast.

Nereuşind să se ridice, Chauncy îi luă mâna şi i-o strânse.

— Acum îmi aduc aminte, sunteţi cel care a refuzat să renunţe la o cameră în folosul meu.

Zâmbi, ca şi cum ar fi făcut un compliment, dar i se citea iritarea în privire.

— Domnule profesor, am înţeles că ne părăsiţi mâine?

— Astăzi, de fapt, zise Chauncy. Anunţul va fi făcut la KSU.

— În acest caz, am câteva întrebări.

Chauncy îşi împături şervetul într-un pătrat precis, fără nicio grabă, apoi îl aşeză alături de farfuria cu tocana de roşii mâncată pe jumătate.

— Îmi pare rău, dar sunt deja în întârziere. Va trebui să purtăm discuţia cu o altă ocazie. Se ridică şi-şi puse haina.

— Mă tem că asta nu se poate, domnule profesor.

Chauncy se răsuci şi îl studie în pripă, cu o privire arogantă.

— Dacă e o discuţie despre crime, bineînţeles că nu ştiu nimic. Dacă e vorba despre plantaţia experimentală, aceasta, domnule ofiţer, nu intră în aria de competenţă a dumneavoastră şi a, hm, *amicei dumneavoastră.* Aruncă o privire tăioasă spre Corrie. Acum, vă rog să mă scuzaţi.

Pendergast vorbi din nou, cu o voce încă mai blajină.

— Eu sunt cel care hotărăşte dacă interogarea unei anumite persoane este sau nu relevantă.

Chauncy îşi duse mâna la buzunarul hainei, scoase un portofel şi extrase o carte de vizită pe care i-o întinse lui Pendergast.

— Cunosc legile. Refuz să fiu intervievat altfel decât în prezenţa unui avocat.

Pendergast zâmbi.

— Desigur. Şi care e numele avocatului dumneavoastră?

Celălalt ezită.

— Domnule profesor, atâta vreme cât nu-mi daţi numele şi numărul de telefon al avocatului, sunt nevoit să tratez direct cu dumneavoastră. După cum spuneaţi, astea sunt legile.

— Uitaţi ce este, domnule Pendergast... începu Ridder.

Chauncy smulse cartea de vizită din mâna lui Pendergast şi scrise ceva pe spatele ei. Apoi i-o înapoie.

— Pentru buna dumneavoastră informare, domnule agent Pendergast, sunt implicat într-o chestiune confidenţială de mare importanţă pentru Şcoala Populară de Agricultură a KSU, pentru Kansas şi, mai mult decât atât, pentru popoarele înfometate ale lumii. Nu am să mă las târât în ancheta locală a unor crime sordide. Îi întoarse spatele. Domnilor, vă mulţumesc pentru cină.

Incluse o scurtă pauză înaintea cuvântului „cină”, ceea ce făcu ca fraza să sune mai degrabă ca o insultă decât ca o mulţumire.

Dar, chiar înainte ca Chauncy să termine de vorbit, Pendergast scoase din buzunarul costumului un celular şi formă un număr. Gestul acesta neaşteptat îi luă pe ceilalţi

prin surprindere. Până şi Chauncy şovăi.

— Domnul Blutter? întrebă Pendergast, aruncând o privire spre cartea de vizită dată de Chauncy. Sunt agentul special Pendergast de la Biroul Federal de Investigaţii.

Chauncy se încruntă dintr-odată.

— Mă aflu în Medicine Creek, alături de unul dintre clienţii dumneavoastră, domnul profesor Chauncy. Aş vrea să-i spun câteva întrebări în legătură cu crimele care s-au petrecut aici. Putem proceda în două moduri. Fie îmi răspunde de bunăvoie, chiar acum, fie va primi ulterior o citaţie emisă de un judecător al cazului în cadrul unei şedinţe publice. Domnul profesor are nevoie de sfatul dumneavoastră.

Întinse telefonul spre Chauncy. Acesta îl înşfăcă.

— Blutter?

Urmă o lungă tăcere, apoi Chauncy explodă în telefon.

— Asta-i curată hărţuire. Înseamnă să pătez numele KSU. Nu-mi pot permite niciun fel de publicitate negativă. Suntem într-un moment delicat...

O altă tăcere, şi mai îndelungată. Chipul lui Chauncy se înnegură.

— Blutter, fir-ar să fie, n-am de gând să vorbesc cu copoiul...

Încă o pauză. Apoi:

— Dumnezeule mare!

Închise şi aproape că-i azvârli telefonul înapoi lui Pendergast.

— Foarte bine, bombăni el. Aveţi zece minute.

— Vă mulţumesc, dar ne vom lungi atât cât va fi necesar. *Amica mea,* o persoană extrem de competentă, va lua notiţe. Domnişoară Swanson?

— Ce? Da, firește.

Corrie intrase în panică; își uitase carneţelul în maşină. Dar în mâna lui Pendergast apărură, ca prin farmec, un carnet şi un pix. Ea le luă şi răsfoi paginile, încercând să lase impresia că era vorba despre un lucru pe care îl făcea în fiecare zi.

Ridder vorbi din nou.

— Hazen? Ai de gând să stai cu braţele încrucişate şi laşi chestiunea asta să se-ntâmple?

Şeriful îi întoarse privirea, cu faţa ca o mască impenetrabilă.

— Şi ce-ai vrea să fac?

— Opreşte farsa asta. Agentul ăsta o să strice totul.

Hazen ripostă cu voce calmă:

— Ştii foarte bine că nu pot.

Se întoarse spre Pendergast, fără să spună nimic, cu o expresie neutră. Dar Corrie îl cunoştea destul de bine ca să-i descifreze privirea.

Pendergast i se adresă, binedispus, lui Chauncy:

— Spuneţi-mi, domnule profesor, când a fost, pentru prima oară, oraşul Medicine Creek luat în considerare ca posibilă locaţie a plantaţiei experimentale?

— Anul trecut, în urma unei analize computerizate.

Chauncy vorbea cu voce tăioasă, monotonă.

— Când aţi vizitat pentru prima dată oraşul?

— În iunie.

— Aţi luat legătura cu cineva la data respectivă?

— Nu. A fost o vizită preliminară.

— Atunci ce aţi făcut exact?

— Nu pricepe...

Pendergast ridică telefonul şi declară voios:

— Nu trebuie decât să apăsaţi *redial.*

Chauncy făcu un efort imens să se controleze.

— Am luat prânzul la Maisie’s Diner.

— Şi?

— Şi ce? A fost cel mai dezgustător prânz pe care am avut ghinionul să-l mănânc.

— Şi după aceea?

— Am auzit diaree, bineînţeles.

Înainte de a se putea stăpâni, Corrie izbucni în râs. Ridder şi Hazen se uitară unul la celălalt, neştiind cum să reacţioneze. Chipul lui Chauncy se destinse într-un zâmbet trist. Părea să-şi fi regăsit măcar echilibrul, dacă nu şi aroganţa. Pe urmă continuă:

— Am inspectat terenul deţinut de Buswell Agricon, trustul agricol care este partenerul nostru în acest proiect.

— Unde?

— Jos, lângă pârâu.

— Unde anume lângă pârâu?

— Subdiviziunea cinci a districtului. Zona unu, în cuadrantul de nord-vest al careului nouă.

— Ce presupune inspecţia acestor terenuri? Cum aţi procedat?

— Am mers pe jos. Am luat mostre de sol, de porumb, alte eşantioane.

— Cum ar fi?

— Apă. Plante. Insecte. Eşantioane ştiinţifice. Lucruri pe care nu le-aţi înţelege, domnule Pendergast.

— În ce zi s-a întâmplat asta, exact?

— Trebuie să-mi verific agenda.

Pendergast îşi încrucişă braţele, aşteptând.

Chauncy se încruntă, se uită în buzunar, scoase o

agendă, o răsfoi.

— Unsprezece iunie.

— Şi aţi observat ceva neobişnuit? Ieşit din comun?

— Aşa cum vă spuneam, n-am văzut nimic.

— Povestiţi-mi ce anume vreţi să experimentaţi cu această „plantaţie experimentală”?

Chauncy se îmbăţoşă.

— Îmi pare rău, domnule Pendergast, dar e vorba de concepte ştiinţifice prea complexe pentru un nespecialist. N-are sens să răspund unor întrebări de acest gen.

Agentul FBI afişă un zâmbet care sugera că îşi cunoaşte limitele.

— Ei bine, atunci poate reuşiţi să le simplificaţi pentru idioţi[59].

— Am să încerc. Ne străduim să realizăm un soi de porumb destinat producţiei de gazohol – ştiţi ce înseamnă asta?

Pendergast încuviinţă din cap.

— Avem nevoie de un soi cu un conţinut ridicat de amidon şi care produce un pesticid natural, eliminând necesitatea pesticidelor externe. Asta e explicaţia pe înţelesul idioţilor. Sunt sigur că m-aţi putut urmări, domnule Pendergast. Zâmbi scurt.

Pendergast se aplecă uşor înainte, cu chipul golit de orice expresie. Lui Corrie i se păru că semăna cu o pisică gata să sară.

— Domnule profesor, ce măsuri aţi luat pentru împiedicarea polenizării încrucişate? Dacă soiul

59 Aluzie la foarte populara serie a editurii americane Penguin, *The Complete Idiot’s Guide to... (Gh*idul... pentru idioţi), care explică domenii aparent foarte complexe în termeni simpli, de popularizare. (n. Red.)

dumneavoastră modificat genetic contaminează marea de porumb din jur, nu va mai exista nicio modalitate de a închide duhul din nou în lampă, ca să spunem aşa.

Chauncy păru deconcertat.

— Vom crea o zonă-tampon. Vom ara o fâşie de treizeci de metri în jurul plantaţiei experimentale şi vom planta lucernă.

— Totuşi, într-un articol publicat în numărul din aprilie 2002 al *Journal of Biomechanics,* Addison şi Markham susţin că, în cazul porumbului modificat genetic, polenizarea încrucişată se extinde pe o rază de mai mulţi kilometri în jurul terenului cultivat. Vă amintiţi cu siguranţă de articolul respectiv, domnule profesor, nu-i aşa? Addison şi Markham, aprilie...

— Cunosc articolul! exclamă Chauncy.

— Şi probabil vă este cunoscută şi lucrarea lui Engels, Traumerai şi Green, care demonstrează că soiul 3PJ-5, modificat genetic, produce un polen toxic pentru fluturele-monarh. Se întâmplă cumva să lucraţi cu soiul 3PJ?

— Da, dar moartea fluturilor-monarh survine numai în cazul unei concentraţii care depăşeşte şaizeci de particule de polen pe milimetru pătrat...

— Şi care este prezentă până la o distanţă de cel puţin trei sute de metri de lan, în direcţia în care bate vântul, conform unui studiu al Universităţii din Chicago, publicat în *Proceedings of the Third Annual...*

— Cunosc afurisita aia de lucrare! Nu e nevoie să-mi spuneţi mie titlul!

— Foarte bine, atunci, domnule profesor. Repet întrebarea: Cum intenţionaţi să împiedicaţi polenizarea încrucişată şi să protejaţi populaţia locală de fluturi?

— Tocmai la asta se referă întregul experiment, Pendergast! Acestea sunt *tocmai* problemele pe care intenţionăm să le rezolvăm...

— Deci Medicine Creek va fi, de fapt, o locaţie cobai pentru testarea posibilelor soluţii ale acestor probleme?

Chauncy bolborosi preţ de o clipă, incapabil să articuleze un răspuns. Părea în pragul unei crize de apoplexie.

— De ce trebuie să justific activitatea mea atât de importantă în faţa unui... unui... unui sticlete *nenorocit*...?

Se lăsă tăcerea. Chauncy respira cu greutate, transpiraţia i se scurgea de pe frunte şi i se întindea pe furiş la subţiorile hainei.

Pendergast se întoarse spre Corrie.

— Cred că am terminat aici. Ai notat totul, domnişoară Swanson?

— Totul, domnule, inclusiv „sticlete nenorocit”.

Îşi închise carnetul cu un pocnet plin de satisfacţie şi îşi strecură pixul într-unul dintre buzunarele pantalonilor de piele, apoi zâmbi larg către grupul din jurul mesei. Pendergast dădu din cap şi se întoarse, gata să plece.

— Pendergast, spuse Ridder.

Vorbea cu o voce joasă şi foarte, foarte rece. Văzându-i expresia feţei, Corrie se înfioră fără să vrea.

Agentul FBI se opri.

Ochii lui Ridder scânteiau precum foiţele de mică.

— Ne-ai deranjat în timpul prânzului şi l-ai tulburat pe oaspetele nostru. Nu crezi că ar trebui să-i spui ceva înainte de a pleca?

— Nu. Pendergast păru să stea pe gânduri o clipă. Poate doar un citat din Einstein: „Singurul lucru mai periculos decât ignoranţa este aroganţa”. I-aş sugera domnului

profesor că o combinaţie a acestor două însuşiri e cu atât mai alarmantă.

Corrie îl urmă pe Pendergast pe culoarele întunecate ale sălii de bowling. Ieşiră în bătaia puternică a soarelui. În timp ce urcau în maşină, ea nu se mai putu abţine şi începu să râdă.

Pendergast o privi.

— Amuzată?

— De ce nu? I-ai dat mucul lui Chauncy.

— Ea doua oară când aud expresia asta ciudată. Ce înseamnă?

— Înseamnă, ei bine, că l-ai făcut să arate exact atât de prost cât e.

— Măcar dacă ar fi aşa. Chauncy şi indivizii de teapa lui sunt departe de a fi proşti, ceea ce îi face, indiscutabil, mult mai periculoşi.

30

Era ora nouă când Corrie se întoarse la Wyndham Parke Estates, parcul de rulote din spatele sălii de bowling, unde locuia împreună cu mama ei. După ce îl lăsase pe Pendergast acasă, se dusese să-şi omoare timpul în locul ei secret de lectură de pe calea stâlpilor de tensiune, dar imediat ce apusese soarele i se făcuse frică şi se hotărâse să plece acasă.

Deschise cu băgare de seamă uşa uzată din faţă şi o închise apoi fără niciun zgomot, aşa cum învăţase exersând ani de-a rândul. La ora aceea, mama ei trebuia să doarmă buştean. Era duminică, ziua ei liberă, şi probabil că începuse să tragă serios la măsea imediat ce se trezise. Însă liniştea era întotdeauna cea mai înţeleaptă politică.

Se strecură în bucătărie. Rulota nu avea aer condiţionat şi căldura era înăbuşitoare. Deschise cu mişcări uşoare un dulap, scoase o cutie cu cereale şi un castron şi îl umplu cu grijă. Îşi turnă lapte din frigider şi începu să mănânce. Doamne, era lihnită de foame! Se simţi sătulă abia după o a doua porţie.

Spălă cu atenţie castronul, îl uscă, îl puse la loc, strânse cerealele şi laptele, ştergând orice semn al prezenţei sale. Dacă mama ei era într-adevăr beată moartă, atunci ar fi putut chiar să joace *Resident Evil* pe consola ei portabilă Nintendo, vreme de o oră sau două. Îşi scoase pantofii şi începu să se furişeze pe coridor.

— Corrie?

Îngheţă. Ce era cu mama ei, de ce nu se-mbătase? Vocea

gâjâită care venise din dormitor era semn rău.

— Corrie, ştiu că tu eşti.

— Da, mamă? Se străduí să-i răspundă cu un glas cât mai nepăsător. Urmă o tăcere. Doamne, era atât de cald în rulotă! se întrebă cum suporta mama ei să stea acolo toată ziua, cocându-se, transpirând, bând. Gândul o întrista.

— Cred că ai să-mi spui ceva, domnişoară, zise vocea din spatele uşii.

— Ca, de exemplu?

Corrie încercă să pară veselă.

— Ca, de exemplu, despre noua ta slujbă.

Corrie se simţi deznădăjduită.

— Ce-i cu ea?

— Oh, nimic, numai că sunt mama ta şi cred că de-aia am dreptul să ştiu *ce se petrece* în viaţa ta.

Corrie îşi drese glasul.

— N-am putea sta de vorbă despre asta mâine-dimineaţă?

— Putem sta de vorbă chiar acum. Ai de dat nişte explicaţii.

Corrie se întrebă de unde să înceapă. Indiferent cum ar fi prezentat lucrurile, sunau la fel de straniu.

— Lucrez pentru agentul FBI care investighează crimele.

— Am auzit.

— Deci ştii deja despre ce e vorba.

Urmă un fornăit.

— Cât îţi plăteşte?

— Asta nu-i treaba ta, mamă.

— Serios? Nu-i treaba mea? Crezi că poţi locui aici pe gratis, că poţi mânca pe gratis, că poţi să vii şi să pleci când vrei? Aşa crezi?

— Cei mai mulţi copii locuiesc cu părinţii lor pe gratis.

— Nu şi când au o slujbă bine plătită. Atunci *contribuie.*

Corrie oftă.

— O să las nişte bani pe masa din bucătărie.

Cât costa o cutie de cereale? Nici nu-şi mai aducea aminte când se dusese mama ei ultima dată la cumpărături sau când pregătise cina. Aducea doar acasă aperitive de la sala de bowling, în barul căreia era chelneriţă în timpul săptămânii. Aperitive şi sticle miniaturale de votcă. Pe sticlele alea i se duceau banii.

— Aştept un răspuns, domnişoară. Cât îţi plăteşte? Probabil nu prea mult.

— Ţi-am *spus,* nu-i treaba ta.

— Nu ştii să faci nimic, cât ar putea să-ţi dea? Nu ştii să dactilografiezi, nu ştii să scrii o scrisoare de afaceri – sinceră să fiu, nu-mi pot imagina de ce te-a angajat.

Corrie ripostă cu aprindere:

— *El* e de părere că merit banii pe care mi-i dă. Şi, pentru cultura ta generală, îmi plăteşte şapte jumate pe săptămână. Chiar în timp ce pronunţa cuvintele, îşi dădu seama că făcea o mare greşeală.

Se lăsă o scurtă tăcere.

— Ai spus şapte *sute* cincizeci de dolari *pe săptămână?*

— Exact.

— Şi ce faci ca să câştigi banii ăştia?

— Nimic.

Doamne, de ce-o lăsase pe mama ei s-o facă să spună adevărul?

— Nimic? Cum *nimic?*

— Sunt asistenta lui. Iau notiţe. Îl duc cu maşina prin împrejurimi.

— Ce ştii tu ce înseamnă să fii asistenta cuiva? Cine e tipul ăsta? câţi ani are? îl *duci* cu maşina *prin împrejurimi?* Cu maşina *ta?* Pentru şapte sute cincizeci de dolari *pe săptămână?*

— Da.

— Ai contract?

— Păi, nu.

— Fără contract? Tu chiar nu ştii *nimic?* Corrie, de ce crezi tu că-ţi plăteşte şapte sute jumate? Sau ştii deja de ce – despre asta e vorba? Nu e de mirare că m-ai minţit, că mi-ai ascuns slujbuşoara asta a ta. Îmi imaginez eu cam ce *servicii* îi procuri, domnişoară.

Corrie îşi duse mâinile la urechi. Măcar dacă ar fi putut să iasă din casă, să se urce în maşină, să plece! Oriunde. Ar fi putut dormi în maşină, lângă pârâu. Dar îi era frică. Era noapte. Ucigaşul era undeva, acolo, în porumb.

— Mamă, nu e aşa, bine?

— Nu e bine. Nu e bine. Nu eşti decât o puştoaică de liceu. Nu valorezi nimic, ca să nu mai vorbim de şapte sute cincizeci. Corrie, am avut şi eu de-a face cu câţiva bărbaţi. Ştiu câte ceva. Ştiu cum sunt bărbaţii, ştiu ce vor, ştiu cum gândesc. Ştiu ce nemernici pot să fie. Uită-te la tatăl tău, uită-te cum m-a părăsit, cum ne-a părăsit. Fără să-mi trimită vreodată măcar zece cenţi ca pensie alimentară. Era un ticălos, mai mult decât ticălos. Şi pot să-ţi spun chiar în clipa asta că tipul ăsta al tău nu e niciun agent FBI. Ce agent FBI ar angaja o delincventă cu cazier? *Nu mă minţi, Corrie.*

— *Nu* te mint.

Dacă ar fi putut pleca, doar în noaptea asta! Dar întregul oraş era tăcut ca un mormânt. Ca urmare a dezlănţuirii din

biserică. Numai condusul acasă, şi o înspăimântase deja. Toate casele fuseseră încuiate, aveau obloanele lăsate. Şi abia dacă era nouă seara.

— Dacă tot ai atâta succes, atunci adu-l aici, la mine. Vreau să-l cunosc.

— Mai bine mor decât să-l las vreodată să vadă groapa asta de gunoi! strigă Corrie, dintr-odată turbată de furie. Sau *pe tine!*

— Să nu-ndrăzneşti să-mi vorbeşti mie aşa, domnişoară!

— Mă duc la culcare.

— Nu pleca în timp ce-ţi vorbesc...

Corrie intră în camera ei şi trânti uşa. Îşi luă căştile şi puse un CD în player, cu speranţa că vocea furioasă care se auzea încă zbierând de dincolo de perete avea să fie acoperită de Kryptopsy. Erau puţine şanse ca mama ei să se dea jos din pat. Statul în picioare îi dădea dureri de cap. În cele din urmă, avea să obosească ţipând şi, cu puţin noroc, nici măcar n-avea să-şi amintească discuţia în dimineaţa următoare. Totuşi, pe de altă parte, poate că avea s-o ţină minte. Părea alarmant de trează.

Însă, în momentul când se stinseră acordurile distonante ale ultimului cântec, în jur totul părea să se fi liniştit. Corrie îşi scoase căştile şi se duse la fereastră, să respire aerul nopţii. Greierii cântau în întuneric. Mirosul nopţii, al porumbului de dincolo de parcul de rulote şi al căldurii umede se năpustiră în încăpere. Afară era foarte întuneric; becurile felinarelor de pe aleea lor se arseseră cu mult timp în urmă şi nu mai fuseseră înlocuite. Corrie se holbă o vreme în beznă, ştergându-şi lacrimile care îi curgeau din ochi în tăcere, apoi se întinse în pat, îmbrăcată, şi porni iarăşi CD-ul, de la început. „Uită-te la tatăl tău, spusese

mama ei. Era un ticălos.” Aşa cum se întâmpla întotdeauna, Corrie încercă să nu se gândească la el. Ar fi suferit şi mai mult. Pentru că, în ciuda tuturor spuselor mamei ei, avea numai amintiri frumoase despre el. De ce plecase aşa? De ce nu-i scrisese nici măcar o singură dată, ca să-i dea o explicaţie? Poate că era într-adevăr o fiică bună de nimic, inutilă, nedemnă de a fi iubită, aşa cum mama ei se străduise să-i demonstreze.

Dădu sonorul mai tare, încercând să-şi alunge gândurile din minte, încă un an. Doar un an. Întinsă în patul ei, într-un oraş muribund, la capătul lumii, încă un an i se părea o eternitate. Dar oricine putea să mai aştepte un an, cu siguranţă. Până şi ea...

Se trezi în întuneric. Greierii nu mai ţârâiau şi liniştea era deplină. Se ridică în capul oaselor, îndepărtând căştile acum tăcute. Ceva o trezise. Ce fusese? Un vis? Dar nu îşi amintea niciunul. Rămase în aşteptare, ascultând.

Nimic.

Se ridică şi se duse la fereastră. Luna argintie apăru, alunecând din spatele câtorva nori, apoi dispăru iarăşi. Un fulger de căldură dansă pe linia orizontului, în licăriri mărunte, de un galben mat. Inima îi bătea nebuneşte, nervii îi erau încordaţi. De ce? Poate din cauza muzicii sinistre în sunetul căreia adormise.

Se trase mai aproape de geamul deschis. Aerul nopţii, încărcat de miresmele câmpului, pătrunse înăuntru plutind, umed şi înăbuşitor. Bezna era absolută. Dincolo de conturul negru al rulotei de alături zărea întunecimea îndepărtată a lanului de porumb şi o singură stea strălucitoare.

Auzi un sunet. Un fornăit.

Era mama ei? Dar părea să fi venit *de afară:* de acolo, din

beznă.

Încă un fornăit, parcă părând al cuiva care se căptuşise cu o răceală zdravănă.

Scrută îndelung întunericul, umbrele dense aşternute pe jos de-a lungul rulotei vecine. Strada din spatele ei era ca un râu întunecat. Se încordă, încercând să vadă, cu toate simţurile în alertă. Acolo, lângă gardul viu care mărginea strada: ce se mişca acolo? O siluetă? Era doar imaginaţia ei?

Puse mâna pe fereastră şi încercă s-o tragă în jos, închizând-o, dar, ca de obicei, se blocase. O zgâlţâi, încercând să pună în mişcare mecanismul, cu un sentiment tot mai puternic de panică.

Auzi alte fornăieli, asemănătoare cu respiraţia grea a unui animal mare. Acum păreau foarte aproape. Însă, ascultând, se oprise o clipă din încercarea de a debloca geamul; acum, un val subit de spaimă o făcu să-şi dubleze eforturile. Fereastra zăngăni, zgâlţâită cu disperare de zăvorul ieftin, din aluminiu. Ceva *se mişca* acolo, afară. Îl simţea, îl intuia – şi acum, acum, da, era sigură că-l *vedea: o* umbră greoaie, diformă, un morman, negru pe fundalul negru, apropiindu-se tiptil de ea.

Instinctul puse stăpânire pe ea şi Corrie se depărtă de fereastră, abandonând eforturile de a o închide în favoarea încercării de a găsi comutatorul, pentru a alunga întunericul; bâjbâi, trânti CD player-ul pe podea, aprinse lumina.

Camera se lumină şi fereastra deveni un dreptunghi opac, negru. Auzi deodată un mârâit; o bufnitură surdă; foşnete frenetice. Apoi, tăcere.

Corrie aşteptă, făcând încet câţiva paşi înapoi,

îndepărtându-se de fereastra întunecată. Îi tremura tot trupul, scăpat de sub control, şi avea gâtul foarte uscat. Acum nu mai vedea nimic afară, absolut nimic. Oare *creatura* era acolo, în cadrul ferestrei, uitându-se la ea? Se scurse un minut, apoi un altul, şi încă unul. Pe urmă auzi, la distanţă, ceva ca o tuse şi un geamăt; cu totul înăbuşit, dar atât de încărcate de spaimă şi de durere, încât Corrie se înfioră până-n măduva oaselor. Sunetul se întrerupse brusc, înlocuit de un zgomot bizar, ca de ceva sfâşiat, şi apoi de un altul, care te ducea cu gândul la o găleată cu apă răsturnată pe caldarâm, în josul străzii. Pe urmă, tăcere; o tăcere deplină, absolută.

Liniştea era, într-un fel, mai cumplită decât zgomotul. Corrie simţi un ţipăt urcându-i, involuntar, în gâtlej.

Pe urmă, pe neaşteptate, se auzi un pocnet, un gâlgâit şi un sunet şuierător, înlocuit treptat de susurul unui lichid.

Corrie se înmuie, trupul i se destinse brusc. Era sistemul de aspersoare al domnului Dade, care intra în funcţiune, ca în fiecare noapte, la ora două fix.

Aruncă o privire la ceas: bineînţeles, arăta ora 2.00.

De câte ori auzise sistemul acela tuşind, împroşcând, gâlgâind şi scoţând tot soiul de sunete ciudate la pornire? „Vino-ţi în fire”, îşi spuse. Imaginaţia ei lucra cu adevărat la maximum. Nu era de mirare, dat fiind tot ce se petrecea în oraş... Şi dat fiind ceea ce văzuse, alături de Pendergast, în lanul de porumb.

Se întoarse la fereastră şi înşfăcă încuietoarea, simţindu-se oarecum stupidă. De data asta, o singură smucitură violentă fu de ajuns ca s-o închidă. O încuie, se urcă din nou în pat şi stinse lumina.

Zgomotul aspersoarelor strecurat prin geam şi răpăitul

monoton al picăturilor de apă păreau un cântec de leagăn. Cu toate acestea, nu reuşi să adoarmă din nou înainte de ora patru.

31

Tad se răsuci cu atâta violenţă încât căzu din pat. Ridicându-se, nesigur, în genunchi, îşi trecu o mână peste faţă, apoi o întinse orbeşte spre telefonul care suna. Îl găsi, săltă receptorul cu gesturi stângace, şi-l puse la ureche.

— Alo? mormăi el. Alo?

Văzu, printre genele pleoapelor grele de somn, că dincolo de fereastra dormitorului era întuneric, stelele străluceau cu putere, iar deasupra orizontului estic se întindea o firavă dungă gălbuie.

— Tad.

Era Hazen şi, după sunetul vocii, părea să fie treaz de mult.

— Sunt pe Farview, lângă intrarea laterală în Wyndham Parke. Am nevoie de tine aici. În zece minute.

— Domnule şerif... Dar telefonul era deja mort.

Tad ajunse în cinci minute.

Deşi soarele încă nu răsărise, mulţi dintre locuitorii rulotelor se adunaseră deja, majoritatea în halate de baie şi şlapi. Erau ciudat de tăcuţi. Hazen se afla acolo, în mijlocul străzii, delimitând el însuşi locul cu bandă în timp ce vorbea la un telefon celular proptit sub falcă. Şi mai era acolo şi tipul de la FBI, Pendergast, stând într-o parte, în afara zonei sigilate, aproape invizibil în costumul său negru. Tad privi în jur, cu un sentiment de nelinişte ridicându-i-se din stomac. Dar nu se zărea niciun cadavru, nicio nouă victimă; doar o grămăjoară de formă neregulată, toată numai cocoloaşe, în mijlocul străzii. Alături de ea se afla un sac de pânză, plin.

Neliniştea cedă în faţa unui sentiment de uşurare. Un alt animal, după toate aparenţele. Se întrebă care era graba.

Când ajunse mai aproape, Hazen îşi închise telefonul cu un pocnet.

— Daţi-vă înapoi, cu toţii! strigă el, fluturând celularul către mulţime. Tad! Ocupă-te de bandă şi *ţine-i pe oamenii ăştia deoparte!*

Tad se grăbi să înainteze şi apucă de capătul benzii. Aruncă o privire mai atentă către mormanul din mijlocul străzii. Scânteia într-un roşu sidefiu şi deasupra lui se înălţau aburi în lumina crepusculară premergătoare răsăritului. Îşi îndepărtă repede privirea, înghiţind în sec, cu greutate.

— Haideţi, oameni buni, începu Tad, dar vocea nu-i sună prea bine, aşa că se întrerupse, înghiţind încă o dată. Haideţi, oameni buni, daţi-vă înapoi. Mai mult. Mai mult. Vă rog.

Mulţimea se retrase de-a valma, tăcută, cu feţe palide în semiîntuneric. Tad întinse banda de plastic de-a curmezişul drumului şi completă pătratul început de Hazen, legând-o de un copac, în jurul căruia o înfăşură de mai multe ori. Văzu că Hazen vorbea acum cu Goth, cu Corrie Swanson. Pendergast stătea, tăcut, alături de ea. Mama ei era în spate, arătând ca dracu', aşa cum arăta de obicei, cu părul ei castaniu, rar, lipit de ţeastă şi înfăşurată strâns într-un halat roz vechi şi murdar. Fuma Virginia Slim, ţigară de la ţigară.

— Ai *auzit* ceva? îşi repeta Hazen întrebarea. Vocea îi suna sceptic, dar lua totuşi notiţe.

Corrie era palidă şi tremura, însă îşi păstra linia dură a gurii şi ochii îi străluceau.

— M-am trezit. Era înainte de două...

— De unde ştii ce oră era?

— M-am uitat la ceas.

— Continuă.

— Mă trezise ceva, nu eram sigură ce. M-am dus la fereastră şi atunci am auzit zgomotul.

— Ce zgomot?

— Ca un fornăit.

— Un câine?

— Nu. Semăna mai degrabă cu... cu cineva care are o răceală urâtă.

Hazen notă în carnet.

— Continuă.

— Am avut senzaţia că se mişcă ceva afară, chiar sub fereastra mea, dar n-am putut să văd nimic. Era prea întuneric. Am aprins lumina. Şi pe urmă am auzit un sunet diferit, ca un geamăt.

— Uman?

Corrie strânse din ochi.

— Greu de spus.

— Şi apoi?

— Am închis fereastra şi m-am culcat la loc.

Hazen lăsă în jos carnetul şi se holbă la ea.

— Şi nu te-ai gândit să mă suni pe mine sau pe, ăă, şeful tău? Dădu din cap, arătând spre Pendergast.

— Am... am crezut că nu era decât sistemul de aspersoare, care porneşte în jur de două în fiecare noapte. Scoate sunete stranii.

Hazen lăsă deoparte carnetul. Se întoarse spre Pendergast.

— Ce mai asistentă ţi-ai găsit! Pe urmă se uită la Tad.

Bine, uite ce avem. Cineva a aruncat un morman de măruntaie pe drum. Par să fie ale unui vaci, sunt prea multe pentru un câine sau o oaie. Şi sacul ăla de alături e plin cu ştiuleţi de porumb, proaspăt culeşi. Vreau să faci o verificare la fermele de vite din împrejurimi, să vezi dacă-i lipseşte cuiva vreo vacă, vreun porc, orice alt animal mare. Aruncă o scurtă privire spre Corrie, apoi se uită din nou la Tad. Îşi coborî vocea. Toată povestea asta începe să semene din ce în ce mai mult cu un soi de cult religios.

Pe deasupra umărului lui, Tad îl văzu pe Pendergast făcând un pas înainte şi îngenunchind în faţa mormanului de măruntaie. Întinse mâna, atingând chiar ceva cu degetul. Tad îşi feri privirea. Pendergast se aplecă şi săltă cu un deget gura sacului de pânză.

— Domnule şerif? făcu el, fără să se ridice.

Hazen se reîntorsese deja la telefonul mobil.

— Ce e?

— Aş sugera să căutaţi mai degrabă o persoană dispărută.

Înţelegând toată lumea amuţi, şocată.

Hazen lăsă în jos celularul.

— De unde ştii că astea sunt...? Nu reuşi să se mobilizeze să termine fraza.

— Vacile nu mănâncă, de obicei, ceea ce pare să fie una dintre chiftelele lui Maisie, amestecată cu un pahar de bere.

Şeriful făcu un pas înainte şi îşi îndreptă lanterna spre mormanul scânteietor. Înghiţi cu greutate.

— Dar de ce ar fi luat ucigaşul... Se întrerupse din nou. Era de o paloare cadaverică. Adică, de ce să ia cadavrul şi să lase în urmă măruntaiele?

Pendergast se ridică, ştergându-şi degetul cu o batistă de

mătase albă.

— Poate, spuse el sumbru, ca să-şi uşureze povara.

32

Când Tad se întoarse, în sfârşit, în biroul şerifului, trecuse de ora unsprezece. Transpiraţia îi picura de pe frunte şi uniforma îi era udă leoarcă de sudoare, până la manşete. Era ultimul care se întorcea; poliţia statală şi Hazen, care fuseseră de asemenea în căutare, ajunseseră înaintea lui. Biroul interior fusese transformat în centru de comandă, şi o grămadă de poliţişti îşi pierdeau vremea înăuntru, vorbind la telefoane mobile sau prin staţii radio. Bineînţeles că presa mirosise ceva, şi pe stradă se aliniaseră din nou camionete de televiziune, reporteri şi fotografi. Dar aceştia erau singurii oameni la vedere; toţi localnicii se zăvorâseră în casele lor. Taverna Wagon Wheel era închisă, cu obloanele trase. Până şi muncitorii de la Gro-Bain fusese trimişi acasă, pe toată durata zilei. Cu excepţia jurnaliştilor îngrămădiţi precum un cârd de gâşte înfometate, Medicine Creek se transformase într-un oraş-fantomă.

— Ai găsit ceva? întrebă Hazen imediat ce Tad intră pe uşă.

— Nu.

— Fir-ar al dracului! Şeriful izbi cu pumnul în birou. Sectorul tău era ultimul. Scutură din cap. Trei sute douăzeci şi cinci de oameni şi nu lipseşte niciunul. Acum se fac cercetări în Deeper şi în fermele din împrejurimi, dar se pare că n-a dispărut nimeni.

— Sunteţi sigur că, ăă, măruntaiele erau umane?

Hazen se uită pieziş la Tad, cu ochii înroşiţi înconjuraţi de cearcăne întunecate. Tad nu-l mai văzuse niciodată atât de

stresat. Îşi încleştase pumnii mâinilor musculoase şi încheieturile degetelor i se albiseră.

— Şi eu îmi pun întrebarea asta. Dar rămăşiţele sunt acum la Garden City şi Mehyde m-a asigurat că sunt umane. Asta-i tot ce se ştie până acum.

Tad îşi simţi stomacul răscolit de greaţă. Chifteaua, ieşind la iveală din grămada de intestine sfâşiate, zdrenţuite, spuma berii amestecându-se cu sângele – imaginea asta n-avea să-l părăsească până la sfârşitul zilelor. N-ar fi trebuit să se uite. N-ar fi trebuit.

— Poate era cineva aflat în trecere, spuse el, fără vlagă. Oricum, ce localnic ar fi umblat de unul singur la ora aia din noapte?

— M-am gândit şi eu la asta. Dar unde i-e maşina?

— Ascunsă poate, ca a Sheilei Swegg?

— Am căutat peste tot. Avem un avion de cercetare în aer de la ora opt.

— Niciun luminiş în porumb?

— Nimic. Nicio maşină, niciun luminiş, niciun cadavru abandonat, nimic. Şi, de data asta, nici urme de paşi.

Hazen îşi şterse fruntea cu dosul mâinii şi se lăsă să cadă greoi pe scaun.

Îi era greu să se concentreze, tipii de la poliţia statală făceau atât de mult zgomot în biroul interior cu staţiile radio şi cu telefoanele lor mobile. Şi, mai rău decât atât, presa îşi instalase tabăra afară, cu un set de camere îndreptate către ei prin geamul uşii.

— N-ar fi putut fi un comis-voiajor? întrebă Tad.

Şeriful arătă către biroul interior cu o tresărire a capului.

— Poliţia statală verifică toate motelurile din zonă.

— Ce e cu sacul cu porumb?

— Ne ocupăm de el. Dumnezeule mare! Nu se ştie dacă a fost abandonat de criminal sau dacă îl căra victima. Dar de ce-ar căra cineva un sac cu porumb în toiul nopţii? Şi, în plus, fiecare ştiulete era etichetat şi era marcat într-un cod straniu. Şeriful se uită la marea de camere video, de dincolo de uşa din faţă. Dădu să se ridice, se aşeză la loc, se ridică din nou. Adu-mi o cutie cu var şi o pensulă din magazie, bine?

Tad ştia exact ce voia să facă Hazen. Când se întoarse, şeriful îi luă din mână cutia, îi smulse capacul, afundă pensula în ea şi se apucă să vopsească geamul.

— Nemernici, bombăni el, pendulând braţul încoace şi încolo. Vopseaua prelinsă se aduna în băltoace pe prag. Nemernici. Fotografiaţi asta şi vedeţi cum vă place.

— Staţi să vă ajut, spuse Tad.

Dar Hazen îl ignoră, continuând să mâzgălească geamul uşii cu mişcări prelungi, până ce îl acoperi cu totul. Pe urmă îndesă pensula în cutie, îi puse capacul la loc, se aşeză iarăşi, la fel de greoi, şi închise ochii. Avea uniforma pătată de vopsea albă.

Tad se aşeză alături de el, îngrijorat. Faţa pătrăţoasă a şerifului avea un luciu cenuşiu, ca o bucată de peşte mort. Părul de culoarea nisipului îi atârna, moale, pe frunte. Pe tâmpla dreaptă îi pulsa o venă.

Ochii i se deschiseră pe neaşteptate, cât cepele. Se întâmplă atât de brusc, încât Tad tresări.

Hazen îşi dezlipi buzele şi murmură un singur cuvânt:

— *Chauncy!*

33

În jurul orei prânzului, şeriful decise că nu mai putea suporta să urmărească eforturile lui Lefty Weeks de a se înţelege cu câinii. Weeks era genul de om care-l călca într-adevăr pe nervi pe Hazen: mărunţel, cu gene albe, urechi mari, gât lung şi subţire, linguşitor, plângându-se tot timpul şi neîncetând niciodată să vorbească, chiar şi atunci când audienţa sa se reducea la doi câini buni de nimic. Sub plopii negri, aerul era fierbinte şi stătut, şi Hazen simţea sudoarea ţâşnindu-i de pe frunte, de pe ceafă, din subsuori şi de pe spate, prelingându-se şi scurgându-se de-a lungul fiecărei cute a pielii, chiar şi printre fese. Probabil că erau peste patruzeci de grade. Nu putea să fumeze din cauza afurisiţilor de câini, dar arşiţa era atât de cumplită, încât nici măcar nu avea chef. *Asta* chiar spunea ceva.

Încă o dată cei doi câini chelălăiră şi se târâră în cerc, cu cozile pleoştite, lipite de fund. Hazen se uită la Tad, care se uită la câini. Weeks ţipa la ei cu voce stridentă, înjurând şi smucind zadarnic de lese.

Hazen se apropie şi lovi scurt cu piciorul în şoldul unuia din câini.

— Găsiţi-l pe nemernicul ăla! zbieră el. Daţi-i drumul! Mişcaţi-vă!

Animalul scheună şi se ghemui mai strâns.

— Dacă nu vă *supăraţi,* domnule şerif... începu Weeks, cu urechile roşii translucide şi strălucind în atmosfera încinsă.

Hazen se răsuci spre el.

— Weeks, e a treia oară când aduci câini aici şi de fiecare

dată se-ntâmplă acelaşi lucru.

— Dacă îi luaţi în şuturi nu ajungeţi la nimic.

Hazen se strădui să-şi ţină nervii sub control, regretând deja că dăduse cu piciorul în câine. Tipii din poliţia statală se uitau acum la el, cu feţele lipsite de expresie, dar gândindu-se, fără îndoială, că nu era decât un şerif bădăran de ţară. Înghiţi dureros în sec şi îşi temperă glasul.

— Uite care-i treaba, Lefty. Aici nu-i de glumă. Pune câinii ăştia pe o urmă sau fac plângere oficială la Dodge.

Weeks se îmbufnă.

— Ştiu că au prins un miros, ştiu sigur. Dar nu vor să-l urmărească.

Hazen se simţi din nou clocotind de furie.

— Weeks, mi-ai promis că îmi aduci, în sfârşit, *câini* adevăraţi, şi uită-te la ei, se târâie cu burta pe pământ ca nişte pudeli în faţa unui buldog.

Şeriful făcu un pas către câini. De data asta, unul din ei mârâi.

— Nu, spuse Weeks, preventiv.

— Nu se teme de mine, căţeaua, cu toate că ar trebui. Mai bine dă-i să miroasă din nou, naiba s-o ia!

Weeks luă punga de plastic mirositoare – provenită de pe locul celei de a doua crime – şi o deschise cu mâinile înmănuşate. Căţeaua se trase înapoi, scheunând.

— Haide, fetiţo. Haide, încercă Weeks s-o ia cu binişorul.

Animalul se foi încoace şi încolo, aproape târându-se.

Weeks se lăsă pe vine. Imitaţia jalnică de barbişon îi tresălta sub bărbie în timp ce ţinea punga desfăcută, cu un gest îmbietor.

— Haide, fetiţo. Miroase! Du-te!

Îi îndesă punga sub nas.

Tremurând din tot trupul, căţeaua ghemuită udă nisipul uscat cu un jet de urină.

— Oh, Dumnezeule! făcu Hazen.

Îşi încrucişă braţele şi se uită în susul pârâului.

Se foiau încoace şi încolo de trei ore, trăgând după ei câinii refractari. Hazen zărea echipele poliţiei statale umblând prin lanul de dincolo de apă. Mai departe, în aval, cei de la SOC erau în patru labe, răscolind nisipul din preajma albiei în strădania de a descoperi ceva, *orice.* Două avioane de recunoaştere zumzăiau deasupra, zburând în zigzag, încoace şi încolo, încolo şi încoace. De ce nu puteau găsi cadavrul? Ucigaşul fugise cu el? Poliţia blocase şoselele în jur, dar criminalul ar fi putut scăpa în timpul nopţii. Noaptea poţi străbate distanţe mari în Kansas.

Îşi ridică privirea şi îl văzu pe Smit Ludwig apropiindu-se, cu un carneţel în mână.

— Domnule şerif, te superi dacă...

— Smitty, accesul în zonă e interzis. Hazen era sătul până peste cap.

— N-am văzut niciun fel de bandă delimitatoare şi...

— Pleacă, Ludwig. Imediat.

Ziaristul nu era dispus să cedeze.

— Am dreptul să mă aflu aici.

Hazen se întoarse spre Tad.

— Escortează-l pe domnul Ludwig până la şosea.

— Nu poţi face asta...!

Şeriful îi întoarse spatele, ignorându-i rugămintea stăruitoare.

— Haide, domnule Ludwig, auzi vocea lui Tad.

Cei doi dispărură printre copaci. Protestele ziaristului se pierdură treptat în aerul înăbuşitor.

Staţia radio pârâi. Şeriful o ridică.

— Hazen.

— Chauncy lipseşte de la hotel de ieri.

Era Hal Brenning, ofiţerul lui de legătură din poliţia statală, aflat la Deeper.

— Nu s-a întors azi-noapte. Patul e neatins.

— Dumnezeule, altceva?

— N-a spus nimănui cu ce se ocupă sau unde pleacă. Nimeni nu-i cunoaşte itinerariul.

— L-am verificat noi, răspunse Hazen. Se pare c-a avut probleme cu maşina, şi-a lăsat Saturnul la benzinăria Exxon a lui Ernie. A insistat să i-l repare în aceeaşi zi, deşi Ernie i-a spus că e nevoie de două zile. Ultima dată a fost văzut în restaurantul lui Maisie, cinând la o oră târzie. Totuşi, nu s-a mai întors după maşină. Se pare că s-a dus în lanul de porumb, că mai făcea nişte cercetări în ceasul al doisprezecelea, culegând şi etichetând ştiuleţi.

— Culegea porumb?

— Ştiu, ştiu. E o nebunie, când un criminal în libertate umblă prin zonă. Dar Chauncy era un tip secretos. Probabil că nu voia să-l spioneze nimeni şi să-i pună întrebări stânjenitoare. Hazen clătină din cap, amintindu-şi cât de tare se supărase Chauncy în timpul discuţiei cu Pendergast despre polenizarea încrucişată.

— Ei. Oricum, mă uit prin hârtiile lui împreună cu câţiva dintre băieţii şerifului Larssen. Se pare că avea de gând să facă un soi de anunţ astăzi, la amiază.

— Da. Proiectul culturii experimentale, în care Medicine Creek n-avea sorţi de izbândă. Altceva?

— Un decan de la KSU vine încoace, împreună cu şeful securităţii din universitate. Ar trebui s-ajungă într-o

jumătate de oră.

Hazen gemu.

— Plus, colac peste pupăză, se apropie o furtună de nisip. Meteorologii au emis un avertisment pentru districtul Cry şi pentru câmpiile din estul statului Colorado.

— Când?

— Frontul de atac ar putea ajunge chiar în seara asta. Cică s-ar putea transforma într-o tornadă.

— Minunat.

Şeriful închise staţia radio, o puse în toc şi se uită în sus. Un lucru era sigur: norii de furtună, mai întunecaţi decât de obicei, se îngrămădeau către vest, de parcă undeva, la orizont, ar fi fost în plină desfăşurare un război nuclear. Orice locuitor al Kansasului care avea cât de puţină minte ştia ce însemnau asemenea nori. Ceea ce se apropia era mai mult decât o furtună de nisip. În cel mai bun caz, pârâul avea să se reverse, spălând toată valea. Câmpia avea să fie îmbibată de apă, dacă nu chiar inundată. Probabil că avea să vină grindină. Şi toate indiciile aveau să dispară. Nu aveau cum să mai facă rost de altceva, până la... până la următoarea crimă. Şi, dacă era într-adevăr vorba de tornadă.

Întreaga investigaţie urma în fie întreruptă, pentru că toată lumea se va retrage la adăpost. Ce harababura dracului!

— Weeks, dacă niciun câine nu e în stare să găsească nimic, atunci ia-i naibii de-aici! îi târăşti în sus şi-n jos fără să faci altceva decât să distrugi urmele, şi nimeni n-o să mai descopere nimic. E ruşinos.

— Nu e vina mea.

Hazen o porni, furios, în josul pârâului. Până în locul unde

maşina lui şi încă vreo duzină de alte vehicule, purtând sau nu însemnele poliţiei, sclipeau înşirate de-a lungul şoselei, avea de mers zece minute. Tuşi, scuipă, respiră zgomotos pe nas. Aerul ciudat de neclintit din jur nu era, cu siguranţă, nimic altceva decât acalmia premergătoare furtunii.

Pe pietrişul acostamentului îl zări pe Art Ridder coborând din maşina lăsată în ralanti, ridicându-se în picioare şi făcându-i cu mâna.

— Şerifule!

Hazen se apropie.

— Te-am căutat prin toate hârtoapele, spuse Ridder, mai roşu la faţă decât de obicei.

— Art, am o zi proastă.

— Îmi dau seama.

Hazen respiră adânc. Art Ridder o fi fost el cel mai tare din oraş, dar lui îi ajungea mizeria de care avusese deja parte.

— Tocmai am primit un telefon de la un oarecare Dean Fish, de la Şcoala Populară de Agricultură a KSU. E în drum către noi, însoţit de cineva.

— Am auzit.

Ridder păru surprins.

— Ai auzit? Ei, am să-ţi spun ceva pe care pariez că *nu-l* ştii. Ascultă, n-o să-ţi vină să crezi.

Hazen aşteptă.

— Chauncy avea de gând să anunţe azi că Medicine Creek a fost ales ca locaţie a culturii experimentale.

Tocmai când îşi închipuia că mai cald de atât nu putea să-i fie, şeriful se simţi străbătut de un val de fierbinţeală.

— Medicine Creek? *Nu* Deeper?

— A fost de la-nceput hotărât să ne-aleagă pe noi.

Hazen nu putu decât să se holbeze, prostit de căldură şi de surpriză.

— Nu pot să cred.

— Probabil că detesta oraşul, dar asta nu schimba cu nimic faptul că e locul ideal pentru experimentul lor. Ridder îşi şterse fruntea unsuroasă şi îşi îndesă batista murdară înapoi, în buzunarul de la piept. Hazen, oraşul nostru e pe moarte. Casa mea nu mai valorează decât şaizeci la sută din preţul ei de acum douăzeci de ani. Mai devreme sau mai târziu, fabrica de prelucrare a cărnii de curcan o să rămână cu un singur schimb de lucru, dacă nu cumva o să fie chiar închisă. Ştii ce-ar fi însemnat cultura asta pentru noi? Inginerie genetică, Hazen. O parcelă n-ar fi fost decât începutul. Ar fi apărut din ce în ce mai multe, am fi avut un centru de coordonare computerizat, un hotel pentru profesorii veniţi în vizită şi o facultate, poate chiar şi o staţie meteo. S-ar fi construit, s-ar fi vândut proprietăţi imobiliare, am fi avut cu toţii mai multe oportunităţi de afaceri, s-ar fi găsit de lucru pentru copiii noştri. Glasul i se înălţă în aerul încremenit. Cultura aia ne-ar fi *salvat oraşul.*

— Să nu vindem pielea ursului din pădure, Art, spuse Hazen cu voce inexpresivă, încă uluit.

— Eşti un prost dacă nu-ţi dai seama! Crezi c-o să mai fim aleşi acum? După ce omului lor i s-au scos maţele în centrul oraşului nostru? Ai?

Şeriful îşi simţi umerii apăsaţi de o oboseală imensă. Se urni din loc, dând să treacă pe lângă Ridder.

— N-am timp de asta, Art. Am de căutat un cadavru.

Dar Ridder îi ţinu calea.

— Ascultă, Hazen. Am chibzuit. Îşi coborî vocea. Te-ai interesat ce-i cu tipul ăsta, cu Pendergast? Gândeşte-te

puţin. Îşi face apariţia în oraş suspect de repede după primul omor. N-avem nicio dovadă că e de la FBI, în afară de cuvântul lui. De unde ştii că nu e *el* implicat? Că nu *el* e psihopatul? Apare la locul fiecărei crime, îşi vâră nasul ăla de albinos peste tot...

Dar Hazen nu-l mai auzea. Vocea lui Ridder părea să se fi îndepărtat dintr-odată.

Lui Hazen îi venise o idee.

Ridder avea dreptate. Deeper avea să capete acum plantaţia experimentală, în lipsa concurenţei. Altminteri, ea ar fi aparţinut, pe drept, lui Medicine Creek. Chauncy fusese ucis în ajunul zilei anunţului – exact în ajun. Şi acum experimentul avea să se facă în Deeper.

Experimentul avea să se facă în Deeper...

Totul se lega, dintr-odată.

Ignoră vocea monotonă a lui Ridder, străduindu-se să se concentreze asupra propriilor gânduri. Prima crimă, a cărei victimă fusese Sheila Swegg, se petrecuse cu trei zile înainte de venirea lui Chauncy. Ucigaşul lovise din nou la o zi după sosirea lui. În ambele cazuri, lăsase o mulţime de indicii şi de rahaturi bizare, săgeţi, şi urme de picioare desculţe, şi câte şi mai câte, ca şi cum ar fi avut de gând să valorifice legenda războinicilor-fantomă şi Blestemul Celor Patruzeci şi Cinci. Dar strategia nu produsese rezultatul scontat. Chauncy nu dăduse cine ştie ce atenţie crimelor, şi încă şi mai puţin îi păsa de legende şi de blesteme. Nici măcar nu citea ziarele. Era un savant, privea lucrurile pe termen lung. Stafiile şi crimele puteau să-i sperie pe locuitorii din Medicine Creek, dar nu făceau nicio impresie asupra lui Chauncy.

Şi apoi, cu o noapte înainte ca profesorul să anunţe că

plantaţia experimentală va fi amplasată în Medicine Creek, fusese omorât el însuşi.

Ce ar fi putut fi mai limpede? Criminalul nu era un ucigaş în serie. Şi nici nu era vorba despre un localnic, aşa cum credea Pendergast. Era cineva care avea foarte mult de pierdut dacă experimentul se făcea în Medicine Creek. Cineva din Deeper. Art avea dreptate: acolo erau în joc o grămadă de bani sau poate chiar viitorul oraşului – al *oricăruia* din oraşe. Şi Deeper se afla în suferinţă. La naiba, în ultimii treizeci de ani, populaţia lor scăzuse cu cincizeci la sută, mai mult decât în Medicine Creek. Oraşul lor era mai mare, puteau să cadă mai rău şi nici măcar nu aveau o fabrică de prelucrare a cărnii de curcan.

Era vorba despre a ucide sau a fi ucis. *Deeper.*

— Mă urmăreşti? zbiera Ridder.

Hazen îl privi.

— Art, spuse el pe neaşteptate. Am de rezolvat o problemă importantă.

— N-ai ascultat niciun cuvânt din tot ce-am spus, afurisitule!

Şeriful îi puse o mână pe umăr.

— O să rezolv crimele astea şi poate-o să recâştig şi plantaţia experimentală pentru Medicine Creek. Aşteaptă şi-ai să vezi.

— Şi cum naiba ai de gând să faci *asta?*

Dar Hazen se îndrepta deja către maşina lui. Ridder îl urmă, aşteptând un răspuns. Şeriful se opri cu mâna pe mânerul portierei.

— Şi mai e ceva. Ai dreptate în privinţa agentului FBI. El e cauza întregii probleme.

— Vrei să spui că el e criminalul?

Hazen deschise portiera.

— Art, nu fi idiot. Nu e criminal. Dar el e cel care-a dat totul peste cap. El e cel care a venit aici cu gura mare, insistând că avem de-a face cu un ucigaş în serie. Insistând că e vorba de un localnic. El a dus ancheta pe o pistă greşită, de la bun început. M-a zăpăcit într-un asemenea hal încât n-am mai fost în stare să gândesc logic. M-a făcut să-mi pun propriile instincte sub semnul întrebării.

— Despre ce tot vorbeşti?

— Nu-mi vine să cred că n-am priceput mai devreme.

— Ce să pricepi?

Hazen rânji şi strânse umărul celuilalt cu afecţiune.

— Art, lasă-mă să mă ocup eu de asta. Ai încredere în mine.

Se răsuci pe călcâie şi se urcă în automobil, apoi îşi scoase staţia radio. Pendergast îşi făcuse apariţia fără maşină şi fără şofer, fără niciun ajutor, şi nu luase legătura cu biroul local din Dodge. Ticălosul lucra pe cont propriu. Era momentul să termine cu povestea asta, odată pentru totdeauna.

Deschise staţia cu o apăsare pe buton şi începu să vorbească.

— Harry? Aici şeriful Hazen, din Medicine Creek. Uite ce e, am o problemă importantă. În legătură cu crimele. Cunoşti pe cineva de la biroul FBI din Dodge care mi-ar putea face o favoare? Da, aş avea nevoie de un mahăr.

Ascultă o clipă, dădu din cap.

— Mulţumesc mult, Harry.

Ridder se aplecă pe fereastră în timp ce şeriful îşi agăţa staţia la loc.

— Hazen, sper că ştii ce faci, ce mama dracului! E în joc

viitorul oraşului Medicine Creek.

Şeriful zâmbi larg.

— Art, fie să ţi se-ndeplinească toate visele.

Porni motorul şi îşi îndreptă maşina masivă spre est, către Dodge.

34

Neconsolat, Smit Ludwig stătea la barul din localul lui Maisie. Separeul lui obişnuit era ocupat de un grup zgomotos de reporteri de la Associated Press, sau poate erau de la *National Enquirer* sau de la *Weekly World News.* Aproape că nu mai avea nicio importanţă. Restaurantul era plin de oameni de presă şi de oameni din oraş, care păreau să graviteze în jurul acestui loc unde puteau să stea la taclale, să fie încurajaţi, să-şi împărtăşească noutăţile şi să facă speculaţii. Fiecare nouă crimă atrăgea mai mulţi ziarişti şi, de fiecare dată, aceştia rămâneau ceva mai mult timp la faţa locului. Dar reporterii nu erau singurele persoane care năpădiseră birtul de obicei atât de liniştit. Era şi doamna Bender Lang, cu cârdul ei de foste frumuseţi vopsite şi gălăgioase; era şi Ernie, mecanicul, stând cu amicii lui la o altă masă; era şi Swede Cahill, care închisese Wagon Wheel în ziua aceea; era şi contingentul de la Gro-Bain, muncitorii, la o masă, conducerea, la alta. Localul era plin ochi, iar zgomotul semăna cu hărmălaia dintr-un club newyorkez. Singurul care părea să lipsească era Art Ridder.

Încotro să se-ndrepte ca să afle restul poveştii? se întreba Ludwig. Dăduse de gustul îndeletnicirii de reporter autentic – era adevărat că nu gustase decât o firimitură, dar descoperise oricum că îi plăcea. Istorisise despre Blestemul Celor Patruzeci şi Cinci, despre fantomele care-i masacraseră, menţionase în articolele sale toate bârfele care circulau prin oraş. Scalparea lui Gasparilla cu un soi de cuţit primitiv, după săgeţile lăsate lângă cadavrul lui

Swegg, pusese într-adevăr în funcţiune fabrica de zvonuri la întreaga capacitate. Scrisese despre crime şi despre tărăboiul din biserică, iar articolul despre dispariţia lui Chauncy era ca şi încheiat. Dar voia să facă un pas înainte. Îi trebuia ceva nou, pentru a doua zi.

Un adevărat reporter n-ar fi stat într-un local, sorbindu-şi cafeaua. Un adevărat reporter ar fi fost pe teren, vorbind cu poliţiştii şi obţinând informaţii preţioase. Hazen, huliganul ăla: trebuia să existe o posibilitate de a-l reclama cumva. Cum trebuia să procedezi când poliţia nu voia să coopereze, când erai ameninţat cu arestarea numai pentru că îţi făceai meseria?

Ludwig dăduse peste un subiect autentic pentru prima oară în viaţa lui. Era autentic şi era important. El îl tratase primul şi se afla într-o postură favorabilă pentru a-l duce până la capăt. O, Doamne, cel puţin *fusese în stare* s-ajungă până aici! La şaizeci şi doi de ani, ar fi fost frumos să se pensioneze după un succes răsunător. Nepoţii săi ar fi putut să răsfoiască numerele îngălbenite din *Courier,* întorcând paginile ca pe nişte coli preţioase de pergament, şi să spună: „V-aduceţi aminte de crimele alea din 2003? Bunicul a scris despre ele. Doamne, ce reporter mai era!”

Micul şi plăcutul său vis cu ochii deschişi se spulberă când un bărbat se cocoţă pe scaunul de alături. Ludwig se răsuci şi văzu că îi întindea mâna, în semn de salut. Un chip tânăr, proaspăt şi înflăcărat. Avea barba nerasă, un muc de ţigară între buze, părul ciufulit, cravata strâmbă, dar, în ciuda pozei ostentative, semăna tot cu un puştan care o face pe reporterul.

Smit îi luă mâna.

— Joe Rickey, *Boston Globe.*

— Salut.

Smit îi scutură mâna, oarecum surprins. *Boston Globe?* Puştiul se afla la foarte mare distanţă de casă.

— Smit Ludwig, aşa e? *Cry County Courier?*

Ludwig încuviinţă dând din cap.

— E cumplit de cald, aşa-i?

— În alte dăţi a fost şi mai şi.

— Da? Ei bine, eu n-am mai trăit aşa ceva. Bărbatul smulse un şerveţel de hârtie din suport şi îşi tamponă tâmplele. Sunt aici de două zile şi nu reuşesc să prind şpilul poveştii. Ştii, i-am promis editorului meu ceva deosebit; o mică istorie tipic americană. Aşa se cheamă rubrica mea: „Istorii americane". Oamenilor din Boston le place să citească despre tot ce se petrece în restul ţării. De exemplu, despre crimele astea de aici, bărbatul fiert, uns cu unt şi cu zahăr. Se înfioră de încântare.

Ludwig se uită la puştan. Îi aducea aminte, într-un mod oarecum straniu, de el însuşi, cu patruzeci de ani în urmă. *Boston Globe?* Probabil că băiatul avea talent. Părea trecut prin şcoala de jurnalism, inteligent şi pasionat, dar lipsit de deprinderile reporterului care a luat într-adevăr contact cu viaţa.

— Oricum, şeriful ăla bădăran al vostru şi tipii din poliţia statală nu vor să-mi vândă niciun pont. Dar dumneata eşti de-al locului, ştii toate dedesubturile. Am dreptate?

— Sigur.

Ludwig n-avea de gând să-i spună puştiului că era şi el în aceeaşi situaţie.

— Dacă mă-ntorc cu mâinile goale o să dau de belea, după cât a plătit *Globe* ca să mă trimită-ncoace.

— A fost ideea ta? întrebă Ludwig.

— Da. Şi m-am chinuit o grămadă să-i conving.

Ludwig îl compătimea. Aşa ar fi putut ajunge el însuşi, dacă ar fi ales bursa la Universitatea Columbia în locul slujbei de muncitor necalificat la redacţia Conerului, pe vremea când era mai mult decât un ziar ţinut de un singur om. O hotărâre dezastruoasă, dar pe care, în mod curios, n-o regretase niciodată. Mai ales acum, când citea disperarea, ambiţia, teama şi speranţa din ochii tânărului.

Acesta se aplecă spre el, coborându-şi vocea.

— Mă gândeam: nu ai vreo informaţie pe care ai fi dispus să mi-o împărtăşeşti? Jur că aştept s-o publici dumneata mai întâi.

— Păi... Ludwig se întrerupse o clipă. Drept să-ţi spun, domnule Rickey...

— Joe.

— Ei bine, Joe, în momentul de faţă, nici eu n-am, de fapt, nicio informaţie nouă.

— Dar poţi afla ceva, cu siguranţă.

Ludwig se uită la puşti. Într-un fel, chiar semăna cu el, aşa cum fusese cu patruzeci de ani în urmă.

— Pot să-ncerc, zise.

— Trebuie să trimit reportajul până diseară, la ora unsprezece.

Ludwig se uită la ceas. Trei şi jumătate.

În clipa aceea, uşa se deschise brusc şi Corrie Swanson dădu buzna în restaurant, azvârlindu-şi părul violet pe spate cu o zvâcnire a capului, cu toate lănţişoarele şi celelalte zorzoane prinse pe piele în plină mişcare.

— Două cafe-frappe mari, la pachet, ceru Corrie, una simplă şi una cu porţie dublă de frişcă şi zahăr.

Ludwig se uită la ea, la mâna din şold, la cotul scos în

afară, la mărunţişul aruncat cu nerăbdare pe tejghea, la modul în care ignora pe toată lumea. Lucra pentru Pendergast, era asistenta lui bună la toate. Şi iat-o acum aici, comandând două cafele la pachet.

Unde se ducea cu cafelele?

Dar, în timp ce îşi punea întrebarea, Ludwig ghici răspunsul. Pendergast avea să-l salveze încă o dată.

Maisie aduse cafelele. Corrie plăti şi plecă.

Ludwig îi zâmbi în grabă lui Rickey şi se ridică în picioare.

— O să văd ce pot face.

Dădu să-şi scoată banii, dar tânărul îl opri.

— Fac cinste cu cafeaua.

Ludwig dădu din cap şi o porni spre uşă, pe urmele fetei. În timp ce se îndepărta, auzi vocea lui Rickey:

— O să fiu aici, domnule Ludwig. Şi mulţumesc. Mii de mulţumiri.

35

„Toate clădirile FBIului arată la fel”, îşi spuse Hazen, uitându-se chiorâş la faţada albă, ca de marmură, şi la ferestrele cu geamuri fumurii, coapte sub soarele amiezii: era urâtă, ca o privată de cărămidă, îşi aranjă cămaşa, îşi îndreptă cravata, strivi mucul de ţigară pe asfalt, îşi potrivi pălăria. Apoi trecu pragul uşilor duble, întâmpinat de o rafală de aer rece care, la vreme de iarnă, ar fi stârnit un vacarm de proteste.

Se opri la recepţie, semnă, primi indicaţii, îşi prinse de rever o legitimaţie provizorie şi străbătu podeaua acoperită cu linoleum strălucitor, îndreptându-se către lift. „Etajul unu, a doua la dreapta, a treia uşă pe stânga...” Repetă instrucţiunile în gând.

Uşa liftului se deschise într-un hol lung, împodobit cu comunicate guvernamentale şi cu liste dactilografiate de directive ezoterice. În timp ce îl străbătea, Hazen observă că toate uşile erau deschise şi că în fiecare birou stăteau bărbaţi şi femei în cămăşi albe. Dumnezeule mare, în tot Kansasul nu se săvârşeau atâtea infracţiuni cât să dea de lucru tuturor funcţionarilor ăstora. Ce naiba făceau toată ziua?

Şeriful merse de-a lungul holurilor până ce localiză, în sfârşit, o uşă deschisă pe care scria „PAULSON. L. AGENT SPECIAL”. Înăuntru, o femeie cu ochelari eleganţi apăsa tastele unui computer cu precizie de robot. Îşi ridică ochii, apoi îi făcu semn să intre în birou.

Acesta arăta tot atât de steril ca restul clădirii, dar, cel

puţin pe perete se vedea o fotografie a ocupantului său, călare pe un cal, iar pe masa lui de lucru era o alta, înfăţişându-i soţia şi copiii. Bărbatul îşi îndepărtă scaunul de birou, se ridică în picioare şi îi întinse mâna.

— Jim Paulson.

Şeriful i-o înşfăcă şi fu cât pe ce să se aleagă cu o mână strivită. Paulson îi arătă un scaun, se aşeză din nou pe al său, picior peste picior, şi se lăsă pe spătar.

— Domnule şerif, cu ce vă pot ajuta? întrebă el. Orice prieten al lui Harry Mecullen e prietenul meu.

Fără discuţii inutile, fără niciun fel de pălăvrăgeli. Iată-l pe domnul Direct-la-ţintă, tuns scurt, cuviincios, purtând un costum decent, ochi albaştri, chiar şi zâmbet cu gropiţe. Probabil că avea şi o sculă cât o prăjină. Visul oricărei soţii.

Hazen ştia cum să-şi joace cărţile. El era şeriful unui orăşel de provincie care se străduia doar să-şi facă datoria.

— Păi, domnule Paulson, aţi fost foarte amabil că m-aţi primit...

— Jim, te rog.

Hazen zâmbi cu un zâmbet umil.

— Jim, probabil că nu cunoşti oraşul Medicine Creek. Se află pe drumul către Deeper.

— Am auzit de el, de când cu crimele recente.

— Atunci ştii probabil că suntem un orăşel de provincie, care păstrează valorile tradiţionale americane. Suntem o comunitate strâns unită şi avem încredere unii în alţii. În calitate de şerif, eu sunt întruchiparea acestei încrederi. Sunt convins că ştii şi tu mai bine decât mine. Nu e vorba doar de respectarea legii. E vorba de *încredere.*

Paulson dădu din cap, plin de înţelegere.

— Şi deodată apar aceste crime.

— Da. Tragic.

— Şi, pentru că suntem un oraş mic, apreciem orice ajutor.

Paulson zâmbi, cu gropiţe.

— Domnule şerif, te-aş ajuta cu plăcere în acest caz, dar avem nevoie de dovada unei călătorii aeriene interstatale sau a existenţei vreunei activităţi teroriste interstatale – ştii foarte bine când anume se poate implica FBI-ul. În afara cazului în care există informaţii necunoscute mie, am mâinile legate.

„Perfect”, îşi spuse Hazen. Mimă surpriza.

— Oh, Jim, păi tocmai asta e. Noi primim ajutor din partea FBIului. Încă de la început. Nu ştiai?

Zâmbetul lui Jim Paulson îngheţă. În clipa următoare, se foi pe scaun.

— Exact. Bineînţeles. Acum, că mi-ai amintit...

— De fapt de aceea am venit. Acest agent special Pendergast, de la FBI. Se ocupă de caz încă din prima zi. Ştii despre el, nu?

Paulson se foi din nou, oarecum stânjenit.

— Trebuie să-ţi spun că activitatea acestui agent nu-mi este pe deplin cunoscută.

— Nu? zice că aparţine de biroul din Orleans. Am crezut c-a luat legătura cu voi. Nu aşa se obişnuieşte?

Se întrerupse. Paulson păstra tăcerea.

— Jim, îmi pare rău. Eu am *presupus...* îşi lăsă vocea să se stingă.

Paulson ridică receptorul.

— Darlene? Caută-mi informaţii despre agentul special Pendergast, biroul din New Orleans. Exact, Pendergast. Închise.

— Oricum, motivul pentru care mă aflu aici, cu tot respectul cuvenit, este că vreau să-i cer FBIului să-l retragă din acest caz.

Paulson îl privi pieziş.

— Chiar aşa?

Un val de roşeaţă se furişa încet în susul gâtului său bărbierit cu grijă.

— Ţi-am spus că Medicine Creek apreciază orice ajutor. Şi bineînţeles că aşa se întâmplă de obicei. Acum, eu ştiu că nu sunt decât şeriful unui orăşel din Kansas, dar am primit ajutor din partea unităţii judiciare din Dodge, şi a poliţiei statale, şi... ăă, ca să fiu sincer, agentul special Pendergast a fost... Vocea i se stinse, ca şi cum ar fi ezitat să critice un agent în prezenţa altuia.

— Cum a fost?

— Doar ceva cam stângaci. Şi lipsit de respect faţă de metodele locale de păstrare a ordinii.

— Înţeleg.

Paulson părea din ce în ce mai agasat, cu fiecare minut.

Hazen se sprijini de birou şi îşi coborî vocea până la un ton confidenţial.

— Jim, ca să-ţi spun tot adevărul, tipul umblă de colo până colo în costume scumpe, cu pantofi englezeşti fabricaţi manual, şi recită versuri.

Paulson dădu din cap.

— Am înţeles.

Telefonul zumzăi şi el ridică prompt receptorul.

— Darlene? Excelent. Adu-le aici.

Secretara intră o clipă mai târziu, ţinând în mână o listă lungă, scoasă la imprimantă. I-o întinse lui Jim, care îi răspunse atingându-i uşor mâna.

„Visul oricărei secretare”, îşi revizui Hazen ipoteza, cu ochii la fotografia de pe birou, care îl înfăţişa pe Paulson alături de soţie şi copii. O soţie drăgălaşă. Era bine să ai două asemenea femei.

Paulson studia atent lista. Dintre buze îi scăpă un fluierat uşor.

— Un tip tare, Pendergast ăsta. Prenumele: Al... Al... Dumnezeule, nici măcar nu pot să-l pronunţ. Concursul naţional FBI de tragere la ţintă cu pistolul, primul loc, în 2002; medalie de bronz în 2001 pentru evidenţiere în serviciu; Vulturul de Aur pentru bravură, în 2000 şi 1999; medalie pentru evidenţiere în serviciu în 1998; un alt Vultur de Aur în 1997; patru Inimi Purpurii pentru rănile căpătate la datorie. Şi lista continuă. A rezolvat o mulţime de cazuri la New York – aşa se pare – şi mai sunt o serie mai devreme, misiuni secrete şi distincţii secrete pe deasupra. Militare, după cum s-ar părea. Cine naiba e tipul acesta?

— Asta mă întrebam şi eu, zise Hazen.

Jim Paulson era acum furios de-a binelea.

— Şi cine dracu’ se crede, vine în Kansas ca un soi de megastar? Cazul ăsta nici măcar nu e de domeniul FBIului.

Hazen stătea neclintit, fără să scoată nicio vorbă.

Paulson dădu cu lista scoasă la imprimantă de podea.

— Nimeni din biroul ăsta nu l-a autorizat. N-a avut nici măcar politeţea de a trece pe aici ca să-şi prezinte împuternicirea. Săltă receptorul. Darlene, fă-mi legătura cu Talmage, din Kansas City.

— Da, domnule Paulson.

Telefonul sună o clipă mai târziu. Paulson răspunse. Aruncă o privire spre Hazen.

— Domnule şerif, eşti amabil să aştepţi în biroul

secretarei?

Hazen îşi petrecu timpul uitându-se cu mai multă atenţie la domnişoara Ochi-de-Pisică; ochelarii ei prosteşti ascundeau o feţişoară nostimă, sub care se afla un trup frumos, plin de energie. Nu avu prea mult de aşteptat. Paulson ieşi din biroul lui peste cinci minute. Îşi regăsise calmul, zâmbea. Gropiţele reapăruseră.

— Domnule Hazen? zise el. Lasă-i secretarei mele numărul tău de fax.

— S-a făcut.

— Peste o zi sau două o să primeşti un ordin de interdicţie, pe care vei fi rugat să i-l înmânezi agentului special Pendergast. Nimeni din biroul din New Orleans nu ştie ce urmăreşte. Toţi cei de la New York spun c-ar trebui să fie în concediu. Bineînţeles că aici are statut de ofiţer de pace, dar atât. Nu pare să fi încălcat nicio lege, dar comportamentul său e extrem de neregulamentar şi, în vremurile astea, trebuie să fim cât mai scrupuloşi.

Hazen se strădui să-şi păstreze expresia serioasă, îngrijorată, cu toate că abia se putea abţine să chiuie de bucurie.

— Tipul ăsta are nişte prieteni sus-puşi în Birou, dar se pare că are şi nişte duşmani de acelaşi calibru. Aşa că mulţumeşte-te să aştepţi ordinul, nu spune nimic şi înmânează-i-l cu toată politeţea când soseşte. Asta-i tot. Pentru orice problemă, uite cartea mea de vizită.

Şeriful puse cartea de vizită în buzunar.

— Am înţeles.

Paulson dădu din cap.

— Îţi mulţumesc că mi-ai atras atenţia asupra acestui haz, domnule şerif.

— N-ai pentru ce.

O altă străfulgerare a gropiţelor, o scurtă privire şi un semn din ochi către domnişoara Ochi-de-Pisică, după care şeful Biroului local se retrase. „O zi, două”, îşi spuse Hazen, uitându-se la ceas. Abia aştepta. Era ora trei. Iar el avea de făcut un drum la Deeper.

36

Corrie conducea Gremlinul pe drumul desfundat cu viteza melcului, folosindu-se de o singură mână şi ţinând cele două pahare cu cafe-frappe în echilibru în poală, pentru a le împiedica să se verse. Cea mai mare parte a gheţii se topise deja, iar coapsele îi erau umede şi amorţite. Maşina tresăltă peste un făgaş mai adânc, iar ea se crispă: în ultima vreme, toba îi atârna sub saşiu, aproape desprinsă, şi nu voia s-o piardă în vreuna dintre brazdele acelea nenorocite.

În faţa ei, culmile joase ale Gorganelor se zăreau pe fundalul copacilor din jur, iar lumina soarelui de după-amiază transforma iarba din vârfurile lor în halouri de aur. Corrie se apropie cu maşina cât de mult putu, apoi parcă şi coborî încet, cu mare grijă, de pe scaunul şoferului. Urcă panta, către copaci, cu cafelele în mână. Spre nord se adunau nori ameninţători, de culoarea bronzului, care acoperiseră deja o treime din cer – ca nişte munţi falnici în văzduh, mărginiţi la poale de dungi întunecate. Aerul era neclintit, încremenit cu desăvârşire. Dar asta n-avea să mai dureze mult.

Pătrunse între arborii rari, împrăştiaţi, şi îşi continuă drumul către Gorgane. Pendergast era acolo, cu silueta lui întunecată şi subţire, privind în jur, întors pe jumătate cu spatele către ea. „A privi” nu era tocmai cuvântul potrivit, realiză Corrie: mai degrabă se uita fix. Încordat. Aproape ca şi cum ar fi încercat să memoreze fiecare amănunt al peisajului.

— Soseşte cafeaua! strigă ea, un pic cam prea veselă.

Pendergast avea uneori ceva care-i dădea fiori.

Agentul FBI se întoarse încet, concentrându-şi privirea asupra ei şi schiţând un zâmbet slab.

— Ah, domnişoară Swanson! Ce frumos din partea ta! Din păcate, eu nu beau decât ceai. Niciodată cafea.

— Oh! Îmi pare rău.

Pentru o clipă, Corrie se simţi dezamăgită că nu reuşise să-i facă o plăcere, aşa cum sperase. Dar îşi alungă gândul. Acum putea să bea ea ambele cafele. Uitându-se în jur, observă că pe pământ erau împrăştiate hărţi topografice şi tot felul de diagrame, fixate cu pietre. Sub o altă piatră era un jurnal vechi, cu paginile uzate de vreme, acoperite cu un scris mărunt, copilăresc.

— Foarte drăguţ din partea ta că te-ai gândit la mine, domnişoară Swanson. Aproape c-am terminat aici.

— Ce faci?

— Îmi însuşesc *genius iod.* Şi mă pregătesc.

— Pentru ce?

— O să vezi.

Corrie se aşeză pe un bolovan şi sorbi din cafea. Era tare, rece şi dulce ca o îngheţată: exact aşa cum îi plăcea ei. Se uită la Pendergast, care umbla de colo-colo, oprindu-se minute întregi ca să privească fix în direcţii care păreau alese la întâmplare. Din când în când, îşi scotea carneţelul şi nota câte ceva. Alteori se întorcea lângă una dintre hărţi – unele dintre ele păreau foarte vechi, cel puţin din secolul al nouăsprezecelea – şi făcea un semn sau trăgea o linie. La un moment dat, Corrie încercă să-i pună o întrebare, dar el ridică mâna, cerându-i să păstreze tăcerea.

După patruzeci şi cinci de minute, soarele începu să se

scufunde într-o trombă de nori urâţi deasupra orizontului vestic. Ea se uita la Pendergast, derutată, ca de obicei, dar cu un soi de admiraţie perversă pe care, de fapt, nu o înţelegea. Îşi dădea seama că dorea să-l ajute; să-l impresioneze cu calităţile ei; să-i câştige respectul şi încrederea. În ultimii ani, niciun profesor, niciun prieten şi, cu siguranţă, nici mama ei nu o făcuseră vreodată să se simtă folositoare, apreciată, indispensabilă. Aşa se simţea acum, alături de el. Se întrebă din ce motive îşi alesese Pendergast o astfel de meserie, de ce investiga crime oribile, de ce se punea pe el însuşi în pericol.

Se întrebă dacă nu cumva nu se îndrăgostise puţin de el.

Dar nu, ar fi fost imposibil: nu se putea îndrăgosti de cineva cu degete atât de lungi şi de spectrale, cu pielea palidă ca a unui cadavru, cu părul de un blond straniu, aproape alb, şi cu ochi albaştri-argintii care păreau să se uite întotdeauna cu prea multă intensitate la orice, inclusiv la ea. Şi era atât de *bătrân,* avea cel puţin patruzeci de ani. Uf!

În cele din urmă, Pendergast termină. Se apropie de ea agale, strecurându-şi carneţelul în buzunarul hainei.

— Cred că sunt gata.

— Şi eu aş fi, dacă aş şti ce urmează.

Pendergast îngenunche pe pământ, printre hărţi şi celelalte documente, adunându-le cu grijă laolaltă.

— Ai auzit vreodată despre palatul amintirilor?

— Nu.

— E un exerciţiu mental, un soi de antrenament al memoriei, care datează cel puţin din vremea poetului antic grec Simonides. A fost rafinat de Matteo Ricci, la sfârşitul secolului al cincisprezecelea, când i-a învăţat această

tehnică pe nişte cărturari chinezi. Eu practic o formă similară de concentrare mentală, inventată de mine însumi, care combină palatul amintirilor cu elemente de Chongg Ran[60] o formă străveche de meditaţie bhutaneză. O numesc tehnica traversării memoriei.

— N-am înţeles nimic.

— Uite o explicaţie mai simplă: după cercetări susţinute, urmate de o concentrare intensă, încerc să recreez, în minte, un anumit loc aşa cum arăta el într-un anumit moment din trecut.

— Din trecut? Adică e ca o călătorie în timp?

— Bineînţeles că, de fapt, nu *călătoresc* în timp. Încerc în schimb să reconstruiesc, în *minte,* un loc bine delimitat în timp şi spaţiu; să mă transport pe mine însumi în acel loc; şi să fac apoi observaţii care altminteri nu ar putea fi făcute. Îmi oferă o perspectivă imposibil de obţinut prin orice altă metodă. Umple nişte goluri, completează nişte date lipsă a căror lipsă nu ar fi nici măcar *sesizată* altfel. Iar informaţiile cruciale se află, de obicei, în aceste goluri. Pendergast îşi scoase haina. Procedeul e deosebit de relevant în acest caz, în care nu am făcut absolut niciun progres apelând la metodele obişnuite, inclusiv la oficiile amabilei doamne Tealander.

Îşi împături haina cu grijă şi o aşeză de-a latul teancului în care adunase hărţile, diagramele şi jurnalul. Corrie fu uimită să descopere că avea un pistol mare, agăţat sub unul din braţe.

— Ai de gând s-o faci acum? întrebă ea cu un amestec de curiozitate şi nelinişte.

Pendergast se întinse pe pământ, ca un cadavru,

60 Inventată de autori (n. Red.)

nemişcat.

— Da.

Îşi îndoi braţele pe piept.

— Dar... dar eu ce am de făcut?

— Tu eşti aici ca să mă păzeşti. Dacă auzi sau vezi ceva neobişnuit, trezeşte-mă. O zdruncinătură serioasă ar trebui să m-aducă înapoi.

— Dar...

— Auzi păsărelele? Şi ţârâitul cosaşilor? Dacă *se opresc,* trebuie de asemenea să mă trezeşti.

— Bine.

— Şi, în sfârşit, mă trezeşti dacă nu revin într-o oră. Astea sunt singurele împrejurări în care pot să fiu trezit. Nu mă trezeşti în niciun alt caz. Ai înţeles?

— E destul de simplu.

Pendergast îşi încrucişă braţele pe piept. Dacă ar fi stat întinsă astfel, Corrie nu s-ar fi putut gândi la nimic altceva decât la pământul tare şi la miriştea de sub ea. Însă el părea să devină absolut *imobil.*

— Şi în ce moment ai de gând să te-ntorci?

— În seara zilei de 14 august 1865.

— Seara masacrului?

— Exact.

— Dar de ce? Ce are-a face asta cu crimele în serie?

— Există o legătură, asta e tot ce ştiu până acum. *Care* e această legătură, asta vreau să descopăr. Dacă în prezent nu există nicio cheie a misterului crimelor, atunci ea trebuie să existe în trecut. Şi acolo am de gând să merg.

— Dar, de fapt, nu pleci nicăieri, nu-i aşa?

— Te asigur, domnişoară Swanson, că această călătorie se va desfăşura exclusiv *în mintea* mea. Dar, chiar şi aşa, e

vorba despre o călătorie interioară către o *terra incognita,* lungă şi periculoasă, poate chiar mai periculoasă decât dacă ar fi făcută în realitate.

— Eu nu... Corrie renunţă. Orice întrebări ar fi fost de prisos.

— Eşti gata, domnişoară Swanson?

— Cred că da.

— În acest caz, de acum te rog să păstrezi o tăcere desăvârşită.

Corrie rămase în aşteptare. Pendergast era absolut nemişcat. Pe măsură ce minutele treceau, părea să fi încetat chiar şi să respire. Lumina după-amiezii se prelingea printre frunze ca întotdeauna, păsările şi cosaşii ciripeau, norii continuau să se adune în spatele copacilor. Totul era ca şi mai înainte – şi, totuşi, într-un fel ea însăşi părea că distinge şoapta slabă a unei după-amiezi târzii asemănătoare, când, cu o sută patruzeci de ani în urmă, treizeci de indieni cheyenne se iviseră în galop dintr-o trâmbă de praf, hotărâţi să transforme în faptă o răzbunare cumplită.

37

Şeriful intră în imensa parcare a magazinului universal din Deeper, traversă în viteză suprafaţa aproape pustie a asfaltului şi îşi strecură maşina într-unul dintre spaţiile de lângă biroul şerifului, marcate cu înscripţia „EXCLUSIV PENTRU POLIŢIE”. Îl cunoştea foarte bine pe Hank Larssen, şeriful din Deeper. Era un tip prin nimic ieşit din comun, cumsecade, deşi ceva cam încet la minte. Hazen simţi o tresărire de invidie când trecu prin anticamera liniştită, cu computere zumzăind şi cu secretare drăguţe. Doamne Dumnezeule, în Medicina Creek nu-şi puteau permite nici măcar să schimbe instalaţiile de aer condiţionat din maşinile poliţie! De unde aveau bani oamenii ăştia?

Era aproape ora cinci, dar toată lumea era încă ocupată să pună proptele imperiului decăzut al lui Lavender. Pe Hazen îl cunoşteau toţi, aşa că nimeni nu-l opri în timp ce străbătea clădirea, îndreptându-se către biroul lui Larssen. Uşa era închisă. Şeriful bătu, apoi intră fără să mai aştepte vreun răspuns.

Larssen stătea pe scaunul lui pivotant din lemn, ascultându-i pe doi tipi la costum, care vorbeau în acelaşi timp. Se întrerupseră la intrarea lui Hazen.

— Ce sincronizare desăvârşită, Dent, spuse Larssen, cu un zâmbet grăbit. Domnii sunt Seymour Fisk, decan la KSU, şi Chester Raskovich, şeful securităţii campusului. Iar dânsul este şeriful Dent Hazen din Medicine Creek.

Hazen se aşeză, examinându-i sumar pe cei doi. Fisk era tipul clasic al academicianului, chel, cu bărbie dublă, cu

ochelarii pentru citit legănându-i-se agăţaţi de gât. Şi Chester Raskovich era un reprezentat tipic: solid, la costum maro, transpirat din belşug, cu ochii apropiaţi şi o strângere de mână încă mai zdrobitoare decât a agentului Paulson. Arhetipul omului care jinduia după statutul de poliţist.

— Nu e nevoie să-ţi spun de ce-au venit aici, continuă Larssen.

— Nu.

Lui Hazen îi plăcea de Hank şi îi părea rău pentru ce avea de gând să facă. Nu se gândise la nimic altceva pe drum decât la propria teorie, şi era chiar şi el uimit de cât de bine se potriveau toate.

— Tocmai discutam despre consecinţele evenimentelor pentru Medicine Creek şi Deeper. Mă refer la cultura experimentală.

Hazen dădu din cap. El nu se grăbea. Sincronizarea era, într-adevăr, perfectă: mare noroc că tipii de la KSU se aflau acolo, să audă ce avea de spus.

Fisk se aplecă înainte, continuând discuţia începută înainte de sosirea lui Hazen.

— Domnule şerif, adevărul este că acest omor tragic schimbă totul. Nu văd cum am putea continua să preferăm Medicine Creek ca locaţie a culturii experimentale. Deeper rămâne unica variantă. Iar ceea ce trebuie să obţin de la dumneata este asigurarea că efectele negative ale evenimentelor nu se vor propaga până aici. Insist că publicitatea este intolerabilă. Intolerabilă. Scopul amplasării culturii experimentale în acest colţ, hm, liniştit al statului, este tocmai evitarea acelei atmosfere de circ şi de publicitate excesivă generată de cei care suferă de o teamă iraţională faţă de aşa-numita inginerie genetică.

Şeriful Larssen dădu din cap cu o privire înţeleaptă şi o faţă extrem de serioasă.

— Medicine Creek se află la o distanţă de peste treizeci de kilometri, iar crimele s-au petrecut exclusiv pe teritoriul acestui oraş. Autorităţile sunt de părere – şeriful Hazen, aici de faţă, o poate confirma – că ucigaşul este unul dintre localnici. Vă pot asigura, cu tărie, că Deeper nu va fi afectat. Din 1911 încoace, aici nu s-a mai săvârşit nicio crimă.

Hazen păstră tăcerea.

— Perfect, spuse Fisk, dând atât de tare din cap încât fălcile i se cutremurară. Domnul Raskovich este aici pentru a da o mână de ajutor poliţiei – se uită înspre Hazen – în identificarea psihopatului care a comis această crimă îngrozitoare, şi, de asemenea, pentru a ajuta la descoperirea cadavrului, despre care am înţeles că nu a fost încă găsit.

— E adevărat.

— Va colabora, de asemenea, cu dumneata, domnule Larssen, pentru a se asigura că publicitatea şi climatul de siguranţă din Deeper se menţin în limite corespunzătoare. Bineînţeles că orice anunţ referitor la amplasamentul culturii experimentale a fost amânat până la stabilizarea situaţiei, dar, între noi, aici, vă pot spune că este vorba de Deeper. Aveţi vreo întrebare?

Tăcere.

— Domnule Hazen, ai ceva noutăţi în privinţa anchetei?

Exact asta aşteptase Hazen.

— Da, zise, cu voce blajină. De fapt, aş avea.

Se aplecară cu toţii către el. Hazen se lăsă pe spătarul scaunului, savurând efectul spuselor sale.

— După toate aparenţele, zise el într-un târziu, Chauncy a coborât până la pârâu şi a cules câteva ultime mostre de ştiuleţi, pe care le-a sortat şi le-a etichetat. Se pare că a aşteptat ca porumbul să fie cât mai copt sau ceva de genul ăsta.

Ceilalţi trei dădură din cap, încuviinţând.

— Cealaltă noutate este că ucigaşul nu e un localnic. Adică nu e din Medicine Creek. Hazen făcu afirmaţia pe un ton cât mai nepăsător cu putinţă.

Ceilalţi ciuliră urechile.

— Se pare, de asemenea, că omorurile nu sunt opera unui criminal în serie psihopat. Dar au fost săvârşite cu *intenţia* de a crea această impresie. Scalparea, picioarele desculţe, aluzia la o legătură cu războinicii-fantomă şi cu Blestemul Celor Patruzeci şi Cinci – totul nu e decât mistificare. Nu: criminalul a avut un motiv vechi precum dealurile – banii.

Acum le captase *cu adevărat* atenţia.

— Cum e posibil? întrebă Fisk.

— Criminalul a lovit mai întâi cu trei zile înainte de sosirea domnului profesor Chauncy. Apoi a atacat din nou în ziua de după venirea sa. Coincidenţă?

Hazen lăsă cuvântul să plutească o clipă în aer.

— Ce vrei să spui? Larssen începea să se îngrijoreze.

— Primele două crime nu au avut efectul scontat. De aceea a trebuit să fie ucis Chauncy.

— Nu înţeleg, spuse Larssen. Despre ce efect scontat vorbeşti?

— Despre a-l convinge pe Chauncy că Medicine Creek nu era locul potrivit pentru amplasarea culturii experimentale.

Hazen aruncase bomba. Se lăsă o tăcere uluită.

El continuă:

— Primele două omoruri au fost o încercare de a-l convinge pe Chauncy să renunţe la Medicine Creek şi să amplaseze cultura experimentală în Deeper. Dar n-a mers. Aşa că ucigaşul n-a avut de ales, a trebuit să-l ucidă pe Chauncy însuşi. Exact în ajunul zilei anunţului.

— Stai puţin... dădu să spună Larssen.

— Lăsă-l să termine, zise Fisk, sprijinindu-şi coatele învelite în tweed de tweedul care îi acoperea genunchii.

— Aceste aşa-zise crime în serie n-au fost nimic altceva decât un mod de a face ca Medicine Creek să pară un loc nepotrivit pentru un proiect atât de complex – un mod de a face ca parcela experimentală să fie atribuită oraşului Deeper. Mutilările şi toată aiureala cu indienii au avut rolul de a agita spiritele în Medicine Creek, de a face pe toată lumea să vorbească despre blestem, de a ne pune în postura unei adunături de ţărănoi superstiţioşi. Hazen se întoarse spre Hank. Dacă aş fi în locul tău, mi-aş pune următoarea întrebare: cine anume avea cel mai mult de pierdut dacă experimentul se făcea în Medicine Creek?

— Stai aşa, făcu şeriful din Deeper, ridicându-se de pe scaun. Sper că nu vrei să spui că ucigaşul e din Deeper.

— Exact asta vreau să spun.

— N-ai nici cea mai mică dovadă! Totul nu e decât o teorie. O *teorie!* Unde e dovada?

Hazen rămase în aşteptare. Era mai bine să-l lase pe Hank să scoată puţin foc pe nări.

— E ridicol! Nu există nimeni în oraş care să omoare cu bestialitate trei oameni pentru un nenorocit de lan de porumb.

— E vorba de mult mai mult decât un „nenorocit de lan

de porumb”, zise Hazen cu răceală, după cum sunt sigur că ţi-o poate confirma domnul profesor Fisk.

Acesta dădu din cap.

— Proiectul e important. Poate aduce mulţi bani, pentru oraş şi pentru KSU. Buswell Agricon e una dintre cele mai mari companii agricole din lume. Aici sunt la mijloc brevete de invenţii, redevenţe, laboratoare, subvenţii şi tot restul. Aşa că, Hank, te-ntreb din nou: *Cine anume, din Deeper, avea cel mai mult de pierdut?*

— N-am de gând să deschid o anchetă în baza unei teorii aiuristice.

Hazen zâmbi.

— Nici nu trebuie s-o faci, Hank. *Eu* mă ocup de caz. Eu o să deschid ancheta. Tot ceea ce îţi cer este să cooperezi.

Larssen se uită la Fisk şi Raskovich.

— Aici, în Deeper, nu-i trimitem pe oamenii legii să caute potcoave de cai morţi.

Fisk îi întoarse privirea.

— Sincer vorbind, mie mi se pare că ceea ce spune domnul şerif Hazen are sens. I se adresă lui Raskovich. Ce părere ai, Chester?

Raskovich vorbi cu o voce cavernoasă.

— Aş zice că e o ipoteză care merită investigată.

Larssen se uită de la unul la celălalt.

— O s-o investigăm, desigur, dar mă îndoiesc sincer că ucigaşul se va dovedi a fi în Deeper. E prematur...

Hazen îl întrerupse cu diplomaţie:

— Domnule profesor, cu tot respectul, cred că ar trebui să vă amânaţi hotărârea în privinţa amplasării culturii experimentale. Dacă ucigaşul a încercat să vă influenţeze decizia... Făcu o pauză semnificativă.

— Vă înţeleg foarte bine.

— Dar hotărârea a fost luată deja, spuse Larssen.

— Nimic nu e bătut în cuie, ripostă Fisk. Dacă ucigaşul e din Deeper – şi trebuie să recunosc că teoria stă foarte frumos în picioare atunci, sincer vorbind, acesta e *ultimul* loc în care vom vrea să amplasăm cultura.

Larssen păstră tăcerea. Era suficient de deştept pentru a şti cel puţin când era cazul s-o facă. Se uită la Hazen cu o figură posomorâtă. Hazen îl compătimea. De fapt, nu era băiat rău, deşi stătea cam prost cu inteligenţa *şi* cu imaginaţia.

Hazen se ridică.

— Trebuie să mă întorc la Medicine Creek – mai am de găsit un cadavru – dar revin mâine, la prima oră, pentru a începe ancheta. Hank, sper că putem coopera prieteneşte.

— Sigur, Dent. Hank vorbea cu voce sugrumată.

Hazen se întoarse spre reprezentanţii KSU.

— Mă bucur că v-am cunoscut. O să vă ţin la curent.

— V-am fi recunoscători, domnule şerif.

Hazen scoase un pachet de ţigări din buzunar şi îşi opri privirea asupra lui Raskovich.

— Când ajungeţi la Medicine Creek, treceţi pe la biroul meu. O să vă obţin un statut temporar de ofiţer de pace. E echivalentul modern al unui ajutor de şerif. Vom avea nevoie de ajutorul dumneavoastră, domnule Raskovich.

Acesta dădu din cap de parcă i s-ar fi părut cel mai firesc lucru din lume, cu o expresie de supremă placiditate pe chip, dar Hazen ştia că tocmai îl dăduse gata pe Chester Raskovich, paznic-şef la KSU.

38

Disciplina numită Chongg Ran, inventată de un adept al lui Confucius, Ton Wei[61] din dinastia Tang[62], a ajuns din China în Bhutan, unde a fost rafinată, în decursul unei jumătăţi de mileniu, în mănăstirea Tenzin Torgangka[63], una dintre cele mai izolate din lume. Este o formă de concentrare care îmbină vidul deplin cu hiperpercepţia, o fuziune a studiului intelectual riguros cu senzaţiile neadulterate.

Prima provocare a Chongg Ran constă în a vizualiza albul şi negrul *simultan* – dar nu sub formă de gri. Numai unu la sută dintre adepţi reuşesc să treacă de această etapă. Îi aşteaptă exerciţii mentale mult mai dificile. Unele presupun partide imaginare, simultane şi contradictorii de go sau de jocuri mai complexe recente, cum ar fi şahul şi bridge-ul. În alte cazuri, adepţii trebuie să înveţe să îmbine cunoştinţele şi ignoranţa, sunetele şi liniştea, eul şi anihilarea lui, viaţa şi moartea, universul şi quarcii.

Chongg Ran este practicarea antitezelor. Nu este un scop în sine, ci un mijloc de a atinge un scop. Oferă adepţilor darul unor puteri mentale inexplicabile. Este stadiul ultim de perfecţiune al minţii omeneşti.

Pendergast stătea întins pe pământ, continuând să fie extrem de conştient de realitatea înconjurătoare: mirosul de buruieni uscate, senzaţia de căldură umedă, cioturile de

61 Personaj fictiv (n. Red.)

62 Dinastie chinezească (618-907) care a marcat una dintre perioadele de vârf ale civilizaţiei vechi chineze. (n. Red.)

63 Mănăstire budistă inventată de autori (n. Red.)

plante şi pietricelele care îi înţepau spinarea. Izolă fiecare sunet individual, fiecare ciripit, foşnet, fâlfâit de aripă, suflare de vânt, până şi respiraţia uşoară a asistentei sale, aflată la câţiva metri distanţă. Cu pleoapele lăsate, trecu la vizualizarea peisajului din jur, exact aşa cum l-ar fi văzut sub ochii săi: *a vedea fără a privi.* Îl puse cap la cap, bucată cu bucată: copacii, cele trei gorgane, jocul de umbre şi lumini, lanurile de porumb întinse dedesubt, norii semeţi de furtună de deasupra, aerul, cerul, pământul forfotind de viaţă.

Peisajul fu curând complet. Iar acum, după ce separase fiecare componentă, le putea face să-i dispară pe rând din conştiinţă.

Începu cu mirosurile. Îndepărtă, unul câte unul, miresmele complicate ale plopilor negri, izurile de umezeală, de ozon produs de furtuna care se apropia, de iarbă şi de frunze, de praf. Pe urmă senzaţiile: le înlătură, rând pe rând, pe toate cele care îi puteau influenţa conştiinţa: prundişul de sub el, căldura, mersul furnicii care i se târa pe frunte.

Urmară sunetele. Trilurile insectelor dispărură primele, apoi foşnetul frunzelor, bocăniturile sporadice ale unei ciocănitori, fâlfâitul aripilor şi chemările păsărilor din copaci, mişcarea abia simţită a aerului, bubuitul îndepărtat al unui tunet.

Peisajul continua să existe, dar acum era un tablou al liniştii depline.

Pe urmă suprimă, din sine însuşi, însăşi senzaţia de corporalitate, sentimentul instinctiv că posedă un corp şi că îi cunoaşte localizarea în spaţiu şi timp.

Abia acum începea adevărata concentrare. Pendergast

îndepărtă, unul câte unul, toate componentele peisajului. Îl desfiinţă, în ordine inversă celei în care apăruse. Mai întâi dispăru drumul, apoi porumbul, apoi copacii, oraşul, iarba, stâncile, apoi însăşi lumina. Ceea ce rămăsese era un peisaj matematic pur: gol, nepopulat, întunecat ca noaptea, existând numai ca formă.

Aşteptă cinci minute, apoi zece, păstrând în minte acest fractal perfect, pregătindu-se. Pe urmă, încet, începu să refacă peisajul; dar nu avea să fie identic cu cel pe care tocmai îl dezintegrase.

Mai întâi reveni lumina. Pe urmă iarba undui pretutindeni, iarbă înaltă, umedă, neatinsă, împestriţată de ochiul-boului, de flori de câmp.

De albăstrele, de voinicică şi lupin. Apoi puse la loc munţii de nori arămii, aflorimentele stâncoase, pârâul umbrit care şerpuia prin Marea Preerie. După care prinseră să capete formă alte lucruri: o turmă de bizoni, în depărtare; adâncituri cu apă puţină, revărsându-şi strălucirea argintie în lumina după-amiezii târzii; şi, pretutindeni, o întindere nesfârşită de ierburi sălbatice, legănându-se de la un orizont la altul, ca o mare verde, cu valuri mărunte.

De dedesubt se înălţă o şuviţă de fum. Oamenii erau puncte negre mişcându-se încoace şi încolo, împrăştiaţi, vreo câteva zeci. Patruzeci de cai păşteau în lunca pârâului, cu boturile afundate în iarbă.

Încet, Pendergast îngădui reîntoarcerea sunetelor, apoi a mirosurilor; voci râzând şi înjurând; umiditatea fecundă; mirosul de fum şi de friptură de bizon; zornăit de pinteni. Şi zăngănitul vaselor de gătit din fontă.

Pendergast aşteptă, atent, cu toate simţurile în alertă.

Vocile deveniră mai clare.

— Calul ăla bălan al lui Didier iar şchiopătează, spuse un glas.

Trosnetul lemnelor în foc.

— Friptura e aproape gata.

— Puştiul ăla n-ar şti unde să se pişe dacă maică-sa nu i-ar ţine puţa.

Râsete. Bărbaţii stăteau în picioare, în jurul focului, cu farfurii de tablă stâlcită în mâini. Scena era încă vagă, tremurătoare, neconturată pe deplin.

— De-abia aştept s-ajungem la Dodge, să dau jos de pe mine praful ăsta blestemat.

— Foloseşte asta ca să-ţi cureţi gâtlejul, Jim.

Soarele după-amiezii târzii se refractă prin sticlă şi băutura clipoci. Se auzi un zdrăngănit, sunetul unui capac de fier. O rafală de vânt spulberă un ghemotoc de praf, lăsându-l apoi să cadă din nou. O bucată de lemn trosni în foc.

— Când ajungem la Dodge o să te prezint unei doamne care o să-ţi scuture praful din altă parte.

Mai multe râsete.

— Dă whisky-ul încoace, *amigo...*

— Ce-i chestia asta cu care ne hrăneşti, Hoss, căcăreze fierte de oaie?

— Cine nu munceşte nu haleşte, Crowe.

— Dă whisky-ul încoace, *amigo.*

Scena se cristaliză treptat. Bărbaţii stăteau în jurul focului, la baza unui gorgan. Purtau pălării murdare de cowboy, bandane uzate, cămăşi jerpelite şi pantaloni care păreau atât de ţepeni din pricina jegului şi a grăsimii, încât aproape trosneau la fiecare pas. Toţi aveau bărbi

nepieptănate.

Dealul era o insulă prăfoasă într-o mare de iarbă. Sub ea, câmpia se pierdea în zare, deschisă şi pustie. Tufele dese care acopereau atunci poalele gorganelor aruncau umbre lungi. Vântul se înteţea, unduind la întâmplare iarba în valuri neobosite. Mireasma proaspătă a florilor de câmp plutea în aer, amestecându-se cu izul dulceag al fumului de lemn de plop, cu mirosul de fasole fiartă şi de oameni nespălaţi. Bărbaţii îşi lăsaseră şeile pe latura adăpostită de vânt a unui gorgan, unde îşi întinseseră şi aşternuturile, folosind drept pernă căptuşeli din piele de oaie. Erau şi doi stâlpi smoliţi de cort, putreziţi în ultimul hal. Ceva mai încolo, pe panta ce cobora către vale, stătea una dintre santinele, vigilentă, cu puşca în mâini. O alta se afla în partea opusă.

Pe măsură ce vântul căpăta putere, în văzduh se ridicau tot mai multe trâmbe de praf.

— Friptura e gata.

Un bărbat cu faţa îngustă, ochii aşijderea şi o cicatrice pe bărbie, se ridică alene şi îşi scuturã picioarele, zornăind din pinteni. Harry Beaumont, şeful.

— Sink, ia-l pe Web şi duceţi-vă să schimbaţi santinelele. Mâncaţi mai târziu.

— Dar ultima dată...

— Încă o vorbă, Sink, şi pescuiesc în pârâu cu ouăle tale în loc de momeală.

Se auziră câteva râsete înăbuşite.

— Ţi-aduci aminte, la Două Furci, de Lo[64] ăla cu ouă imense? Porcii sălbatici s-au luptat al naibii pentru ele, ţii minte?

64 Lo era un nume generic depreciativ dat indienilor. (n. Red.)

Mai multe râsete.

— Trebuie să fi avut vreo boală.

— Toţi indienii sunt bolnavi.

— Nu ţi-ai făcut griji de asta când te-ai dat la muierile lor, Jim.

— Nu vreţi să vă ţineţi dracului gura cât îmi mănânc friptura?

Undeva, într-o margine, un bărbat începu să cânte cu voce plăcută, joasă:

Greu atârnam în şa, mi-atârnau picioarele-n scări,
În zăngănit de pinteni mânam cireada spre zări
Azi-noapte vegheam când şiruri de vite s-au rupt
Călare-am suit şi calu-am zorit pe cât am putut.
Dar vântul să sufle şi ploaia să cadă-au pornit
Şi noi am crezut, vai, că vitele toate-au fugit.

Cele două santinele se întoarseră şi îşi sprijiniră puştile de şei, apoi se apropiară, aducându-şi farfuriile şi scuturându-şi praful de pe cămăşi şi jambiere. Bucătarul le puse câte un polonic de fasole şi de carne fiartă, apoi se aşeză în praf, cu picioarele încrucişate.

— Lua-te-ar dracu', Hoss, fiertura asta e pe jumătate ţărână!

— Ajută la toate.

— Dă whisky-ul încoace, *amigo.*

O fâşie lată de prerie se ondulă în bătaia vântului. Vijelia înainta acum văzând cu ochii, culcând iarba şi dând la iveală tulpinile palide, un val verde-deschis. Ajunse la poalele gorganelor, spulberând ţărâna şi ridicând-o într-o perdea de vârtejuri. Soarele sprijinit pe linia orizontului păli

dintr-odată.

Apoi, după o încremenire, după o clipă suspendată, un tropot neaşteptat de copite.

— Ce dracu'?

— Caii, s-au speriat caii!

— Ăştia nu-s caii noştri.

— Cheyenne!

— Puştile, luaţi-vă puştile, luaţi-vă puştile!

Un haos stârnit din senin. Un nor de praf, înălţându-se tot mai sus, apoi despicându-se şi dând la iveală un cal alb, pătat de amprentele unor palme însângerate, urmat de un altul şi apoi de un altul. Un strigăt se ridică în văzduh. Torentul de cai se despărţi, înconjurându-i pe bărbaţii care se târau năuciţi, în praf: cai ce apăruseră, literalmente, de nicăieri.

— Aieeeeeeeeee...!

Un şuier brusc în aer. Săgeţile veneau din două direcţii, urmate de răpăitul unor zgomote surde. Ţipete, gemete, zăngănit de pinteni, bufniturile trupurilor căzute.

Praful se rostogolea peste ei, învăluindu-i într-o pâclă prin care se întrezăreau formele estompate ale bărbaţilor alergând, căzând, răsucindu-se în loc. Răsună o împuşcătură, apoi încă una, într-o dezorganizare totală. Un cal se prăbuşi, greu, la pământ. O siluetă neclară trase drept în capul indianului din şa, trimiţând în văzduh un norişor de materie întunecată.

Praful se ridica şi se prăvălea în cascade; vântul gemea şi bolborosea; răniţii urlau şi se înecau. Tropotul de copite se domoli, se stinse pentru o clipă, apoi reîncepu.

— Se întorc.

— Vin înapoi, se întorc, pregătiţi-vă, băieţi.

Siluetele fantomatice ale călăreţilor se iviră iarăşi, torentul lor se diviză pentru a doua oară.

— Aieeeee-hip-hip-hip-aieeeee!

Supravieţuitorii ripostară acum cu o rafală bine sincronizată, îngenunchind pe terenul expus din toate părţile şi ochind cu băgare de seamă. Văzduhul zbârnâi din nou de şuierul cumplit al morţii, de zgomotul surd a o sută de săgeţi izbind pământul şi oamenii, mai mulţi cai prăvălindu-se, frâie rupte şi pinteni zornăind, bărbaţi cu mâinile încleştate de haine, mai multe focuri de armă. Un bărbat desprins pe neaşteptate din pâclă, clătinându-se, bolborosind, străduindu-se să-şi smulgă săgeata din gură; un altul răsucindu-se nebuneşte, cu patru săgeţi înfipte în piept; pe urmă, brusc, încă trei îi ieşiră ca prin farmec din spate. Un cal, absolut nemişcat, cu capul atârnând, cu toate măruntaiele sub el, într-o movilă aburindă.

Încă o trecere a indienilor, stânga-mprejur, apoi încă una. Din caii morţi şi din oameni se scurgeau pârâiaşe de sânge. Aerul se impregnase de mirosul lui.

O a cincea trecere. Acum împuşcăturile fură sporadice, reduse iute la tăcere de şuierul săgeţilor. Bărbaţi gemând, văicărindu-se şi contorsionându-se se agitau nebuneşte printre forme neclintite. De data asta indienii îşi struniră caii, descălecară şi porniră nepăsători printre răniţi, cu cuţitele pregătite. Erau forme întunecate, aplecându-se asupra altor forme întunecate. Ţipete, implorări, lacrimi; sunetul umed al scalpurilor smulse; apoi linişte.

Un bărbat întins pe pământ, care făcuse pe mortul, fu ridicat în picioare. Rugăminţile sale răzbiră prin praf, se înălţară deasupra gemetelor: Harry Beaumont. Siluetele neguroase ale indienilor se îngrămădiră în jurul lui, tăcute

ca nişte spectre, fără nicio grabă. Implorările se înteţiră, stridente, de neînţeles. Cineva îl înhăţă cu putere, îi trase capul pe spate. Străfulgerarea unui cuţit de oţel pe fundalul perdelei de praf; un urlet. O bucată de carne aruncată deoparte. Indienii ciopleau capul bărbatului, cu mişcări scurte, precise, ca şi cum ar fi răzuit o bucată de lemn; urletele deveniră isterice, sugrumate. Mai multe bucăţi însângerate căzură. Un alt sunet umed, lipicios, a ceva smuls, prelungindu-se mai mult decât celelalte. Un alt urlet. Ultimele două mişcări, încă două bucăţi de carne căzute pe pământ. Un alt urlet, mai scurt.

Pe urmă, cu frânghii şi prăjini agăţate de şei, indienii îşi târâră caii morţi dincolo de perdeaua de praf, îşi stivuiră războinicii morţi pe târgi de lemn şi îi târâră şi pe ei. În mai puţin de un minut, dispăruseră cu desăvârşire în vârtejul prăfos din care se iviseră.

Un singur bărbat rămăsese, clătinându-se pe picioare prin praf şi urlând: Harry Beaumont. Căzu în genunchi în mijlocul gorganelor. Nu mai avea chip: nici urmă de nas, de buze, de urechi, de scalp. Doar un oval de carne jupuită, înroşită, acolo unde fuseseră cândva nişte trăsături.

Rotunjit.

Se legănă pe genunchi, capul îi căzu, cu sângele băltindu-i pe fălcile şi pe bărbia distruse şi picurând pe pământ. În ovalul însângerat se deschise o gaură neagră şi în văzduh se înălţă un ţipăt strident:

— Nemernişi bleştem aşeşt pământ bleştem aşeşt pământ bleştemat să fie-n veşi să plouă şu şânge pentru şângele meu şu maşe pentru maşele mele bleştemat să fie aşeşt pământ diavoleşc...

Se prăbuşi încet, bolborosind şi zvârcolindu-se în ţărâna

însângerată.

Vântul se domoli, praful se aşeză şi vizibilitatea reveni încet, dând la iveală numai cadavrele unor bărbaţi albi. Indienii morţi şi leşurile cailor dispăruseră. Nu rămăsese decât iarba nesfârşită, întinzându-se de la un capăt la altul al orizontului. Pe urmă, la o sută de metri în josul dealului, un om se ridică dintr-o cută a pământului mascată de tufişuri – un băiat, ascuns până atunci, care se clătină, îngrozit, înainte de a o rupe la fugă prin preria pustie, şi silueta lui măruntă se estompă pe fundalul portocaliu al zării, până când dispăru cu desăvârşire.

Iar apoi tăcere.

Corrie tresări când Pendergast deschise brusc ochii, argintii şi luminoşi în lumina crepusculului. Ora trecuse, şi ea era pe punctul de a-l trezi. Fusese cât pe ce să-l trezească puţin mai devreme, când cântecul păsărilor amuţise dintr-odată; dar reîncepuse după un minut sau două şi neliniştea ei se potolise. Se ridică în picioare, neştiind pe moment ce ar fi trebuit să spună. Sub copaci era acum întuneric, iar aerul umed şi cald al nopţii era plin de ţârâitul enervant al insectelor.

— Te simţi bine? întrebă ea în cele din urmă.

Pendergast se ridică scuturându-şi frunzele, praful şi iarba de pe haină şi de pe pantaloni. Era tras la faţă, părea aproape bolnav.

— Sunt bine, mulţumesc.

Avea vocea inexpresivă.

Corrie ezită. Îşi dorea cu disperare să afle ce văzuse sau ce descoperise el, dar realiză că se temea să întrebe.

Pendergast se uită la ceas.

— E opt.

Îşi adună în grabă documentele, celelalte hârtii şi notiţele, apoi o porni cu paşi mari pe cărarea care ducea spre maşină. Ea îl urmă, împleticindu-se în timp ce se străduia să ţină pasul. Când ajunse lângă portiera ei şi îi căută mânerul pe bâjbâite în lumina slabă a crepusculului, el stătea deja pe scaunul din dreapta, aşteptând.

— Domnişoară Swanson, du-mă, te rog, înapoi, la reşedinţa Kraus.

— Da, desigur.

Motorul dădu un rateu, apoi încă unul, hârâi şi se zdruncină în timp ce revenea la viaţă. Corrie aprinse farurile şi făcu cale-ntoarsă, târându-se prin hârtoape.

După câteva minute, nu se mai putu abţine.

— Ei? întrebă. Cum a mers?

Pendergast se întoarse spre ea, cu ochii strălucind ciudat în noapte.

— Am văzut imposibilul, fu singurul lui răspuns.

39

Lumina pălea şi înserarea se furişa în aer. Printre frunzele neclintite se întrezăreau, când şi când, bărbatul şi fata, nemişcaţi în spaţiul deschis dintre gorgane. Stătuseră de vorbă, cu vocile transformate de distanţă într-un murmur, dar acum domnea doar tăcerea. Bărbatul se întinsese pe pământ, iar fata stătea pe un bolovan, la vreo douăzeci de metri distanţă, ridicându-se din când în când ca să privească în jur. Înspre apus, lumina dispăruse, şi deasupra peisajului nu mai stăruia decât o strălucire palidă, lăsând cu repeziciune locul nopţii.

Lanurile de porumb, întunecate şi neclintite, se întindeau dincolo de copacii din crâng. Apăruse o stea. Din ascunzătoarea sa, privitorul se uită după o alta – şi o descoperi. Apoi o alta, şi încă una.

Ochii i se întoarseră spre silueta întinsă pe pământ. Ce Dumnezeu făcea Pendergast? Zăcea acolo, fără să scoată niciun sunet, ca un cadavru. Se scurseseră două ceasuri – două ceasuri irosite. Trecuse de mult de ora şapte. Iar pentru Joe Rickey, reporterul de la *Globe,* se apropia termenul-limită până la care îşi putea trimite articolul. Ca să nu mai vorbim de termenul pentru următoarea ediţie a *Courierului* însuşi. Era vorba de vreo tâmpenie parapsihologică? Vreo comunicare cu spiritele, în stil *New Age?* Poate că aici se ascundea, la urma urmelor, un subiect de articol, numai că nu era cel pe care îl căuta el. Însă era singurul disponibil, aşa că Smit Ludwig n-avea de gând să plece înainte de a vedea totul.

Se mută pe un picior amorţit pe altul şi căscă. Greierii îşi încetară pentru o clipă ţârâitul, apoi sunetul liniştitor şi familiar reîncepu. Întregul peisaj îi era familiar. Îşi petrecuse copilăria lângă gorgane, jucându-se cu fratele său de-a cowboy-ii şi indienii sau înotând în pârâu. De vreo două ori chiar îşi instalaseră acolo cortul. Povestea lui Harry Beaumont şi a Celor Patruzeci şi Cinci, precum şi faptul că Gorganele aveau o reputaţie sinistră nu făcuseră altceva decât să le incite spiritul de aventură. Îşi aducea aminte de o noapte de august în care îşi făcuseră tabăra acolo şi priviseră stelele căzătoare. Numărase o sută, apoi renunţase. Fratele lui plecase din Medicine Creek, iar acum era în Leisure, Arizona – un bunic pensionar. Acelea fuseseră alte vremuri. Mamele nu stăteau pe gânduri când era vorba să-şi lase copiii să alerge şi să se joace cât era ziua de lungă, fără să stea cu ochii pe ei. În ziua de azi era altceva. Hidoasa modernitate ajunsese, încetul cu încetul, şi în Medicine Creek. Iar acum crimele astea. Într-un fel, el se bucura că Sarah nu trăise să vadă aşa ceva. Chiar dacă găseau ucigaşul, oraşul n-avea să mai fie niciodată acelaşi.

Ludwig se uită din nou în lumina crepusculului. Pendergast continua să zacă pe pământ, pe deplin nemişcat. Până şi oamenii adormiţi îşi mai schimbau poziţia din când în când. Şi nimeni nu dormea aşa, în poziţie perfectă de drepţi, cu picioarele lipite, cu mâinile îndoite pe piept. Doamne Dumnezeule, nu-şi scosese pantofii! Era absolut bizar.

Ludwig înjură în sinea lui. Oare ar fi trebuit să ducă să-i întrebe ce se petrecea? Dar nu se putu convinge s-o facă. Aşteptase atâta, aşa că avea să mai aştepte, să vadă ce urma să se întâmple când...

Îl zări pe Pendergast ridicându-se brusc şi scuturându-se de praf. Ludwig se grăbi să se retragă în umbra cea mai deasă.

Se auzi un murmur de voci şi, fără să mai piardă vremea, cei doi se îndreptară spre maşina lor.

Ludwig înjură din nou, cu amărăciune. Făcuse o mare prostie urmărind-o pe Corrie: se amăgise singur, încercând să ajute un reporter ageamiu şi să găsească şi pentru sine o nouă perspectivă asupra evenimentelor. Acum perspectiva dispăruse, puştiul avea să dea de bucluc, iar ediţia de a doua zi a Conerului avea să fie-n pom.

Îi aşteptă să plece, din ce în ce mai cuprins de amărăciune. De ce atâta grabă? N-avea niciun articol de scris, acasă nu-l aştepta nimeni.

Ar fi fost tot una dacă rămânea acolo toată noaptea. Nimeni n-avea să simtă lipsa lui sau a ziarului...

Dar capacitatea lui Ludwig de a-şi plânge sigur de milă era limitată, şi el se ridică, la rândul lui, curând. Îşi ascunsese automobilul la oarecare distanţă în spatele maşinii lui Corrie, în josul drumului, în porumb, astfel încât ei să nu i-l observe la întoarcere. Între timp se întunecase cu totul şi vântul se înteţise – vântul şi praful erau semnele sigure ale apropierii unei furtuni. Deasupra capului său, frunzele începură să foşnească, apoi se zvârcoliră sub o rafală stârnită din senin. Era foarte întuneric. Luna se ascunsese dincolo de norii care alunecau grăbiţi.

Zări sclipirea unui fulger şi rămase în aşteptare, numărând. Zgomotul firav al unui tunet ajunse la el după aproape o jumătate de minut.

Furtuna era încă departe.

Curbându-şi umerii ca să se apere de vântul tot mai

puternic, se îndreptă spre locul unde stătuse întins Pendergast. Poate că acolo era ceva, vreun indiciu care să-i spună ce făcuse agentul FBI. Dar nu găsi nimic, nici măcar o urmă cât de firavă. Ludwig îşi scoase carneţelul ca să noteze câte ceva, dar se opri. Pe cine păcălea? Acolo nu era niciun subiect de articol.

Aerul păru să se umple brusc de foşnetul ierbii şi al frunzelor, de oftatul crengilor, de legănarea copacilor. Mirosul de umezeală şi de ozon ajunse până la el, amestecat cu parfumul florilor. Un alt bubuit îndepărtat de tunet.

Era mai bine să se grăbească să se-ntoarcă şi să-i dea puştiului vestea cea proastă.

Se întunecase atât de tare încât, pentru o scurtă clipă, Ludwig se întrebă dacă avea să poată urmări vechea potecă. Dar, copil fiind, coborâse pe ea de o mie de ori, iar amintirile din copilărie nu i se şterseseră niciodată. Coborî pe cărăruie, cu spatele încovoiat ca să se apere de vânt. Frunzele zburau pe lângă el şi o rămurică i se agăţă în păr. După săptămânile de arşiţă şi aer stătut, învolburarea vântului era aproape o plăcere.

Se opri, auzind, în dreapta lui, un alt sunet. Poate foşnetul paşilor unui animal.

Aşteaptă puţin, făcu un pas, apoi încă unul – după care auzi limpede frunzele uscate pârâind sub un picior.

Dar nu sub *al său.*

Rămase în expectativă, fără să audă nimic altceva decât foşnetul frunzelor şi vântul care se înteţea. După aproximativ un minut, se întoarse şi începu să meargă cu paşi iuţi.

Auzi imediat paşi, din nou, tot în dreapta.

Se opri.

— Cine-i acolo?

O suflare de vânt, şi plopii negri scârţâiră.

— Pendergast?

Îşi reluă mersul şi auzi, *simţi,* aproape imediat, că era urmărit. Îl străbătu un fior rece.

— Indiferent cine eşti, ştiu că eşti acolo! spuse, mişcându-se din ce în ce mai repede.

Încercase să vorbească tare şi cu furie, dar nu reuşea să-şi oprească tremurul glasului. Inima îi bătea cu putere.

Creatura necunoscută ţinea pasul.

Acolo, în beznă, vorbele citate de bătrânul Whit în biserică, la slujba de duminică, reveniră nepoftite în mintea lui Ludwig: „... diavolul umblă, răcnind ca un leu, căutând pe cine să înghită...”

Îşi simţi răsuflarea ieşindu-i din nări, sforăitoare, şi se luptă să ţină piept unui val de panică. Avea să iasă în curând dintre copaci, îşi spuse, avea să ajungă între cele două ziduri de porumb. De acolo nu mai erau decât două sute de metri până la drum şi doar încă o sută până la maşină. Pe drum, cel puţin, avea să fie în siguranţă.

Dar, Dumnezeule, paşii aceia oribili, greoi, scrâşnind...!

— Pleacă dracului de aici! strigă, peste umăr.

Nu voise să ţipe: strigătul izbucnise dintr-un cotlon al instinctului său lăuntric. Tot atât de instinctiv ca şi goana nebună în care se lansă. Era prea bătrân ca să alerge, mai ales din răsputeri, şi i se părea că inima avea să i se smulgă din piept. Dar, chiar dacă ar fi vrut, n-ar fi reuşit să-şi oprească picioarele.

„Aş putea intra în lan, să-mi pierd urma”, se gândi în timp ce se repezea afară din crâng. În faţa lui, marea

întunecată de porumb vâjâia şi zornăia, răscolită de vânt. Praful îi înţepa ochii. Un fulger licări scurt.

Muh!

Sunetul răguşit, ca un lătrat, alarmant de aproape, îl potopi cu valuri de spaimă: părea uman şi, în acelaşi timp, cu totul neomenesc.

— Pleacă de lângă mine! urlă, fugind acum şi mai repede, mai repede decât visase vreodată că ar fi fost în stare.

Muh, muh, muh, mormăi creatura, alergând alături.

O altă sclipire de fulger şi, în licărirea palidă, desluşi forma care îl urmărea prin porumb. O întrezări pentru foarte scurt timp, dar cu o claritate bestială. Pentru o clipă, aproape că se poticni, şocat. Era nebunesc, imposibil. Oh, Dumnezeule, faţa *aia, faţa aia...!*

Ludwig alerga. Şi, în tot acest timp, îl auzea pe celălalt ţinând pasul fără efort. *Muh. Muh. Muh. Muh. Muh.*

Şoseaua! Străfulgerarea unor faruri, o maşină care tocmai trecea...

Ludwig năvăli în mijlocul drumului urlând îngrozit, ca un spirit prevestitor de moarte, urlând şi alergând pe marcajul din mijloc, fluturându-şi mâinile către stopurile maşinii care se îndepărta. Bubuitul unui alt tunet îi înghiţi strigătele. Se opri, încovoindu-se, cu palmele pe genunchi, având senzaţia că i se sfâşiau plămânii. Epuizat pe de-a-ntregul, aşteptă, neputincios şi înfrânt, o lovitură bruscă, o lance incandescentă a durerii...

Dar nu se întâmplă nimic, şi, după o clipă, îşi îndreptă spatele şi se uită în jur.

Vântul zbuciuma porumbul de pe ambele laturi ale drumului, acoperind orice alt sunet, dar în lumina extrem

de palidă nu se zărea niciun monstru. Plecase. Poate îl speriase maşina. Îşi roti din nou privirile, mai îngrozit, gâfâind, tuşind şi străduindu-se să tragă aer în piept, uluit de propriul noroc.

Iar maşina lui se afla pe şosea, la două sute de metri distanţă.

Smit Ludwig o porni pe mijlocul drumului, pe jumătate împleticindu-se, alergând şi respirând întretăiat, cu greutate. Îşi lăsă inima în voia unor bătăi sălbatice. Acum nu mai avea decât o sută de metri. Cincizeci. Zece.

Cu un ultim icnet, intră, clătinându-se pe picioare, pe locul de refugiu lângă care îşi ascunsese automobilul. Inundat de un val de uşurare care fu cât pe ce să-i taie genunchii, zări strălucirea palidă a aripii maşinii, în mijlocul unui petic zdrenţuit de porumb crescut la întâmplare. Era în siguranţă, slavă lui Dumnezeu din ceruri, era în siguranţă! icnind şi suspinând, îşi încleştă mâna de mânerul portierei şi o deschise.

Din semicercul de porumb întunecat din jur, creatura se aruncă asupra lui cu un strigăt strident.

Muuuuuuu UUUUUHHHHHHHHHHH!

Ţipătul gâlgâit al lui Ludwig se pierdu în urletul vântului.

40

Din camerele pe care le ocupa la primul etaj al vechii reşedinţe Kraus, Pendergast privea orizontul dinspre est, străpuns, în lung, de roşul prăfos al zorilor. Fulgere şi tunete îndepărtate licăriseră şi huruiseră toată noaptea. Iar vântul continua să se înteţească, ondulând lanurile de porumb, răsucind şi zgâlţâind firma „Cavernele lui Kraus” pe stâlpul său ros de vreme. La opt sute de metri distanţă, rafalele vijeliei zguduiau copacii de pe malurile pârâului, iar ţărâna uscată a câmpului se ridica în perdele de praf, ale căror falduri se înălţau, ondulându-se, înainte de a dispărea în văzduhul murdar.

Îşi coborî privirea, luându-şi ochii de la fereastră. Pentru a suta oară, revăzu în minte episodul de „traversare a memoriei”, reconstituind pregătirile, descompunerea şi reconstruirea în minte a zonei Gorganelor şi a evenimentele din trecut pe care le urmaseră. Era pentru prima oară când o „traversare a memoriei” nu dădea rezultate. Cum nu avusese noroc investigând faptele recente din Medicine Creek, făcuse „traversarea” într-o încercare de a înţelege evenimentele trecutului: de a rezolva ghicitoarea Blestemului Celor Patruzeci şi Cinci, de a pricepe ce se întâmplase cu adevărat în acea zi a anului 1865. Dar cele petrecute confirmau legenda: indienii apăruseră într-adevăr de nicăieri, dispărând apoi în nicăieri.

Însă aşa ceva era imposibil. În afara cazului când sosise în sfârşit timpul să ia în considerare o ipoteză pe care o respinsese întotdeauna: posibilitatea ca acolo să fi acţionat

într-adevăr forţe supranaturale, forţe de care nu se temea, dar pe care nici nu le înţelegea.

Evenimentele luaseră, într-adevăr, o turnură absolut frustrantă.

Dinspre sud se auzi un bâzâit slab. Ridicând ochii, Pendergast văzu un avion redus la dimensiunile unui punct zburând deasupra porumbului, la mare înălţime. Crescu din ce în ce mai mult, traversându-i câmpul vizual şi dovedindu-se un Cessna pentru stropirea recoltelor. Când atinse linia opusă a orizontului, viră şi se întoarse – era în recunoaştere, continua să caute cadavrul lui Chauncy.

Dinspre geana de lumină a zorilor se auzi un al doilea bâzâit şi Pendergast văzu un al doilea avion sosit să inspecteze lanurile, zburând încoace şi încolo, în extremitatea opusă a peisajului.

De la parter se auzi zăngănitul unui ibric pus pe maşina de gătit. Câteva clipe mai târziu, în nări îi pătrunse aroma cafelei la filtru. Winifred Kraus pregătea şi ceaiul lui, procedând exact aşa cum o învăţase. Nu era simplu să obţii o ceaşcă de ceai chinezesc oolong Muntele Regelui cu gust satisfăcător, controlând cu precizie atât temperatura apei, cât şi pe cea a cănii, adăugând cantitatea corectă de frunze şi ştiind cât timp trebuiau opărite. Cea mai importantă era calitatea apei. Îi citise pasaje întregi din capitolul cinci al *Ch'a Ching (Cartea ceaiului),* de Lu Yu[65] sfânta scriptură a ceaiului, în care poetul aduce în discuţie meritele relative ale apei de munte, ale apei de râu şi ale apei de izvor, ca şi diversele stadii ale fierberii – iar Winifred păruse să asculte cu interes. Şi, spre surpriza lui, apa din Medicine Creek se dovedise a fi proaspătă, rece, pură şi de-a dreptul

65 Personalitate eminentă a istoriei culturii ceaiului în China (733-804). Este cunoscut drept Maestrul Ceaiului. (n. Red.)

delicioasă, cu un echilibru perfect între conţinutul de minerale şi de ioni. Ceaiul ieşea aproape fără cusur.

Pendergast se gândi la toate acestea în timp ce urmărea cele două avioane zburând înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Pe urmă unul începu, pe neaşteptate, să descrie cercuri.

Exact aşa cum făcuseră vulturii, cu doar câteva zile înainte.

Încă dus pe gânduri, Pendergast îşi scoase celularul din buzunarul hainei şi tastă un număr. Îi răspunse o voce îngroşată de somn.

— Domnişoară Swanson, te aştept aici în zece minute, te rog. Se pare că a fost găsit cadavrul doctorului Chauncy.

Închise telefonul cu un pocnet şi se întoarse cu spatele la fereastră. Avea exact timpul suficient pentru o cană cu ceai.

41

Corrie încercă să nu se uite, dar, într-un fel, a nu se uita părea mai cumplit decât a privi realitatea. Şi, totuşi, de fiecare dată când se uita, era tot mai rău.

Decorul era simplu: un luminiş croit în porumb, cadavrul şi accesoriile aranjate cu grijă. Pământul din jurul leşului fusese netezit şi bătătorit cu migală şi în ţărână fusese trasată o roată cu numeroase spiţe. Rafalele de vânt legănau zgomotos porumbul şi înălţau un strat de praf care îi înţepa ochii. Pe cerul de deasupra se adunau nori ameninţători.

Chauncy zăcea întins pe spate, în centrul roţii, dezbrăcat, cu mâinile împreunate pe piept, cu picioarele poziţionate cu grijă. Ochii îi erau larg deschişi, sticloşi, îndreptaţi către cer în unghiuri deconcertant de diferite. Pielea avea culoarea bananelor putrede. O incizie în zigzag se întindea din capul pieptului până la baza pântecului, iar stomacul bombat dezgustător fusese cusut grosolan, cu o sfoară groasă. Părea că ceva fusese îndesat înăuntru.

Ce rost avea roata aceea uriaşă? Corrie se holba la cadavru, nereuşind să-şi dezlipească ochii de el. Şi oare nu era decât imaginaţia ei sau ceva *se mişca* într-adevăr în pântecul cusut, făcând ca pielea să se umfle şi să se lase uşor? În interior era ceva viu.

Şeriful ajunsese acolo primul şi era aplecat asupra cadavrului alături de medicul legist, care sosise cu elicopterul. Era ceva ciudat la mijloc: la sosirea lor, şeriful îi zâmbise lui Corrie şi îl salutase pe Pendergast din toată

inima. Părea, dintr-odată, mult mai sigur pe sine. Ea îl privi pieziş, urmărindu-l în timp ce discuta confidenţial cu medicul legist şi cu membrii echipei SOC, care pieptănau ţărâna în căutarea unor indicii. Existau obişnuitele urme de picioare desculţe, dar, când i se atrase atenţia asupra lor, şeriful se mulţumi să râdă pe înfundate, cu un aer atotştiutor. Un tip de la SOC era ghemuit deasupra uneia dintre urme, confecţionând o formă de plastic pentru un mulaj.

Pe de altă parte, Pendergast părea să fie aproape absent. De când îl luase în maşină, abia dacă scosese un cuvânt, iar acum se uita în gol, către Gorgane, ca şi cum gândurile i-ar fi fost departe. În timp ce ea îl privea insistent, păru să se dezmeticească, în sfârşit. Făcu un pas către cadavru.

— Poftim, poftim, spuse şeriful, cu voce binevoitoare. Uită-te, agent special Pendergast, dacă eşti interesat. Şi tu, Corrie.

Pendergast se apropie, iar Corrie îşi târşâi picioarele în spatele lui.

— Medicul legist o să-l deschidă.

— V-aş sfătui să aşteptaţi până ajunge în laborator.

— Aiurea!

Fotograful făcu câteva poze, cu bliţul străfulgerând orbitor în lumina palidă a dimineţii, apoi se retrase.

— Dă-i drumul, i se adresă Hazen medicului legist.

Acesta scoase o foarfecă şi tăie capătul de jos a sforii. *Hârşti!* Pântecul se umflă şi sfoara începu să se desfacă din cauza presiunii.

— Dacă nu sunteţi atenţi, îi avertiză Pendergast, o parte dintre dovezi s-ar putea, hm, *s-o ia la goană.*

— Ce-i în interior e irelevant, ripostă vesel şeriful.

— Eu aş spune că e de cea mai mare importanţă.

— Eşti liber să spui ce vrei, făcu şeriful, iar buna sa dispoziţie adăugă comentariului mai multă insolenţă. Taie celălalt capăt.

Hârşti!

Întregul pântec se deschise cu un plescăit şi o adunătură de lucruri se rostogoli afară, împrăştiindu-se. În aer se înălţă o duhoare scârboasă. Corrie icni şi se trase înapoi, apăsându-şi palma pe gură. Avu nevoie de o clipă ca să-şi dea seama ce anume alunecase, aburind, în ţărână: un amestec haotic de frunze, rămurele, melci, salamandre, broaşte, şoareci, pietre. Şi, printre toate acele stârvuri, un cerc slinos, care părea să fie o zgardă de câine. Un şarpe rănit, dar încă viu, se descolăci din grămadă şi undui, târându-se cu greutate, în iarbă.

— Porcul de *câine,* spuse Hazen, retrăgându-se, cu faţa desfigurată de dezgust.

— Domnule şerif?

— Ce e?

— Uitaţi coada.

Pendergast arăta către ceva care ieşea cu un capăt din harababură.

— Coada? Despre ce vorbeşti?

— Coada tăiată a câinelui.

— Ah, coada *aia. O* s-o punem în pungă şi o s-o analizăm.

Hazen îşi revenise repede şi Corrie îl surprinse făcându-i cu ochiul medicului legist.

— Şi zgarda câinelui.

— Da, zise Hazen.

— Aş vrea să subliniez, continuă Pendergast, că abdomenul pare să fi fost tăiat cu acelaşi instrument

grosolan folosit la amputările suferite de Swegg, la tăierea cozii câinelui şi la scalparea lui Gasparilla.

— Da, da, făcu şeriful, fără să-l asculte.

— Şi, dacă nu mă înşel, continuă Pendergast, instrumentul în cauză se află aici. Spart şi azvârlit.

Arătă către ceva aflat în ţărână, pe margine.

Şeriful aruncă o privire, se încruntă, apoi făcu un semn din cap către unul dintre membrii echipei SOC, care fotografie obiectul la faţa locului, după care culese cele două bucăţi cu o pensetă cauciucată şi le puse în pungi de plastic pentru dovezi. Era un cuţit indian de cremene, fixat într-un mâner de lemn.

— De la distanţă, aş spune că e un cuţit protoistoric al indienilor cheyenne de sud, cu mâner din lemn de salcie îmbrăcat în piele netăbăcită. Autentic, aş spune, şi în stare perfectă înainte de a fi fost rupt din cauza utilizării stângace. Cred că are o importanţă deosebită.

Hazen rânji.

— Da, important. Încă o piesă de decor în această dramă măsluită.

— Poftim?

În spatele lor se auzi un foşnet, şi Corrie se întoarse. Doi membri ai poliţiei statale, cu cizme lucioase, îşi croiau drum prin porumb, pătrunzând în luminiş. Unul aducea o coală de fax. Şeriful se întoarse către nou-veniţi cu un zâmbet larg.

— Ah. Exact ceea ce aşteptam.

Întinse mâna, înhăţă faxul şi aruncă o privire pe el, în timp ce zâmbetul i se lăţea. Pe urmă i-l înmână lui Pendergast.

— E un ordin de interdicţie, Pendergast, sosit direct de la Biroul Regional din Midwest al FBIului.

— Într-adevăr? Pendergast citi documentul cu atenţie. Pe urmă îşi ridică privirea. Pot să-l păstrez, domnule şerif?

— Categoric, spuse Hazen. Păstrează-l, înrămează-l, agaţă-ţi-l în camera de lucru. Bunăvoinţa din voce îi dispăru brusc. Iar acum, domnule Pendergast, cu tot respectul, acesta e locul unei crime şi accesul persoanelor neautorizate e interzis. Privirea ochilor lui înroşiţi pivotă spre Corrie. Adică dumneata şi amica dumitale.

Corrie îi întoarse privirea.

Pendergast împături foaia cu grijă şi şi-o strecură în buzunarul hainei. Se uită la Corrie.

— Mergem?

Corrie îl privi ofensată, cu ochii holbaţi.

— Agent Pendergast, începu ea, doar n-ai de gând să-l laşi să scape atât de uşor...

— Momentul nu e potrivit, Corrie, zise el, cu voce scăzută.

— Dar *nu se poate...!*

Pendergast o luă de braţ, conducând-o blând, dar ferm, şi, înainte ca ea să se fi dezmeticit, ieşiseră din lanul de porumb pe drumul de acces neasfaltat şi îngust, lângă Gremlinul ei. Corrie se strecură la volan fără un cuvânt şi, în timp ce ea pornea motorul, Pendergast se instală alături. Ea îşi manevră automobilul prin puzderia de maşini oficiale parcate, galbenă de furie. Pendergast îl lăsase pe şerif să-l desfiinţeze şi s-o insulte şi pe ea – fără să facă nimic. Se simţea gata să plângă.

— Domnişoară Swanson, trebuie să spun că apa de robinet din Medicine Creek e excepţional de gustoasă. După cum ştii, eu sunt băutor de ceai verde şi nu cred să mai fi găsit vreodată o apă atât de potrivită pentru o

ceaşcă de ceai.

Ea nu ştiu care ar fi fost răspunsul potrivit la un asemenea comentariu rupt de context. Se mulţumi să frâneze înainte de a intra pe şosea şi se holbă la el.

— Acum unde mergem?

— Acum o să mă laşi la reşedinţa Kraus. Iar apoi ţi-aş sugera să te-ntorci acasă şi să-ţi etanşezi toate geamurile rulotei. Am înţeles că se-apropie o furtună de nisip.

— Am mai văzut furtuni de nisip, pufni ea.

— Dar niciuna de o asemenea amploare. Furtunile de nisip se pot număra printre cele mai înspăimântătoare fenomene meteorologice. În Asia Centrală sunt atât de crunte, încât localnicii le dau nume vânturilor care le stârnesc. Chiar şi la noi, în centrul ţării, pe care l-au răvăşit în anii 1930, lumea le spunea „viscole negre”. Au fost cazuri de oameni surprinşi afară care s-au sufocat.

Corrie acceleră, intrând pe şosea în scrâşnetul cauciucurilor. Întreaga scenă începea să i se pară ireală. Pendergast abia fusese umilit, i se ordonase, fără drept de apel, să renunţe la cazul pe care venise să-l investigheze, bătând drumul tocmai de la New York... iar el nu avea altceva mai bun de făcut decât să discute despre ceai şi despre vreme?

Trecu un minut, apoi încă unul. În cele din urmă, ea nu mai putu suporta tăcerea.

— Uite ce e, se pomeni ea spunând, cu indignare, nu-mi vine să cred că l-ai lăsat pe şeriful ăla răhăcios să-ţi facă una ca asta!

— Ce să-mi facă?

— Ce? Să te trateze aşa! Să te azvârle cât colo!

Pendergast zâmbi.

— *Nisiparet imperat.* Ceea ce nu poate fi ţinut în frâu îţi porunceşte[66].

— Vrei să spui că n-ai de gând să respecţi ordinul?

— Domnişoară Swanson, nu obişnuiesc să discut despre viitoarele mele intenţii, nici măcar cu o asistentă demnă de încredere.

Corrie roşi, în ciuda furiei.

— Deci o să-l ignorăm? O să ne continuăm ancheta? îl trimitem dracu' pe nemernicul ăla pipernicit?

— Orice aş avea de gând să fac în privinţa „nemernicului ăluia pipernicit", ca să citez exprimarea ta colorată, nu mai este treaba dumitale. Important e faptul că nu te pot lăsa să-l sfidezi pe şerif în numele meu. Ah, iată că am ajuns! Trage, te rog, lângă garajul din spatele casei.

Ea parcă maşina în spatele vilei Kraus, unde se afla un şir de garaje şubrede, vechi. Pendergast se apropie de unul dintre ele, care părea să-şi etaleze cu ostentaţie noul lacăt şi noul lanţ, îl descuie şi deschise larg uşile. Corrie zări înăuntru strălucirea unei maşini – a unei maşini imense. Pendergast dispăru în semiîntuneric şi ea auzi curând vuietul unui motor, care începu apoi să toarcă lin, într-o notă joasă. Botul maşinii ieşi încet din garaj. Corrie abia putu să-şi creadă ochilor că acea întruchipare strălucitoare a eleganţei îşi făcea apariţia în praful cenuşiu din Medicine Creek. Nu mai văzuse niciodată o asemenea maşină, decât poate în filme. Automobilul se opri, cu motorul în ralanti, şi Pendergast coborî.

— De unde-ai luat-o?

---

66 Parte dintr-un aforism celebru din *Epistola I* a lui Horaţiu („Stăpâneşte-ţi mânia, căci dacă nu este ţinută în frâu, ea îţi porunceşte.") (n. Red.)

— Am ştiut întotdeauna că exista riscul de a nu mai putea apela la serviciile tale, aşa că trebuia să-mi aduc propria maşină.

— *Ea ta?* Ce e?

— Un Rolls-Royce Silver Wraith din 1959.

Abia acum înţelese Corrie sensul replicii lui anterioare.

— Ce înţelegi prin a nu mai putea apela la serviciile mele?

Pendergast îi întinse un plic.

— Ai aici plata până la sfârşitul săptămânii.

— De ce? Nu mai sunt asistenta ta?

— Nu şi după interdicţie. Nu te pot proteja împotriva ei şi nu-ţi pot pretinde să te pui în pericol încălcând legea. Din păcate, din acest moment, eşti concediată. Ţi-aş sugera să te-ntorci acasă şi să-ţi reiei viaţa obişnuită.

— Viaţa mea obişnuită? Viaţa mea obişnuită e o *mizerie.* Trebuie să mai existe ceva pe care îl pot face!

Corrie se simţea cuprinsă de un val de furie şi de neajutorare: acum, când era în sfârşit interesată de caz, ba chiar fascinată; acum, când simţea că întâlnise în sfârşit un om pe care îl putea respecta şi în care putea avea încredere; acum, când avea în sfârşit un motiv ca să se trezească dimineaţa – el o concedia. În ciuda tuturor eforturilor ei, simţi cum pe obraz îi aluneca o lacrimă. Şi-o şterse cu furie.

Pendergast se înclină în faţa ei.

— Ai putea să mă ajuţi pentru o ultimă oară, satisfăcându-mi curiozitatea în privinţa sursei acestei ape excelente din Medicine Creek.

Ea se holbă, nevenindu-i să creadă. Era, într-adevăr, un tip imposibil.

— Provine din puţuri despre care se presupune că dau într-un râu subteran, răspunse, străduindu-se să fie cât mai rece cu putinţă.

— Râu subteran, repetă Pendergast cu ochi inexpresivi, ca şi cum privirea i-ar fi fost atrasă de o revelaţie lăuntrică neaşteptată.

Zâmbi, se înclină, îi luă mâna, i-o ridică până la un centimetru de buzele sale. Apoi se urcă în maşină şi demară parcă plutind, lăsând-o în parcare, alături de rabla ei bună de dat la fier vechi, în mijlocul unui vârtej de praf, pradă unui amestec de furie, uimire şi nefericire.

42

Maşina de poliţie alerga pe şoseaua dreaptă dintre şirurile de porumb, rulând fără efort cu o sută şaptezeci şi cinci de kilometri pe oră. „Poate că instalaţia de aer condiţionat nu funcţionează, îşi spuse Hazen, şi tapiţeria arată ea ca naiba, dar Mustangul 5.0 din dotarea poliţiei are încă sub capotă tot ce-i trebuie.” Şasiul greu se balansa dintr-o parte într-alta, şi şeriful vedea, în oglinda retrovizoare, porumbul oscilând în siaj.

Hazen se simţea mai bine decât se simţise toată săptămâna. Pendergast ieşise din peisaj. El controla cazul cu o mână fermă, din ce în ce mai hotărâtă. Aruncă o privire spre Chester Raskovich, care stătea alături. Bossul securităţii avea guşa de o culoare cam cenuşie şi pe tâmple îi apăruseră broboane de sudoare. Părea să nu se împace prea bine cu viteza. Hazen ar fi preferat ca pe scaunul din dreapta să stea Tad, nu acest individ specializat în rezolvarea treburilor murdare din campus; confruntarea care urma să aibă loc ar fi fost, pentru el, o experienţă utilă. Şeriful se pomeni dorindu-şi, pentru a mia oară, ca fiul său, Brad, să fi semănat mai mult cu ajutorul său: respectuos, ambiţios, fără s-o facă pe deşteptul. Hazen oftă. Nu era momentul să viseze cu ochii deschişi. Important era să-l ţină-n laţ pe Raskovich şi, prin el, pe decanul Fisk. Dacă îşi juca bine cărţile, Medicine Creek avea să obţină cu siguranţă cultura experimentală.

Prima fermă singuratică de la periferia oraşului Deeper fulgeră pe lângă ei, şi şeriful se grăbi să încetinească până

la viteza legală. N-ar fi fost o afacere bună să calce vreun puştan din Deeper tocmai acum, când cazul începea să se limpezească şi lucrurile mergeau după placul lui.

— Care-i planul, domnule şerif? reuşi Raskovich să întrebe.

Începuse să respire din nou.

— O să-i facem o vizită domniei sale Norris Lavender.

— Cine-i ăsta?

— Deţine jumătate din oraş, plus o mare parte dintre terenurile de aici, din afară. Le dă în arendă. Prima fermă din părţile astea a fost a familiei lui.

— Crezi că e implicat?

— Lavender e vârât în toate afacerile din oraş. Ţii minte că l-am întrebat pe Hank Larssen: cine are cel mai mult de pierdut? Nu-i niciun mister.

Raskovich dădu din cap.

Cartierul comercial din Deeper apăru în câmpul lor vizual. Într-un capăt se afla un restaurant Hardee's[67], iar în celălalt exista un AW[68]; între ele, o serie de vitrine părăginite sau cu obloanele trase; un magazin cu articole sportive; o băcănie; o staţie de benzină; un magazin de automobile la mâna a doua (numai AMC-uri ieftine); o spălătorie automată; Deeper Sleep Motel. Totul datând din anii cincizeci. „Parc-ar fi decorul unui film", cugetă Hazen.

Viră, intrând în parcarea din spatele Teatrului Mare (desfiinţat de mult) şi al salonului de înfrumuseţare Hair Apparent. În spatele lor era o clădire joasă, cu un singur nivel, din cărămidă portocalie, înconjurată de o întindere sclipitoare de asfalt ondulat. Hazen se îndreptă spre uşile de sticlă şi parcă în zona rezervată pentru vehiculele

67 Unul dintre cele mai mari lanţuri fast-food din SUA. (n. Red.)

68 Lanţ de restaurante tot de tip fast-food, extins şi în Asia. (n. Red.)

serviciilor de urgenţă, într-o ilegalitate sfidătoare. Maşina de poliţie a lui Hank era parcată, regulamentar, ceva mai încolo. Hazen clătină din cap. Hank nu ştia, pur şi simplu, cum să procedeze ca să câştige respectul altora, îşi lăsă maşina cu girofarul învârtindu-se nebuneşte, pentru ca toată lumea să ştie că se afla acolo în misiune oficială.

Împinse uşile duble şi intră cu paşi mari în aerul răcoros din clădirea Lavender, cu Raskovich pe urmele lui. Aruncă o privire spre recepţie.

— Puteţi intra direct, domnule şerif. Sunteţi aşteptaţi, spuse o secretară mai degrabă urâtă, cu o pronunţie răspicată, ce o făcea să pară aproape ostilă.

Hazen îşi duse mâna la borul pălăriei şi străbătu holul, mergând drept înainte şi trecând de alte uşi de sticlă. O altă secretară, încă mai bondoacă decât prima, îl invită cu o fluturare a mâinii să-şi continue drumul.

„Au fete urâte aici, în Deeper, se gândi. Probabil le mărită cu verii lor.”

Şeriful se opri în pragul încăperii din fundul clădirii şi se uită în jur cu ochii mijiţi. Totul avea un aer spilcuit, de un luciu cosmopolit; bucăţi de metal şi sticlă negre şi în diverse nuanţe de gri, birou supradimensionat, covoare groase, ghivece cu smochini. Însă două gravuri înfăţişând păpuşi ieftine de cârpă trădau originea umilă a lui Lavender. El însuşi stătea, zâmbitor, în spatele biroului imens, şi se ridică în picioare cu sprinteneală când simţi privirea lui Hazen asupra lui. Purta un trening cu dungi verticale şi un inel cu montură de platină pe unul dintre degetele mici. Era zvelt şi mai degrabă înalt şi făcea fiecare mişcare cu o lentoare pe care, fără îndoială, o credea aristocratică. Avea totuşi capul mult prea mare în

comparaţie cu corpul şi în formă de piramidă cu vârful în sus, cu o gură foarte largă zâmbind sub ochii apropiaţi şi sfredelitori şi o frunte îngustă, netedă şi albă ca o felie de seu. Era capul unui bărbat gras, aşezat pe trupul unuia subţire.

Se ridică şi şeriful Larssen, care stătea pe un scaun plasat în lateralul biroului.

Lavender nu spuse nimic, mulţumindu-se să întindă un braţ la capătul căruia se afla o palmă mică şi albă şi arătând către un scaun. Era o provocare. Hazen avea să se supună sau avea să-şi aleagă singur un altul?

Şeriful zâmbi, îl conduse pe Raskovich spre scaunul indicat, apoi îşi alese şi el unul.

Lavender rămase în picioare. Îşi sprijini mâinile de copil pe birou şi se aplecă încet înainte, încă zâmbind.

— Bine ai venit în Deeper, domnule şerif Hazen. Iar dânsul este, presupun, domnul Raskovich de la Universitatea de Stat din Kansas? Avea o voce dulce, onctuoasă.

Hazen dădu scurt din cap.

— Îmi închipui că ştii de ce sunt aici, Norris.

— E necesar să-mi chem avocatul? Lavender făcu întrebarea să sune ca o glumă.

— Asta rămâne la latitudinea ta. Nu eşti suspect.

Lavender ridică din sprâncene.

— Serios?

„Serios. Şi bunicul tău a fost un nenorocit de contrabandist.”

— Serios, repetă Hazen.

— Foarte bine, domnule şerif. Să-ncepem. Considerând că aceasta este o întrevedere la care particip de bunăvoie,

îmi rezerv dreptul de a-i pune capăt oricând.

— Atunci o să trec direct la subiect. Cine e proprietarul terenului din Deeper ales ca potenţial amplasament al culturii experimentale?

— Ştii foarte bine că e pământul meu. E dat în arendă firmei Buswell Agricon, partenerul KSU în acest proiect.

— Îl cunoşteai pe domnul profesor Stanton Chauncy?

— Bineînţeles. I-am arătat oraşul, împreună cu şeriful.

— Ce părere aveai despre el?

— Probabil una foarte asemănătoare cu a ta. Lavender afişă un mic zâmbet care îi comunică lui Hazen tot ce trebuia să ştie în privinţa părerii sale despre Chauncy.

— Ştiai dinainte că alesese Medicine Creek drept loc al experimentului?

— Nu ştiam. Tipul îşi juca strâns cărţile.

— Ai negociat cu KSU o nouă arendă pentru terenul experimental?

Lavender se foi alene în scaun şi îşi lăsă capul greu pe o parte.

— Nu. N-am vrut să stric înţelegerea. Am spus că, dacă vor alege colaborarea cu Deeper, îl vor putea avea la acelaşi preţ pe care-l plăteşte Buswell Agricon.

— Dar aveai de gând să măreşti arenda?

Lavender zâmbi.

— Dragul meu prieten, eu sunt om de afaceri. Speram să obţin o sumă mai mare pentru viitoarele lor terenuri.

„Dragul meu prieten.”

— Deci te aşteptai ca operaţiunea să ia amploare.

— Fireşte.

— Deeper Sleep Motel e proprietatea ta, nu-i aşa?

— Ştii foarte bine că da.

— Deţii şi franciza Hardee’s?

— E una dintre cele mai profitabile afaceri de aici.

— Eşti proprietarul clădirilor în care se află Bob’s Sporting Goods şi Hair Apparent, corect?

— E de notorietate publică, domnule şerif.

— Şi deţii clădirea Teatrului Mare – goală în prezent -, plus Steak Joint şi Cry County Mini-Mall?

— Sunt lucruri pe care le ştie toată lumea.

— Câţi dintre chiriaşii tăi au sistat plata şi s-au lăsat de afaceri în ultimii cinci ani?

Faţa lată îşi păstră zâmbetul, dar Hazen observă că Lavender începuse să-şi răsucească inelul cu diamant pe deget.

— Afacerile mele financiare mă privesc numai pe mine, mulţumesc de întrebare.

— Atunci lasă-mă să ghicesc. Cincizeci la sută? Rookery s-a închis, Book Nook nu mai există de mult. Jimmy’s Round Up a ieşit din afaceri anul trecut. Iar Mini-Mall e acum gol în proporţie de două treimi.

— Domnule şerif, aş putea să subliniez că Deeper Sleep Motel e ocupat, în prezent, în proporţie de sută la sută.

— Da, fiindcă e plin cu reporteri. Dar ce se-ntâmplă când povestea asta o să se termine? O să fie din nou tot atât de populat ca Motelul Bates[69].

Lavender continua să zâmbească, dar buzele umede care i se lăţeau pe toată partea de jos a feţei nu mai sugerau nicio veselie.

— Câţi dintre chiriaşii tăi sunt în urmă cu plata? Iar

69 Motelul condus de Norman Bates, ucigaşul psihopat din romanul *Psycho* de Robert Bloch (adaptat de A. Hitchcock într-un film celebru). (n. Red.)

necazul e că nu îţi permiţi să fii dur şi să-i dai afară în şuturi pentru că au trecut de scadenţă, nu-i aşa? Adică n-are cine să le ia locul. Mai bine micşorezi chiria, tragi de timp, le scrii o atenţionare politicoasă.

Din nou tăcere. Hazen se relaxă în scaun şi lăsă tăcerea să se amplifice, profitând de moment ca să mai arunce o privire prin birou. Ochii îi căzură pe un perete plin cu fotografii în care Norris Lavender apărea alături de diverse personalităţi – Billy Carter, fratele preşedintelui; doi jucători de fotbal; un star de rodeo; un cântăreţ de muzică country şi western. În câteva dintre ele exista şi un al treilea personaj: masiv, cu tenul întunecat, cu muşchii reliefaţi, fără zâmbet: Lewis Mefelty, prietenul nedespărţit al lui Lavender. Nu-l zărise când intrase, deşi se uitase după el. Încă o dovadă care îi susţinea teoria. Hazen îşi luă ochii de la bărbatul acela înfricoşător şi se întoarse din nou spre Lavender, cu un zâmbet pe buze.

— Tu şi familia ta sunteţi proprietarii oraşului ăstuia de aproape o sută de ani, dar acum s-ar părea că, în imperiul Lavender, soarele e gata să apună, nu-i aşa, Norris?

— Ascultă, Dent, interveni şeriful Larssen, asta e curată neobrăzare. Nu reuşesc să văd ce legătură ar putea avea cu crimele.

Lavender îl opri cu un gest.

— Îţi mulţumesc, Hank, dar am ştiut de la bun început care e jocul lui Hazen. Câinele ăsta nu ştie decât să latre.

— Serios? i-o întoarse Hazen.

— Serios. Asta n-are nicio legătură cu crimele din Medicine Creek. Are legătură cu bunicul meu, care se presupune că l-a împuşcat în picior pe bietul tău bunic. Se întoarse spre şeful securităţii de la KSU. Domnule

Raskovich, familia Hazen şi familia Lavender sunt de mult aici, în districtul Cry, iar unii pur şi simplu nu sunt în stare să treacă peste asta. Îi zâmbi din nou lui Hazen. Ei bine, domnule, teoria asta pur şi simplu nu e valabilă. Bunicul meu nu l-a împuşcat niciodată pe al tău, iar eu nu sunt criminal în serie. Uitaţi-vă la mine. Vă puteţi imagina că stau într-un lan de porumb, tranşând pe cineva aşa cum tranşaţi voi curcanii în Medicine Creek? îşi roti privirea, îngâmfat.

„Rahat!”. Iată-l, ridicându-se la suprafaţă ca untdelemnul deasupra apei. Norris Lavender n-avea decât să-şi presare discursul cu oricât de mulţi „serios” şi „dragul meu prieten” voia, pentru că asta n-avea cum să acopere mirosul de ţărănoi.

— Eşti exact ca bunicul tău, Norris, ripostă Hazen. Îi pui pe alţii să facă treburile murdare în locul tău.

Lavender înălţă teatral din sprâncene.

— Asta seamănă din cale-afară cu o acuzaţie.

Hazen zâmbi.

— Ştii, Norris, adineauri, când am intrat aici, am simţit într-un fel lipsa amicului tău, Lewis Mefelty. Ce mai face?

— Asistentul meu, bietul de el, are mama bolnavă în Kansas City. I-am dat o săptămână liberă.

Zâmbetul lui Hazen se lărgi.

— Sper că nu e nimic grav.

O altă tăcere.

Hazen tuşi şi continuă:

— Aveai foarte mult de pierdut dacă experimentul ăsta se făcea în Medicine Creek.

Lavender deschise o cutie de lemn plină cu trabucuri şi o împinse de-a curmezişul mesei, către Hazen.

— Ştiu că eşti fumător înrăit, domnule şerif. Serveşte-te.

Hazen se holbă la cutie. Cubaneze, evident. Clătină din cap.

— Domnule Raskovich? Un trabuc?

Şi Raskovich clătină din cap.

Hazen se lăsă pe spătarul scaunului.

— Aveai de pierdut *totul,* nu-i aşa?

— Vă deranjează dacă eu am să savurez una?

Lavender întinse mâna şi luă un trabuc, ridicându-l întrebător între degetele lui groase.

— Dă-i drumul, spuse Hank, aruncându-i lui Hazen o privire duşmănoasă. Orice om are dreptul să fumeze în propriul birou.

Hazen aşteptă în timp ce Lavender extrase din sertar o forfecuţă de argint, reteză cu grijă vârful, îşi admiră opera, luă o brichetă de aur şi încălzi capătul respectiv, apoi îl linse pe celălalt, şi-l plasă între buze şi aprinse în sfârşit trabucul. Totul dură câteva minute. Pe urmă Lavender se ridică, se îndreptă cu paşi mari spre fereastră, îşi duse mâinile minuscule la spate şi privi lung parcarea, pufăind apatic şi scoţând din când în când trabucul din gură ca să-i studieze capătul. Dincolo de silueta lui subţire, Hazen zărea orizontul negru ca smoala. Se apropia furtuna, şi încă una foarte puternică.

Tăcerea se prelungi până când Lavender se întoarse, în sfârşit, către ceilalţi.

— Oh, i se adresă el lui Hazen, prefăcându-se surprins. Eşti încă aici?

— Aştept un răspuns la întrebare.

Lavender zâmbi.

— Oare n-am menţionat acum cinci minute că

întrevederea s-a încheiat? Ce neglijenţă din partea mea!

Se întoarse din nou spre fereastră, pufăind din trabuc.

— Aveţi grijă să nu fiţi surprinşi de furtună, domnilor, spuse apoi, peste umăr.

Hazen demară în trombă, lăsând în urmă, pe asfalt, exact cantitatea potrivită de cauciuc. Imediat ce ieşiră pe strada principală, Raskovich îi aruncă o privire cercetătoare.

— Ce-a fost povestea aia cu bunicul dumitale şi cu al lui?

— O simplă diversiune.

Se lăsă tăcerea şi şeriful realiză, iritat, că însoţitorul său continua să aştepte un răspuns. Se strădui să se calmeze. Avea nevoie să păstreze KSU de partea lui, iar Raskovich era cheia succesului.

— Lavender-ii au început ca fermieri, apoi au făcut o grămadă de bani, în anii douăzeci, din contrabanda cu alcool, explică el. Tot rachiul din district trecea prin mâna lor – îl cumpărau de la producători şi îl distribuiau. Pe vremea aia, bunicul meu era şerif în Medicine Creek şi, într-o noapte, împreună cu doi perceptori, l-a prins pe King Lavender lângă locuinţa lui Kraus, încărcând un catâr cu rachiu – pe atunci, bătrânul Kraus avea o distilerie în fundul grotei lui pentru turişti. A avut loc o încăierare şi bunicul meu s-a ales cu un glonţ. King Lavender a ajuns la judecată, dar i-a mituit pe juraţi şi-a scăpat basma curată.

— Crezi într-adevăr că Lavender e în spatele crimelor?

— Domnule Raskovich, un poliţist caută motive, mijloace şi ocazii favorabile. Lavender avea motive şi e un ticălos care ar face orice ca să câştige un dolar. Ceea ce trebuie să descoperim acum sunt mijloacele şi ocazia de care s-a folosit.

— Sincer vorbind, nu-l cred în stare să comită o crimă.

Acest Raskovich era un idiot sadea. Hazen îşi alese cuvintele cu grijă.

— În biroul lui am spus ceea ce gândesc. Nu cred că a omorât cu mâna lui: nu e în stilul Lavender. Trebuie să fi angajat vreun ucigaş care să-i facă treaba murdară. Căzu o clipă pe gânduri. Mi-ar plăcea să am o discuţie cu Lewis Mefelty. Mama bolnavă în Kansas City, pe naiba!

— Unde mergem acum?

— Mergem să aflăm cât de mult *suferă* Norris Lavender. Ne oprim întâi la primărie, să vedem cum stă cu impozitele. Pe urmă o să stăm de vorbă cu câţiva dintre creditorii şi duşmanii lui. O să aflăm cât de mult s-a afundat în rahat în privinţa acestei afaceri cu lotul experimental. Era ultima lui şansă, şi nu m-ar mira să descopăr c-a riscat totul ca să rezolve cu bine povestea.

Tăcu. O mică doză de consultări cu publicul nu strica.

— Ce părere ai, Chester? Îţi apreciez opinia.

— E o teorie viabilă.

Hazen zâmbi şi îndreptă maşina către primăria oraşului Deeper. Teoria era al dracului de viabilă.

43

În după-amiaza aceea, la ora două şi jumătate, Corrie stătea în pat, agitată, ascultând Tool pe CD-player. În cameră erau, probabil, aproape patruzeci de grade, dar, după cele întâmplate cu două nopţi în urmă, nu îndrăznea să deschidă fereastra. Încă i se părea imposibil să creadă că tipul de la Universitatea din Kansas fusese ucis chiar acolo, pe stradă. Dar de fapt tot ce se petrecuse în ultima săptămână depăşea orice închipuire.

Privirea îi rătăci către fereastră. Afară, norii enormi de furtună îşi întinseseră siluetele ca nişte nicovale pe întreg cerul şi întunericul se lăsase prematur. Dar apropierea furtunii nu făcea decât ca atmosfera să fie tot mai înăbuşitoare.

Corrie auzi vocea mamei ei prin peretele dormitorului şi, drept răspuns, dădu muzica mai tare. Urmară câteva bufnituri înăbuşite – femeia din camera alăturată încerca să-i atragă atenţia bătând în perete. Oh, Doamne! Dintre toate zilele posibile, mama ei lipsea de la serviciu, sub pretext că e bolnavă, tocmai când Pendergast nu mai avea nevoie de ea şi trebuia să rămână acasă, fără nimic de făcut şi prea înspăimântată pentru a se retrage, ca de obicei, pe calea stâlpilor de tensiune. Aproape că-i era dor de Ziua Muncii şi de începerea şcolii.

Uşa se deschise şi mama ei îşi făcu apariţia, în cămaşă de noapte, cu braţele prea ciolănoase peste burta prea grasă. Fuma o ţigară.

Corrie îşi scoase căştile.

— Corrie, am răguşit ţipând. Într-o zi o să-ţi arunc căştile alea.

— *Tu* mi-ai spus să le port.

— Nu şi când vreau să-ţi vorbesc.

Corrie se holbă la ea, la machiajul de ochi întins şi la petele de ruj din noaptea precedentă, rămase în crăpăturile buzelor. Băuse, dar probabil că nu destul de mult pentru a rămâne în pat. Cum era posibil ca străina asta să fie mama ei?

— De ce nu eşti la *muncă?* Tipul ăla s-a săturat de tine?

Corrie nu răspunse. De fapt, nu conta. Mama ei intenţiona să spună oricum tot ce avea de spus.

— Din câte am înţeles, ai fost plătită pe două săptămâni. Asta face o mie cinci sute de dolari. Corect?

Corrie o fixa cu privirea.

— Atâta vreme cât stai aici, trebuie să contribui. Ţi-am mai spus-o şi înainte. În ultima vreme, am avut o droaie de cheltuieli. Impozite, mâncare, rate la maşină, tot ce vrei. Iar acum pierd bacşişurile pe o zi din cauza unei răceli urâte.

„Adică a unei mahmureli urâte.” Corrie rămase în expectativă.

— Aştept să-mi dai cel puţin jumătate.

— Sunt banii mei.

— Şi din ai cui bani crezi c-ai trăit în ultimii zece ani? Cu siguranţă nu dintr-ai gunoiului ăluia de taică-tău. Dintr-ai mei. Eu mi-am tocit degetele până la os muncind ca să te-ntreţin şi, la naiba, o să-mi dai ceva înapoi, domnişoară!

Corrie fixase banii, cu bandă adezivă, de fundul sertarului măsuţei de toaletă şi nu voia ca mama ei să vadă unde erau. De ce, de ce se apucase să-i spună cât de mult câştiga? Avea nevoie de banii ăia ca să plătească un afurisit

de avocat când urma să i se judece procesul. Altfel risca să ajungă pe mâna unui dobitoc de apărător din oficiu şi să se pomenească după gratii. Şi-ar fi pregătit dosarul de admitere la facultate în închisoare, ceea ce ar fi făcut o impresie cumplită.

— Ţi-am spus c-o să-ţi las nişte bani pe masa din bucătărie.

— O să-mi laşi şapte sute cincizeci de dolari.

— E mult prea mult.

— Pentru cât te-am întreţinut în toţi anii ăştia, e foarte puţin.

— N-ar fi trebuit să mă-ntreţii dacă n-aş fi rămas gravidă.

— Se-ntâmplă şi accidente, din nefericire.

Corrie simţi mirosul înţepător de filtru ars al ţigării fumate până la ultimul fir de tutun. Mama ei se uită în jur şi azvârli chiştocul în vasul pentru aromaterapie.

— Dacă nu vrei să contribui, poţi să-ţi cauţi altă locuinţă.

Corrie îi întoarse brusc spatele şi îşi puse din nou căştile, dând muzica atât de tare, încât timpanele o dureră. Se răsuci către peretele murdar, cu faţa împietrită. „Dacă m-atinge, ţip”, îşi spuse. Dar ştia că mama ei n-avea să facă una ca asta. O plesnise o dată, şi Corrie ţipase atât de tare, încât venise şeriful. Bineînţeles că micul buldog nu luase nicio măsură – de fapt, o ameninţase tot pe *ea* că tulbura liniştea publică -, dar întâmplarea o făcuse pe mama ei să nu mai încerce să pună mâna pe ea.

Mama ei n-avea ce să facă. Corrie nu trebuia decât să aştepte până pleca.

Continuă să stea întinsă, pierdută în gânduri, încă mult timp după ce femeia mahmură se întorsese în camera ei, turbată de furie. Se sili să şi-o scoată din minte, împreună

cu rulota şi cu iadul deprimant de pustiu şi de lipsit de sens care era viaţa ei. Se pomeni gândindu-se la Pendergast. Se gândi la costumul lui negru, elegant, la ochii lui spălăciţi, la silueta subţire şi înaltă. Se întrebă dacă era căsătorit sau dacă avea copii. Modul în care se descotorosise de ea, plecând în maşina lui exorbitantă, nu era corect. Dar poate fusese dezamăgit de ea, ca toţi ceilalţi. Poate, până la urmă, nu se descurcase destul de bine în serviciul lui. Clocotea când se gândea la felul în care şeriful intervenise şi-i întinsese hârtia aceea lui Pendergast. Dar nu era el genul care se-ntoarce pe partea cealaltă şi o face pe mortul. Şi nu-i dăduse oare de înţeles c-avea să se ocupe în continuare de caz? Pe ea *trebuise* s-o îndepărteze. Nu fiindcă ar fi greşit ea cu ceva. O spusese el însuşi: „Nu te pot lăsa să-l sfidezi pe şerif în numele meu”.

Gândurile îi alunecară către cazul în sine. Ar fi fost totuşi bizar ca un locuitor din Medicine Creek să facă astfel de lucruri. Dacă era într-adevăr un localnic, însemna că era cineva pe care îl cunoştea. Numai că ea cunoştea pe toată lumea din Medicine Creek şi nu-şi închipuia că vreunul dintre acei oameni ar fi putut fi criminal în serie. Se cutremură, aducându-şi aminte ce văzuse cu ochii ei la locurile crimelor: câinele cu coada ciopârţită... Chauncy, cusut ca un curcan umplut...

Dar cel mai straniu fusese Scott, fiert în halul ăla. De ce făcuse ucigaşul aşa ceva? Şi, oricum, cum poţi fierbe un om întreg? Trebuia să aprindă un foc, să pună pe el o oală mare... părea imposibil. Unde puteai găsi o oală atât de mare? La Maisie’s? Nu, sigur că nu. Cea mai mare oală pe care o avea era cea în care făcea chili în nopţile de miercuri, şi în ea nu încăpea nici măcar un braţ de om. Şi la

Castle Club aveau bucătărie... era posibil să se fi întâmplat acolo?

Corrie pufni în sinea ei. Ideea era aiurea. Nici măcar la Castle Club nu puteau avea o oală în care să încapă un om; pentru asta ar fi fost nevoie de o bucătărie industrială. Sau poate ucigaşul folosise o cadă de baie? Era posibil să ridici cada cu un troliu, s-o pui pe maşina de gătit şi să fierbi astfel cadavrul? Sau s-o duci undeva, în lanul de porumb? Însă avioanele de recunoaştere ar fi văzut-o. Iar fumul scos de foc s-ar fi zărit de pretutindeni. Cineva ar fi simţit mirosul de fiertură; sau cel puţin mirosul de *fum.*

Nu, în Medicine Creek nu exista niciun loc în care ar fi putut fi fiert cadavrul...

Se ridică brusc în capul oaselor.

Cavernele lui Kraus.

Era o nebunie. Şi totuşi, poate nu era. Toată lumea ştia că, în perioada Prohibiţiei, bătrânul Kraus fabrica băutura de contrabandă în fundul peşterii ăleia a lui.

Simţi nişte furnicături ciudate pe şira spinării; un amestec de entuziasm, curiozitate şi spaimă. Poate vechea distilerie era încă acolo. În distilerii sunt vase mari, nu-i aşa? Şi vasul acela era oare destul de mare ca să-ncapă în el un om? Poate, nu era decât o presupunere.

Se întinse pe spate, cu inima bătându-i cu repeziciune. Ideea i se păru din nou ridicolă. Prohibiţia se încheiase cu şaptezeci de ani în urmă şi vechea distilerie trebuie să fi dispărut de mult. Nimeni nu lasă lucruri atât de valoroase să putrezească într-o peşteră. Şi cum se strecurase ucigaşul în cavernă şi apoi afară? Baba aia băgăcioasă, Winifred Kraus, o ţinea încuiată şi veghea asupra ei cu ochi de şoim.

Se foi, neliniştită. Lacătele puteau fi deschise cu şperaclul. În timp ce naviga pe internet, pe computerul şcolii, descărcase ea însăşi *Ghidul MIT*[70] *de deschidere a lacătelor cu şperaclul* şi chiar îşi făcuse un şperaclu, de mici dimensiuni, încercându-l apoi pe lacătele dulapurilor din şcoală.

Dacă ucigaşul era localnic, atunci trebuia să ştie de contrabanda făcută de bătrânul Kraus cu distileria lui. Ar fi putut aduce cadavrul într-o noapte, l-ar fi fiert şi ar fi plecat până dimineaţa. Bătrâna Winifred n-ar fi aflat niciodată. Şi adevărul era că nu prea mai organiza tururi.

Corrie se întrebă dacă ar fi trebuit să-l sune pe Pendergast. Oare el ştia de existenţa distileriei? Era puţin probabil – contrabanda cu alcool era o frântură prea veche din folclorul oraşului Medicine Creek ca să-i fi vorbit cineva despre asta. De asta o angajase pe ea, ca să-i spună astfel de lucruri. Trebuia să-l sune şi să-i povestească. Îşi pipăi buzunarul în căutarea celularului pe care i-l dăduse, îl scoase şi începu să formeze numărul.

Pe urmă se opri. Întreaga idee era absurdă. Stupidă. Nu era decât o presupunere. Pendergast avea să râdă de ea. Era posibil chiar să se supere. Ea n-ar fi trebuit să se mai ocupe deloc de caz.

Lăsă deoparte telefonul şi se întoarse din nou cu faţa la perete. Poate ar fi trebuit să facă mai întâi o verificare – pentru orice eventualitate. Să vadă dacă distileria continua să se afle acolo. Dacă exista, avea să-i spună lui Pendergast. Dacă nu, n-avea să se facă de râs.

---

70 Massachusetts Institute of Technology – una dintre cele mai bune universităţi private din SUA; studenţii şi profesorii săi sunt faimoşi nu doar pentru rezultatele lor academice, ci şi pentru spiritul lor întreprinzător şi adesea pus pe şotii. (n. Red.)

Se ridică în capul oaselor şi îşi coborî picioarele pe podea. Toată lumea ştia că, dincolo de zona prezentată turiştilor, nu mai exista decât o singură sală în peşteră, sau cel mult două. Distileria trebuia să se afle într-una din ele. Nu putea fi greu de descoperit. Avea să coboare în grabă, să verifice şi să plece. Şi asta avea s-o scoată din casă. Orice, numai să iasă din gaura aia de iad.

Opri muzica şi aşteptă. Mama ei amuţise.

Îşi scoase căştile şi se opri din nou să asculte. Pe urmă, mişcându-se totuşi cu grijă, coborî din pat, îşi trase pe ea nişte haine şi deschise încet uşa. Nimic nu tulbura tăcerea din jur. Se strecură de-a lungul coridorului, cu pantofii în mână. Exact când ajunse în capăt, uşa mamei ei se deschise cu zgomot, şi îi auzi vocea.

— Corrie! Unde dracu' crezi că te duci?

Corrie intră dintr-un salt în bucătărie şi alergă către uşă, pe care o lăsă să se trântească în urmă. Sări în maşină şi îşi aruncă pantofii pe scaunul de alături, rugându-se ca rabla să pornească. Motorul bufni, se înecă, muri.

— Corrie!

Mama ei ieşea pe uşă, mişcându-se incredibil de repede pentru cineva care căpătase o răceală urâtă.

Ea răsuci din nou cheia, dând şpriţuri cu disperare.

— Corrie...!

De data asta motorul tuşi, şi maşina scrâşni pe pietrişul aleii din Wyndham Park Estate, lăsând în urmă fum, praf şi pietre sărind în aer.

44

Marjorie Lane, secretară-şefă a Corporaţiei ABX, devenea din ce în ce mai agitată din cauza bărbatului în costum negru care stătea în sala ei de aşteptare.

Se afla acolo de nouăzeci de minute. Faptul în sine nu era neobişnuit, dar, în tot acest timp, tipul nu se atinsese de niciuna dintre revistele aflate în jurul său, la îndemână; nu-şi folosise telefonul mobil; nu deschisese un laptop, nu făcuse nimic din ceea ce făceau de obicei oamenii în timp ce aşteptau să fie primiţi de Kenneth Boot, directorul administrativ al companiei. De fapt, părea că nu făcuse absolut nicio mişcare. Ochii săi, atât de ciudaţi şi de argintii, creau impresia că se uită tot timpul dincolo de peretele de sticlă al încăperii, străbătând centrul oraşului Topeka şi oprindu-se asupra geometriei verzi a fermelor din afara localităţii.

Marjorie rămăsese angajata companiei şi în timpul numeroaselor schimbări din ultima vreme. Mai întâi, vechiul nume, Anadarko Basin Exploratory Company, fusese lepădat ca o povară stânjenitoare, în favoarea noului acronim şi a siglei lucioase. Apoi începuseră să achiziţioneze noi afaceri, care nu aveau nimic de-a face cu exploatarea petrolului: comerţ cu energie, fibre optice, comunicaţii în bandă largă (indiferent ce-o fi însemnat asta) şi un milion de alte lucruri pe care ea nu le înţelegea şi pe care, când întrebase prin jur, avusese impresia că nici alţii nu le înţelegeau. Domnul Boot era un om foarte ocupat, dar, chiar şi atunci când nu era, îi plăcea să lase oamenii s-

aştepte. Uneori îi ţinea în sala de aşteptare toată ziua, aşa cum făcuse, de curând, cu administratorii unor fonduri mutuale, veniţi să-i pună întrebări despre una sau alta.

Tânjea după vremurile de altă dată, când înţelegea cu ce se ocupa compania, iar oamenii nu erau lăsaţi să aştepte. Nu-i plăcea când stăteau prea mult în sala de aşteptare. Se plângeau, vorbeau prea tare la celularele lor, tastau zgomotos la laptopuri, se foiau furioşi prin încăpere. Uneori foloseau expresii indecente şi ea era nevoită să cheme paza.

Dar tipul ăsta... era chiar mai rău. Îi dădea fiori. Habar n-avea dacă domnul Boot intenţiona să-l primească în curând, sau dacă îl va primi, pur şi simplu. Ştia că e agent FBI – îi arătase legitimaţia -, dar domnul Boot lăsase şi altă dată persoane importante să aştepte.

Marjorie Lane îşi făcea de lucru, vorbind la telefon, dactilografiind, răspunzând la e-mailuri, dar, cu coada ochiului, vedea tot timpul silueta în negru, neclintită ca statuia unui erou din Războiul de Secesiune.

În cele din urmă, când nu mai putu să suporte, făcu ceea ce ştia că nu ar fi trebuit să facă: o sună pe secretara personală a domnului Boot.

— Kathy, spuse ea pe şoptite, agentul ăsta FBI e aici de aproape două ore şi cred sincer că domnul Boot ar trebui să-l primească.

— Domnul Boot e foarte ocupat.

— Ştiu, Kathy, dar cred într-adevăr c-ar trebui să-l vadă pe omul ăsta. Am un sentiment neplăcut. Te rog, fă-mi o favoare.

— O clipă.

Marjorie rămase aşteptând la telefon. Un moment mai

târziu, secretara reveni.

— Domnul Boot are cinci minute disponibile.

Marjorie închise.

— Agent Pendergast?

Ochii lui spălăciţi se întoarseră încet, întâlnindu-i pe ai ei.

— Domnul Boot vă poate primi acum.

Pendergast se ridică, se înclină uşor, apoi, fără o vorbă, trecu dincolo de uşa interioară.

Marjorie răsuflă uşurată.

Stând aplecat deasupra planşetei care îi servea drept birou – lucra în picioare -, Kenneth Boot deveni treptat conştient de prezenţa agentului FBI care intrase în încăpere şi se aşezase. Termină de scris o notă pe laptop, i-o transmise secretarei, apoi se întoarse către nou-venit.

Fu uluit. Agentul FBI nu semăna câtuşi de puţin cu Efrem Zimbalist Jr[71]. Unul dintre eroii săi preferaţi din copilărie. De fapt, nimeni nu i-ar fi putut semăna mai puţin. Costum negru cu o croială superbă, pantofi englezeşti lucraţi manual, cămaşă de comandă – ca să nu mai vorbim de pielea albă şi mâinile subţiri. Hainele valorau cinci sau şase mii de dolari, fără să pună la socoteală lenjeria de corp. Kenneth Boot recunoştea hainele de bună calitate atunci când le vedea, tot aşa cum ţinea să recunoască vinurile, trabucurile şi femeile de clasă – orice bărbat care era preşedintele unei companii din America trebuia să facă acelaşi lucru dacă voia să fie în frunte. Lui Boot nu-i plăcu felul în care se instalase agentul, mult prea confortabil. Ochii îi cutreierau prin încăpere într-un mod care îl ofensa pe Boot – ca şi cum i-ar fi despuiat biroul.

— Domnule Pendergast?

Bărbatul nu se întoarse spre el şi nici nu-i răspunse. Ochii

71 Interpretul inspectorului Lew Erskine, personaj din seria de filme de televiziune intitulată *The FBI.* (n.tr.)

continuau să-i hoinărească, examinând, scrutând. Cine era, cum de îşi permitea să se poarte cu atâta nepăsare în preajma directorului executiv al ABX, a şaptesprezecea mare corporaţie de pe lista Bursei de Valori din New York?

— Aţi avut la dispoziţie cinci minute şi unul a trecut deja, spuse Boot, cu voce scăzută, întorcându-se către planşetă şi dactilografiind o altă notă pe computer.

Aşteptă ca bărbatul să-i vorbească, dar nu auzi niciun cuvânt. Boot termină de scris documentul şi se uită la ceas. Rămăseseră trei minute.

Povestea devenea într-adevăr sâcâitoare: tipul ăsta aşezat în biroul lui, mai confortabil ca niciodată, uitându-se la lambriurile de pe peretele opus. De fapt, privea fix peretele opus. Ce vedea acolo?

— Domnule Pendergast, v-au mai rămas două minute, murmură el.

Bărbatul îşi flutură mâna şi vorbi, în sfârşit.

— Nu mă luaţi în seamă. Când terminaţi ce aveţi de făcut şi îmi puteţi acorda *întreaga* dumneavoastră atenţie, o să stăm de vorbă.

Boot se uită peste umăr.

— Agent Pendergast, e mai bine să-mi spuneţi ce aveţi de spus, zise el cu cel mai nepăsător aer cu putinţă. Pentru că v-a mai rămas exact un minut.

Celălalt se uită la el, pe neaşteptate, şi privirea era atât de intensă, încât Boot aproape sări în sus.

— Seiful e dincolo de peretele acela, nu-i aşa? spuse Pendergast.

Printr-un imens efort de voinţă, Boot reuşi să rămână nemişcat. Omul ăsta ştia unde se afla seiful companiei – un lucru cunoscut numai de directori şi de preşedintele

consiliului de conducere. Oare pe lambriuri exista vreun semn care îl dădea de gol? Dar, vreme de zece ani, nimeni nu bănuise nimic. Oare el însuşi se afla sub supravegherea FBIului? Aşa ceva era scandalos. Toate aceste gânduri trecură prin străfundurile minţii lui Boot, fără a i se aşterne pe chip.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi.

Pendergast zâmbi, dar era un zâmbet de o oarecare superioritate, zâmbetul unui adult care se supune capriciilor unui copil.

— Dumneavoastră, domnule Boot, lucraţi într-un domeniu în care anumite documente trebuie păstrate într-un regim de o confidenţialitate deosebită. Aceste documente sunt, pentru compania dumneavoastră, bijuteriile coroanei. Mă refer, bineînţeles, la hărţile de studiu seismic al bazinului Anadarko. Pe hărţi este marcată poziţia zăcămintelor de petrol şi de gaze, a căror localizare a presupus costuri foarte mari. Existenţa unui seif este aşadar de la sine înţeleasă. Şi, de vreme ce dumneavoastră sunteţi o persoană care nu se încrede în nimeni, este logic ca seiful să se afle în biroul acesta, unde îl puteţi supraveghea în permanenţă. Pe trei dintre pereţi aveţi tablouri valoroase de vechi maeştri. Dar acolo, pe acea porţiune a peretelui al patrulea, aveţi tablouri ieftine. Tablouri care pot fi mutate, date jos, fără teama că ar putea fi lovite sau zgâriate. Deci seiful se află în spatele acelui perete.

Boot începu să râdă.

— Vă credeţi un adevărat Sherlock Holmes, nu-i aşa?

Pendergast râse împreună cu el.

— Domnule Boot, v-aş ruga, cu tot respectul – şi

bineînţeles că satisfacerea acestei cereri rămâne strict la latitudinea dumneavoastră -, să deschideţi acel seif şi să-mi daţi harta de explorare seismică a districtului Cry din Kansas. Cea mai recentă, completată în 1999.

Boot descoperi că trebuia să depună un efort ca să se poată controla. De obicei, reuşea să o facă. Învăţase, cu mult timp în urmă, că o voce scăzută e ameninţătoare, iar cea cu care vorbi acum era abia audibilă.

— Domnule Pendergast, aşa cum aţi spus-o cu gura dumneavoastră, aceste studii – indiferent unde ar fi păstrate – sunt, pentru ABX, bijuteriile coroanei. Informaţiile acelea geologice reprezintă rezultatul a treizeci de ani de explorare seismică şi de forare în regiuni neprospectate, ale căror costuri s-au ridicat, cu aproximaţie, la o jumătate de miliard de dolari. Şi dumneavoastră vreţi să vi le *dau,* pur şi simplu? îi zâmbi cu răceală.

— Aşa cum spuneam, satisfacerea acestei cereri este la latitudinea dumneavoastră. Nu aş putea niciodată să capăt un mandat pentru obţinerea unei asemenea informaţii.

Tipul nu avea nimic care să-l susţină şi nicio carte pe care s-o joace, aşa cum recunoştea deschis el însuşi. Era o glumă – sau un truc. Toată povestea avea ceva care îl neliniştea în mod deosebit pe Kenneth Boot. Reuşi să afişeze un zâmbet plăcut.

— Îmi pare rău că nu vă pot ajuta, domnule Pendergast. Dacă nu mai e vorba şi despre altceva, vă doresc o zi bună.

Reveni la notele de care se ocupa. Dar silueta neagră pe care o vedea cu coada ochiului nu se clinti.

Boot i se adresă fără să-şi ia ochii de la obiectul muncii sale:

— Domnule Pendergast, după zece secunde, prezenţa

dumneavoastră în acest birou va echivala cu încălcarea unei proprietăţi particulare, moment în care voi chema paza.

Tăcu, aşteptă zece secunde, apoi apăsă butonul interfonului, adresându-se secretarei sale:

— Kathy, trimite aici un grup de gărzi care să-l scoată imediat afară pe domnul Pendergast.

Boot îşi reluă munca, scriind un mesaj directorului financiar adjunct. Dar nu se putu împiedica să nu remarce că mizerabilul acela continua să stea liniştit, bătând darabana cu un deget pe braţul scaunului şi privind în jur cu degajarea unei persoane aflate în sala de aşteptare a unui doctor. Ticălos insolent.

Interfonul zumzăi.

— Gărzile sunt aici, domnule Boot.

Înainte de a fi avut timp să răspundă, bărbatul se ridică în picioare cu o iuţeală plină de eleganţă şi porni parcă plutind către planşetă. Boot se holbă la el. Riposta îi murise pe buze când observă expresia de pe chipul palid al agentului.

Pendergast se aplecă spre el şi îi murmură la ureche un număr:

— *2300576700.*

Pentru o clipă, Boot rămase perplex, dar numărul îi suna familiar şi, când îşi dădu seama ce însemna, simţi furnicături pe pielea capului. Urmă o bătaie în uşă şi înăuntru pătrunseră trei gărzi. Se opriră, cu mâinile pe arme.

— Domnule Boot, ăsta e tipul?

Boot îi privi cu mintea golită de panică.

Pendergast zâmbi şi îi concedie cu un semn al mâinii.

— Domnul Boot nu are nevoie de ajutorul dumneavoastră, domnilor. Vă cere scuze pentru deranj.

Cei trei se uitară la Boot. După un răstimp, acesta dădu încet din cap.

— Exact. Nu e nevoie de voi.

— Vă rog să fiţi atât de amabili să încuiaţi uşa la ieşire, zise Pendergast, şi să-i spuneţi secretarei să oprească toate apelurile telefonice şi pe toţi vizitatorii în următoarele zece minute. Avem nevoie de puţină intimitate.

Gărzile se uitară din nou spre Boot, aşteptând confirmarea.

— Da, spuse el. Avem nevoie de puţină intimitate.

Gărzile se retraseră, yala se răsuci, iar în birou se lăsă tăcerea. Pendergast se întoarse către şeful conducerii executive a ABX, adresându-i-se plin de voioşie:

— Şi acum, stimate domnule Boot, reluăm discuţia despre bijuteriile coroanei?

Pendergast se îndreptă către Rolls-Royce-ul său cu paşi mari, având sub braţ un tub lung. Deschise portiera, aşeză tubul pe scaunul din dreapta şi se strecură în interiorul încins. Porni motorul şi lăsă compartimentul să se răcorească în timp ce scotea harta din tub, aruncându-i o scurtă privire de ansamblu, doar ca să se asigure că obţinuse ceea ce îi trebuia.

Conţinea totul, ba chiar mai mult. Acum toate se legau. Gorganele, legenda războinicilor-fantomă, masacrul Celor Patruzeci şi Cinci – şi mişcările inexplicabile ale criminalului în serie. Oferea o explicaţie chiar şi pentru calitatea excelentă a apei din Medicine Creek, care se dovedise a fi conexiunea de care avea nevoie. Aşa cum sperase, acolo,

pe harta de explorare a zăcămintelor petrolifere, se găsea totul, tipărit cu grijă în albastru şi alb.

Dar lucrurile trebuiau făcute în ordinea importanţei lor. Îşi scoase telefonul, activă sistemul de bruiaj şi formă un număr din zona Cleveland, Ohio. Apelul fu preluat imediat, dar se mai scurseră câteva secunde înainte ca o voce excesiv de subţire să spună:

— Deci?

— Îţi mulţumesc, Mime. Numărul din Insulele Cayman a dat lovitura. Mă aştept ca ţinta să aibă parte de mai multe nopţi fără somn.

— Mă bucur că ţi-am fost de folos.

Urmă un păcănit.

Pendergast îşi puse telefonul la loc şi studie din nou harta, privind cu mai multă atenţie complexul labirint subteran pe care îl reprezenta.

— Excelent, murmură.

„Traversarea memoriei” *nu* dăduse greş. Din contră, după cum i-o confirma harta, fusese o reuşită dincolo de orice închipuire. Atâta că el nu ştiuse s-o interpreteze. Rulă harta şi o introduse din nou în tubul ei, pe care îl astupă cu o mişcare îndemânatică.

Acum ştia exact de unde apăruseră *războinicii-fantomă* – şi unde dispăruseră.

45

În oraşul New York, după-amiaza târzie era caldă, strălucitoare. Dar sub vila de pe Riverside Drive, în pivniţele adânci, cu parfum straniu, era întotdeauna miezul nopţii.

Bărbatul pe nume Wren cutreiera subsolul, subţire şi fantomatic, ca un spectru. Fasciculul galben al lămpii de pe casca sa de miner străpungea bezna de catifea, iluminând când o vitrină de lemn, când o cartotecă înaltă, de metal. În toate cotloanele se zăreau licăriri slabe de aramă şi de bronz şi sclipiri mate ale sticlei în montură de plumb.

După multe zile, era prima dată când nu purta sub braţ planşeta pentru scris. O lăsase alături de laptop, cu vreo şase încăperi în urmă, pentru a fi transportată la etaj. Pentru că, după opt săptămâni de muncă istovitoare, dar fascinantă, Wren terminase în sfârşit catalogarea vitrinei de curiozităţi solicitată de Pendergast.

Colecţia se dovedise într-adevăr remarcabilă, mai surprinzătoare decât sugerase Pendergast. Conţinea obiecte extrem de variate, exponate de cea mai mare valoare din toate domeniile: pietre preţioase, fosile, metale rare, fluturi, plante, otrăvuri, animale din specii dispărute, monede, arme, meteoriţi. Fiecare cameră, fiecare sertar sau raft îi oferiseră descoperiri noi, unele de o rară frumuseţe, altele profund neliniştitoare. Era, fără nicio îndoială, cea mai mare colecţie de curiozităţi asamblată vreodată.

Aşadar, mare păcat că şansele publicului de a o vedea erau atât de mici încât puteau fi considerate inexistente.

Cel puţin în acest secol.

Wren simţi un junghi de invidie la gândul că totul îi aparţinea lui Pendergast, absolut totul, că el nu avea nimic.

Parcurse încet încăperile întunecate, una după alta, uitându-se încoace şi încolo, asigurându-se că totul era în ordine, că nu trecuse nimic cu vederea, că nu lăsase nimic în urmă.

Ajunse, în sfârşit, la destinaţia finală. Se opri, şi fasciculul luminos al căştii dezvălui o pădure de sticlă: mojare, retorte, instalaţii de titrare, eprubete, toate reflectând lumina de pe dreptunghiurile lungi şi întunecate ale unei duzini de mese de laborator. Fasciculul se opri, în cele din urmă, asupra uşii de pe peretele opus al laboratorului. Dincolo de ea se aflau ultimele încăperi, în care Pendergast îi interzisese în mod expres să pătrundă.

Wren se întoarse, cu privirea pierdută în lungul camerelor tapetate şi întunecoase prin care abia trecuse. Periplul acesta îndelungat îi amintea, într-un fel, de povestirea lui Poe, *Masca Morţii Roşii,* în care Prinţul Prospero pregătise pentru balul său mascat o serie de încăperi, fiecare mai fantastică, mai stranie şi mai macabră decât cea dinaintea ei. Ultima – Camera Morţii – era neagră, cu ferestre de culoarea sângelui.

Wren se uită înapoi, în laborator, aţintind lumina către uşa mică, închisă, de pe peretele opus. În timp ce se ocupa de catalogare, se întrebase adesea ce s-o fi aflat dincolo de ea. Dar, privind retrospectiv, poate că fusese mai bine să nu ştie. Şi îşi dorea atât de mult să se întoarcă la remarcabilul registru indian care îl aştepta în bibliotecă. Recondiţionarea lui avea să fie un mod de a uita, măcar pentru o vreme, acea colecţie stranie, tulburătoare.

...Se auzea din nou: foşnetul de stofă, ecoul unor paşi furişaţi.

Toată viaţa, Wren îşi desfăşurase cea mai mare parte a muncii în pivniţe întunecoase şi tăcute şi auzul său avea o ascuţime mult ieşită din comun. În vreme ce lucra în încăperile acestea, auzise în repetate rânduri acelaşi foşnet, aceiaşi paşi tainici. Avusese în repetate rânduri senzaţia că era pândit când deschidea sertare sau când lua notiţe. Se întâmplase prea des ca să fie o simplă închipuire.

În timp ce se răsucea şi o pornea pe drumul de întoarcere prin camerele pline de umbre, îşi duse mâna în buzunarul halatului şi apucă strâns un cuţit de tăiat hârtie cu lama îngustă. Lama era rece şi foarte ascuţită.

Paşi uşori, misterioşi, îl însoţeau.

Privirea i se îndreptă, ca din întâmplare, în direcţia sunetului. Părea să vină din spatele unui şir lung de vitrine din lemn de stejar plasate pe peretele din dreapta.

Camerele din subsol era mari şi alcătuiau un ansamblu complicat, dar Wren ajunsese să le cunoască foarte bine în decursul celor două luni de muncă. Şi ştia că şirul acela de vitrine se termina într-un perete transversal. Era o fundătură.

Continuă să meargă până ce ajunse aproape în capătul încăperii. În faţa lui era o tapiserie de brocart, cu falduri bogate, care ascundea intrarea în următoarea despărţitură a pivniţei. Wren se repezi în dreapta, cu o mişcare bruscă, de dihor, ajungând între şirul de vitrine şi perete. Scoţând scalpelul din buzunar şi repezindu-l înainte, lumină spaţiul din spatele vitrinelor.

Nimic. Spaţiul era gol.

Dar, în timp ce punea cuţitul la loc în buzunar şi se

îndepărta de vitrine, Wren auzi, perfect clar şi distinct, zgomotul unor paşi grăbiţi, care erau prea uşori şi prea iuţi ca să poată aparţine altcuiva decât unui copil.

46

Corrie trecu încet cu maşina pe lângă vila Kraus, examinând casa întunecată şi urâtă în grabă, dar cu atenţie. O adevărată reşedinţă a familiei Addams, dacă exista vreuna. Baborniţa băgăcioasă nu se vedea nicăieri, probabil intrase în pat, iarăşi bolnavă. Rolls-ul lui Pendergast încă nu reapăruse şi locul părea părăsit, o dărăpănătură singuratică în arşiţa sufocantă, înconjurată de porumbul îngălbenit. Deasupra, profilul în formă de nicovală al furtunii incipiente continua să se târască încet, acoperind soarele. La radio se difuzau acum avertizări de tornade, din Dodge City şi până la graniţa cu Colorado. Uitându-se spre vest, Corrie văzu cerul atât de negru şi de solid, încât părea de ardezie.

N-avea importanţă. Nu-i trebuiau decât cincisprezece minute ca să intre şi să iasă din peşteră. O verificare rapidă, atâta tot.

La vreo patru sute de metri după vila Kraus, Corrie intră pe un drum de ţară ce ducea către câmpurile din apropiere. Parcă maşina într-un loc de refugiu, astfel încât să nu fie vizibilă de pe şosea. Pe deasupra vârfurilor porumbului, înspre est, putea să desluşească terasa de pe acoperişul casei; dacă scurta drumul prin lan, n-avea cum să fie văzută.

Pentru o clipă, se întrebă dacă era o idee bună să umble astfel prin porumb. Însă îşi reaminti spusele lui Pendergast, care era cât se poate de sigur că ucigaşul nu atacă decât noaptea.

Îşi puse lanterna în buzunar, ieşi din maşină şi închise portiera. Pe urmă îşi făcu loc printre tulpini şi o porni de-a lungul şirurilor, în direcţia peşterii.

Căldura din lan prinse s-o apese, aproape sufocând-o. Ştiuleţii se uscau – porumbul pentru gazohol se recolta uscat şi Corrie se întrebă, oarecum curioasă, ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi luat foc. Se amuză cu gândul acesta până când ajunse la gardul din pari, acum dărăpănat, care despărţea domeniul Kraus de câmpurile învecinate.

Merse de-a lungul lui până în spatele casei. Aruncă o privire grăbită peste umăr, pentru cazul că bătrâna s-ar fi putut ivi la una dintre ferestre, dar erau, toate, întunecate şi pustii, ca nişte dinţi lipsă. La drept vorbind, casa îi dădea fiori: profilată pe cerul ameninţător, părăginită şi stingheră, cu doi copaci cioturoşi şi uscaţi în spate. Razele firave de soare continuau să-i lumineze acoperişul mansardat şi ferestrele vizibile. Dar, chiar în timp ce Corrie o privea, umbra furtunii se târî, aşternându-se ca o pătură deasupra porumbului şi vila se contură, tot mai întunecată, în văzduhul din fundal. Corrie simţea mirosul ozonului din aer, şi căldura umedă era din ce în ce mai înăbuşitoare. Furtuna avea să fie mai urâtă decât păruse din interiorul rulotei, mult mai urâtă. Trebuia să se grăbească, înainte de a se dezlănţui iadul.

Se întoarse şi o luă pe marginea potecii către peşteră, mergând ghemuită, ca să nu fie observată în cazul în care bătrâna Kraus ar fi aruncat o privire de la una dintre ferestrele de sus. O clipă mai târziu, coborî în adâncitura solului şi ajunse în faţa uşii de fier.

Privi cu atenţie terenul din faţa acesteia, dar praful era neatins. Pe acolo nu trecuse nimeni de cel puţin două zile.

Se simţi uşurată şi dezamăgită în acelaşi timp: dacă fusese vreodată pe acolo, ucigaşul plecase, evident, de mult, dar lipsa oricărei urme demonstra că teoria ei era, probabil, o prostie. Totuşi, ajunsese deja până aici; putea totuşi să verifice locul.

Se uită din nou peste umăr, apoi se aplecă să studieze lacătul. Perfect: era vechi, cu palpatoare, un tip care se fabrica de o sută de ani, încă neschimbat ca principiu. Era similar cu cel de la uşa din faţă a rulotei sale, pe care exersase mai întâi; şi cu lacătele dulapurilor de la şcoală. Zâmbi, aducându-şi aminte de cutia frumos ambalată, plină cu balegă de cal, pe care o pusese la un moment dat în dulapul lui Brad Hazen, împreună cu o carte de vizită şi cu un singur trandafir. El nu bănuise niciodată cine i-o făcuse.

Mai întâi smuci cu putere de lacăt, ca să se asigure că era încuiat. Asta era prima regulă a spărgătorilor: nu folosi niciun soi de şperaclu înainte de a te convinge că e necesar.

Foarte bine, era încuiat. „Trecem la treabă”, se gândi.

Scoase din buzunar o bucată de fetru verde şi o despături cu grijă. Înăuntru era mica ei colecţie de şperacle, pe care le făcuse pe furiş în atelierul şcolii. Alese unul care părea de mărimea potrivită şi îl introduse în lăcaş, apăsând în direcţia de descuiere. Ştia că deschiderea cu şperaclul se baza mai ales pe descoperirea defectelor mecanismului unui anume lacăt: denivelările cheii nu erau niciodată prelucrate, cu precizie, la aceeaşi dimensiune, existau întotdeauna mici diferenţe, care puteau fi de folos. Pe urmă introduse un altul şi testă, cu delicateţe, toate tijele, căutând locul unde avea cel mai mic joc, ceea ce însemna că descoperise tija cea mai groasă. De vreme ce aceasta e

prima care se închide atunci când este aplicată o forţă de torsiune, era important să întingă palpatoarele în ordine, de la cel mai masiv la cel mai subţire. Şi iată-l: tija care prindea cel mai bine. O săltă cu grijă, cu ajutorul şperaclului, până când simţi că ajunsese deasupra butucului. Apoi trecu la cea de grosime imediat inferioară, repetând procedura, şi o reluă încă o dată, având tot timpul grijă să menţină butucul uşor răsucit. În cele din urmă, tija principală se săltă cu un clic audibil; Corrie smuci brusc şi lacătul se deschise.

Corrie se ridică şi făcu un pas înapoi, neputând să-şi reţină un mic zâmbet de mândrie. Nu era deosebit de rapidă în privinţa descuierii lacătelor – şi existau multe alte tehnici pe care nu le stăpânea -, dar era pricepută. Păcat că era vorba de o abilitate de care Pendergast ar fi dezaprobat-o. Sau nu?

Îşi puse şperaclele înapoi în buzunar, scoase lacătul şi îl aşeză alături. Uşa se deschise, balamalele ruginite scârţâiră. Corrie trecu pragul, apoi ezită. Rămase o clipă în întuneric, întrebându-se dacă să aprindă luminile sau să-şi folosească lanterna. Dacă Winifred Kraus îşi făcea apariţia, luminile ar fi dat-o cu siguranţă de gol. Însă apoi îşi veni în fire. Era trei după-amiaza, ora ultimului tur trecuse, conform firmei de la intrare; în afară de asta, Corrie era sigură că, după ce Pendergast fusese nevoit să facă unul, niciun alt tur nu mai avusese loc. Baba aia bârfitoare n-avea să iasă din casă în prag de furtună. Şi, în plus, era enervant să stea cu ochii în patru pe întuneric. Mai bine să facă economie de baterii.

Pipăi peretele de piatră jilavă, găsi întrerupătorul şi îl apăsă.

Trecuse ceva vreme de când nu mai intrase în peşteră. Tatăl ei o adusese o dată, când avea şase sau şapte ani, nu cu mult înainte de fuga lui. Rămase nemişcată pentru încă o clipă, privind în lungul tunelului care i se deschidea înainte. Pe urmă începu să coboare pe treptele de calcar, stârnind cu adidaşii ecouri la fiecare pas pe piatră.

După o coborâre lungă, scara continua cu un podeţ de scânduri care se pierdea printre stalactite şi stalagmite. Corrie uitase cât de straniu era locul. În copilărie, coborâse acolo înconjurată de adulţi. Acum era singură, în mijlocul tăcerii. Îşi continuă drumul ezitând, dorindu-şi ca pantofii ei să nu fi scos un sunet atât de găunos la contactul cu lemnul. Spânzurate de plafonul rugos aflat la mare înălţime deasupra capului, becurile fără abajur aruncau pe pereţi umbre fantomatice. De o parte şi de alta se înălţa o pădure de stalagmite, aidoma unor uriaşe ţepuşe zimţate. În spaţiul vast şi pustiu nu se auzea niciun zgomot, cu excepţia paşilor ei şi a unui picur îndepărtat de apă.

Poate că pătrunderea în peşteră nu fusese o idee chiar atât de bună.

Reuşi să scape de spaimă. În locul acela nu era nimeni. Apa de pe scândurile potecii avea o pojghiţă de nămol în care i se imprimau urmele. Era limpede – aşa cum fusese şi în faţa uşii de fier – că pe acolo nu mai umblase nimeni, de zile întregi. Probabil că ultima persoană care intrase fusese Pendergast, purtat pe traseul turului.

Corrie străbătu prima grotă în grabă, apoi se aplecă, trecu printr-o deschidere îngustă şi intră în caverna următoare. Îşi aminti imediat cum se numea: Biblioteca Uriaşului. Îşi aduse aminte că, în copilărie, crezuse că era într-adevăr biblioteca unui uriaş. Chiar şi acum trebui să

admită că formaţiunile stâncoase păreau nişte cărţi absolut autentice.

Dar, ca întotdeauna, liniştea o făcea să intre, cumva, în alertă, iar lumina slabă era apăsătoare, şi ea grăbi pasul. Trecu pe lângă Hăul fără Fund şi ajunse la Bazinul Infinitului, care, în lumina aceea, avea o strălucire stranie, verzuie. Era cel mai îndepărtat punct al turului; acolo, aleea făcea o buclă, întorcându-se spre Catedrala de Cristal. Mai departe se întindea bezna.

Corrie îşi aprinse lanterna şi sondă întunericul de dincolo de alee, dar nu reuşi să vadă nimic.

Se urcă pe balustrada de lemn de pe marginea bazinului. În pereţii cavernelor prin care trecuse nu exista niciun tunel şi nicio arcadă. Dacă mai departe se mai afla ceva, trebuia să treacă prin bazin ca să-l descopere.

Se aşeză pe balustradă şi îşi dezlegă şireturile, îşi scoase pantofii, apoi şosetele, pe care le îndesă în pantofi, după care legă şireturile unele de altele. Cu pantofii într-o mână, încercă apa cu vârful unui deget. Era şocant de rece şi mai adâncă decât părea. Intră, o traversă cât de repede putu şi ajunse pe celălalt mal. Acum avea picioarele ude, fir-ar să fie. Desculţă, se căţără pe cea mai îndepărtată margine a bazinului şi îşi îndreptă lanterna spre întunericul de la bază. Văzu un tunel scund, care ducea spre dreapta. Solul era din calcar moale, tocit de vechiul du-te vino. Era pe calea cea bună.

Se aşeză pe o movilă de calcar şi îşi trase şosetele peste picioarele ude, apoi îşi puse adidaşii şi le legă şireturile. Ar fi trebuit să-i dea prin gând să-şi pună nişte tenişi vechi.

Se ridică şi se apropie de tunel. Fu nevoită să se aplece – nu era mai înalt de un metru şi jumătate -, şi, pe măsură ce

înainta, tavanul devenea tot mai scund. Pe jos se prelingea un fir de apă. Pe urmă plafonul se înălţă din nou şi tunelul coti brusc către dreapta. Lumina lanternei căzu pe o uşă de fier, cu un lacăt identic cu cel de la intrarea în peşteră.

„Atunci aici e. Asta trebuie să dea în vechea distilerie."

Corrie îşi scoase din nou şperaclele şi trecu la treabă. Din cine ştie ce motiv – poate din cauza luminii insuficiente sau fiindcă îşi simţea degetele inexplicabil de butucănoase şi de neîndemânatice -, avu nevoie de mai mult timp. Dar, după mai multe minute, simţi, fără putinţă de tăgadă, că tija principală cedează. Fără niciun zgomot, puse lacătul alături şi deschise uşa.

Se opri în prag, rotindu-şi lanterna cu prudenţă. În faţa ei, stânca era străpunsă de un tunel întunecos, cu pereţi netezi şi uşor fosforescenţi.

Înaintă, parcurgând cam treizeci de metri, cu lumina lanternei dansând în jur, până când tunelul se lărgi, dând într-o altă încăpere. Dar spaţiul acela nu avea nimic din vastitatea şi din măreţia grotelor precedente. Din solul accidentat se înălţau doar câteva stalagmite cioturoase. Aerul era rece şi închis şi se simţea un miros, un miros neobişnuit: miros de fum. Fum stătut şi încă ceva. Ceva scârbos. Dinspre uşa deschisă venea un curent plăcut de aer, fluturându-i părul de pe ceafă.

Asta trebuia să fie: vechea distilerie ilegală.

Înaintă prin întuneric şi, imediat, raza lanternei căzu pe ceva din capătul opus – o licărire mată, metalică. Făcu încă un pas, apoi încă unul. Şi iată-l: un alambic vechi, o relicvă aproape caricaturală a unei ere apuse, cu un cazan imens de aramă aşezat pe un trepied, sub care se zărea cenuşa unui foc de demult. Deasupra nivelului podelei, pe un raft,

erau stivuiţi câţiva buşteni crăpaţi. Partea de sus a cazanului, cu spirala ei lungă din ţeavă de cupru, fusese îndepărtată şi zăcea acum alături, pe jumătate zdrobită. Împrejur erau împrăştiate mai multe oale şi cazane mai mici.

Corrie se opri şi mătură încăperea cu lumina lanternei. Pe una dintre laturi era o masă pe care se aflau două pahare, unul din ele spart. Alături de masă se vedeau câteva bucăţi dintr-un scaun şi o carte de joc putrezită; un as, observă Corrie. Într-un colţ era un morman de sticle sparte şi de recipiente de tot felul: sticle de vin, borcane cu filet, urcioare de lut, totul în mijlocul unor gunoaie mucegăite. Şi-i imagină pe bărbaţii care supravegheau focul, jucând cărţi, bând şi fumând.

Acum îşi îndreptă lanterna în sus. La început nu desluşi nimic, plafonul era complet negru. Însă apoi reuşi să vadă câteva stalactite sparte şi un fagure de fisuri prin care, după toate aparenţele, ieşea fumul. Chiar şi aşa, tirajul nu se putea face foarte rapid: respiraţia ei condensa în aer, înconjurând-o cu o ceaţă ce părea să ardă în lumina lanternei.

Se apropie de cazanul aşezat pe trepiedul de fier. Era cu siguranţă destul de mare pentru a fierbe un om. Cu toată umezeala din jur, era greu de spus dacă fusese folosit de curând. Oare mirosul de fum rămăsese din vremurile îndepărtate ale distileriei? Nu era sigură. Şi mai era şi celălalt miros: cel neplăcut. Nu de putreziciune; chiar mai rău decât atât. Acelaşi miros de şuncă stricată de la locul crimei.

Corrie se opri locului, simţindu-se brusc înfricoşată. Venise să vadă dacă distileria mai era acolo. Ei bine, *era.*

Putea să facă stânga împrejur şi s-o pornească spre ieşire. De fapt, pătrunderea în locul acesta i se părea acum o idee foarte, foarte rea.

Înghiţi în sec. Îşi reaminti că reuşise să ajungă până acolo. Putea să mai stea cinci secunde ca să-şi încheie explorarea.

Se ridică pe vârfuri şi se uită în cazan. În timp ce îi lumina interiorul, o izbi un miros de untură râncedă.

Pe fund era ceva palid, aproape transparent, ca o cochilie sidefie de scoică. O ureche de om.

Corrie fu cuprinsă de greaţă şi se retrase clătinându-se pe picioare. Lanterna îi scăpă din mână, se izbi de solul de calcar dur şi se rostogoli către un colţ întunecos, rotindu-şi alene raza de-a curmezişul podelei şi al plafonului şi oprindu-se în cele din urmă lângă perete, cu o bufnitură puternică, înfundată.

O secundă mai târziu, se stinse, cufundând caverna într-un întuneric de smoală.

„La naiba, îşi spuse Corrie. La naiba să te ia!”

Se lăsă cu prudenţă în patru labe şi înaintă încet, proptindu-se pe genunchi şi pe braţe şi pipăind solul cu palmele, în direcţia în care se rostogolise lanterna. După un minut, degetele ei măturară peretele grotei, începu să-l pipăie, căutând-o.

Nu era acolo.

Înghiţi din nou în sec, aşezându-se pe vine. Preţ de un minut, se gândi să-şi caute drumul înapoi prin întunericul deplin. Dar avea atât de mult de mers, încât i-ar fi fost uşor să se dezorienteze. Se luptă cu un sentiment de panică. Avea să-şi găsească lanterna. Probabil că se stinsese din cauza impactului cu peretele. Avea s-o găsească, s-o

reaprindă şi să plece dracului de acolo.

Se mişcă de-a lungul peretelui, mai întâi spre stânga, apoi spre dreapta, pipăind cu mâinile.

Nici urmă de lanternă.

Poate o luase pe un traseu greşit. Se târî cu grijă înapoi, în locul de unde credea că pornise, şi încercă din nou, deplasându-se încet în direcţia în care îşi amintea că se rostogolise lanterna. Totuşi, oricât cât de departe înaintă pe lângă perete, bâjbâind cu mâinile, nu reuşi s-o descopere.

Începuse să respire precipitat când reveni în mijlocul încăperii. Sau, cel puţin, aşa credea, că se afla în mijloc; în bezna aceea deplină, se dezorienta cu repeziciune.

„Bun, îşi spuse. Stai locului, respiră ceva mai regulat, vino-ţi în fire.” OK, fusese într-adevăr o prostie să intre acolo doar cu o lanternă şi fără niciun chibrit. Dar grota în care se afla era mică şi nu avea decât o singură ieşire – nu era aşa? Nu-şi aducea aminte să fi văzut pasaje care ieşeau, dar, pe de altă parte, nu verificase prea serios.

Inima îi bătea atât de repede, încât abia putea să respire. „Calmează-te”, îşi spuse. Era timpul să-şi ia gândul de la lanternă. Probabil că oricum se făcuse bucăţi. Acum, cel mai important lucru era să plece de acolo, să continue să se mişte; altminteri avea să îngheţe. Lăsase uşa descuiată, slavă Domnului, iar acolo, în Caverne, luminile erau încă aprinse. Tot ce avea de făcut era să iasă din camera aia dosnică şi să străbată tunelul.

„Stupid, stupid, stupid...”

Se orientă cu atenţie în direcţia unde credea că se afla intrarea. Apoi, cu tot atât de multă atenţie, începu să se târască înainte. Solul peşterii era rece, bolovănos, accidentat, acoperit de pietriş unsuros şi de bălţoace.

Bezna neagră ca smoala era absolut înspăimântătoare. Corrie nu era sigură că se mai aflase vreodată într-un loc complet lipsit de lumină. Chiar şi în cea mai întunecoasă noapte străluceau câteva stele sau se zăreau câteva raze de lună... Simţi că inima începuse să-i bată şi mai repede decât înainte.

Pe urmă capul i se izbi dureros de ceva. Întinse mâna, pipăi: cazanul de fier. Se târâse dând exact peste tăciunii stinşi.

Bun, deci mersese exact în direcţia opusă. Dar cel puţin avea un reper. Avea să se târască de-a lungul pereţilor până când avea să ajungă la tunelul de ieşire. Odată intrată în tunel, avea să continue să se târască, ţinând o mână pe perete, până la uşa de fier. De acolo putea ajunge la bazin – nu se îndoia de asta – chiar şi în cea mai deplină beznă. Şi, în orice caz, pe malul opus al acestuia se aflau luminile şi poteca de scânduri. „Nu e chiar atât de departe, îşi repetă ea, nu e deloc chiar atât de departe...”

Impunându-şi să se relaxeze, începu să înainteze târâş, alunecând cu mâna stângă pe perete: „Târăşte-te, stai, târăşte-te, opreşte-te iarăşi, trei, patru, cinci”. Inima începu să i se domolească. Dădu peste o stalagmită, încercă să-i vizualizeze amplasarea în încăpere. Realiză, cu uşurare, că ieşirea trebuia să fie exact în faţa ei.

Continuă să se târască, cu o mână pe podea, cu o alta pe perete. „Şase, şapte, opt...”

În întuneric, mâna ei atinse ceva cald.

Corrie şi-o retrase brusc, instinctiv. Spaima şi surprinderea năvăliră o clipă mai târziu. Era vreuna dintre creaturile care trăiesc în peşteri – poate un şobolan sau un liliac? Sau imaginaţia ei, lucrând la maximum în întuneric?

Aşteptă. Nu se auzea niciun sunet, nicio mişcare. Întinse mâna din nou, cu grijă, pipăi iarăşi.

Era cald, dezgolit, fără păr, umed.

Se trase înapoi, ghemuindu-se. Un suspin i se ridică fără voia ei în gâtlej. Un miros de mizerie indescriptibil, scârbos, păru să se înalţe, învăluind-o. Ce zgomot auzea, era propria răsuflare? Da, ea era: respira întretăiat, înfricoşată.

Scrâşni din dinţi, strânse din ochi în întuneric, încercă să-şi recapete controlul asupra bătăilor sălbatice ale inimii.

Obiectul pe care îl atinsese nu se clintise. Probabil nu era decât o altă protuberanţă sau încreţitură a solului. Dacă se oprea, îngrozită, de fiecare dată când atingea câte ceva, n-avea să mai iasă niciodată din peşteră.

Întinse mâna, dând să înainteze, şi atinse din nou obiectul. *Era* cald, asta nu era o închipuire, dar probabil că era o ciudăţenie, o chestie vulcanică sau cam aşa ceva. Îl pipăi, lăsându-şi mâna să alunece uşor, când ici, când colo...

Realiză că atingea un picior gol, cu unghii lungi, rupte.

Foarte încet, îşi retrase mâna. Îi tremura incontrolabil, şi respiraţia îi hârşcâia, scăpată de sub orice control. Încercă să înghită, dar gura i se uscase.

Pe urmă, din întuneric veni o voce aspră, monotonă, o caricatură sâsâită a glasului omenesc:

— Viei să te joşi cu mine?

47

Hazen se lăsă pe spătarul scaunului capitonat, apăsându-şi uşor degetele pe lemnul lustruit al mesei de conferinţe. Se întrebă, încă o dată, de ce Medicine Creek nu-şi putea permite un birou de şerif cu scaune frumoase şi confortabile sau o masă ca aceea; însă apoi îi trecu prin cap că biroul şerifului din Deeper funcţiona pe bani împrumutaţi, ca orice altceva din oraş. Cel puţin, secţia lui avea, în fiecare an, bani la bancă. Avea să vină şi vremea oraşului Medicine Creek, iar asta o să se întâmple şi datorită lui, şi nu într-o mică măsură.

Vocea lui Hank Larssen zumzăia în fundal, dar Hazen abia dacă îl asculta. Era mai bine să-l lase pe şeriful din Deeper să spună tot ce avea de spus. Se uită la ceas pe furiş. Era şapte. Străbătuse un drum lung în ziua aceea, făcuse câteva progrese reale. Se gândise foarte mult la toate şi, în mintea lui, cazul era acum aproape încheiat. Nu rămăsese decât un singur detaliu care continua să-i dea bătăi de cap.

Larssen părea să se apropie de sfârşitul discursului.

— Dent, e, pur şi simplu, cu totul prematur. N-am auzit decât o grămadă de ipoteze şi de supoziţii, dar nimic care să sune a dovadă întemeiată.

„Ipoteze şi supoziţii.” Dumnezeule, Hank citea prea multe romane de Grisham!

Larssen încheie cu un aer hotărât:

— În lipsa unei dovezi concludente, n-am de gând să arunc un nor de suspiciuni asupra unuia dintre cetăţenii de frunte din Deeper. N-am s-o fac şi nici n-am să-i îngădui

altcuiva s-o facă. Nu sub jurisdicţia mea.

Hazen aşteptă ca tăcerea să fie deplină, apoi se întoarse spre Raskovich.

— Chester? Ce părere ai?

Raskovich aruncă o privire spre Seymour Fisk, decanul de la KSU, care ascultase totul cu atenţie şi în tăcere, cu ţeasta cheală brăzdată de o cută adâncă.

— Păi, spuse şeful securităţii campusului, cred că tot ceea ce am descoperit împreună cu şeriful Hazen justifică o continuare a anchetei.

— N-aţi aflat nimic altceva, ripostă Larssen, decât că Lavender are probleme financiare. În zilele noastre, o grămadă de oameni au aşa ceva.

Hazen se abţinu din nou de la comentarii. Lasă-l pe Chester să poarte discuţia.

— Păi, spuse Raskovich, am găsit ceva mai mult decât nişte probleme financiare. Nu şi-a plătit taxele succesorale, pentru o serie de proprietăţi, vreme de mai mulţi ani. Aş fi interesat să aflu de ce nu i s-a pus niciun sechestru pentru neplata impozitelor. Şi Lavender a umblat peste tot, asigurând pe toată lumea că experimentul o să se facă în Deeper. Le-a spus tuturor că are un plan. Ca şi cum ar fi ştiut ceva în plus faţă de toţi ceilalţi. Acest „plan” îmi trezeşte foarte multe bănuieli.

— Pentru numele lui Dumnezeu, n-au fost decât nişte *vorbe,* ca să-şi calmeze creditorii, spuse Larssen, ridicându-se de pe scaunul confortabil, tapiţat cu piele sintetică, ca să-şi sublinieze punctul de vedere.

„Perfect, cugetă Hazen. Hank se contrazice acum cu tipii de la KSU.” lui Larssen îi lipsise întotdeauna o doagă.

— E cât se poate de limpede, continuă Raskovich, că,

dacă doctorul Chauncy şi-ar fi anunţat luni hotărârea de a face experimentul la Medicine Creek, creditorii lui Lavender ar fi trecut la acţiune şi el ar fi fost împins către faliment. Ăsta e un motiv întemeiat.

Se lăsă tăcerea. Larssen clătina din cap.

Şi acum vorbi în sfârşit Fisk, umplând încăperea cu vocea lui stridentă, parcă ruptă de realitate.

— Domnule şerif, noi n-avem intenţia de a aduce acuzaţii. Vrem, pur şi simplu, ca ancheta să fie continuată, investigând afacerile domnului Lavender în paralel cu orice alte piste spre care ne vor mai conduce indiciile.

Hazen continuă să aştepte. Politic, era important să se „consulte" cu Larssen. Bătrânul Hank nu părea să realizeze că totul era formal, că nimic din ce spusese el nu putea opri investigaţiile asupra lui Lavender.

— Domnule Fisk, zise Larssen, eu nu spun decât că nu este bine să ne fixăm prea devreme asupra unui suspect. Sunt o mulţime de alte ipoteze care ar trebui explorate. Uite ce e, Dent, ştim cu toţii că Lavender nu e un sfânt, dar nu e nici criminal, mai ales nu un *asemenea* gen de criminal. Chiar dacă ar fi angajat pe cineva, cum ar fi ajuns omul ăla de la Deeper la Medicine Creek fără să fie observat? Unde s-ar fi ascuns? Unde e maşina lui? Unde şi-a petrecut noaptea? Toată zona e cercetată din aer şi de la sol, ştii foarte bine!

Hazen expiră fără grabă. Ăsta era amănuntul care continua să-l sâcâie. Era singurul punct slab al teoriei lui.

— Eu am impresia, continuă celălalt, că e mult mai probabil ca ucigaşul să fie un locuitor din Medicine Creek, un individ de tipul Jekyll şi Hyde[72]. Dacă ar fi fost un străin, cineva ar fi

72 Aluzie la *The Strange Case of Dr. Jekyll and Mr. Hyde* de Robert Lows

văzut ceva. Nu poţi să tot vii şi să pleci din Medicine Creek fără a fi remarcat.

— S-ar putea ascunde în porumb, spuse Raskovich.

— De sus se poate vedea ce e în porumb, ripostă Larssen. Avioanele de recunoaştere zboară deja de zile întregi. Au căutat de-a lungul pârâului, pe o distanţă de peste treizeci de kilometri, au căutat în zona Gorganelor, au căutat peste tot. Nu s-a observat nimic care să indice că acolo s-ar ascunde cineva, şi nimeni n-a sosit şi n-a plecat. Deci, unde ar trebui să-l căutăm pe ucigaş? Într-o gaură în pământ?

În timp ce îl asculta, Hazen se crispă dintr-odată. Îşi simţi membrele înţepenind, în timp ce o idee strălucită îşi sfredelea, ca o dâră de foc, drumul către zona conştientă a minţii sale. „Bineînţeles, îşi spuse. Bineînţeles.” Acesta era răspunsul care îi scăpase până atunci, era veriga lipsă a teoriei sale.

Respiră adânc şi se uită în jur, asigurându-se că nimeni nu-i remarcase reacţia. Nu trebuia să ştie că Hank îi oferise soluţia, asta avea o importanţă fundamentală.

Apoi îşi dezvălui revelaţia pe un ton aproape plictisit.

— Chiar aşa, Hank. Se ascunde într-o gaură în pământ.

Se lăsă tăcerea.

— Cum vine asta? întrebă Raskovich.

Hazen se întoarse spre el.

— Cavernele lui Kraus.

— Cavernele lui Kraus? repetă Fisk.

— Pe Cry Road, casa aia veche cu un magazin de suvenire. În spatele ei, e o peşteră vizitată de turişti. E acolo dintotdeauna. Acum se ocupă de ea bătrâna Winifred

---

Stevenson, despre dubla personalitate (n.tr.)

Kraus.

Viteza cu care i se lega totul în minte era incredibilă. Soluţia fusese sub nasul lui tot timpul, iar el n-o văzuse. Cavernele lui Kraus. „Bineînţeles."

Fisk îl aproba dând din cap, la fel şi Raskovich.

— Îmi amintesc c-am văzut locul ăla, spuse acesta din urmă.

Larssen se albise la faţă. Ştia că Hazen dăduse lovitura. Pentru că totul era atât de perfect, totul se lega atât de bine laolaltă.

Hazen vorbi din nou:

— Ucigaşul se ascunde în peştera aia. Se uită la Larssen şi nu reuşi să-şi reţină un zâmbet. După cum ştii, Hank, e vorba despre aceeaşi peşteră în care îşi făcea bătrânul Kraus alcoolul de contrabandă. Făcea whisky din porumb, pentru *King Lavender.*

— Asta-i chiar *foarte* interesant, spuse Fisk, întorcându-se spre Hazen cu o privire admirativă.

— Nu-i aşa? În fund, dincolo de traseul turistic, există o încăpere în care îşi fierbeau borhotul. Într-un *alambic* mare.

Hazen văzu ochii lui Raskovich dilatându-se brusc.

— Într-un alambic destul de mare ca să fierbi în el un om?

— Bingo! răspunse Hazen.

Atmosfera deveni extrem de tensionată. Hazen ştia că teoria i se părea veridică până şi lui Larssen, care începuse să transpire.

— Aşa că înţelegeţi, domnule Fisk, continuă Hazen, omul lui Lavender stă ascuns în grota aia, ieşind noaptea în picioarele goale şi cu tot restul recuzitei, omorând oamenii şi făcând ca totul să pară o înfăptuire a blestemului stafiei

Gorganelor. În timpul prohibiţiei, King Lavender l-a finanţat pe bătrânul Kraus ca să instaleze alambicul ăla, l-a băgat în afaceri. Aşa a procedat în tot districtul Cry. I-a adus la faliment pe toţi contrabandiştii din alte locuri.

Hank Larssen îşi scoase batista şi tamponă picăturile de sudoare care i se înşiruiau pe frunte.

— Lavender a pretins că asistentul lui, Mefelty, s-a dus în Kansas City, să-şi viziteze mama bolnavă. E unul dintre lucrurile pe care le-am verificat astăzi, împreună cu Raskovich. Am încercat să intrăm în legătură cu mama lui Mefelty. Şi am aflat totul despre ea. Tăcu o clipă. A murit acum douăzeci de ani. Îi lăsă pe ceilalţi să asimileze ceea ce spusese, apoi continuă: Iar acest Mefelty a mai avut probleme cu legea. Probleme mărunte, dar, în majoritatea cazurilor, datorate violenţei: agresiuni minore, agresiuni cu circumstanţe agravante, conducere sub influenţa alcoolului.

Revelaţiile apăreau repede, aproape stivuindu-se unele peste altele. Şi Hazen adăugă lovitura de graţie:

— Mefelty a dispărut cu două zile înainte de uciderea lui Swegg. Cred că s-a ascuns sub pământ. Aşa cum a subliniat Hank, nu poţi să vii în Medicine Creek sau să pleci din oraş fără să fii remarcat; fără să observe vecinii, fără să observ *eu.* În tot acest timp s-a ascuns în Cavernele lui Kraus, ieşind noaptea ca să-şi facă treaba murdară.

Urmă o pauză îndelungată, în timpul căreia nimeni nu scoase niciun cuvânt. Pe urmă Fisk îşi drese glasul.

— Un raţionament de mâna-ntâi, domnule şerif. Ce ai de gând acum?

Hazen se ridică în picioare, cu o expresie hotărâtă.

— Oraşul mişună de poliţie şi de presă. Puteţi fi siguri că Mefelty continuă să se ascundă în fundul cavernelor ălora,

aşteptând un moment de acalmie ca să poată fugi. Acum, după ce şi-a îndeplinit misiunea.

— Şi?

— Mergem acolo şi-l prindem pe nemernic.

— Când?

— Acum. Se întoarse spre Larssen. Ne consultăm cu cei de la sediul central al poliţiei, din Dodge. Vreau să vorbim la telefon, personal, cu comandantul Ernie Wayes. Avem nevoie o echipă de oameni bine înarmaţi, şi încă imediat. Avem nevoie de câini, de câini buni de data asta. Eu mă duc la tribunal, să obţin un mandat de arestare de la judecătorul Anderson.

— Sunteţi sigur că Mefelty e încă acolo, în grote? întrebă Fisk.

— Nu, răspunse Hazen. Nu sunt sigur. Dar trebuie să existe cel puţin nişte dovezi. Nu-mi asum niciun fel de risc. Tipul e periculos. Poate c-o fi lucrat pentru Lavender, dar s-a distrat ceva cam prea mult – şi asta mă sperie de moarte. Să nu facem greşeala de a-l subestima.

Se uită pe fereastră, la orizontul din ce în ce mai negru, la vântul care se înteţea.

— Trebuie să acţionăm. Omul nostru s-ar putea să profite de acoperirea furtunii ca să scape.

Se uită la ceas, apoi mătură încă o dată încăperea cu privirea.

— Intrăm în seara asta, la ora zece, în forţă.

48

Întunericul era deplin, absolut. Corrie zăcea pe stânca umedă, murată până la os, tremurând din toate încheieturile, de frică şi de frig. Creatura se auzea, nu prea departe, mişcându-se, vorbind cu sine însăşi, cu glas scăzut, monoton, agitându-şi buzele ca să scoată sunete oribile, bolborosinde, uneori gângurind şi alte ori râzând, ca de o glumă neînţeleasă de nimeni altcineva.

Mintea ei trecuse dincolo de neîncredere şi de groaza absolută, regăsindu-se de partea cealaltă, rece şi amorţită. Ucigaşul pusese mâna pe ea. El – presupunea că era de sex masculin – o legase, şi-o aruncase pe un umăr, cu brutalitate, ca pe un sac cu carne, şi o cărase printr-un labirint de tunele, uneori urcând, alteori coborând, alteori împroşcând apa torentelor subterane pe care le traversa, un timp care ei i se păruse o eternitate.

Şi prin beznă – întotdeauna prin beznă. Părea să înainteze pe pipăite, sau ştia drumul pe de rost.

Avea mâinile alunecoase, reci şi umezi, însă puternice ca nişte cabluri de oţel, care ameninţau s-o strivească oricând. Ea ţipase, implorase, insistase, dar niciunul dintre protestele ei nu se bucurase de atenţie. Şi pe urmă ajunseseră în sfârşit în *locul acela* – în acel loc de o duhoare de nedescris – şi el o aruncase pe podeaua de piatră, făcând-o să vadă stele verzi. Piciorul lui bătătorit o împinsese apoi cu grosolănie într-un colţ şi acolo zăcea acum, năucită, îndurerată, sângerând. Duhoarea – care mai înainte fusese slabă şi de neidentificat – era aici oribilă,

omniprezentă, acoperea totul.

Stătuse aşa, amorţită şi golită de gânduri, un timp a cărui durată era imposibil de ghicit. Dar acum începea să-şi regăsească simţurile. Paralizia generată de spaimă începea să-şi piardă puterea, deşi foarte încet. Stătea nemişcată, silindu-se să gândească. Se afla departe, în adâncul peşterii – o peşteră mult mai mare decât îşi putuse cineva imagina. Nimeni nu o putea găsi aici, nimeni nu o putea salva...

Se luptă cu panica stârnită de acest gând. Dacă nimeni nu putea s-o salveze, atunci avea să se salveze singură.

În beznă, strânse cu putere din ochi, ascultând. *El* îşi făcea de lucru în întuneric, undeva, în apropiere, gâlgâind şi psalmodiind cuvinte neinteligibile, pentru el însuşi.

Măcar era o fiinţă umană...?

Trebuia să fie om. Avea picior de om, deşi era învârtoşat ca pielea netăbăcită. Şi vorbea, sau, cel puţin, articula cuvinte, cu o voce subţire, de copil.

Şi totuşi, dacă era om, nu semăna cu niciun altul care călcase vreodată pe suprafaţa pământului.

Corrie îl simţi, dintr-odată, alături de ea. Se auzi un mormăit. Îngheţă de spaimă, aşteptând. O mână o înhăţă cu brutalitate, o ridică în picioare, o zgâlţâi.

— Muh?

Ea suspină.

— Lasă-mă-n pace.

Încă o zgâlţâitură, de data asta mai puternică.

— Hoooo! făcu vocea, piţigăiată şi copilărească.

Corrie încercă să se elibereze şi el o azvârli la pământ cu un mormăit.

— Încetează... încetează...

O mână o înşfăcă de gleznă şi o smuci brusc. Corrie ţipă

când durerea îi săgetă şoldul. Pe urmă îi simţi braţele în jurul ei, luând-o de umeri, ridicând-o cu totul.

— Te rog, te rog, încetează...

— Te log, scheună vocea. Te log. Hruhn.

Vlăguită, încercă să-l împingă, dar el o ţinea aproape, învăluind-o în duhoarea răsuflării lui.

— Nu... dă-mi drumul...

— Heeee!

Fu trântită din nou la pământ, apoi îl auzi îndepărtându-se, târşâindu-şi picioarele şi scoţând un sunet jos, ca un murmur. Corrie se zbătu cu sălbăticie, străduindu-se să se ridice în capul oaselor. Frânghiile îi arseră încheieturile şi îşi simţi mâinile furnicând-o, golite de sânge. Avea de gând s-o ucidă, ştia asta. Trebuia să fugă.

Cu un efort imens, reuşi să se salte în capul oaselor. Măcar dacă ar fi ştiut cine era el, sau ce făcea, sau ce căuta acolo, în peşteră... Dacă ar fi înţeles, poate ar fi avut o şansă. Înghiţi în sec, se înfioră, încercă să vorbească.

— Cine... cine eşti? întrebă ea.

Vocea îi sună ca o şoaptă.

Pentru o clipă, se lăsă liniştea. Urmată de un târşâit. Venea spre ea.

— Te rog, nu mă atinge.

Îl auzea respirând. Realiză că, poate, ideea de a-i atrage din nou atenţia asupra ei nu fusese chiar atât de bună. Totuşi, singura ei speranţă era să-l momească într-un fel sau altul. Înghiţi din nou în sec şi repetă întrebarea.

— Cine eşti?

Îl simţi aplecându-se deasupra ei. O mână umedă îi atinse faţa, zgâriind-o cu unghiile rupte, cu degetele imense, bătătorite şi calde. Ea se feri cu un ţipăt înăbuşit.

Pe urmă simţi o mână pe umăr. Încercă să stea nemişcată, să o ignore. Mâna o strânse de umăr, apoi coborî în josul braţului, oprindu-se ca s-o pipăie ici şi colo, înainte de a-şi continua alunecarea: aspră şi grosolană, cu unghiile rupte părând capetele despicate ale unor bucăţi de lemn.

Mâna se retrase, apoi reveni, alunecându-i cu mişcări furişe pe şira spinării. Corrie încercă să se răsucească, dar mâna o strânse brusc de omoplat, cu o forţă înfiorătoare. Ea ţipă fără să vrea. Mâna continuă să se târască. O apucă de ceafă, strânse. Ea paraliză de groază. Strânsoarea deveni mai puternică.

— Ce vrei? făcu ea, cu voce sugrumată.

Mâna se destinse încet. Ea îi auzi respiraţia, apoi un murmur, apoi nişte cuvinte psalmodiate rapid, cu voce foarte scăzută. Vorbea din nou cu el însuşi. Mâna îi mângâie ceafa, apoi se ridică şi o frecă pe creştet.

Ea voia din nou să se răsucească, dar el o împiedică. Mâna continuă s-o frece, coborându-i acum pe frunte. Îi frecă faţa, îi dezmierdă obrazul, o trase de buze, încercă să-i deschidă gura, cu degete împuţite şi cornoase, ca ghearele unui monstru. Ea se întoarse, dar mâna urmă mişcarea capului, împungând-o, întotdeauna împungând, ca şi cum ar fi inspectat o halcă de carne.

— Te rog, încetează! suspină ea.

Mâna se opri, şi Corrie auzi un mormăit. Pe urmă degetele lui îi alunecară în jurul gâtului, de data asta prin faţă, şi o strânseră, mai întâi uşor, apoi mai tare. Apoi şi mai tare.

Corrie încercă să ţipe, dar strânsoarea îi strivise deja traheea. Se zvârcoli, se zbătu, în faţa ochilor începură să-i

pâlpâie stele.

Iar el continua să strângă. Şi, în timp ce totul pâlpâia, dispărându-i când şi când din minte, şi membrele începeau, involuntar, să i se relaxeze, Corrie se străduia cu disperare să-şi întindă braţele, să se agaţe de întuneric, să-şi împingă agresorul cât mai departe...

Mâna lui se destinse treptat, eliberând-o. Ea se prăbuşi, cu respiraţia tăiată, străduindu-se să tragă aer în plămâni, cu capul zvâcnindu-i. Mâna se întoarse în părul ei, mângâindu-i-l.

Pe urmă, brusc, se opri. Mâna se retrase, şi el făcu un pas înapoi.

Corrie rămase întinsă, îngrozită, tăcută. Auzi un fornăit, apoi un altul, apoi încă unul. El părea să adulmece aerul. Corrie observă că în peşteră pătrunsese o adiere uşoară. Simţea mirosul lumii exterioare: aroma de ozon şi de umezeală a furtunii, izul de pământ, parfumurile răcoroase ale nopţii, toate îndepărtau – deşi într-o foarte mică măsură – duhoarea acelui loc de coşmar.

El părea să fie atras de miros, să-i simtă chemarea.

Şi plecă.

49

Era 8.11 P.M. – ora firească a apusului. Cu excepţia faptului că, în vestul Kansasului, soarele dispăruse deja, cu patru ore mai devreme.

Încă din primele ore ale amiezii, un front de aer rece cu o lungime de o mie şase sute de kilometri, împins către sud din Canada, îşi forţa pătrunderea în regiunea marii prerii, care, vreme de mai multe săptămâni, fusese pârjolită de soare şi uscată. În timpul deplasării frontului, aerul din faţa sa se ridica, antrenând particule fine de ţărână. Fenomenul începuse să se manifeste curând sub forma unor „diavoli de praf”: vârtejuri spiralate, înălţându-se brusc în văzduhul întunecat. Pe măsură ce înainta, mişcarea frontului creştea în intensitate, ridicând stratul uscat de la suprafaţa solului şi, autoalimentându-se astfel, sfârşise prin a da naştere unui zid masiv de praf învârtejit, şuierător. Se ridicase cu repeziciune la o altitudine de trei mii de metri. La suprafaţa solului, vizibilitatea scăzuse la mai puţin de patru sute de metri.

Avertizările asupra furtunii de nisip precedau deplasarea frontului, care traversa Kansasul de la est către vest. Zidul de un cafeniu întunecat ataca oraş după oraş, înghiţindu-le unul după altul. Frontul de aer rece, încărcat de praf, se înşuruba ca un ic în aerul fierbinte, uscat şi stătut care sufocase până atunci marea prerie. În momentul coliziunii, masele de aer de densităţi şi temperaturi diferite îşi disputau supremaţia. Această confruntare genera apariţia unui front de joasă presiune, care se rotea, în sens invers

acelor de ceas, deasupra unei zone de aproape două sute şaizeci de mii de kilometri pătraţi de pe platouri. În cele din urmă, aerul cald care se ridica de la suprafaţa solului penetra masa mai rece de deasupra, clocotind în nori semeţi de furtună care se înălţau tot mai sus şi mai sus, luând în final forma unor munţi mânioşi, întunecaţi, mai mari decât Himalaya, profilaţi pe fundalul cerului. Acest imens lanţ muntos se turtea de tropopauză, spulberându-se sub forma unor nori ameninţători masivi, în formă de nicovale.

Pe măsură ce căpăta amploare, furtuna se diviza în mai multe vârtejuri, care se deplasau împreună, ca un tot, dar în devălmăşie: vârtejuri mature, formate în centrul furtunii, alături de altele, mai recente, conturate la periferie. În grupul de vârtejuri care se apropiau de districtul Cry exista una al cărei vârf cu înfăţişare de nicovală începea să se bombeze în sus. Această „excrescenţă” era un indiciu al faptului că, în centrul furtunii, curentul de aer ascendent era atât de puternic, încât străpunsese tropopauza, ajungând în stratosferă. În partea inferioară a furtunii luau naştere lobi urâţi, ca nişte sâni lăbărţaţi, anunţând ploi torenţiale, grindină, rafale de vânt şi tornade.

Institutul Naţional de Meteorologie urmărea furtuna prin intermediul radarului, al sateliţilor şi al rapoartele piloţilor şi ale observatorilor civili. Comunicatele despre furtuna de praf şi despre vijelia care se apropia fuseseră modificate pentru a include observaţii asupra tornadei. Birourile locale ale Institutului începeau să avertizeze autorităţile în privinţa necesităţii unor măsuri de urgenţă. Şi rămâneau în alertă, aşteptând cel mai rar întâlnit, dar şi cel mai cumplit gen de furtună: furtuna supercelulară. În cazul unui asemenea

eveniment mult mai bine structurat, principalul curent ascendent – cunoscut sub numele de mezociclon – poate atinge viteze de trei sute douăzeci de kilometri pe oră. Aceste furtuni pot genera bucăţi de grindină de şapte centimetri, curenţi descendenţi care se deplasează cu o sută treizeci de kilometri pe oră şi tornade.

Şi, deja, ploaia torenţială potopea întreaga zonă, evaporându-se imediat ce atingea solul, pustiindu-l cu microtornade care smulgeau copacii din rădăcini, aplatizau terenul şi smulgeau acoperişurile rulotelor. Grindina se revărsa din văzduh, despicând porumbul de ştiuleţi şi despicând lanurile, sfâşiind tulpinile uscate şi reducându-le la nişte beţe zdrenţuite.

La mai multe mii de metri sub această furtună celulară, aproape pierdut în vijelia care se apropia, un Rolls-Royce vâjâia cu o sută şaizeci de kilometri pe oră – două tone de jumătate de metal prelucrat cu mare precizie despicând întunericul de pe o lungă panglică singuratică de asfalt.

În interior, şoferul ţinea o singură mână pe volan şi arunca priviri fugare către laptopul de alături. Pe ecran se vedea progresul în timp real al furtunii, un fotomontaj al imaginilor descărcate de pe mozaicul de sateliţi meteorologici care orbitau cu mult deasupra sa.

Venind de la Topeka, ieşise de pe Autostrada Interstatală 70 imediat după ce trecuse de Salina, iar acum trecea pe lângă periferia oraşului Great Bend. De aici înainte, drumul către Medicine Creek avea să urmeze mai mult şosele regionale. Din acest motiv – şi datorită apropierii furtunii – va trebui să reducă dramatic viteza.

Însă timpul era esenţial. Criminalul avea să ucidă din nou, în curând. După toate probabilităţile, avea să fie atras

de furtună, de violenţa şi de întunecimea ei, şi aproape sigur, în noaptea aceea, avea să omoare iarăşi.

Şoferul îşi luă telefonul celular şi tastă un număr. Un mesaj înregistrat îl informă, şi de această dată, că abonatul cu care încerca să ia legătura se afla în afara zonei de acoperire.

„În afara zonei de acoperire.” Medită asupra acelei expresii: „În afara zonei de acoperire”.

Acceleră.

50

Tad Franklin era fascinat de tornade încă din copilărie, de când văzuse filmul *Vrăjitorul din Oz.* Deşi trăise toată viaţa în vestul Kansasului, chiar în centrul „Aleii Tornadelor” [73], nu văzuse niciodată una, fapt care era sursa unui sentiment secret de jenă. I se întâmplase mult mai des decât şi-ar fi dorit să le vadă urmările – rulote stâlcite, copaci transformaţi în scobitori, maşini luate pe sus şi azvârlite de-a curmezişul drumurilor -, dar nu văzuse niciodată cu ochii lui un nor-pâlnie.
Era sigur că, în noaptea aceea, lucrurile aveau să se schimbe. Avertizările meteorologice se succedaseră pe toată durata zilei. Intensitatea alertelor părea să crească de la o oră la alta: posibilă declanşare a unei furtuni; avertizare de furtună severă; posibilă declanşare de tornade. O furtună violentă de praf care năvălise şuierând cu o oră mai înainte distrusese pancarte publicitare şi şindrilă de pe acoperişuri, sablase maşinile şi pereţii caselor, doborâse copaci şi redusese vizibilitatea la câteva sute de metri. Iar apoi seara, la ora 20.11, când Tad era singur în biroul şerifului, primise înştiinţarea: pentru întregul district Cry fusese emisă, până la miezul nopţii, avertizarea de tornadă. Era posibilă apariţia unor tornade de magnitudine 2 sau chiar 3 pe scara F[74].

---

73 Regiune centrală a SUA în care se produc cele mai multe tornade anual şi care cuprinde porţiuni din statele Texas, Kansas, Oklahoma şi Iowa. (n. Red.)

74 Sistemul de clasificare Fujita a tornadelor, bazat pe pagubele provocate structurilor construite de om, a fost conceput de Theodore Fujita, profesor de meteorologie de la Universitatea din Chicago; împarte tornadele în slabe (F0 şi F1), puternice (F2 şi F3) şi violente (F4 şi F5), cu vânturi de până la trei sute douăzeci de kilometri pe oră şi de forţa devastatoare. (n. Red.)

Zece secunde mai târziu, şeriful Hazen îi vorbea prin staţia radio.

— Tad, spuse el, sunt în Deeper, mă pregătesc s-o iau înapoi.

— Domnule şerif...

— N-am prea mult timp. Ascultă-mă. Am avansat mult în rezolvarea cazului. Credem că ucigaşul se ascunde în Cavernele lui Kraus.

— Ucigaşul...?

— Lasă-mă să termin, pentru numele lui Dumnezeu! După toate probabilităţile, e Mefelty, lacheul lui Norris Lavender. Se ascunde în încăperea aia din fund, unde distilau alcool de contrabandă. Dar trebuie să acţionăm repede, pentru cazul în care se hotărăşte să părăsească locul la adăpostul furtunii. Alcătuim o echipă cu care pătrundem înăuntru la ora zece. Pe de altă parte, Institutul Naţional de Meteorologie ne-a dat de ştire că pentru tot districtul Cry s-a emis avertizarea de tornadă...

— Tocmai am primit înştiinţarea.

— ... Şi trebuie să te pun să te ocupi tu de povestea asta. Ştii care e procedura?

— Sigur că da.

— Bun. Dă sfoară-n ţară şi asigură-te că, în Medicine Creek şi în împrejurimi, totul e bine protejat. Noi o să sosim în jur de ora nouă, apoi o să se dezlănţuie iadul – şi nu mă refer la vreme. Pregăteşte două oale de cafea tare, proaspătă. Nu vii cu noi, aşa că nu-ţi face griji. Cineva trebuie să păzească fortul.

Abia în momentul când se relaxă îşi dădu Tad seama că începuse să devină oarecum nervos. Nu-l deranja să ia măsurile necesare în cazul unei avertizări de tornadă – o

mai făcuse destul de des până atunci dar gândul de a merge în căutarea criminalului printr-o peşteră întunecoasă era cu totul altceva.

— Am înţeles, domnule şerif, zise el.

— OK, Tad, mă bizui pe tine.

— Da, domnule.

Tad agăţă la loc staţia radio. Cunoştea procedura foarte bine. Mai întâi avertizează cetăţenii. Dacă mai găseşti pe cineva afară, trimite-l în casă sau în adăpost.

Ieşi afară cu spatele înainte, având grijă să nu stea cu faţa în vânt. Îi simţea rafalele încărcate de nisip şi de pietriş fin ca pe nişte dinţi duşmănoşi. Deschise portiera maşinii de poliţie, se strecură înăuntru.

Îşi scutură praful din păr şi de pe faţă, porni motorul şi lăsă ştergătoarele să alunece pe parbriz de câteva ori. Apoi porni sirena şi aprinse farurile. Ieşi în strada principală şi o parcurse cu viteză redusă, vorbind în portavoce:

— Aici biroul şerifului. A fost emisă o avertizare de tornadă pentru întreg districtul Cry. Repet, a fost emisă o avertizare de tornadă pentru întreg districtul Cry. Toţi cetăţenii se vor adăposti imediat sub pământ sau în clădiri de beton cu structură de rezistenţă. Staţi departe de uşi şi de ferestre. Repet. A fost emisă o avertizare de tornadă pentru districtul Cry...

Ajunse la marginea oraşului, trecu pe lângă ultimele case, se opri şi îşi coborî privirea către şoseaua acoperită de praf. Puţinele ferme pe care le putea zări aveau deja obloanele bine trase şi nu se vedea, nicăieri, nicio mişcare. Probabil că fermierii stăteau deja de mai multe ore cu urechile lipite de aparatele de radio şi ştiau mai bine decât oricine altcineva ce aveau de făcut: mutau vitele, mai ales

animalele tinere, în zone adăpostite; aduceau cât mai multă hrană; se asigurau că au cât mai multe provizii, în cazul întreruperii curentului electric.

Fermierii ştiau cum să procedeze. Cei pentru care trebuia să-şi facă griji erau tolomacii de orăşeni.

Tad îşi lăsă ochii să alunece de-a lungul drumului până la orizont. Deasupra, cerul era negru, de un negru intens; probabil că soarele apusese deja, iar puţina lumină care mai rămăsese nu putea răzbate dincolo de furtună. Vântul sufla în rafale intermitente, purtând bucăţi de pănuşi şi de tulpini pline de praf pe lângă geamurile maşinii. În districtul Cry, tornadele se deplasau întotdeauna de la sud-vest către nord-est. Bezna era atât de deasă încât, dacă ar fi venit tornada, nici măcar n-ar fi văzut-o. Nu puteau şti că se abate asupra lor până nu o *auzeau.*

Se grăbi să întoarcă maşina şi reveni în oraş.

Ferestrele restaurantului Maisie’s erau dreptunghiuri gemene de lumină veselă, gălbuie, ţinând piept întunericului. Tad opri în faţa uşii şi coborî, ridicându-şi gulerul ca să se apere de vânt. Aerul mirosea a pământ uscat şi a rădăcini de copaci. Sfărâmăturile de porumb îi împestriţară haina.

Intră şi se uită în jur. În local se lăsă tăcerea când cei de faţă înţeleseră că nu venise pentru o ceaşcă de cafea.

Tad îşi drese glasul.

— Scuzaţi-mă, băieţi, dar s-a primit o avertizare pentru întreg districtul Cry, e posibil să vină tornade de forţa 2 sau chiar 3. E timpul să mergeţi acasă.

Reporterii şi cameramanii fugiseră deja din calea furtunii, aşa că Tad îi văzu acolo doar pe cei obişnuiţi. Melton Rasmussen; Swede Cahill şi soţia lui, Gladys, Art Ridder.

Smit Ludwig lipsea, ceea ce era oarecum ciudat. Era persoana pe care se aştepta cel mai mult s-o găsească acolo. Poate că ieşise, cu gândul de a pregăti un reportaj despre furtună. Dacă era aşa, ar fi făcut mai bine să-şi pună dosul la adăpost.

Rasmussen reacţionă primul.

— Ceva noutăţi despre crime? se interesă el.

Întrebarea rămase atârnată în aer, şi Tad se pomeni că toată lumea se uită la el, aşteptând. Fu luat prin surprindere: aici, chiar şi sub ameninţarea tornadei, crimele continuau să ocupe mintea tuturor. De aceea era plin localul: Tad văzuse vacile făcând aşa, strângându-se grămadă când erau înspăimântate.

— Păi, noi... Se întrerupse. Şeriful i-ar fi tras, fără îndoială, o săpuneală pe cinste dacă pomenea ceva despre operaţiunea în pregătire. Urmărim nişte piste foarte bune, încheie apoi, în nota obişnuită, ştiind cât de neconvingător suna.

— Asta ni se spune de-o afurisită de săptămână, zise Mel, ridicându-se în picioare, cu obrajii congestionaţi.

— Uşurel, Mel, interveni Swede Cahill.

— Acum avem o pistă mai bună, ripostă Tad, cu un aer defensiv.

— „O pistă mai bună.” Ai auzit, Art?

Art Ridder stătea la bar, sorbind dintr-o cană cu cafea. Era evident că în privirea lui nu exista nici umbră de bunăvoinţă. Îşi răsuci fundul pe scaunul cromat, întorcându-se către Tad.

— Şeriful a spus că are un plan, că există o cale de a prinde criminalul şi de a aduce cultura experimentală înapoi, în Medicine Creek. Tad, vreau să ştiu şi eu în ce

naiba constă planul ăsta sau dacă nu e decât praf în ochi.

— N-am permisiunea să discut despre planurile lui, replică Tad. Şi oricum, problema acum e avertizarea de tornadă până...

— La dracu' cu avertizarea, făcu Ridder. Vreau să văd că se face ceva în privinţa crimelor...

— Şeriful a avansat cu cercetările.

— A avansat? Şi el unde e? Nu l-am văzut toată ziua.

— E în Deeper, face nişte cercetări...

Uşile batante dinspre bucătărie se deschiseră brusc şi Maisie îşi făcu apariţia din spatele tejghelei.

— Tacă-ţi fleanca, Art Ridder! se răsti ea. Nu-l mai bate pe Tad la cap. Nu-şi face decât datoria.

— Ei, ia ascultă, Maisie...

— Art, nu mă lua tu pe mine cu „ia ascultă"! Îţi cunosc apucăturile neobrăzate şi n-o să te porţi aşa aici. Şi tu, Mei, ar trebui să te porţi mai frumos. Termină!

În încăpere se aşternu o tăcere vinovată.

— S-a emis o avertizare de tornadă, continuă Maisie. Ştiţi cu toţii ce-nseamnă asta. Aveţi cinci minute ca să plecaţi de-aici. Puteţi plăti altădată. Eu trag obloanele şi cobor în pivniţă. Ar trebui să faceţi şi voi acelaşi lucru dacă nu vreţi să vă treziţi mâine-dimineaţă azvârliţi cine ştie pe unde.

Le întoarse spatele şi dispăru în bucătărie, izbind cu putere în uşile batante şi făcându-i pe toţi să tresară.

— Adăpostiţi-vă într-un loc sigur, zise Tad, plimbându-şi privirea asupra adunării şi reamintindu-şi lista din manual. Coborâţi în subsol, staţi sub un banc de lucru, sub o cadă din beton sau sub o scară. Luaţi-vă o lanternă, apă potabilă şi un radio cu baterii. Avertizarea e valabilă până la miezul nopţii, dar s-ar putea prelungi, nu se ştie niciodată. Va fi o

furtună zdravănă.

În timp ce localul se golea, Tad se duse în spate, în căutarea lui Maisie.

— Mulţumesc, spuse el.

Ea îşi flutură cu nepăsare mâna. Era mult mai trasă la faţă decât îşi amintea s-o fi văzut vreodată.

— Tad, nu ştiu dacă ar trebui să-ţi spun asta, dar Smit a dispărut.

— Şi eu mă-ntrebam ce-i cu el.

— Un reporter l-a aşteptat aici azi-noapte, până la închidere. Smit n-a apărut nici la micul dejun, nici la prânz. Nu e în firea lui să se dea la fund aşa, fără să spună nimic. L-am sunat şi acasă, şi la ziar, dar nu răspunde nimeni.

— O să verific, zise Tad.

Ea dădu din cap.

— Probabil nu s-a-ntâmplat nimic.

— Da. Probabil că nu. Tad se întoarse în restaurant, trase toate obloanele, apoi o luă spre uşă. Cu mâna pe mâner, se răsuci către ea. Acum coborî în pivniţă, Maisie, OK?

— Am şi plecat.

Vocea ei se auzea din josul scărilor.

Tocmai când intra în biroul şerifului, Tad primi un apel de la dispecerul districtul. Sunase doamna Fernald Higgs. Băiatul ei văzuse un monstru în camera lui. Monstrul dispăruse când puştiul ţipase şi aprinsese lumina. Băiatul era într-o stare de isterie, la fel şi doamna Higgs.

Tad ascultă, neîncrezător, până când se termină relatarea.

— Cred că glumeşti, spuse el.

— Femeia vrea să vină şeriful la ei, încheie dispecerul cu glas neconvingător.

Tad nu putea să-şi creadă urechilor.

— Avem un criminal în serie în libertate şi un front de tornade pe drum şi tu vrei să umblu după un *monstru?*

Urmă o clipă de tăcere.

— Hei, ripostă dispecerul, eu nu-mi fac decât datoria. Ştii că trebuie să raportez totul. Doamna Higgs a zis că monstrul a lăsat o amprentă de picior.

Năucit, Tad lăsă staţia radio în jos. „Dumnezeule mare!”

Se uită la ceas. Opt treizeci. Putea să ajungă până la locuinţa familiei Higgs şi înapoi în douăzeci de minute.

Ridică din nou staţia, cu un oftat.

— Foarte bine, spuse. O să verific.

51

În momentul sosirii lui Tad la reşedinţa Higgs, tatăl se întorsese acasă şi-şi altoise băiatul, iar puştiul stătea supărat într-un colţ, fără lacrimi şi cu pumnii mici încleştaţi. Doamna Higgs se foia în fundul încăperii, îngrijorată, frângându-şi mâinile, cu buzele strânse. Higgs stătea la masa din bucătărie, cu o figură încremenită, mâncând un cartof.

— Am venit în legătură cu, ăă, anunţul, spuse Tad în timp ce intra, scoţându-şi pălăria.

— Lasă-l baltă, spuse tatăl. Îmi cer scuze că aţi fost deranjaţi.

Tad se apropie de băiat şi îngenunche alături de el.

— Eşti bine?

Puştiul dădu din cap, cu obrajii în flăcări. Era blond şi avea ochii foarte albaştri.

— Hillis, nu vreau să mai aud niciun cuvânt despre monştri, ai înţeles? zise fermierul.

Doamna Higgs se aşează, apoi se ridică din nou.

— Îmi cer scuze. Tad, bei o cafea?

— Nu, mulţumesc, doamnă.

Se uită din nou la băiat şi i se adresă cu voce blândă:

— Ce-ai văzut?

Puştiul nu răspunse.

— Nu mai discutaţi despre monştri, mormăi fermierul.

Tad se trase mai aproape.

— L-am *văzut,* zise sfidător băiatul.

— Ce-ai spus? zbieră fermierul.

Tad se întoarse spre doamna Higgs.

— Doamnă, arătaţi-mi, vă rog, urma de picior.

Ea se ridică, nervoasă.

— Sper că nu mai pomeneşte despre monştri, nu? zise fermierul. Îi mai trag o bătaie, pe legea mea! auzi, să chemi poliţia pentru un monstru!

Doamna Higgs îl conduse pe Tad în micul salonaş din spatele casei şi intră grăbită în camera copilului. Arătă spre fereastră.

— Ştiu c-am închis-o înainte de a-l aduce pe Hill la culcare, dar, când am venit aici, după ce a ţipat, am văzut că era deschisă. Şi când m-am dus s-o închid am observat o urmă în stratul de flori.

Din bucătărie se auzea vocea ridicată a lui Higs.

— E mai mare ruşinea, să chemi şeriful fiindc-ai visat urât.

Tad săltă fereastra. Vântul pătrunse urlând înăuntru, înşfăcând perdelele şi agitându-le cu sălbăticie. Tad îşi scoase capul în afară şi se uită în jos.

În lumina palidă care se revărsa din cameră zări un strat de cârciumărese îngrijite cu migală. Câteva fuseseră turtite, conturând o urmă mare, alungită. Era posibil să fie o urmă de picior, dar era posibil şi să nu fie.

Tad se întoarse în salonaş, ieşi pe uşa laterală şi ocoli casa, înclinându-se către perete ca să se adăpostească, până când ajunse în dreptul ferestrei băiatului.

Îşi aprinse lanterna şi îngenunche lângă stratul de flori.

Amprenta era neclară şi fusese ştearsă de furtună, dar semăna într-adevăr foarte mult cu o urmă de picior.

Se ridică şi îndreptă lanterna în direcţia opusă casei. O altă urmă se vedea, apoi alta şi încă una. Orientă fasciculul

luminos în direcţia din care veneau. La vreo patru sute de metri distanţă – dincolo de marea de porumb care se zbuciuma nebuneşte se zăreau luminile palide ale fabricii Gro-Bain. Din cauza avertizării de furtună, programul se terminase mai devreme, şi acum clădirea era pustie.

În timp ce se uita, luminile se stinseră pe neaşteptate.

Tad se răsuci pe călcâie. Se stinseseră şi luminile din casa familiei Higgs. Dar strălucirea felinarelor din Medicine Creek continua să se vadă.

Căzuse o linie de tensiune.

Ocoli din nou casa cu paşi apăsaţi şi se opri în uşă.

— S-ar părea că, de fapt, a fost într-adevăr un intrus, spuse el.

Fermierul bodogăni furios, dar nu spuse nimic. Doamna Higgs aprindea deja lumânări.

— Am primit şi o avertizare de tornadă. Trebuie să vă cer să trageţi obloanele şi să încuiaţi bine uşile şi ferestrele. Coborâţi în pivniţă când se înteţeşte vântul. Dacă aveţi un radio cu baterii, ţineţi-l pe frecvenţa pe care se transmit comunicatele speciale.

Fermierul mormăi, în semn că înţelesese. N-avea nevoie să i se spună ce era de făcut în cazul unei tornade.

Tad se întoarse în automobil şi rămase o vreme pe gânduri. Rafalele de vânt legănau încoace şi încolo maşina masivă de poliţie. Probabil că Hazen şi echipa lui ajunseseră între timp în oraş. Îşi scoase staţia radio şi stabili legătura.

— Tu eşti, Tad?

— Da. V-aţi întors la sediu, domnule şerif?

— Nu încă. Furtuna a doborât un copac de pe Deeper Road şi a făcut praf două relee de retransmisie.

Tad îi explică în grabă care era situaţia.

— Monstru, ai?

Hazen chicoti. În fundal se auzeau o grămadă de zgomote.

— Ştiţi cum e la 911, ei trebuie să raporteze totul. Îmi pare rău dacă am...

— Nu-ţi cere scuze. Ai procedat aşa cum trebuia. Care-i concluzia?

— Se pare că a fost un intrus. Probabil că l-a speriat ţipătul copilului. După toate aparenţele, a luat-o către fabrica Gro-Bain. Care, apropo, tocmai a rămas fără curent.

— Probabil tot puştiul lui Cahill şi prietenii lui. Ţii minte bătaia cu ouă de luna trecută? Băieţii ăia n-ar trebui să umble pe-afară într-o noapte ca asta. Profită de pana de curent ca să se ţină de prostii şi ar putea s-o sfârşească prost, cu ţeasta zdrobită de vreun copac luat de vânt. Dacă tot eşti acolo, ce-ar fi să inspectezi niţel fabrica? Mai ai timp. Ţinem legătura.

— Sigur.

— Şi, Tad?

— Da?

— Nu l-ai mai văzut pe tipul ăla, Pendergast, nu-i aşa?

— Nu.

— Bun. Se pare că şi-a luat zborul din oraş după ce i-am arătat ordinul de interdicţie.

— În mod cert.

— Vrem să intrăm în peşteră la zece. Întoarce-te până atunci, ca să rămâi în birou.

— Am înţeles.

Tad întrerupse legătura şi porni motorul. Simţea o anumită uşurare. Acum avea un motiv şi mai bun pentru a

nu merge în peşteră, în căutarea criminalului. Cât despre Gro-Bain, nu mai aveau paznic de noapte de când ultimul trecuse în schimbul de zi. El n-ar fi trebuit decât să verifice intrările: câtă vreme toate erau încuiate şi nu se vedea nicio mişcare, sarcina lui putea fi considerată îndeplinită.

Îndreptă maşina spre sud, către clădirea întunecată şi scundă a fabricii.

52

Tad intră încet în parcare, conducându-şi maşina cu grijă. Pale puternice de vânt izbeau zgomotos asfaltul pustiu, purtând paie rupte şi pănuşi zdrenţuite. Şuvoaiele de ploaie se revărsau ici şi colo, în cascadă, aidoma unor perdele căzute brusc şi la fel de brusc ridicate. Un şir de stropi mari trecu pe deasupra maşinii, din faţă către spate, în cadenţa unei rafale de mitralieră. De dincolo de parcare se auzea vântul, tălăzuind şi învolburându-se prin lanuri. Scrută încordat întunecimea de deasupra lor, pe jumătate sperând şi pe jumătate temându-se de apariţia contururilor ca de pumnal ale vreunui nor-pâlnie.

Şeriful pomenise de Andy Cahill şi de prietenii lui, pe care îi suspecta că ar fi terorizat ferma familiei Higgs. În sinea sa, Tad era de părere că, mult mai probabil vinovaţii erau fiul lui Hazen, Brad, şi gaşca lui. Băgatul copiilor în sperieţi şi aruncatul cu ouă în clădiri era mai degrabă stilul lor. Fiul nu avea să ajungă niciodată un bărbat de talia tatălui. Tad se întrebă ce avea să facă dacă îl găsea pe băiatul şerifului dând târcoale fabricii. Lucrurile s-ar fi putut dovedi destul de stânjenitoare.

Se apropie cu grijă de clădirea joasă a fabricii şi opri maşina, cu motorul în ralanti. Chiar şi prin geamurile închise, vântul urla şi gemea, aidoma unui animal chinuit de durere. Fabrica se detaşa vag din beznă, pierdută în marea de porumb, neagră şi părăsită.

În timp ce privea clădirea scundă, cu aspect sinistru, ceea ce i se păruse o verificare de rutină începu să-i placă

tot mai puţin. De ce naiba nu angajase Gro-Bain un alt paznic de noapte? Nu era corect ca povara securităţii unei proprietăţi particulare să cadă în sarcina şerifului.

Îşi trecu mâna prin părul scurt. Asta nu se putea rezolva acum. El nu o avea de făcut decât o simplă verificare, ca să se asigure că niciuna dintre uşi nu fusese forţată. Avea apoi să treacă pe la locuinţa lui Smit Ludwig şi să se întoarcă la sediu.

Întredeschise portiera maşinii şi vântul i-o trânti înapoi, cu un urlet furios. Îşi trase pălăria pe ochi, îşi ridică gulerul, împinse portiera mai tare, apoi se aplecă şi ieşi, cu faţa în bătaia vântului, croindu-şi drum către platforma de descărcare. În vreme ce alerga, auzi ceva pocnind în vânt. Odată ajuns la adăpostul clădirii, îşi împinse pălăria spre spate şi aprinse lanterna, apoi o porni de-a lungul peretelui din blocuri de ciment. Pocnetele se înteţiră.

Când ajunse în vârful scării care ducea către platformă, lumina lanternei îi dezvălui uşa deschisă, smucindu-se în balamalele rupte şi pocnind.

„La dracu’!”

Ted rămase locului, plimbând raza lanternei peste lacătul spart şi peste balamalele deformate. Cineva forţase într-adevăr uşa. În mod normal, ar fi cerut întăriri. Dar unde putea găsi întăriri într-o asemenea noapte? Toţi poliţiştii care nu mergeau în peşteră, în căutarea criminalului, erau ocupaţi cu supravegherea tornadei. Poate ar fi trebuit s-o lase baltă, să se întoarcă în dimineaţa următoare.

Se imaginä justificându-şi decizia în faţa chipului neguros al şerifului şi ajunse la concluzia că opţiunea nu era acceptabilă. Hazen îl pisa tot timpul că trebuie să dea dovadă de mai mult curaj, de mai multă iniţiativă.

De fapt, nu avea de ce să-şi facă griji. Ucigaşul era la loc sigur, închis în peşteră. Puştanii de teapa lui Brad Hazen spărgeau întotdeauna uşile şi intrau în fabrică doar ca să se distreze, chiar şi atunci când exista un paznic. Se întâmplase de mai multe ori până atunci, îndeosebi cu ocazia ultimului Halloween – şase huligani din Deeper se gândiseră că ar fi fost amuzant să umple de hârtie igienică proprietatea celui mai important întreprinzător din oraşul rival.

Tad simţi o umbră de iritare. Era o noapte infernală, al naibii de nepotrivită pentru asemenea tâmpenii. Intră prin uşa stricată, făcând cât mai mult zgomot cu putinţă, şi roti lumina lanternei prin toată zona de recepţie.

— Poliţia, strigă, cu cea mai severă voce de care era în stare. Vă rog să vă identificaţi.

Nu-i răspunse decât ecoul propriului glas, venind din întuneric.

Înaintând cu grijă şi balansând fasciculul luminos de la stânga la dreapta, Tad ieşi din zona de descărcare şi o porni de-a lungul pasarelei care ducea spre fabrica propriu-zisă. Întunericul era foarte dens şi mirosea puternic a clor. Trecu printr-un compartiment şi simţi, mai degrabă decât văzu, plafonul ridicându-se brusc la o mare înălţime. Se opri ca să plimbe raza lanternei de-a lungul benzii transportoare ce şerpuia prin clădire ca o şosea metalică nesfârşită, înainte şi înapoi, în sus şi în jos, pe cel puţin trei nivele diferite. Ieşind mai întâi dintr-o încăpere mică, placată cu faianţă, alăturată zonei în care curcanii erau electrocutaţi, „linia” trecea prin mai multe construcţii separate din interiorul fabricii, clădiri în interiorul altor clădiri: Opăritorul, Jumulitorul, Spălătorul fabricii. Tad ţinea minte numele de

la vizitele anterioare. Era genul de lucrurile pe care nu le poţi uita uşor.

Îndreptă lumina înapoi, către încăperea faianţată. Acel compartiment de mic dimensiuni, primul din fabrică, era Camera Sângelui. Avea uşa întredeschisă.

— Poliţia, spuse el, scurt, pentru a doua oară, mai înaintând câţiva paşi.

De afară se auzi, drept răspuns, urletul estompat al vântului.

Îşi mută lanterna în mâna stângă şi desfăcu tocul din piele în care avea pistolul de serviciu, lăsându-şi palma să se odihnească lejeră pe patul armei. Bineînţeles că nu avea s-o folosească. Dar atingerea ei îi dădea încredere.

Se întoarse şi roti din nou lanterna, prelingându-i raza peste banda strălucitoare de transport, peste ţevile şi furtunurile de presiune care şerpuiau pe peretele acoperit cu vopsea gri. Fabrica era imensă, cavernoasă, iar fasciculul luminos penetra mai puţin de o treime din întregul spaţiu. Dar locul era tăcut şi, din câte îşi putea da el seama, pustiu.

Simţi o anumită uşurare. Puştii fugiseră, probabil, la primul semn care trădase sosirea maşinii sale.

Se uită la ceas: aproape nouă şi un sfert. Hazen trebuia să fi ajuns deja în birou şi se pregătea pentru raidul de la ora zece. Tad îşi îndeplinise misiunea conform instrucţiunilor şi nu găsise nimic. De aici înainte n-ar fi făcut decât să-şi irosească timpul. Avea să treacă pe la locuinţa lui Smit Ludwig, după care putea să se întoarcă la birou.

În timp ce făcea stânga împrejur, gata să plece, auzi un zgomot.

Se opri, ascultând. Şi-l auzi din nou: un soi de chicotit sau

de râs clipocitor. Părea să vină din Camera Sângelui, distorsionat în mod bizar de podeaua din oţel inoxidabil şi de pereţii faianţaţi.

O, Doamne, puştanii se ascundeau acolo!

Îndreptă lanterna către uşa deschisă a încăperii. Banda transportoare ieşea dintr-un orificiu mare rotund de deasupra, cu cârligele ce atârnau sub ea clipind în lumină şi acoperind intrarea în sală cu umbre crude, hidoase.

— Foarte bine, spuse el, ieşiţi de-acolo. Cu toţii.

Alt râs zgomotos.

— Număr până la trei şi, dacă nu ieşiţi, o s-aveţi necazuri serioase, v-o promit eu.

Era ridicol să-şi piardă astfel timpul, când toată lumea aştepta o tornadă. Avea să le dea o lecţie puştanilor ălor. Lepădăturile din Deeper, acum nu mai avea nicio îndoială.

— Unu.

Niciun răspuns.

— Doi.

Aşteptă, dar dincolo de uşa întredeschisă nu era decât tăcere.

— Trei.

Cu ghetele răsunând pe podeaua lucioasă de gresie, Tad se apropie grăbit şi hotărât spre uşă şi o deschise larg, cu o lovitură de picior. Sunetul găunos reverberă sălbatic în interiorul vast al fabricii.

Cu picioarele depărtate, mătură Camera Sângelui cu raza lanternei, trecând-o peste oţelul lustruit, peste scurgerea circulară din mijlocul încăperii, peste pereţii faianţaţi, scânteietori.

Pustiu. Se duse în mijlocul încăperii şi rămase locului, scăldat în mirosul de înălbitor.

Deasupra capului său se auzi un zăngănit şi Tad se grăbi să îndrepte lanterna într-acolo. Un sunet neaşteptat, plin de furie, un zdrăngănit metalic. Cârligele agăţate de transportor prinseră să tresalte şi să se legene nebuneşte şi lumina surprinse o formă întunecată fugind de-a lungul benzii şi dispărând prin deschiderea de deasupra uşii.

— Hei! Tu!

Tad alergă înapoi, către uşă, şi se opri. Mişcă brusc lanterna. Nimic, cu excepţia balansului şi a scârţâitului benzii care se pierdea în întuneric.

De data asta, niciun strop de indulgenţă, nicio înduioşare: avea să-i bage pe puşti direct la închisoare, să le dea o lecţie.

Lăsă lumina să rătăcească asupra benzii. Continua să vibreze şi să scârţâie şi lăsa impresia că puştanii se căţăraseră pe ea, trecând printr-o perdea de clapete de plastic în compartimentul următor, o cutie supradimensionată de inox. Opăritorul.

Tad înaintă făcând cât mai puţin zgomot cu putinţă. Clapetele de plastic care mascau intrarea în Opăritor încă se legănau încet.

Bingo!

Tad făcu un ocol, mergând către cealaltă intrare a Opăritorului. Silueta neagră şi subţire a benzii ieşea pe acolo, dar clapetele de plastic nu se mişcau.

Îi încolţise înăuntru.

Se trase înapoi, mişcând lumina încolo şi încoace, între intrarea în Opăritor şi ieşire. Începu să vorbească, nu foarte tare, dar foarte ferm:

— Ascultaţi-mă, aţi dat deja de belea intrând prin efracţie. Dar, dacă nu ieşiţi imediat de-acolo, o să fiţi

acuzaţi de împotrivire la arestare şi de multe altele. Fără eliberare condiţionată, fără muncă în folosul comunităţii – o să staţi la răcoare. Aţi priceput?

Tăcere, preţ de o clipă. Pe urmă, din interiorul Opăritorului veni un murmur.

Ted se aplecă înainte, ca s-audă mai bine.

— Ce-i asta?

Mai multe murmure, care se transformară apoi într-o psalmodiere monotonă. Un soi de gângăveală, un sunet umed, ca şi cum cineva şi-ar fi frecat limba de buzele ţuguiate.

Copiii îşi băteau joc de el.

Într-o răbufnire de furie şi de umilinţă, Tad izbi cu piciorul în peretele exterior al Opăritorului. Peretele bubui, sunând a gol, şi zgomotul se rostogoli, reverberând în imensitatea nevăzută a fabricii.

— Ieşiţi de-acolo!

Tad respiră o dată, apoi încă o dată. Apoi, mişcându-se cu repeziciune, se aplecă şi trecu printre clapetele care acopereau intrarea în Opăritor, având grijă să nu dea cu capul de cârligele atârnate de banda de deasupra. În timp ce lăsa lumina să se prelingă în interiorul cutiei metalice, surprinse, cu coada ochiului, o siluetă care mergea în patru labe pe banda transportoare pentru a se face nevăzută prin deschizătura din peretele opus. Părea surprinzător de mare şi de stângace: probabil imaginile suprapuse a doi băieţi în fugă. Dar viteza cu care alerga, îndepărtându-se de el, n-avea nimic stângaci. În beznă, exact dincolo de limita câmpului său vizual, silueta sări de pe bandă; se auzi o bufnitură surdă, apoi lipăitul grăbit al unor picioare care fugeau către partea din spate a fabricii.

— Stai! strigă Tad.

Ocoli Opăritorul şi începu urmărirea, cu balta de lumină galbenă a lanternei tresăltând în faţa lui. Silueta întunecată trecu de Jumulitor şi ţâşni către o scară pentru evacuarea de urgenţă ce urca spre Sectorul de Eviscerare, alergând pe platforma înaltă şi dispărând în spatele unui mănunchi gros de furtunuri hidraulice.

— Stai, lua-te-ar naiba! strigă Tad în întuneric. Urcă pe scară, cu arma acum scoasă, şi şarjă de-a lungul pasarelei metalice.

În timp ce trecea pe lângă grămada de furtunuri, în câmpul său vizual fulgeră ceva, şi Tad simţi o lovitură cumplită în antebraţ. Ţipă, de surpriză şi de durere. Lanterna îi zbură din mână şi se izbi de podea, alunecând şi rostogolindu-se de pe platformă. Lovi podeaua de beton cu o bufnitură sonoră. Urmă un zornăit de sticlă, apoi se făcu întuneric.

De afară se auziră vuietul vântului şi răpăitul grindinei pe acoperiş.

Tad se ghemui, cu revolverul aţintit în întuneric, cu durerea zvâcnindu-i în susul şi în josul antebraţului strâng. Hristoase, îl durea, nu glumă. Nu putea să-şi strângă pumnul sau să-şi mişte degetele, iar durerea părea să se înteţească, până când avu senzaţia că întregul braţ îi luase foc.

Nemernicul îi rupsese mâna. I-o rupsese zdravăn. Cu o singură lovitură. Tad îşi înăbuşi un suspin, strânse din dinţi.

Ascultă cu atenţie, dar nu se auzea nimic, cu excepţia urletului furtunii de dincolo de pereţii de beton.

„La dracu’, ăsta nu-i un copil.”

Furia şi umilinţa pe care le simţise dispăruseră. Durerea

şi întunecimea neaşteptată îl copleşiseră. Acum nu-şi mai dorea decât să iasă din fabrică.

Se încordă, încercând să străpungă bezna, străduindu-se să-şi amintească încotro să o ia. Clădirea era imensă şi, fără lumină, avea să-i fie foarte greu să găsească ieşirea. Poate ar fi trebuit să rămână locului, tăcut şi nemişcat, până la revenirea curentului electric?

Nu. Nu putea să stea acolo. Trebuia să se mişte, să fugă, să ajungă undeva. Oriunde.

„Pleacă. Pleacă, neapărat!”

Se ridică în picioare şi, cu arma scoasă, cu mâna ruptă bălăbănindu-se, încercă să găsească pe bâjbâite drumul înapoi, către scară, abia îndrăznind să respire, îngrozit de ideea că o altă lovitură putea veni oricând din întuneric. Un pas, trei, cinci...

În beznă, cotul i se lovi de ceva.

Cu arma în mână, se întinse cu prudenţă, atingând o suprafaţă care părea aspră şi solzoasă. Erau furtunurile de înaltă presiune? Dar nu părea să aibă textura unui furtun. Părea să fie altceva.

Dar nu exista nimic cu o asemenea textură; nu acolo, sus, în Sectorul de Eviscerare.

Îşi muşcă buza, oprindu-şi un suspin de spaimă.

Întunericul îl făcea să se poarte astfel. Nu era obişnuit cu un întuneric deplin. Poate ar fi avut destul timp să se orienteze în lumina unui foc de armă. Trăgând către acoperiş n-ar fi stricat nimic.

Ridică revolverul şi apăsă pe trăgaci.

Scurta străfulgerare scoase la iveală un om care stătea alături de el, privindu-l şi zâmbind. Imaginea era atât de neaşteptată, de stranie şi de înspăimântătoare, încât Tad

nu reuşi nici măcar să ţipe.

Dar celălalt ţipă în locul lui: un vaier prelung, răguşit, gutural, de surpriză şi de furie stârnită de împuşcătură.

Tad o rupse la fugă. Găsi scara şi pe jumătate căzu, pe jumătate se târî de-a buşilea în josul ei, lovindu-şi fără milă genunchii de treptele metalice. Aproape de bază se împletici şi căzu mototol pe podea, peste braţul rupt. Acum descoperi că putea să ţipe, de durere şi de groază. Dar, cel puţin, ajunsese din nou la parterul fabricii. Se străduí să se ridice, ameţit de durere şi suspinând de spaimă, începu să alerge, se împiedică din nou, se săltă cu trudă în picioare. Şi abia apoi realiză că încă strângea, cu disperare, pistolul în mână. Putea să-l folosească, şi chiar avea s-o facă. Întinse mâna şi trase, o dată, de două ori, orbeşte – şi, de fiecare dată, în lumina flăcării de la gura ţevii, văzu *creatura* fugind către el, cu gura rozalie larg căscată, cu braţele deschise.

Muh!

Trebuia să ţintească, să *ţintească,* nu să tragă aiurea. Încă două gloanţe şi, în lumina străfulgerărilor îl văzu pe celălalt apropiindu-se, tot mai mult. Tad se împletici înapoi cu pistolul, încă ţipând, şi mai trase de două ori, cu mâna tremurându-i violent.

Muh! Muh!

Era aproape. De data asta nu putea rata. Ţinti drept înainte şi apăsă pe trăgaci.

Percutorul lovi o cameră goală. Tad bâjbâi în căutarea încărcătorului de rezervă, dar o a doua lovitură cumplită îl nimeri în stomac, şi el căzu, nemaiizbutind să respire, scăpând arma pe podea. O a treia lovitură, de data asta peste braţul în care ţinuse arma. Îşi regăsi răsuflarea, se

zvârcoli cu disperare, ţipând şi lovind cu picioarele, încercând să se târască de-a-ndărătelea , dar, neputându-se folosi de niciun braţ, îi era imposibil.

Muh! Muh! Muh!

Tad ţipă din nou şi se răsuci cu disperare, alunecând pe spate şi lovind cu picioarele în direcţia din care venea sunetul.

Pe urmă, creatura îi prinse piciorul care se agita. Tad simţi o apăsare cumplită pe gleznă, apoi ceva cedă brusc, urmat de pocnetul unui os. Osul *lui.*

O clipă mai târziu, o greutate imensă îi apăsă pieptul şi ceva aspru şi dur îi cuprinse faţa. Mirosea a pământ, a mucegai şi a ceva mai puţin pronunţat, dar mai greţos. Pentru o clipă, strânsoarea păru să fie blândă, reconfortantă, liniştitoare.

Dar se înteţi imediat, cu o forţă cumplită, neînduplecată. Apoi, cu o viteză sălbatică, capul îi fu răsucit către podea.

Urmară un scrâşnet şi un pârâit, o răbufnire de foc la baza craniului, şi întunericul înspăimântător deveni strălucitor, foarte, foarte strălucitor...

53

Corrie zăcea în întunericul puturos. În bezna aceea înfiorătoare, dezorientantă, îi era imposibil să-şi dea seama cât timp trecuse de la plecarea lui. O oră? O zi? Părea o eternitate. Simţea dureri în tot trupul, dar, în locul unde o strânsese, gâtul o chinuia cumplit.

Totuşi, nu o omorâse. Nu: voise, în schimb, s-o chinuiască. Însă nu „a chinui" părea să fie cel mai potrivit cuvânt. Era aproape ca şi cum ar fi considerat-o o jucărie, ca şi cum s-ar fi jucat cu ea, un joc oribil, inexplicabil...

Dar presupunerile acestea erau inutile. Nu avea cum să înţeleagă ceva atât de neomenesc, de ilogic, atât de străin de experienţa ei. Îşi reaminti sieşi că nimeni n-avea s-o salveze din acea reţea de peşteri. Nimeni nu ştia unde e. Dacă voia să trăiască, trebuia să facă ea însăşi ceva. Şi trebuia s-o facă înainte de întoarcerea lui.

Se strădui din nou să-şi desfacă legăturile, nereuşind decât să-şi irite şi să-şi sfâşie pielea încheieturilor. Frânghiile erau legate cu nişte noduri dure ca nişte nuci.

...Când o să se întoarcă? Gândul îi stârni un val de panică.

„Corrie, vino-ţi în fire."

Rămase o clipă nemişcată, concentrându-se asupra propriei respiraţii. Apoi, încet, cu mâinile legate la spate, începu să exploreze grota, pe jumătate târându-se, pe jumătate rostogolindu-se pe solul în pantă. Terenul era relativ neted, dar observă că, din loc în loc, din podeaua peşterii se înălţau, în grupuri, pietre aspre. Se opri, pipăind

cu mai multe atenţie una dintre acele formaţiuni. Poate erau cristale.

Îşi găsi o poziţie potrivită şi le izbi puternic cu piciorul. Se sparseră şi se împrăştiară cu un pocnet strident.

Le pipăi cu degete amorţite, până când găsi o spărtură proaspătă, cu muchia ascuţită. Se aşeză cu greutate deasupra ei, sprijinindu-şi încheieturile mâinilor pe muchie, şi începu să frece frânghiile de ea, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi.

Doamne, era dureros! Sub legături, încheieturile ei erau acum cercuri de carne vie şi, în timp ce trudea, îşi simţea sângele picurându-i în palme. Degetele îi amorţiseră aproape cu desăvârşire.

Dar continuă să frece, apăsând mai tare. Frânghia udă alunecă şi piatra ascuţită îi tăie mâinile.

Îşi înăbuşi un ţipăt şi continuă să frece. Mai bine să-şi piardă mâinile decât viaţa. Cel puţin, frânghia începea să se roadă. Dacă reuşea să scape de ea, ar fi putut...

Ce-ar fi putut?

...Când o să se întoarcă?

Corrie se înfioră, cuprinsă de un tremur care ameninţa să-i scape de sub control. Nu mai fusese atât de înfrigurată, de amorţită şi de udă în toată viaţa ei. Duhoarea părea să impregneze totul şi îi simţea gustul pe limbă, o simţea în nări.

„Concentrează-te asupra frânghiei.”

Frecă, alunecă, se tăie iarăşi şi, suspinând zgomotos, continuă să hârşâie frânghia de piatră, din ce în ce mai apăsat. Nu-şi mai simţea degetele, dar asta o îndemna să frece cu tot mai multă putere.

Chiar dacă se elibera, ce putea să facă fără lumină? Nu

avea nici chibrituri, nici brichetă. Şi, chiar dacă ar fi avut o sursă de lumină, el o afundase atât de adânc în peşteră, încât se întreba dacă avea să mai găsească vreodată drumul spre ieşire.

Suspinând, continuă să frece frânghia de muchia ascuţită a pietrei, iarăşi şi iarăşi. Însăşi situaţia lipsită de speranţă în care se afla îi întărea, în mod pervers, braţele, umplându-le de forţă.

Brusc, îşi simţi mâinile libere.

Se lăsă pe spate, gâfâind, trăgând aerul în piept cu putere. Durerea năvăli ca o mie de ace înţepându-i palmele şi degetele. Îşi simţea sângele prelingându-se mai în voie pe piele.

Se strădui, fără succes, să-şi mişte degetele. Cu un geamăt, se rostogoli pe-o parte, frecându-şi încet palmele una de alta. Încercă să-şi mişte degetele pentru a doua oară şi obţinu o uşoară reacţie. Începeau să revină la viaţă.

Se săltă în capul oaselor, încet, dureros. Îşi aduse picioarele în spate, sprijinindu-se pe ele, întinse mâna şi pipăi frânghiile din jurul gleznelor. Păreau legate în cel mai nebunesc mod cu putinţă, înfăşurate în repetate rânduri şi strânse cu o jumătate de fabrică de noduri, rudimentare, dar eficiente. Încercă să le dezlege, icni de durere şi îşi lăsă mâinile să cadă. Poate reuşea să le taie cu piatra ascuţită pe care o folosise pentru a-şi elibera mâinile. Pipăi în jur, în căutarea muchiei...

Un sunet o întrerupse. Se opri, cuprinsă de groază.

Se întorcea.

Îl auzea mormăind, şi respiraţia lui sforăitoare reverbera de pereţii grotei, destul de aproape. Părea să tragă ceva după el. Ceva greu.

Hnuf!

Se grăbi să-şi ascundă mâinile la spate, se întinse pe podeaua rece şi rămase nemişcată. Cu toate că era întuneric beznă, nu voia să rişte ca *el* să-şi dea seama că se dezlegase.

Zgomotul de paşi târşâiţi ajunse mai aproape. În întuneric pătrunseră brusc mirosuri noi, urâte: sânge proaspăt, fiere, vomă.

Corrie rămase neclintită. Era atât de întuneric, încât poate că uitase de ea.

Se auzi zgomotul unui obiect târât, apoi un zăngănit care părea de chei. Pe urmă ceva greu lovi solul peşterii, alături de ea. Duhoarea deveni brusc mai puternică.

Corrie îşi înăbuşi ţipătul care i se ridica în gâtlej.

El reîncepu să fredoneze şi să vorbească de unul singur. Se auzi un zdrăngănit metalic, apoi frecarea unui chibrit, şi, brusc, se făcu lumină. Pentru o clipă, Corrie dădu totul uitării – durerea, starea ei disperată – şi-şi simţi sufletul înălţându-se către strălucirea de un galben palid.

Părea să izvorască dintre crăpăturile unui felinar straniu, foarte vechi, cu laturile glisante, din metal ruginit. Lumina era plasată astfel încât *el* rămânea în umbră – o simplă formă întunecată, în mişcare, cenuşie pe fond negru. Dispăru după un colţ, meşterind ceva într-o nişă, fredonând şi vorbind singur.

La urma urmelor, avea şi *el* nevoie de lumină, chiar numai de un strop.

Dar, dacă reuşea să se descurce în beznă deplină – o adusese acolo, o legase -, pentru ce anume îi trebuia lumina?

Corrie nu vru să gândească mai departe. Era uşor să se

lase în voia lucrurilor: împăcarea instinctivă pe care o simţise la vederea luminii o făcea să se simtă apatică, toropită. O parte a ei voia să renunţe, să se resemneze. Se uită în jur. Aşa firavă cum era, pâlpâirea lămpii părea să se uite înapoi la ea printr-o mie de cristale, venind de pretutindeni şi de nicăieri.

Rămase în aşteptare, nemişcată, obişnuindu-şi ochii cu semiobscuritatea.

Se afla într-o grotă micuţă. Pereţii erau acoperiţi de cristale albe, de forma unor pene, care scânteiau în lumina sărăcăcioasă a felinarului orb, iar din tavan coborau nenumărate stalactite. De fiecare dintre ele atârna câte un mic ornament bizar, alcătuit din beţe şi oase, legate laolaltă cu sfoară. Le privi îndelung, plimbându-şi ochii dintr-o parte într-alta, neînţelegând.

În cele din urmă, privirea îi alunecă pe pereţi. Îi inspectă încet, dintr-un capăt într-altul, apoi se uită, într-un târziu, pe podea.

Alături de ea zăcea un cadavru.

Îşi înăbuşi un ţipăt. Oroarea şi spaima se revărsară iarăşi asupra ei, ca un val. Cum era posibil ca simpla uşurare adusă de recăpătarea vederii, de lipsa întunericului, să-i îngăduie să uite, fie şi numai pentru o clipă...?

Închise ochii. Dar întunericul care o cuprinse era încă şi mai cumplit. Trebuia să ştie.

La început, faţa i se păru mult prea plină de sânge ca să-i poată desluşi trăsăturile. Apoi, încet, contururile părură să devină vizibile. Era chipul stâlcit al lui Tad Franklin, holbându-se la ea cu gura deschisă.

Îşi întoarse capul cu o mişcare violentă; se auzi ţipând, o dată şi încă o dată.

Răsună un mormăit, şi Corrie îl văzu acum pentru prima oară, ieşind de după colţ şi înaintând către ea, cu un cuţit lung şi însângerat într-o mână, cu ceva umed şi roşu în cealaltă.

Zâmbea şi cânta pentru sine.

Ţipătul i se opri în gât, sugrumat involuntar de ceea ce vedea în faţa ochilor.

Faţa aceea...!

54

Hazen stătea în faţa grupului de poliţişti. Ceea ce voia să le spună nu avea să dureze prea mult: erau o echipă bună şi planul lor era bun. Mefelty n-avea nicio şansă.

Exista o singură problemă. Tad nu se întorsese încă de la fabrică, iar comunicaţiile radio căzuseră. Hazen ar fi preferat să-i predea direct controlul, înainte de plecare, dar nu mai putea aştepta. Medicine Creek era un oraş aflat în siguranţă şi la adăpost. Tad se ocupase deja de asta. Până la ora zece rămăseseră doar câteva minute. Şeriful nu voia ca Mefelty să se furişeze afară, sub acoperirea furtunii. Erau nevoiţi să plece. Tad avea să ştie ce era de făcut.

— Unde sunt câinii? întrebă el.

Îi răspunse Hank Larssen, cu voce sonoră:

— Ni-i aduc direct la reşedinţa Kraus. Ne întâlnim acolo.

— La dracu', sper că, de data asta, ne trimit nişte câini adevăraţi. Le-ai cerut să ne-aducă unii din rasa aia specială, pe care-i antrenează la Dodge, câinii ăia spanioli, cum le zice?

— Presa canarios, răspunse Larssen. Le-am cerut. Mi-au spus că n-au trecut prin tot antrenamentul, dar am insistat.

— Bine. M-am săturat de amatorisme, cu câini de salon. Cine e însoţitorul?

— La fel ca ultima dată. Lefty Weeks. E cel mai bun pe care-l au.

Hazen se încruntă, scoase o ţigară, o aprinse.

Pe urmă aruncă o privire grăbită asupra grupului.

— Aţi fost deja instruiţi cu toţii, aşa că voi fi scurt. Mai

întâi intră câinii, apoi însoţitorul lor – Lefty -, apoi eu şi Raskovich.

Arătă cu ţigara către şeful securităţii de la KSU.

Acesta dădu din cap, cu maxilarele încordate de seriozitate.

— Raskovich, ştii să umbli cu o puşcă de calibrul doisprezece?

— Da.

— Atunci o să-ţi dau una. În spatele nostru, pe post de întăriri, vin Cole, Brast şi şeriful Larssen.

Arătă cu o mişcare a capului către cei doi membri ai poliţiei statale, îmbrăcaţi în echipamentul complet pentru descinderi: pantaloni negri de camuflaj, bufanţi deasupra bocancilor, veste antiglonţ negre. Nu mai erau nişte simpli cercetaşi – aici avea să fie o confruntare reală. Pe urmă Hazen se întoarse spre Larssen.

— Eşti de acord, Hank?

Şeriful din Deeper încuviinţă din cap.

Hazen ştia că era important să-şi facă jocul politic, să-l implice pe Hank în conducerea operaţiunii, să se asigure că era integrat în echipă. Bineînţeles că acesta nu era prea încântat de toată povestea, dar nu avea încotro: se aflau pe terenul lui Hazen şi, până la încheierea operaţiunii şi restabilirea comunicaţiilor cu exteriorul, regia îi aparţinea în întregime lui. În final, Hazen avea să se asigure că Larssen ieşea şi el bine. Aveau să-şi împartă meritele – inclusiv Raskovich -, şi niciunul n-avea să scoată castanele din foc cu mâna altuia la proces.

— Regulile operaţiunii sunt simple. Sunteţi înarmaţi cu toţii, dar nu faceţi apel la arme decât atunci când viaţa vă este *direct ameninţată.* E absolut limpede?

Toată lumea dădu din cap.

— Îl scoatem pe omul nostru afară *viu* şi *nevătămat.* Pătrundem uşurel înăuntru, îl dezarmăm pe tip, îl scoatem din peşteră în cătuşe, dar îl tratăm cu mănuşi. El e martorul nostru cheie. Dacă intră în panică şi începe să tragă, *staţi deoparte* şi lăsaţi câinii să se ocupe de el. Câinii de genul ăsta sunt eficienţi chiar dacă încasează un glonţ sau două.

Tăcere, gesturi aprobatoare.

— Dacă vreunul dintre voi se gândeşte s-o facă pe eroul, s-o lase baltă. Îl arestez cu mâna mea. Lucrăm în echipă.

Se uită, pe rând, la fiecare dintre ei. Raskovich îl îngrijora cel mai mult, dar, până în momentul acela, se comportase excelent. Merita să rişte. La naiba, era dispus să-l lase pe Raskovich să-şi asume toate meritele dacă asta însemna că plantaţia experimentală avea să fie amplasată în Medicine Creek.

— Shurte şi Williams, voi o să supravegheaţi intrarea peşterii. Vreau să vă asiguraţi loc suficient de acţiune, adică să nu trândăviţi în faţa intrării, unde aţi putea fi surprinşi. Dacă noi îl speriem pe Mefelty şi el încearcă să-şi ia zborul, trebuie să fiţi pregătiţi să-l prindeţi. Rheinbeck, tu intri în vila Kraus, să prezinţi mandatul şi să bei un ceai cu Winifred. Fii pregătit să-i ajuţi pe Shurte şi Williams, dacă va fi necesar.

Cu excepţia unei uşoare zvâcniri a maxilarului, chipul lui Rheinbeck rămase impenetrabil.

— Rheinbeck, ştiu că e o sarcină dificilă, dar bătrâna doamnă o să fie întoarsă pe dos. Nu vrem să declanşăm niciun atac de cord, bine?

Rheinbeck încuviinţă din cap.

— Nu uitaţi, acolo, jos, nu vom putea comunica în niciun

fel cu lumea exterioară. Şi, dacă ne despărţim, nu vom putea nici să comunicăm între noi. Aşa că rămânem împreună. S-a-nţeles?

Hazen se uită în jur. Înţeleseseră.

— Bun. Cole o să ne explice cum stă treaba cu ochelarii pentru vederea în infraroşu.

Cole făcu un pas înainte. Era domnul Poliţie Statală în persoană, înalt, musculos, tuns scurt, faţă impasibilă. Era ciudat că tipii ăştia nu se îngrăşau niciodată. Poate asta era regula. Purta o cască gri, de care fusese ataşată o pereche de ochelari enormi.

— În peşteră, spuse el, nu există niciun fel de lumină. Absolut niciuna. Din acest motiv, ochelarii de noapte obişnuiţi nu ne sunt de niciun folos. De aceea îi vom folosi pe cei cu iluminare în infraroşu. Funcţionează exact ca o lanternă. Aici, în partea din faţă a căştii, e becul. Aici e comutatorul. Trebuie apăsat ca să fie deschis şi să lumineze, exact ca în cazul unei lanterne obişnuite. Radiaţiile nu pot fi percepute cu ochiul liber, dar, când o să vă puneţi ochelarii, o să vedeţi o lumină roşiatică. Dacă vi se stinge lampa, ochelarii se înnegresc. Aţi priceput?

Toată lumea dădu din cap.

— Aceşti ochelari ne ajută să nu devenim ţinte, ceea ce s-ar întâmpla dacă am avea lanterne. El n-o să ne poată vedea. Vom lăsa becurile din plafon stinse, iar el nu va şti câţi suntem.

— Există o hartă a peşterii sau altceva de genul ăsta? se interesă Raskovich.

— Bună întrebare, spuse Hazen. Nu, nu există. În majoritatea sălilor a fost construită o alee de scânduri. Dincolo de alee, în fund, mai sunt câteva încăperi, două sau

trei, cel mult. Într-una dintre ele se află vechea distilerie, şi acolo îl vom găsi, probabil, pe omul nostru. Aici nu e vorba despre Peşterile de la Carlsbad. Fiţi doar rezonabili, staţi unii lângă alţii, şi totul o să fie în ordine.

Şeful securităţii dădu din cap.

Hazen se duse la rastel, luă o carabină, o încărcă şi i-o întinse lui Raskovich.

— Şi-a verificat toată lumea armele?

Îi răspunse o foială generală, un murmur aprobator.

Şeriful îşi inspecta pentru ultima oară centura de serviciu, în sens contrar acelor de ceas: muniţie de rezervă, baston extensibil, cătuşe, spray cu gaz lacrimogen, armă de mână, toate la locul lor. Inspiră, aranjându-şi cât mai confortabil vesta antiglonţ, bine închisă până sub gât.

În clipa aceea, luminile din birou pâlpâiră, deveniră mai strălucitoare, apoi se stinseră. Se înălţară un cor de mormăieli şi murmure.

Hazen aruncă o privire pe fereastră. Nicio lumină pe strada principală, nici altundeva. Medicine Creek era în pană de curent de la un capăt la celălalt. Ceea ce, de fapt, fusese de aşteptat.

— Asta nu schimbă nimic, zise el. Să mergem.

Deschise uşa, şi ieşiră în noaptea bântuită de urletele vântului.

55

La intrarea în Medicine Creek, Pendergast îşi încetini Rolls-ul imens, apoi scoase telefonul din buzunar şi făcu încă o încercare de a lua legătura cu Corrie Swanson.

Primi drept unic răspuns un ţiuit uniform, nici măcar un mesaj înregistrat. Releele de retransmisie căzuseră.

Puse telefonul la loc. Nici staţia radio a poliţiei nu mai funcţiona, iar toate luminile din oraş erau stinse. Medicine Creek era rupt, literalmente, de lumea exterioară.

Merse de-a lungul străzii principale. Sub bătaia înverşunată a vântului, copacii se legănau cu furie, biciuind aerul. Şuvoaiele de ploaie cădeau de-a latul străzii, formând băltoace noroioase în rigolele care, cu câteva ore înainte, fuseseră pline de praf. Oraşul era închis ermetic: jaluzelele trase, obloanele lăsate. Singura activitate părea să se desfăşoare în biroul şerifului. În faţă erau parcate mai multe automobile ale poliţiei statale, iar poliţiştii şi şeriful se foiau în jurul lor, încărcând echipamente într-o camionetă şi urcându-se în maşini. Se părea că o operaţiune era în plină desfăşurare – altceva decât măsurile obişnuite luate în caz de furtună.

Pendergast îşi continuă drumul, virând ca să intre pe poarta complexului Wyndham Parke Estates. În interior, locuinţele mobile aveau ferestrele bine astupate cu bandă adezivă şi pe acoperişurile unora dintre ele fuseseră aşezate pietroaie imense. Totul era cufundat în întuneric, cu excepţia licăririi ocazionale a unei lumânări sau a unei lanterne dincolo de ferestrele camuflate. Vântul gonea pe

aleile înguste, neasfaltate, legănând rulotele, smulgând pietricelele şi azvârlindu-le în pereţii de aluminiu. În curtea de alături, nişte leagăne de copii se agitau nebuneşte, împinse parcă de nişte stafii înfierbântate.

Pendergast intră pe aleea familiei Swanson. Automobilul lui Corrie lipsea. Coborî din maşină, se duse în grabă către uşă şi ciocăni.

Niciun răspuns. Rulota era întunecată.

Bătu din nou, mai tare.

Din interior se auzi o bufnitură, apoi se zări mişcarea razei unei lanterne.

— Corrie? strigă o voce. Tu eşti? Ai dat de belea, domnişoară.

Pendergast împinse uşa; aceasta se deschise cinci centimetri, apoi se opri în lanţ.

— Corrie? ţipă strident vocea.

Apăru chipul unei femei.

— FBI, zise Pendergast, arătându-i insigna.

Femeia îl studie cu atenţie pe sub pleoapele întredeschise. Scoase lanterna prin crăpătura uşii şi îi puse lumina în ochi.

— O caut pe domnişoara Swanson, spuse Pendergast.

Chipul răvăşit continuă să-l privească, şi, prin crăpătura delimitată de lanţ, ieşi acum un nor de fum de ţigară.

— E plecată, spuse femeia.

— Sunt agent special Pendergast.

— Ştiu cine eşti, zise ea. Eşti ţicnitul ăla de la FBI care avea nevoie de o *asistentă.* Suflă mai mult fum. M-am prins cine-mi eşti, domnule, aşa că nu-mi vinde mie gogoşi. Chiar dacă aş şti unde e Corrie, tot nu ţi-aş spune. Asistentă, da, *cum să nu.*

— Ştiţi la ce oră a plecat domnişoara Swanson?

— N-am idee.

— Mulţumesc.

Pendergast îi întoarse spatele şi se grăbi către maşină. În acest timp, uşa rulotei se deschise larg şi femeia ieşi pe veranda şuie.

— Probabil c-a plecat să te caute. Să nu-ţi închipui că poţi să-mi ascunzi mie adevărul, domnule fandosit cu costum elegant.

Pendergast se urcă în maşină.

— Oh, şi ia-n te uită ce avem aici, un, ce e ăsta, Rolls-Royce? La naiba! Ce mai agent FBI!

Pendergast trânti portiera şi porni motorul. Femeia traversă micul petic de iarbă, prin ploaia biciuitoare, strângându-şi cămaşa de noapte în jurul trupului, strigându-şi cuvintele sfâşiate şi împrăştiate apoi de furtună.

— Mi-e scârbă de tine, *mister*! îi cunosc eu pe ăştia de teapa ta şi mi-e *scârbă...*

Pendergast viră, ieşind de pe alee şi îndreptându-se spre strada principală.

Peste cinci minute opri în parcarea vilei Kraus. Maşina lui Corrie nu se vedea nici aici.

În casă, Winifred stătea pe scaunul ei obişnuit, brodând la lumina lumânării. Îşi ridică ochii la intrarea lui şi pe faţa ei ca de hârtie se aşternu un zâmbet slab.

— Mi-am făcut griji pentru dumneata, domnule Pendergast, ştiindu-te afară, în furtună. E o vreme bizară, zău aşa. Mă bucur că te-ai întors cu bine.

— Domnişoara Swanson a trecut azi pe-aici?

Winifred îşi lăsă broderia în jos.

— Păi, nu, nu cred c-a trecut.

— Mulţumesc.

Pendergast se înclină şi o luă din nou spre uşă.

— Nu-mi spune că pleci iar!

— Mă tem că da.

Pendergast traversă din nou parcarea, cu o figură îngrijorată. Dacă era conştient de existenţa furtunii care biciuia şi sfâşia totul, nimic nu-l dădea de gol. Ajunse la maşină şi puse mâna pe mânerul portierei. Pe urmă se opri şi se întoarse, chibzuind. Dincolo de casa cu ferestre slab luminate, marea întunecată de porumb se legăna violent. Firma Cavernelor lui Kraus trosnea în vânt, fără încetare.

Pendergast îşi retrase mâna şi o porni în grabă pe şoseaua care trecea pe lângă casă. După o sută de metri, ajunse la drumul neasfaltat care pătrundea în porumb.

Două minute mai târziu, stătea alături de maşina lui Corrie.

Se răsuci pe călcâie şi se grăbi să o pornească înapoi, către şosea, cu paşi mari. În momentul acela, în depărtare apăru un şir de faruri, înaintând cu viteză prin întuneric. Când maşinile trecură vâjâind pe lângă el şi când stopurile li se aprinseră la intrarea în parcarea Cavernelor, îngrijorarea crescândă i se transformă în certitudine, şi-şi dădu seama că incredibilul se întâmplase.

Se părea că, printr-o extraordinară şi ironică întorsătură a sorţii, ajunseseră toţi trei – mai întâi el, apoi Corrie şi acum Hazen – la aceeaşi concluzie: ucigaşul se ascundea în peşteră.

Se repezi înapoi, intrând în porumb şi luând-o pe scurtătura care ducea spre peşteră. Dacă reuşea să coboare înaintea lor...

Ajunse cu un minut prea târziu. Hazen, postat în faţa

potecii care cobora spre peşteră, îl zări ieşind din porumb şi se întoarse spre el cu o expresie întunecată pe chip.

— Ia te uită, zău dacă ăsta nu-i agentul special Pendergast. Şi eu, care credeam c-a plecat din oraş.

56

Şeriful se holbă la Pendergast. Urmă o clipă de tăcere confuză, timp în care Hazen simţi că plesneşte de furie. Tipul avea o abilitate deosebită de a se ivi din senin, în cel mai nepotrivit moment cu putinţă. Ei bine, avea să-l pună la punct pe ticălosul ăsta, o dată pentru totdeauna. Jigodia asta de la FBI n-avea să-i mai încurce niciodată socotelile. Se apropie de silueta subţire, reuşind să zâmbească.

— Pendergast, ce surpriză!

Agentul se opri locului. În semiîntunericul furtunii, costumul negru era aproape invizibil şi faţa lui părea să plutească, palidă, spectrală.

— Ce faceţi aici, domnule şerif?

Vorbea cu voce scăzută, dar glasul său avea ceva tăios, pe care Hazen nu i-l remarcase până atunci.

— Îmi aduc aminte că azi-dimineaţă ai primit un ordin de interdicţie. Tocmai l-ai violat. Aş putea ordona să fii arestat.

— Vreţi să intraţi după ucigaş, zise Pendergast. Aţi dedus că e în peşteră.

Hazen se foi, stânjenit. Pendergast făcea, probabil, presupuneri. Nu avea cum să fi aflat ceva; nu încă.

Agentul continuă:

— N-aveţi nici cea mai mică idee în ce vă băgaţi, domnule şerif – nici în privinţa adversarului, nici a locului în care vreţi să intraţi.

Asta întrecea măsura.

— Pendergast, ajunge.

— Sunteţi în mare pericol, domnule şerif.

— Tu eşti în pericol.

— Ucigaşul are un ostatic.

— Pendergast, ne arunci praf în ochi.

— Dacă faceţi vreo boacănă acolo, înăuntru, o să fiţi cauza morţii acestui ostatic.

Hazen se înfioră fără să vrea. Ăsta era coşmarul vieţii oricărui poliţist.

— Da? Şi cine-i ostaticul ăsta?

— Corrie Swanson.

— De unde ştii?

— A lipsit toată ziua. Şi tocmai i-am găsit maşina, ascunsă în porumb, la o sută de metri de aici, spre vest.

Urmă un moment de tăcere stânjenitoare, apoi Hazen scutură din cap cu dezgust.

— Încă de la început, Pendergast, n-ai făcut decât să conduci investigaţia pe piste greşite cu teoriile tale. Dacă nu erai tu, am fi pus deja mâna pe omul ăsta. Va să zică, maşina lui Swanson e parcată în porumb. Probabil că e în lan, cu vreun tip.

— S-a dus în peşteră.

— Încă una dintre deducţiile tale geniale. Peştera are o uşă solidă de fier. Cum a intrat? A deschis cu şperaclul?

— Uitaţi-vă cu ochii dumneavoastră.

Hazen se uită în direcţia indicată de Pendergast, în lungul adânciturii din pământ. Într-adevăr, uşa de fier nu era încuiată: lacătul era aşezat jos, lângă ea, pe jumătate ascuns sub praf şi frunze.

— Pendergast, dacă-ţi închipui că lacătul ăla a fost descuiat de Corrie Swanson, atunci eşti chiar mai prost decât am crezut. Asta nu e opera unei puştoaice; aici e mâna unui criminal înrăit. Bărbatul pe care-l urmărim, de

fapt. Dar nu e nevoie să ştii atâtea.

— Din câte-mi amintesc, domnule şerif, dumneavoastră eraţi cel care o acuza pe domnişoara Swanson de...

Hazen clătină din cap.

— Te-am ascultat destul, Pendergast, schimbă placa. Eşti arestat. Cole, pune-i cătuşele.

Cole făcu un pas înainte.

— Domnule şerif?

— Nesocoteşte în mod deliberat un ordin de interdicţie. Împiedică o anchetă de poliţie. Încalcă o proprietate particulară. Îmi asum întreaga responsabilitate. *Ia-l* dracului din faţa *mea!*

Cole se apropie de Pendergast. În secunda următoare, zăcea la pământ, făcând eforturi disperate să respire, iar Pendergast dispăruse. Hazen se uita cu ochii holbaţi.

— Uff, făcu Cole, rostogolindu-se în poziţia şezând şi ţinându-se cu mâinile de stomac. Nemernicul m-a lovit prin surprindere.

— Dumnezeule mare, murmură Hazen, rotindu-şi lanterna.

Dar Pendergast dispăruse. Câteva clipe mai târziu, auziră vâjâitul unui motor puternic şi zgomotul de cauciucuri rulând rapid pe pietriş.

Cole se ridică, roşu la faţă, şi se scutură de praf.

— O să-l acuzăm de împotrivire la arestare şi de atacarea unui ofiţer de poliţie.

— Las-o baltă, Cole. Avem de prins un peşte mai mare. Să ne ocupăm de treburile de aici şi rezolvăm asta mâine.

— Nemernicul, bombăni din nou Cole.

Hazen îl bătu pe spate şi zâmbi.

— Data viitoare când faci o arestare, fii cu ochii pe

suspect, bine, Cole?

Auziră zgomotul îndepărtat al unei uşi trântite şi Hazen desluşi o voce ascuţită înălţându-se şi coborând, purtată de vijelie. O clipă mai târziu, silueta palidă a lui Winifred Kraus apăru în fugă pe aleea dinspre vechea vilă. Rafalele sălbatice de vânt îi biciuiau şi îi smuceau în toate părţile cămaşa albă de noapte şi lui Hazen i se păru că prin beznă zbura o stafie. Rheinbeck venea pe urmele ei, protestând zgomotos.

— Ce faceţi? ţipă bătrâna cu voce stridentă, în timp ce se apropia cu părul răvăşit de ploaie, cu picăturile alunecându-i pe obraji. Ce-i asta? Ce faceţi pe proprietatea mea?

Hazen se întoarse spre Rheinbeck.

— Pentru numele lui Dumnezeu, trebuia să...

— Am încercat să-i explic, domnule şerif. E isterică.

Winifred se uita la poliţiştii din jur cu ochi sălbatici.

— Domnule şerif! Aştept o explicaţie!

— Rheinbeck, ia-o de...

— Acesta este un obiectiv turistic de primă mână!

Hazen scoase un oftat şi se întoarse spre ea.

— Uite ce e, Winifred, noi credem că ucigaşul se ascunde în peştera ta.

— Imposibil! ţipă femeia. O verific de două ori pe săptămână!

— O să intrăm şi-o să-l scoatem afară. Vreau să stai în casă, liniştită, împreună cu domnul ofiţer Rheinbeck, aici de faţă. O să-ţi poarte de grijă...

— *N-o* să stau în casă. Să *nu-ndrăzniţi* să intraţi în peştera mea! N-aveţi dreptul! Nu-i niciun ucigaş înăuntru!

— Domnişoară Kraus, îmi pare rău. Avem mandat. Rheinbeck?

— I-am arătat deja mandatul, domnule şerif...

— Mai arată-i-l o dată şi ia-o dracului de aici.

— Dar nu vrea să m-asculte...

— Ia-o pe *sus* dacă e nevoie. Nu vezi că pierdem timpul?

— Am înţeles. Îmi pare rău, doamnă...

— Să *nu-ndrăzneşti* să m-atingi!

Winifred îl lovi cu putere pe Rheinbeck, care se trase înapoi.

Apoi se întoarse şi se îndreptă spre Hazen, cu pumnii strânşi.

— Ieşi de pe proprietatea mea! Ai fost întotdeauna un bătăuş! Pleacă de-aici!

Şeriful o prinse de încheieturile mâinilor. Ea se zvârcoli şi îl scuipă. Hazen fu uimit de puterea şi de ferocitatea bătrânei.

— Domnişoară Kraus, începu el iarăşi, încercând să fie răbdător, să i se adreseze cu o voce cât mai liniştitoare. Calmaţi-vă, vă rog. E o acţiune importantă a forţelor de apărare a legii.

— Plecaţi de pe pământul meu!

Hazen se strădui s-o imobilizeze şi simţi o lovitură puternică în fluierul piciorului. Ceilalţi stăteau în jurul lor, căscând gura ca nişte spectatori civili.

— Ce-ar fi să-mi daţi o mână de ajutor? zbieră el.

Rheinbeck o prinse de mijloc, Cole interveni şi reuşi să-i imobilizeze unul din braţele care se zbuciumau în aer.

— Încet, spuse Hazen. Încet. E totuşi o femeie bătrână.

Ţipetele ei ascuţite deveniră isterice. Cei trei bărbaţi o imobilizară pentru o clipă, cu mare efort, apoi Hazen se eliberă, în sfârşit. Cu ajutorul lui Cole, Rheinbeck o săltă pe bătrână de la pământ. Picioarele ei se zbăteau, izbind în

gol.

— Diavolilor! urlă ea. N-aveţi dreptul!

Ţipetele i se stinseră în timp ce Rheinbeck se îndepărta, dispărând în furtună cu povara care i se zvârcolea în braţe.

— Doamne Dumnezeule, ce-i cu ea? întrebă Cole, gâfâind.

Hazen îşi scutură pantalonii.

— A fost întotdeauna o baborniţă ţicnită, dar nu m-aş fi aşteptat niciodată la una ca asta. Scăpă de praf cu o ultimă lovitură de palmă. Bătrâna îl pocnise destul de zdravăn în fluierul piciorului şi încă simţea usturimea. Îşi îndreptă spatele. Să intrăm în peşteră înainte să mai apară careva şi să ne strice socotelile. Se întoarse spre Shurte şi Williams. Dacă ticălosul ăla de Pendergast se întoarce, sunteţi autorizaţi să folosiţi orice mijloace ca să-l împiedicaţi să intre în peşteră.

— Am înţeles.

Cu Hazen în frunte, ceilalţi pătrunseră în crăpătura îngustă din pământ. Pe măsură ce coborau, zgomotele furtunii se estompau, îndepărtându-se. Deschiseră uşa deja descuiată, îşi aprinseră lămpile în infraroşu, îşi activară ochelarii şi începură să coboare scările. Peste câteva clipe, liniştea era deplină, întreruptă doar de sunetul picăturilor de apă. Intrau într-o altă lume.

57

Rolls-ul se hurduca pe drumul desfundat, gata parcă să se facă bucăţi, cu lumina farurilor abia penetrând întunericul plin de zgomotele vijeliei, cu grindina răpăind pe tablă. Când vehiculul nu mai putu să înainteze, Pendergast opri motorul, îşi îndesă harta rulată sub haina costumului şi ieşi în furtună.

Acolo, în cel mai înalt punct din întreg districtul Cry, mezociclonul ajunsese la intensitatea sa maximă. Terenul arăta ca un câmp de luptă, împestriţat de resturi împrăştiate de vânturile nimicitoare: rămurele, fragmente de plante, cocoloaşe de gunoaie aduse de pe câmpii aflate la mulţi kilometri depărtare. Sus, în faţa lui, copacii încă invizibili de la marginea Gorganelor se zvârcoleau şi gemeau, frunzele şi crengile se pocneau unele de altele, frângându-se cu un zgomot de valuri sparte de stânci. Lumea Gorganelor era numai zgomot şi furie[75].

Cu capul întors şi aplecându-se contra vântului, Pendergast înaintă pe cărarea către movile. Pe măsură ce se apropia, mugetul furtunii devenea tot mai puternic, punctat, din când în când, de zgomotul asurzitor al lemnului sfărâmat şi al crengilor rupte, izbite de pământ.

Odată ajuns la adăpostul relativ al copacilor, Pendergast reuşi să vadă ceva mai limpede. Vântul şi ploaia clocoteau pretutindeni, spălând totul cu pietriş şi cu stropi mari, vijelioşi. Uriaşii plopi negri din jurul lui gemeau şi scârţâiau. Pendergast ştia că, în momentul acela, pericolul cel mai

75 Aluzie la titlul romanului *Zgomotul şi furia* de W. Faulkner (luat el însuşi din Shakespeare). (n. Red.)

mare nu erau ploaia şi grindina, ci apariţia uneia dintre tornadele violente, care se puteau forma în orice clipă de-a lungul flancurilor furtunii.

Dar nu avea timp să fie prudent. Acesta nu era nici momentul, nici locul în care avusese de gând să-l înfrunte pe ucigaş. Dar nu mai avea de ales.

Îşi aprinse lanterna şi o aţinti în întunericul de dincolo de copaci. În aceeaşi secundă, se auzi un zgomot asurzitor: Pendergast sări într-o parte, în timp ce un plop negru uriaş se ivi din beznă, prăvălindu-se cu iuţeala fulgerului, şi se sfărâmă cu un scrâşnet, cutremurând pământul şi azvârlind în aer un vârtej de frunze, de ramuri frânte şi de noroi.

Pendergast ieşi dintre copaci, lăsându-se prins din nou în ghearele furtunii. Înaintă cât putu de repede, privind în toate părţile, până când ajunse la poalele primului gorgan. Cu spatele în vânt, îi cercetă cu atenţie pantele în lumina lanternei, izbutind, în final, să stabilească un punct de reper. Şi apoi – în întunericul de smoală, în mijlocul urletelor furtunii – se îndreptă de spate, îşi încrucişă mâinile pe piept şi rămase neclintit. Sunetele şi orice alte senzaţii îi dispărură din minte şi, dintr-o tainiţă de marmură a palatului gotic al amintirilor sale, scoase imaginea războinicilor-fantomă. Străbătu, o dată, de două ori, de trei ori, scena reconstruită prin „traversarea memoriei” – momentul primei lor apariţii din praf, apoi, din nou, pe cel în care dispăruseră -, suprapunând cu grijă imaginea peste peisajul care îl înconjura în acel moment.

După care deschise ochii şi îşi lăsă mâinile să cadă pe lângă trup. Pe urmă – încet, făcând fiecare pas cu mare precizie – traversă luminişul din centru, mergând către partea opusă a celui de-al doilea gorgan. Se opri, curând, în

faţa unui afloriment imens din calcar. Îl ocoli fără grabă, cu spatele către furtună, ignorând vântul şi rafalele ploii, inspectând pietrele cu mare atenţie, atingând una, apoi alta, până când găsi ceea ce căuta: o jumătate de duzină de bolovani mici, desprinşi, părând să fi ajuns întâmplător într-o crăpătură a stâncii. După ce îi studie o clipă, îi îndepărtă, rostogolindu-i unul câte unul, dând la iveală o deschidere. Se grăbi să dea deoparte mai mulţi bolovani. Din gaura zdrenţuită ieşi un val de aer rece şi umed.

Locul de unde apăruseră şi unde dispăruseră apoi războinicii-fantomă. Şi – dacă nu cumva, din păcate, se înşela „uşa din spate” a Cavernelor lui Kraus.

Pendergast se strecură prin gaură, rotind brusc lumina lanternei pe suprafaţa interioară a stâncilor prăvălite din spatele şi de deasupra lui. Aşa cum bănuise, mica deschizătură se afla în interiorul a ceea ce fusese cândva o deschidere naturală mult mai largă.

Se întoarse, luminând tunelul în pantă descendentă. Pietrişul răpăi, căzând în întunericul care părea să stea la pândă. Când începu să coboare, furia îngrozitoare a furtunii păli cu o repeziciune remarcabilă. În curând, nu mai fu decât o amintire. Timpul, furtuna, lumea exterioară, totul încetase să existe în interiorul încremenit al peşterii. Trebuia să ajungă la Corrie înaintea şerifului şi a micii sale echipe de asalt improvizate.

Tunelul se lărgea din ce în ce mai mult, devenea plan şi cotea brusc. Pendergast se apropie cu prudenţă de cot şi rămase în aşteptare, ascultând cu atenţie, cu arma pregătită. Linişte deplină. Trecu după colţ cu iuţeala unui dihor, iluminând cu lanterna puternică spaţiul care i se deschidea înainte.

Se afla într-o grotă imensă, lată de cel puţin treizeci de metri. O privelişte uluitoare, dar nu neaşteptată, i se deschidea înainte. Singurele lucruri în mişcare din întreaga sală erau ochii săi spălăciţi şi raza lanternei, alunecând încoace şi încolo, luminând spectacolul bizar din faţa lui.

Treizeci de cai morţi, echipaţi complet de luptă în stil indian, stăteau, îngenuncheaţi, descriind un cerc în mijlocul grotei. Se zbârciseră, mumificându-se, în aerul peşterii: oasele le ieşeau prin piele, iar buzele uscate li se retrăseseră de pe dinţii îngălbeniţi. Erau împodobiţi cu toţii după obiceiul indienilor cheyenne de sud, cu dungi de un roşu strălucitor trasate pe faţă, cu amprente albe şi roşii de palme de-a lungul gâtului şi al greabănului, şi cu pene de vultur legate de coamă şi de coadă. Unii purtau şei cheyenne, împodobite, cu oblâncul înalt, din piele netăbăcită, alţii aveau câte o simplă pătură în spinare sau chiar nimic. Cei mai mulţi fuseseră sacrificaţi printr-o lovitură puternică în cap cu o măciucă ghintuită, care le lăsase între ochi câte o gaură cu margini netede.

Un al doilea cerc, aflat în interiorul primului, era alcătuit din treizeci de războinicii cheyenne.

Războinicii-fantomă.

Se aşezaseră ca spiţele unei roţi – roata sacră a soarelui -, fiecare atingându-şi calul mort cu mâna stângă şi ţinându-şi arma în dreapta. Erau acolo cu toţii: atât cei doi ucişi în timpul atacului, cât şi cei care supravieţuiseră. Cei din urmă fuseseră omorâţi aidoma cailor: o singură lovitură între ochi, cu măciuca ghintuită. Cel care murise ultimul – şi care îi sacrificase pe ceilalţi – zăcea întins pe spate, strângând încă, în mâna mumificată, un cuţit de piatră înfipt în inimă. Cuţitul era identic cu cel rupt găsit odată cu

cadavrul lui Chauncy. Şi fiecare războinic avea o tolbă cu săgeţi identice cu cele descoperite alături de trupul neînsufleţit al Sheilei Swegg.

Erau acolo, stând mărturie sub pământul din Medicine Creek, încă din seara zilei de 14 august 1865. Supravieţuitorii atacului îşi sacrificaseră caii şi se sacrificaseră pe ei înşişi în bezna peşterii, alegând să moară cu demnitate, pe pământul lor. Oamenii albi nu aveau să-i mâne niciodată într-o rezervaţie. N-aveau să fie niciodată siliţi să semneze un tratat, să se urce în vagoane de cale ferată, să-şi trimită copiii la şcoli îndepărtate pentru a fi bătuţi fiindcă îşi vorbeau propria limbă, pentru a li se răpi demnitatea şi propriile tradiţii culturale.

Războinicii-fantomă văzuseră înaintarea implacabilă a oamenilor albi pe pământurile lor. Ştiau cum avea să arate viitorul.

Caverna aceea imensă era locul în care se ascunseseră, pregătindu-şi ambuscada. De acolo ieşiseră în timpul furtunii de praf, ca şi cum ar fi apărut de nicăieri, pentru a se răzbuna, aducând prăpădul asupra Celor Patruzeci şi Cinci, nimicindu-i. Şi tot acolo se întorseseră să caute eterna pace şi să-şi salveze onoarea.

Atât în relatările sale orale, cât şi în cea, mult mai amănunţită, din jurnalul său intim, străbunicul lui Jim Părosu' spusese că războinicii fantomă păruseră să iasă din pământ. Avusese dreptate întru totul. Şi – cu toate că, în 1865, gorganele erau probabil acoperite cu tufişuri dese – Harry Beaumont trebuie să-şi fi dat seama, în clipele dinaintea morţii.

De unde apăruseră războinicii. Blestemase pământul dintr-un motiv foarte bine întemeiat.

Pendergast se opri atât cât era necesar ca să-şi studieze harta. Apoi se grăbi să treacă dincolo de tabloul tăcut, îndreptându-se spre tunelul întunecat care se afunda în reţeaua de grote.

Mai era foarte puţin timp – şi cine ştie dacă, de fapt, mai era.

58

Hazen mergea în urma lui Lefty şi a câinilor săi pe poteca de scânduri din Cavernele lui Kraus. Spre deosebire de ultimii doi câini, cei de acum urmăreau cu înfrigurare urma. Păreau cam prea nerăbdători: trăgeau de lese, se încordau, dornici să înainteze, mârâiau din adâncul pieptului. Lefty abia reuşea să-i ţină sub control, smucit într-o parte şi într-alta, în timp ce se văicărea şi încerca să-i ia cu binişorul. Erau nişte câini mari, urâţi ca naiba, cu anusuri enorme, încreţite, şi cu testicule imense, care atârnau, lăsate în jos, ca ale taurilor. Presa canarios, câini crescuţi ca să ucidă alţi câini. Sau orice altă creatură cu două ori patru picioare. Hazen nu şi-ar fi dorit să-i înfrunte, nici măcar dacă ar fi avut o puşcă Winchester cu două ţevi, încărcată cu gloanţe de calibrul .33. Observă că şi tipii din poliţia statală stăteau cât mai în urmă. Dacă avea vreun pic de minte, Mefelty ar fi trebuit să cadă în genunchi şi să ceară îndurare când ar fi văzut câinii ăştia apărând de după colţ.

— Sturm! Drang! [76] strigă Lefty.

— Ce nume de câini mai sunt şi astea? se miră Hazen.

— N-am idee. Crescătorul de câini îi botează.

— Spune-le s-o lase mai moale, Lefty. Aici nu suntem la curse.

— Sturm! Drang! Încet!

Câinii îi dădură prea puţină atenţie.

---

76 *Sturm und Drang* (în traducere literală, „Furtună şi imbold”), mişcare literară protestatară din literatura germană din a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, denumită astfel după o piesă de Friedrich Maximilian Klinger. (n.tr.)

— Lefty…

— Îi duc cât de *încet* pot, răspunse Weeks cu vocea lui piţigăiată. Nu lucrez cu doi canişi, în caz că n-ai remarcat.

Cum becurile din plafon erau stinse, prin ochelarii în infraroşu peştera părea de un roşu monoton. Hazen nu mai purtase astfel de ochelari până atunci şi nu-i plăcea felul în care reduceau lumea la un peisaj monocrom, spectral. Era ca şi cum te-ai fi uitat la un televizor vechi. Poteca de lemn din faţa lor înota într-o lumină stacojie, aidoma unui drum către iad.

Trecură prin Catedrala de Cristal, prin Biblioteca Uriaşului, pe lângă Clopoţeii de Cleştar. Hazen nu mai fusese în peşteră de pe vremea când era copil şi mergea în excursie cu şcoala, dar obişnuiau să vină acolo în fiecare an, şi acum fu surprins că îşi amintea atât de multe. Winifred era întotdeauna ghidul turului. Pe atunci nu era o femeie chiar atât de urâtă. Îşi aducea aminte de prietenul său Tony, care făcea gesturi vulgare în spatele ei în timp ce ea cânta o melodie, lovind cu ciocănelul în stalactite. Însă se transformase într-o cotoroanţă bizară.

Ajunseră la capătul traseului turistic şi Lefty struni câinii, cu foarte mare efort. Hazen se opri brusc, menţinându-se la o distanţă bună, de vreo trei metri, de animale. Câinii se uitau, încordaţi, în întunericul de dincolo de Bazinul Infinitului, mârâind, cu limbile atârnându-le din gură ca nişte şervete roşiatice. Văzute prin ochelari, picăturile de salivă erau roşii ca sângele.

Hazen aşteptă ca poliţiştii să se adune în spatele lui, apoi vorbi cu voce joasă.

— N-am mai trecut niciodată dincolo de acest punct. De acum înainte, păstraţi tăcerea. Şi, Lefty, crezi că poţi să

domoleşti câinii ăştia?

— Nu, nu pot, bine? Mârâitul ţine de instinct.

Hazen clătină din cap şi îi făcu semn s-o ia înainte. El însuşi îl urmă, alături de Raskovich. Cole şi Brast veneau imediat după ei, iar Larssen încheia coloana.

Traversară bazinul împroşcând apa, se urcară pe malul opus, apoi, mergând în spatele lui Lefty, străbătură un tunel care se îngusta, apoi urca din nou şi cotea brusc la dreapta. La celălalt capăt al curbei se afla o a doua uşă de fier.

Era întredeschisă, iar lacătul zăcea pe jos, alături.

Hazen ridică două degete, semnalând că avusese dreptate, într-un gest aprobator, apoi îi făcu semn lui Lefty să intre.

Câinii scoteau acum mârâituri şi mai insistente, sunete profunde, din adâncul gâtului, care îi zbârleau şerifului părul de pe ceafă. N-o să-l poată lua pe Mefelty întru totul prin surprindere, dar poate că asta nu era chiar atât de rău. Mârâitul acela l-ar fi făcut până şi pe Rambo să-şi arunce armele. Dincolo de uşă, tunelul se lărgea, transformându-se într-o cavernă. Câinii adulmecau cu nerăbdare, trăgându-l pe Lefty după ei. Hazen le făcu semn celor din spate, cerându-le să aştepte. El şi Raskovich porniră în paralel, unul pe stânga şi celălalt pe dreapta, cu armele în poziţie de tragere, scanând încăperea în infraroşu.

Bingo! Cuibul foştilor contrabandişti. Şeriful panoramă încăperea cu ajutorul ochelarilor, plimbându-şi încet privirea de-a latul spaţiului vast. O masă veche; capete de lumânări; lanterne stâlcite; vase de lut şi sticle sparte. În capătul opus, încă în picioare în lumina roşiatică, un cazan mare cât să fierbi un cal. Atât de mare, încât fusese probabil adus în peşteră pe bucăţi şi sudat la faţa locului –

nu era de mirare că nu fusese scos afară.

Când se convinse că încăperea era goală, îşi flutură mâna, îndemnându-i pe ceilalţi să înainteze, iar el se apropie de alambic. Izul de fum continua să plutească, firav, în aer, amestecat cu alte mirosuri, mult mai puţin plăcute. Se aplecă deasupra cazanului şi se uită înăuntru. Pe fund era ceva, mic şi neclar când îl priveai prin ochelari.

O ureche omenească.

Şeriful se întoarse cu spatele, pătruns de un sentiment de victorie amestecat cu dezgust.

Să n-atingă nimeni nimic.

Ceilalţi dădură din cap.

Hazen continuă să studieze peştera. Pentru o clipă, crezu că ajunseseră la cap de linie şi că Mefelty fugise deja. Însă apoi desluşi o arcadă scundă într-unul dintre perenii laterali, o simplă pată gri, conducând către o beznă şi mai adâncă.

— Se pare că acolo mai e o încăpere, spuse el, arătând cu degetul. Să mergem. Lefty, ia-o înainte cu câinii.

Trecură pe sub arcada joasă, intrând în grota următoare. Locul fusese cândva lada de gunoi a contrabandiştilor şi încă era plin de resturi putrezite, sticle sparte, bucăţi de hârtie, cutii de conserve şi tot soiul de alte mizerii, totul împins lângă un perete. În cavernă era frig şi, într-o serie de nişe răcoroase, văzu un stoc de provizii proaspete. Îşi îndreptă lampa într-acolo şi zări saci de zahăr, cereale, fasole, pungi cu cartofi prăjiţi şi alte gustări, franzele, pachete cu carne uscată de vacă, pachete de unt. Mai erau şi un stoc de lumânări, cutii cu chibrituri de bucătărie, o lanternă stricată. În capătul opus, un morman de gunoaie alcătuit din saci goi, ambalaje de unt, cutii de conserve şi

capete de lumânări, demonstra că Mefelty îşi petrecuse acolo surprinzător de mult timp.

Continuând să panorameze locul, Hazen văzu că tunelul continua, ducând spre o altă grotă. Dacă era în peşteră, Mefelty îi auzise probabil venind şi se afla acum în încăperea aceea, poate cu arma pregătită, gata să-i ia prin surprindere.

Îşi puse mâna pe umărul lui Lefty şi îi vorbi în şoaptă, la ureche:

— Dezleagă câinii şi trimite-i să-l scoată din încăperea următoare. Pot s-o facă?

— Sigur că da.

Şeriful îşi amplasă oamenii la gura tunelului, gata să ia în primire pe oricine ar fi ieşit din el. Pe urmă dădu din cap către Lefty.

Acesta desprinse lesele de zgărzi şi se retrase cu un pas.

— Sturm, Drang! *Daţi-i drumul!*

Animalele o rupseră imediat la fugă, dispărând în întuneric. Hazen se ghemui în faţa intrării, cu arma pregătită. Auzi câinii în încăperea alăturată, mârâind, adulmecând, lingându-şi boturile umede. Trecură câteva clipe. Zgomotele se estompară.

— Cheamă-i înapoi, zise Hazen.

Lefty fluieră pe tonalitate joasă.

— Sturm! Drang! *Înapoi!*

Câinii se auziră iarăşi, adulmecând şi salivând.

— Sturm! Drang! *Înapoi!*

Animalele se întoarseră, fără tragere de inimă. În lumina ochelarilor, păreau să fie câinii iadului.

Hazen era acum convins că Mefelty plecase. Totuşi, incursiunea nu era un eşec total; dimpotrivă. Găsiseră

suficiente probe materiale care să demonstreze că fusese în peşteră şi să-l lege de crime: amprente, ADN. Iar urechea lui Scott era, fără îndoială, o descoperire extraordinară, meritând, chiar şi numai ea, drumul până aici. Cu asemenea gen de dovezi împotriva lui Mefelty, avea să fie floare la ureche să-l convingă pe avocatul apărării să pledeze pentru vinovăţie şi să-l aresteze pe Lavender.

Şeriful se îndreptă de spate.

— Foarte bine, să mergem să vedem ce-i acolo, înăuntru.

Pătrunseră în cea de a treia sală. Era mai mică decât celelalte. Părea să fi fost folosită drept un soi de dormitor, dar, pe măsură ce privirea îi alunecă prin încăpere, Hazen începu să se întrebe cine locuise de fapt acolo. Lângă perete era un pat, putred şi sfărâmat, cu umplutura saltelei revărsându-se, numai că era foarte mic: un pătuţ de copil. Deasupra patului era un tablou spart, înfăţişând un măr, alături de un altul, reprezentând un clovn. Într-un colţ zăceau câteva jucării stricate din lemn. Exista şi un birou, tot de lemn, vopsit cândva în nuanţa de roşu a maşinilor de pompieri, curbat şi înclinat pe-o parte, cu sertarele deschise. Înăuntru se zăreau nişte haine putrede. În capătul opus, grota se îngusta, devenind o crăpătură minusculă.

„Dumnezeule mare, ce loc!” Hazen îşi trase în sus pantalonii şi pescui o ţigară din pachetul de Camel.

— Se pare că pasărea noastră a zburat. Probabil că tocmai am scăpat-o.

— Ce-i toată chestia asta? întrebă Raskovich, plimbându-şi lumina lămpii prin încăpere.

Hazen îşi aprinse ţigara şi puse chibritul în buzunar.

— Probabil rămasă de pe vremea contrabandei.

Se lăsă o tăcere îndelungată. Toţi stăteau nemişcaţi,

dezamăgiţi.

Hazen trase prelung din ţigară, apoi suflă fumul.

— Acolo, în cazan, e urechea lui Scott, anunţă el, cu voce scăzută.

Aşa cum se aşteptase, asta îi readuse la viaţă.

— Într-adevăr. Am făcut treabă bună. Avem dovezi că ucigaşul a fost aici, jos, dovezi că ăsta e locul unde l-a fiert pe Scott. Dovezi că ăsta e cartierul lui general. E o descoperire majoră în evoluţia anchetei.

Toată lumea dădu din cap. Se auziră câteva murmure entuziaste.

Câinii începură să mârâie.

— Mâine-dimineaţă trimitem aici echipa SOC şi pe tipii din poliţia judiciară, să inspecteze locul. Cred că noi ne-am terminat treaba în noaptea asta. Trase încă o dată cu putere din ţigară, strânse vârful strălucitor al chiştocului între degete şi îl lăsă să-i cadă în buzunar. Să mergem acasă.

În timp ce se întorcea, observă că Lefty se străduia să îndepărteze câinii de deschizătura din perete. Animalele nu se dădeau duse; se încordau, trăgându-se către crăpătură, mârâind gros, din piept.

— Ce-i cu ei?

Lefty smuci încă o dată de lese, cu sălbăticie.

— Sturm! Drang! *La picior!*

— Lasă-i să vadă ce-i acolo, pentru numele lui Dumnezeu! spuse Hazen.

Lefty le îngădui să înainteze. Cu un lătrat scurt, câinii se înghesuiră în crăpătură, smucindu-l pe Lefty, care protesta, şi trăgându-l după ei. O secundă mai târziu, dispăruseră.

Hazen se apropie de deschizătură şi se uită cu atenţie

înăuntru. Văzu că tunelul îngust cotea în unghi drept şi cobora abrupt la vale, ajungând apoi în ceea ce părea o fundătură.

Şi, cu toate astea, continua. *Trebuia* să continue. Vocea lui Lefty se auzea din întunericul de dedesubt, distorsionată în mod bizar, strigându-le zadarnic câinilor să ia poziţia „la picior”.

— Câinii au descoperit o urmă, spuse Hazen, peste umăr. Şi se pare că e proaspătă!

59

Corrie stătea întinsă, neclintită, cu mâinile la spate. El râsese în timp ce ea ţipa: un râs oribil, strident, care suna aidoma chiţăitului unui cobai. Acum făcea ceva cu cadavrul lui Tad. Ea îşi ţinea capul întors şi ochii închişi. Auzi zgomotul hainelor rupte, apoi un alt zgomot de sfâşiere, umed, oribil. Strânse din ochi cu putere, încreţindu-şi pielea din jur, şi încercă să blocheze mental sunetul. *El* se afla la numai vreo doi metri distanţă, fredonând, vorbind cu el însuşi, fără sens, şi psalmodind în timp ce lucra. Fiecare dintre mişcările lui trimitea către ea o duhoare cumplită: transpiraţie, mucegai, putreziciune şi altele, mult mai rele.

Groaza şi senzaţia de absolută irealitate erau atât de puternice, încât se simţi gata să leşine.

„Rezistă, Corrie.”

Dar nu putea să reziste. Nu mai putea. Instinctul de conservare datorită căruia îşi eliberase mâinile pălise când *creatura* reapăruse, trăgând după ea leşul lui Tad Franklin.

Mintea prinse să-i rătăcească, ciudat de amorţită. Prin gând îi treceau fragmente de amintiri: jocul cu mingea, împreună cu tatăl ei, când era mică; mama ei, cu părul pe bigudiuri, râzând în timp ce vorbea la telefon; un puşti gras care se purtase frumos cu ea, cândva, în clasa a treia.

Avea să moară, şi viaţa ei părea atât de pustie, un deşert întinzându-i-se înapoi în timp, cât îşi putea ea aduce aminte.

Îşi eliberase mâinile, dar ce importanţă mai avea asta acum? Chiar dacă fugea, unde ar fi putut să se ducă? Cum

avea să găsească ieşirea din peşteră?

Dintre buze îi scăpă un suspin, dar creatura nu-i dădu nicio atenţie. Era întoarsă cu spatele. Slavă Domnului, slavă Domnului!

Deschise un ochi şi îşi îndreptă privirea spre felinar. El îl aşezase într-un cotlon, între bolovani, unde lumina era aproape complet ascunsă. Obturatoarele vechi de tablă erau închise, lăsând să iasă numai câteva dâre argintii. El părea să aibă nevoie de foarte puţină lumină. Doamne, era atât de *alb,* de un alb atât de bolnăvicios încât părea aproape cenuşiu. Şi faţa aia, imaginea acelui chip, bărbuţa aia subţire...

Un val de groază năvăli asupra ei, derutând-o. Creatura era un monstru, în adevăratul sens al cuvântului. Dacă nu fugea, ceea ce i se întâmplase lui Tad Franklin avea să i se întâmple şi ei.

Îşi simţi respiraţia accelerându-se şi nevoia disperată de a trece la acţiune reapăru. Mâinile îi erau deja libere. Acolo exista un felinar: avea lumină. Iar în capătul opus al micii caverne se zărea o potecă îndelung folosită, care pătrundea în întuneric. Poate că exista o şansă să ducă afară din peşteră.

O altă amintire îi reveni, cu o claritate aproape perfectă. Era pe terenul de fottball, acoperit cu iarbă, din spatele parcului de rulote, învăţând, sub supravegherea tatălui ei, să meargă pe bicicleta pe care el i-o făcuse cadou în ziua când împlinise şapte ani. Îşi pierduse echilibrul şi căzuse în iarba înmiresmată, iarăşi şi iarăşi. Îşi aminti cum tatăl ei îi şterse lacrimile de frustrare, cum îi vorbise cu acea voce mângâietoare care nu părea niciodată furioasă sau supărată:

Nu te da bătută, Cor. Nu te da bătută. Mai încearcă.

„Foarte bine, îi spuse ea întunericului. N-o să mă dau bătută.”

Începu să-şi mişte trupul, centimetru cu centimetru, în căutarea aflorimentului de pietre ascuţite, având grijă să-şi ţină tot timpul mâinile la spate. Când îl descoperi, îşi ridică gleznele legate şi începu să le frece încet de muchie, înainte şi înapoi, încercând să se mişte cu cât mai puţin zgomot şi cât mai pe neobservate cu putinţă. În timp ce freca frânghia care începea să se roadă de muchia ascuţită de calcit, privea spatele lui printre genele lăsate. Pentru moment, abandonase cadavrul lui Tad, şi era acum aplecat asupra a ceea ce păreau să fie trei saci de pânză, pe care le umplea cu... Corrie se uită în altă parte, hotărând că era mai bine să nu afle mai multe.

Frecă şi iar frecă şi simţi, în sfârşit, că frânghia ceda. Îşi răsuci picioarele într-o parte şi în alta, slăbind-o şi mai mult. Un picior i se eliberă, apoi şi al doilea.

Se întinse din nou, chibzuind. Scăpase de legături. Şi acum?

Să înhaţe felinarul şi s-o rupă la fugă. Avea să urmeze poteca. Trebuia să ducă undeva.

Da, avea să ia felinarul şi să alerge cu disperare. Bineînţeles că el avea s-o urmărească, dar ea era iute, era a doua dintre fetele din clasa ei. Poate reuşea să fugă mai repede decât el.

Stătea întinsă, respirând adânc, cu inima bătându-i speriată de ceea ce îşi pusese în gând. Acum, când era pe punctul de a trece la acţiune, începu să se gândească la o grămadă de motive pentru care ar fi fost mai simplu să continue să zacă acolo, liniştită. El avea altceva care să-l

ţină ocupat. Poate că uitase de ea şi...

„Nu.” Trebuia să iasă de acolo, într-un fel sau altul.

Îşi roti încă o dată privirea prin încăpere, orientându-se. Inspiră adânc, expiră, inspiră încă o dată, reţinu aerul în piept.

Apoi numără până la trei, făcu un salt, înhăţă felinarul şi fugi. O urmă un urlet puternic, nearticulat.

Patină pe stânca umedă; aproape căzu; îşi regăsi echilibrul; şi alergă cu disperare către gaura întunecată, verticală, din capătul opus al cavernei. Deschiderea dădea într-o crăpătură lungă şi îngustă, care se deschidea într-o galerie stranie de stalactite tubulare, picurând de apă, şi de panglici suspendate din calcar, cu un aer funest. Sub ele era un bazin cu apă puţină, unde tavanul cobora abrupt; Corrie trecu prin apă, împroşcând-o, şi se târî prin spaţiul scund, cu felinarul deasupra capului. Pe urmă ieşi într-o grotă mai largă, plină, din podea până-n tavan, cu stalagmite dispuse în şiruri groase, multe unindu-se cu stalactitele de deasupra capului, formând coloane stranii, galbene sau albe.

Oare *el o* urmărea? Era exact în spatele ei, era pe punctul de a o prinde iarăşi...?

Trecu printre coloanele de o strălucire palidă, ricoşând dintr-una într-alta, gâfâind de spaimă şi de oboseală, cu lumina licărind, reflectată de trunchiurile groase de stâncă. Felinarul se izbi de ceva şi lumânarea pâlpâi, iar Corrie fu cuprinsă de o nouă spaimă: dacă se termina lumânarea, se termina totul.

„Mergi mai încet. Mai încet.”

În patru labe, ocolind o altă coloană, se izbi de un bloc spart de calcit care se desprinsese din plafon, tăindu-se

serios la un genunchi. Se opri o clipă şi se uită în jur, respirând cu greutate. Ajunsese în capătul opus al grotei. Aici, o potecă presărată cu pietriş ducea în sus. În timp ce se uita în toate părţile, observă că pe pereţi erau semne grosolane, parcă zgâriate cu o piatră: panglici ciudate, concentrice, siluete ca nişte beţe, vălmăşaguri imense de cuvinte indescifrabile, mâzgălite cu frenezie. Dar nu era momentul potrivit pentru o vizită turistică, aşa că se târî în susul pantei, alunecând şi căzând când pietrele desprinse se rostogoleau. Încheieturile jupuite îi sângerau iarăşi. Poteca deveni mai abruptă şi, când săltă din nou felinarul deasupra capului, desluşi un prag de piatră care părea să fie capătul de sus. Se agăţă de el cu mâna liberă şi se săltă deasupra.

În faţa ei se întindea un tunel lung, lucios, de calcar albăstrui ca gheaţa, cu cristale de forma unor pene crescând din plafon. O rupse la fugă înainte.

Tunelul era perfect plat şi şerpuia uşor într-o parte şi-ntr-alta. Prin centru curgea un fir subţire de apă. Pe pereţii albaştri erau incizate, iarăşi, imagini stranii, rudimentare, tulburătoare. Corrie se avântă înainte, lipăind prin apă, umplând tunelul lung cu ecourile stranii ale paşilor ei. Dar nu se auzea niciun sunet care să trădeze paşii unui urmăritor.

Era greu de crezut, dar scăpase. „Alergase mai repede decât el!”

Continuă să înainteze, grăbindu-se cât putu. Intră într-o sală largă, cu solul acoperit de o învălmăşeală de stalactite sparte, fărâmiţate. Se târî pe deasupra şi pe dedesubtul acelei zidării ciclopice, urmărind, ori de câte ori era posibil, semnele erodate care indicau existenţa unei poteci. Care

continua, aproape vertical, în capătul opus al grotei.

Prinse mânerul felinarului în dinţi şi începu să se caţere. Punctele de sprijin pentru mâini şi picioare erau uzate şi foarte alunecoase. Dar frica îi dădea pinteni, o ajuta să uite de durerea din încheieturile mâinilor şi din glezne. Cu cât ajungea mai departe, cu atât se afla mai departe de el. Iar poteca trebuia să ducă undeva, era sigură că, mai devreme sau mai târziu, avea să găsească drumul spre ieşire. În cele din urmă, răsuflând uşurată, întinse mâna spre pragul de sus, se săltă...

Şi el era acolo. Aşteptând-o. Trupul lui monstruos, acoperit cu sânge şi cu bucăţi de carne, faţa incredibilă, de coşmar, încremenită într-un zâmbet stâlcit.

Ea ţipă şi trăsăturile lui palide se schimonosiră într-un râs strident, ca un schelălăit. Un râs de o încântare copilărească.

Corrie încercă să se strecoare pe lângă el, dar o mână mare coborî şi o trânti la pământ, ca o lovitură de ciomag. Ea căzu pe spate, năucită. Râsul reverberă, isteric. Felinarul orb se rostogoli şi lumânarea începu să pâlpâie. El stătea în picioare, deasupra ei, bătând din palme şi râzând, cu faţa desfigurată de veselie.

— Pleacă de-aici! strigă ea, târându-se de-a-ndărătelea , pe spate.

El se aplecă, o prinse de umeri şi o ridică în picioare dintr-o smucitură. Răsuflarea ieşea din gura lui împuţită, duhnind ca un abator. Corrie ţipă şi el chelălăi din nou. Ea se răsuci, încercând să scape din strânsoare, dar el o ţintuia cu braţe de fier, râzând, schelălăind.

— Nu-mi face rău! strigă ea. Mă doare!

— Hooo! spuse el, şi vocea ciudat de stridentă erupse

odată cu un jet de salivă cu miros fetid.

O lăsă brusc să cadă şi dispăru în grabă, făcându-se nevăzut.

Ea se strădui să se ridice, luă felinarul, privi în jur cu disperare. Era înconjurată de o pădure de stalactite. Unde era el? De ce fugise? O porni de-a lungul potecii – şi deodată, cu un urlet colosal, el sări din spatele unei stalagmite, se răsuci şi căzu asupra ei, trântind-o la pământ şi umplând peştera cu râsul lui. Apoi dispăru iarăşi.

Corrie se săltă în genunchi, respirând cu greutate, prostită de spaimă şi de imposibilitatea de a pricepe ce se petrecea, aşteptând să se risipească durerea care îi cuprinsese capul. Era linişte şi întuneric. Lumina dispăruse.

— Heee! veni din întuneric vocea lui, odată cu răsunetul unor bătăi din palme.

Ea se ghemui în beznă, trăgându-se înapoi, disperată, neîndrăznind să se mişte. Un hârşâit, flacăra unui chibrit, şi felinarul se reaprinse. Monstrul stătea acolo, deasupra ei, privind-o pieziş, spunând cuvinte de neînţeles, dând la iveală cioturile dinţilor lui cariaţi, cu felinarul aruncând o lumină mată. Râse pe înfundate şi se ascunse în spatele unei coloane.

Şi atunci Corrie înţelese, în sfârşit. *El se juca de-a v-aţi ascunselea.*

Înghiţi în sec, tremurând, străduindu-se să-şi regăsească glasul.

— Vrei să ne jucăm?

El se opri, râse schelălăind, cu bărbuţa subţire tremurându-i, cu buzele groase umede şi roşii, cu unghiile de cinci centimetri licărind când îşi deschidea şi îşi strângea alternativ pumnii.

— Şucăm! strigă, apropiindu-se de ea.

— Nu! ţipă ea. Aşteaptă! Nu aşa...!

— Şucăm! urlă el, cu saliva zburându-i din gură, în timp ce îşi ducea mâna masivă la spate. Şucăm!

Corrie se retrase, ghemuindu-se, aşteptând inevitabilul.

Şi apoi, brusc, creatura întoarse capul. Ochii săi groteşti se rotiră, umezi, în orbite, clipind din genele lungi, maronii. Mâna îi plana în aer, ca şi cum ar fi scrutat întunericul.

Părea să asculte.

Pe urmă o săltă, o aruncă pe umărul lui şi începu din nou să se mişte cu o viteză înfricoşătoare. Corrie nu era decât vag conştientă de defilarea năucitoare de galerii şi grote. Închise ochii.

Apoi îl simţi oprindu-se. Deschise ochii şi văzu o gaură mică, mai degrabă un tub întunecat, la baza unuia dintre pereţii de calcar. Se simţi alunecând de pe umărul lui, îl simţi împingând-o în gaura aceea.

— Te rog, nu...

Încercă să se agaţe de pereţii laterali, zgâriindu-i, încercând să-şi înfigă unghiile şi rupându-şi-le de piatră. El îi puse mâinile pe umeri, o împinse cu brutalitate, şi ea alunecă în jos, căzând pe ultima porţiune de un metru, şi aterizând violent pe solul stâncos.

Se săltă în capul oaselor, năucă şi plină de vânătăi. Deasupra, el se aplecă, cu felinarul în mână, şi ea întrezări, pentru o clipă, marginile netede şi sticloase ale găurii în care se afla.

— Hooo! îi strigă el, ţuguindu-şi grotesc buzele către ea.

Pe urmă, capul îi dispăru odată cu lumina, iar Corrie rămase în fundul puţului, singură în tăcerea umedă şi rece a peşterii.

60

Pendergast se strecura în tăcere prin galeriile întunecate de stâncă, mişcându-se cât mai repede cu putinţă şi urmărind urmele vagi ale unei poteci.

Peştera era imensă, iar harta lui nu reprezenta decât o schiţă a adevăratei sale complexităţi. Era greşită în privinţa multor detalii, iar câteva dintre nivelele peşterii lipseau cu totul. Reţeaua de caverne se răsucea în jurul ei înseşi în moduri extrem de complexe, permiţându-i unei persoane familiarizate cu secretele ei – ucigaşul – să se deplaseze în câteva minute între două locuri care, pe hartă, păreau să fie despărţite de mii de metri liniari. Însă, în ciuda lipsurilor, era o lucrare remarcabilă, demonstrând ceea ce nici măcar hărţile de prospectare geologică nu arătau: Cavernele lui Kraus erau doar vârful unui iceberg subteran, al unui amplu sistem de peşteri care se întindea în adânc, ca, un fagure de miere, sub Medicine Creek şi sub împrejurimile acestuia – legat, într-un punct al său, cu Gorganele.

Pendergast auzea, în faţa lui, susurul unei ape. Ajunse lângă ea după un minut. Un canal de pânză freatică, format cu ere în urmă sub presiunea colosală a apei, traversa, în lateral, grota calcaroasă pe care o străbătea el. Torentul subteran curgea cu repeziciune de-a lungul peşterii, ca un ultim vestigiu al forţelor care sculptaseră iniţial acele coridoare adânci şi stranii.

Pendergast se opri pe malul apei, îngenunche, îşi umplu căuşul palmei, gustă.

Era aceeaşi apă pe care o băuse în vila Kraus – apa la

care era racordat sistemul de alimentare a oraşului. Gustă din nou. Era, aşa cum se aşteptase, apa pe care *Ch'a Ching, Cartea Ceaiului* scrisă de Lu Yu, o considera perfectă pentru prepararea ceaiului verde: oxigenată, bogată în săruri minerale, provenind dintr-un torent subteran ce curgea în voie, străbătând rocile calcaroase. Ceaiul şi apa îl conduseseră la revelaţia că aşa-numitele Caverne ale lui Kraus trebuiau să fie mult mai întinse decât mica porţiune deschisă publicului. Drumul făcut la Topeka îi dovedise că avea dreptate şi îl înarmase cu harta pe care o ţinea acum în mâini. Dar descoperirile acestea avuseseră preţul lor. Nu se gândise că fosta lui asistentă avea să acţioneze pe cont propriu şi să ajungă atât de departe în propriile ei deducţii – deşi, în retrospectivă, era limpede că ar fi trebuit să se aştepte la asta.

Se ridică de pe marginea apei, apoi se opri iarăşi. La marginea îndepărtată, neclară, a perimetrului delimitat de fasciculul lanternei sale zăcea ceva, un rucsac de pânză, după toate aparenţele sfâşiat cu brutalitate. Traversă torentul şi îngenunche, scoţându-şi stiloul de aur din buzunar şi folosindu-l ca să ridice marginile materialului. Înăuntru erau o hartă rutieră, două mistrii şi mai multe baterii pătrate, folosite pentru lanternele de mare putere şi pentru detectoarele de metale.

Pendergast lăsă lumina să danseze în jurul rucsacului. Pe solul din jur erau împrăştiate vârfuri de săgeţi şi cioburi de oală de lut. O pungă din piele netăbăcită era împodobită cu aceleaşi motive specifice indienilor cheyenne de sud pe care le văzuse în camera mortuară de sub gorgan...

...Şi apoi, la nici doi metri distanţă, lumina îi căzu asupra unui maldăr răvăşit de păr blond, cu rădăcini negre.

Sheila Swegg. Săpând în Gorgane, dăduse din întâmplare peste intrarea din spate a cavernelor. Era bine ascunsă, dar era destul de uşor să intri dacă ştiai ce pietre să clinteşti. Probabil că fusese uluită de camera mortuară în care îşi dormeau somnul de veci războinicii-fantomă şi intrase mai adânc în peşteră, căutând şi mai multe comori.

Găsise însă altceva. Îl găsise pe *el...*

Pendergast nu avea timp pentru alte examinări. Aruncă o ultimă privire asupra acelor rămăşiţe jalnice, le întoarse spatele şi urmă cursul micului râu subteran de-a lungul curbelor uşoare ale albiei freatice.

După câteva sute de metri, apa se prăvălea într-un hău adânc, umplând grota cu un jet de ceaţă. Pendergast continuă să urce, trecând printre canale mai înguste. Urmele lăsate de parcurgerea repetată a aceluiaşi traseu erau acum mai pronunţate: se apropia de zona locuită a peşterii.

Pendergast crezuse de la bun început că ucigaşul era un localnic. Greşeala lui constase în presupunerea că ar fi fost vorba de un *orăşean.* Dar nu, nu avea cum să-l găsească pe lista de contribuabili a lui Margery Tealander. Trăia *alături de* ei, dar nu *printre* ei.

Odată ce-şi dăduse seama de asta, fusese uşor să descopere identitatea criminalului. Dar această descoperire adusese cu sine înţelegerea – sau un început de înţelegere a – gradului de diformitate şi amoralitate a creaturii cu care se confruntau. Era un ucigaş extraordinar de periculos, şi nici măcar Pendergast, care studiase minţile criminale vreme îndelungată, nu putea să-i prevadă acţiunile.

Intră într-un alt coridor îngust. Pe podeaua acestuia, scurgerile de calcit se recristalizaseră, dând naştere unui

râu îngheţat, cu licăriri strălucitoare. În centru, suprafaţa sa moale se tocise, pe o adâncime de câţiva centimetri, sub picioarele care parcurseseră acest traseu vreme de mulţi ani.

La capătul coridorului, tunelul începea să se ramifice iarăşi şi iarăşi, şi pe fiecare dintre ramificaţii părea să se fi umblat în repetate rânduri. Şi pasajele înguste şi joase, şi fisurile verticale părea să fi fost străbătute: aici un cristal delicat fusese strivit, dincolo se zărea o pată pe o stalactită sau o stalagmită altminteri imaculată – varietatea modurilor în care o fiinţă umană îşi putea trăda trecerea printr-o peşteră era aproape infinită. Pendergast se rătăci în labirintul acela de coridoare – o dată, de două ori -, reuşind de fiecare dată să se reorienteze cu ajutorul hărţii. Când reveni pe traseul principal pentru a doua oară, zări, în lumina lanternei, o străfulgerare de culoare: pe un soi de raft înalt format de scurgerea apei era o colecţie de fetişuri indiene, lăsate acolo cu sute de ani în urmă.

Alături de ele se vedeau altele, mai recente, făcute din bucăţi de sfoară şi de piele, din gumă de mestecat şi bandă adezivă.

Pendergast se opri un moment, studiindu-le. Erau foarte ciudate, rudimentare şi totuşi confecţionate cu o migală plină de afecţiune.

Pendergast îşi impuse să se grăbească, alegând întotdeauna traseul cel mai umblat. Când şi când, se oprea ca să noteze ceva pe hartă sau, pur şi simplu, ca să-şi întipărească în minte imaginea tridimensională tot mai extinsă a reţelei de grote. Era un uluitor labirint de stâncă, având pasaje care se împleteau în toate direcţiile posibile: se divizau, se uneau, se despărţeau iarăşi. Existau şi

scurtături, coridoare secrete, tunele, porţiuni în trepte şi culoare aproape orizontale care nu putea fi explorate şi memorate decât în ani de zile. În mulţi ani.

Numărul fetişurilor începuse să crească, completat acum de diverse desene şi de imagini complicate şi bizare zgâriate pe pereţii de piatră. Undeva, în faţa lui, se afla bârlogul criminalului, dar Pendergast încă nu ştia cât de departe. Şi era sigur că acolo avea s-o găsească pe Corrie. Vie sau moartă.

În toate anchetele de până atunci, Pendergast se străduise să înţeleagă şi să anticipeze raţionamentele şi acţiunile adversarului. În cazul acesta, psihologia ucigaşului se situa atât de mult în afara curbei de distribuţie normală – pentru că exista o astfel de curbă chiar şi în cazul criminalilor în serie -, încât anticipările erau imposibile. Acolo, în peştera aceea, avea să se confrunte cu cel mai mare mister judiciar din întreaga sa carieră.

Era un sentiment într-adevăr dezagreabil.

61

Încercând să-i ajungă din urmă pe Lefty şi pe câini, Hazen cobora în grabă, cu paşi mărunţi, prin tunelul în pantă, care se lărgea din ce în ce mai mult. Îl auzea pe Raskovich răsuflând zgomotos în spatele lui şi, mult mai în urmă, bufniturile înfundate ale paşilor celorlalţi şi zăngănitul echipamentului lor. Orice pretenţie de a acţiona prin surprindere dispăruse de mult: lătrăturile se auzeau, probabil, de la câţiva kilometri distanţă. Afurisita de peşteră era cu mult mai lungă decât îşi putuse imagina cineva. Lăsaseră alambicul la cel puţin patru sute de metri în urmă – era greu de crezut că dulăii îl târâseră pe Lefty atât de departe.

O clipă mai târziu, parcă răspunzând gândurilor sale, Lefty îi apăru în sfârşit în câmpul vizual, strângând lesele în mănuşă şi vorbind înfuriat. Reuşise, în sfârşit, să aducă dulăii „la picior”.

Hazen slăbi pasul, recunoscător că i se ivea ocazia să-şi tragă sufletul, şi Raskovich apăru alături de el, răsuflând din greu.

— Lefty, opreşte-te o clipă, spuse Hazen. Lasă-i pe ceilalţi să ne ajungă din urmă.

Era prea târziu. Din coridorul aflat în faţa lui se auzi o explozie neaşteptată de lătrături.

— Ce se-ntâmplă? strigă Hazen.

— E ceva aici! răspunse Lefty cu glas strident.

Câinii îşi ieşiseră din minţi, înaintau în salturi şi alergau cu repeziciune, târându-l iarăşi pe Lefty de-a lungul

tunelului, în ciuda protestelor sale.

— Lua-te-ar naiba, Lefty, fă-i s-alerge mai încet! zbieră şeriful, înaintând cu paşi iuţi şi mărunţi.

— Ai chef să mă-njuri? Du-mă înapoi, la suprafaţă, şi-njură-mă cât vrei. Nu-mi place aici, jos. Şi nu-mi plac câinii ăştia. Sturm! Drang! *La picior!*

Câinii lătrau şi mârâiau înfiorător, iar sunetele distorsionate de ecou păreau desprinse din iad. Lefty smuci cu brutalitate de lanţ şi unul din ei se răsuci, arătându-şi colţii cu sălbăticie. Lefty se trase înapoi, aproape scăpând lesa. Hazen îşi dădu seama că era înspăimântat. Ispita urmei era acum prea puternică: dacă dulăii aceia îl prindeau pe Mefelty, ar fi putut să-l omoare.

Ceea ce ar fi fost un dezastru.

Se strădui să-i ajungă din urmă. Raskovich era alături de el.

— Lefty, strigă el, dacă nu ţii câinii ăia sub control, jur că-i împuşc, să ştii!

— Câinii sunt proprietatea statului...

În timp ce Hazen îi urmărea cu privirea, formele de un roşu palid în care se transformaseră Lefty şi câinii dispărură dincolo de curba care se zărea urcând înainte. După o clipă, se auzi un ţipăt. Lătrăturile demenţiale ale câinilor deveniră şi mai puternice: răsunătoare, profunde, înălţându-se tot mai strident.

— Şerifule, exact în faţă! veni vocea lui Lefty, cu respiraţia tăiată. Ceva se mişcă...!

Ceva? Despre ce vorbea Lefty? Hazen dădu colţul, trăgând aerul umed al peşterii pe nas şi pe gură, în încercarea de a-şi recăpăta răsuflarea. Apoi se opri brusc.

Lefty şi câinii dispăruseră într-o pădure de coloane de

calcar. De-a lungul pereţilor se întindeau formaţiuni ciudate, atârnând în falduri, ca nişte draperii. Oriunde s-ar fi uitat, vedea guri de tunel, crăpături, găuri larg căscate. Auzea hămăiturile înnebunite, reverberând prin strania pădure de piatră, dar erau atât de distorsionate, încât n-avea habar de unde veneau.

— Lefty!

Propria sa voce stârni ecouri jur-împrejurul cavernei, părând să se repete la nesfârşit înainte de a se stinge. Hazen se sprijini de o coloană frântă, gâfâind, întrebându-se încotro s-o ia.

Raskovich se opri alături de el, respirând spasmodic. Hazen îi desluşi în ochi un început de panică.

— Unde s-au dus?

Şeriful clătină din cap. Acustica încăperii era diabolică.

Se puse din nou în mişcare prin labirintul de coloane, împroşcând apa puţin adâncă la fiecare pas, îndreptându-se spre locul unde ecoul părea să fie cel mai puternic. Raskovich se ţinea în spatele lui, cât mai aproape. Lătratul câinilor era acum mult mai slab, ca şi cum s-ar fi deplasat în josul unui tunel îndepărtat, însă sunetul devenise de-a dreptul isteric.

Şi apoi se schimbă brusc. Hămăiturile unuia din dulăi se preschimbară în ceva ce aducea cu un scârţâit de frâne. Urletul îndepărtat se contopi cu un alt sunet: grav, gutural, mânios.

Chiar şi în imaginea roşiatică percepută prin ochelarii de noapte, faţa lui Raskovich părea de culoarea cenuşii. Iar corului înspăimântător i se alătură acum urletul de neconfundat al unui om: Lefty.

— Sfântă Fecioară! făcu Raskovich, aruncând priviri în

toate părţile.

Era gata s-o rupă la fugă.

— Hei, linişteşte-te, se precipită Hazen. Câinii l-au încolţit, probabil, pe Mefelty. Cred că au ieşit din încăperea asta şi au coborât printr-un tunel lateral. Haide, trebuie să-i găsim. Larssen! zbieră el, cu voce mai puternică. Cole! Brast! Suntem aici!

Scrâşnetul şi bolboroseala nearticulată continuau, distorsionate. Lui Hazen îi venea greu să gândească limpede. Acum nu se mai temea pentru câini: se temea pentru Mefelty.

— Raskovich, totul e în regulă.

Raskovich dădu înapoi, împleticindu-se, cu faţa flască, strângând cu putere puşca. Hazen înţelese primejdia: Raskovich era pe cale să-şi piardă controlul şi avea o armă încărcată în mâini.

Ţipetele cumplite se amestecară cu sunete sufocate, guturale, punctate de icnete şi de tuse.

— Raskovich, e în ordine, linişteşte-te, lasă arma jos...

Puşca se descărcă detunând asurzitor şi de sus se prăvăli o ploaie de pietricele, ricoşând cu un clinchet subţire printre coloanele de piatră înainte de a ajunge în apă.

Urletul strident, îndepărtat, al câinilor... expresia vlăguită, panicată, de pe chipul lui Raskovich... Hazen realiză că operaţiunea îi scăpa cu rapiditate de sub control.

— Larssen! zbieră el. Aici, repede!

Raskovich se întoarse şi o luă la fugă, lăsând arma acolo unde îi căzuse, cu ţeava încă fumegând.

— *Raskovich!* Hazen se luă după el, strigând cât îl ţineau plămânii: Hei! Nu pe acolo!

Şi, în timp ce alerga, înfiorătorul bocet funebru al câinilor

şi al omului continua în urma lui – iar apoi, dintr-odată, tăcere, o linişte înspăimântătoare.

62

Pendergast se opri, ascultând. Auzise sunetul reverberând prin galeriile de piatră, atât de distorsionat, încât nu putea fi recunoscut. Aşteptă, încordându-şi auzul, dar îi era imposibil să desluşească altceva în afara unui foşnet, atât de alterat de proprietăţile acustice ale cavernelor, încât părea zgomotul îndepărtat al unor talazuri sau un şuier de vânt printre copaci.

Mări pasul, mergând în direcţia care i se părea a fi cea potrivită, ocolind stalactite imense, prăvălite, sau strecurându-se printre ele. La capătul grotei, unde drumul se bifurca, se opri din nou, ascultând.

Sunetul continua să se audă.

Se uită pe hartă, identificându-şi poziţia aproximativă. Se afla în mijlocul unei zone labirintice a ansamblului de peşteri, ciuruită de coridoare ce străbăteau mai multe niveluri şi de găuri oarbe. Într-o reţea atât de drăcesc de complicată, localizarea sunetului avea să fie dificilă. Totuşi, ştia că, în astfel de peşteri, sunetul se propagă pe direcţia curentului de aer. Scoase din buzunar o brichetă subţire de aur, o aprinse şi o ţinu la o lungime de braţ, verificând cu atenţie direcţia în care se apleca flacăra. Pe urmă puse bricheta înapoi în buzunar şi îşi continuă drumul, în direcţia vântului, către sunet.

Însă acesta încetase. Peştera se întorsese la liniştea tulburată doar de picăturile de apă.

Pendergast continuă să înainteze, străbătând galerii şi tunele. În absenţa sunetului, se reîntoarse la orientarea pe

baza hărţii, îndreptându-se spre ceea ce părea să fie zona centrală a ansamblului de caverne. La ieşirea dintr-o galerie deosebit de strâmtă, se opri şi îşi îndreptă lanterna către peretele opus. Acolo se vedea o despicătură îngustă, inexistentă pe hartă, care părea să răspundă într-o altă grotă. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci era o scurtătură care avea să îl scutească de o distanţă considerabilă. Se apropie de fisură şi ascultă.

Auzi din nou sunete estompate. Curgerea grăbită a unei ape, acoperită de o voce omenească. Cel puţin părea să fie vocea unui om, însă era atât de deformată, încât îi fu imposibil să înţeleagă vreun cuvânt – dacă vocea rostea într-adevăr vreunul.

Lumină solul din faţa sa şi observă că nu era prima persoană care folosea scurtătura.

Se strecură prin crăpătură, care se lărgi în curând destul de mult ca să-i permită să meargă în poziţie normală. Solul se adânci treptat şi dedesubt se deschise o crevasă, dar pereţii continuau să fie suficient de apropiaţi ca să-i permită să înainteze, cu câte un picior de fiecare parte a despicăturii, înghesuindu-se prin tunelul îngust. Era o poziţie care îi dădea, în mod bizar, o senzaţie simultană de claustrofobie şi de acrofobie[77].

În faţa lui, crăpătura se deschidea în întunericul unui spaţiu larg. Stătea pe o bordură îngustă, la o înălţime de treizeci de metri pe peretele unei cavităţi în formă de cupolă. De sus se prăvălea un torent de apă, răsfirându-se către fundul aflat departe, jos, sub picioarele sale, şi umplând caverna cu ecourile stropilor împroşcaţi. Miliarde de sclipiri pâlpâitoare – reflexiile luminii pe cristalele de ghips în formă de pene – împânzeau peştera, aidoma unui

77 Teamă patologică de locuri înalte (n. Red.)

roi de licurici.

Raza lanternei lui Pendergast abia dacă putea răzbate până jos.

La intrarea în fisură văzuse urme de paşi. Ceea ce însemna că exista o cale de coborâre.

Lumina scoase la iveală o serie de puncte de sprijin pentru mâini şi picioare, aflate sub buza de stâncă pe care stătea. De jos se auzeau sunete intermitente, acum mai clare.

Oare Hazen şi poliţiştii îi găsiseră pe criminal şi pe Corrie? Gândul era aproape prea neplăcut pentru a fi luat în considerare.

Pendergast se ghemui pe pragul îngust, îndreptând lanterna spre întunecimea de dedesubt. Nu reuşea să desluşească nimic, cu excepţia unei harababuri imense de stalactite prăbuşite, smulse din plafon de un cutremur din vremuri de demult.

Îşi scoase pantofii şi şosetele, legă şireturile laolaltă şi îşi agăţă totul după gât. Stinse lanterna şi şi-o strecură într-un buzunar: în momentul acela, nu-i era de niciun folos. Pe urmă îşi coborî mâna, întinzând-o în beznă, se agăţă de prima ieşitură a peretelui şi se aruncă în gol, descoperind un sprijin alunecos pentru picioarele sale goale. Cinci minute de coborâre prudentă îl aduseră pe fundul peşterii. Se încălţă pe întuneric, ascultând atent.

Zgomotul venea din negura din partea opusă a grotei. Indiferent cine l-ar fi făcut, nu avea nicio sursă de lumină. Sunetul se înălţa şi cobora în mod straniu, ca o bolboroseală, dar acum nu se putea înşela: acolo era un om şi părea să fie rănit.

Aprinzându-şi din nou lanterna şi scoţându-şi arma,

Pendergast reîncepu să înainteze cu repeziciune.

O sclipire de culoare, şi ceva pâlpâi în conul de lumină palidă; roti lanterna şi văzu ceva galben, jos, în spatele unui bolovan spart.

Sări ca o pisică pe bucata de stâncă, îndreptând arma şi lumina în jos, în acelaşi timp. Se uită, încordat, în cavitatea de sub bolovan. Apoi, după ce fixă locul o clipă cu privirea, îşi puse pistolul în toc, se lăsă să alunece în partea opusă şi întinse mâna către bărbatul ghemuit, în poziţie fetală, la adăpostul pietroiului. Era un tip mărunţel, ud leoarcă, bolborosind de unul singur. Alături de el erau o pereche de ochelari de noapte din dotarea poliţiei şi o cască prevăzută cu lampă în infraroşu.

Simţind atingerea lui Pendergast, omul se ghemui mai strâns, acoperindu-şi capul, şi scânci.

— FBI, spuse Pendergast, cu voce scăzută. Unde eşti rănit?

Bărbatul se cutremură la auzul vocii, apoi îşi ridică privirea. De pe o faţă plină de sânge îl scrutară doi ochi înroşiţi, părând să nu priceapă ce zăreau. Pe haina neagră se vedea insigna galbenă a brigăzii de antrenament al câinilor poliţişti a poliţiei statale din Kansas. Buzele îi tremurau deasupra unui cioc subţirel, dar dintre ele nu ieşeau decât nişte suspine incoerente. Genele palide i se zbăteau. Pendergast îl examină în grabă.

— Se pare că nu eşti rănit, spuse el.

Răspunsul bâlbâit nu reuşi să capete o formă inteligibilă. Pierdeau timpul. Pendergast îl înşfăcă de gulerul uniformei şi îl ridică în picioare.

— Vino-ţi în fire, domnule poliţist. Cum te numeşti? Tonul incisiv-sarcastic păru să-l readucă pe bărbat în simţiri.

— Weeks. Lefty Weeks. Robert Weeks. Dinţii îi clănţăneau. Pendergast îşi retrase mâinile; celălalt se clătină, dar izbuti să-şi menţină poziţia verticală.

— De unde e sângele, ofiţer Weeks?

— Nu ştiu.

— Weeks, spuse Pendergast, n-am prea mult timp. Aici e un criminal care-a răpit o fată. Trebuie neapărat să-i dau de urmă înainte de a fi ucisă din cauza prietenilor tăi.

— Am înţeles, spuse Weeks, înghiţind în sec.

Pendergast recuperă ochelarii în infraroşu, văzu că erau sparţi şi nefolositori, apoi îi lăsă să cadă la loc.

— Vii cu mine.

— Nu! Nu, te rog...

Agentul FBI îl înhăţă de umeri şi îl scuturã.

— Domnule Weeks, *ai* să te porţi ca un ofiţer de poliţie. E *limpede?*

Weeks înghiţi din nou în sec, străduindu-se să se controleze.

— Da, să trăiţi!

— Stai în spatele meu, fă ce-ţi spun şi evită orice zgomot.

— Dumnezeule, nu! Nu, nu în partea aia... vă rog, domnule. Acolo e ăla*.*

Pendergast se întoarse şi îi privi cu atenţie chipul. Părea traumatizat, distrus.

— Ăla?

— Da, *omul* ăla.

— Descrie-l.

— Nu pot, *nu pot!* Weeeks îşi îngropă faţa în palme, ca şi cum ar fi vrut să acopere imaginea. Alb. Uriaş. Parcă făcut din bucăţi. Ochi tulburi, înceţoşaţi. Picioare şi mâini mari. Şi... Şi *faţa!*

— Ce-i cu faţa?

— Oh, Doamne Dumnezeule, faţa...

Pendergast îl pălmui.

— Ce-i cu faţa?

— Faţa unui... oh. Doamne, a unui beb*eluş, atâ*t de... atât...

Pendergast îl întrerupse:

— Să mergem.

— Nu! Vă rog, nu în partea aia...!

— Cum doreşti. Pendergast îi întoarse spatele şi se îndepărtă cu paşi mari. Celălalt scânci şi se grăbi să-l urmeze.

Părăsind învălmăşeala de coloane sfărâmate, agentul FBI intră într-un tunel larg din calcar, presărat cu mormane uriaşe, galbene, de stalagmite. Weeks mergea în spatele lui, temându-se să-l urmeze, dar mult mai speriat să rămână singur. Raza lanternei lui Pendergast rătăcea de la o stalagmită la alta, urmărind din nou o potecă.

Apoi se opri. Fasciculul luminos rămase aţintit asupra unui morman izbitor de diferit de celelalte. Galbenul său intens era brăzdat de numeroase dâre roşii, iar apa băltoacei din jur era de un roşu strălucitor. Pe apă plutea ceva: ceva de mărimea unui om, dar de o cu totul altă formă.

Weeks amuţise.

Pendergast plimbă lumina pe peretele din spatele mormanului de stalagmite. Roca întunecată era împodobită de arce stacojii şi ici-colo atârnau bucăţi cărnoase, albe, roşii şi galbene, picurând de sânge. În cele din urmă, descoperi o porţiune de labă uriaşă, ce nu putea fi decât a unui câine, înfiptă într-o crăpătură de la jumătatea

peretelui. În apropiere găsi o frântură din maxilarul inferior, iar ceva care ar fi putut fi o parte dintr-o botniţă izbise peretele înclinat cu suficientă violenţă pentru a se înfige în el.

— Unul dintre câinii tăi? întrebă Pendergast.

Celălalt dădu din cap în tăcere.

— Ai văzut ce s-a întâmplat? Bărbatul dădu din cap încă o dată. Pendergast se întoarse şi îi lumină faţa.

— Ce-ai văzut, exact?

Weeks se sufocă, se bâlbâi şi, într-un târziu, reuşi să articuleze cuvintele:

— El a făcut asta.

Se întrerupse, înghiţi în sec. Apoi vocea i se frânse:

— *Cu mâinile goale!*

63

Hazen se opri într-o intersecţie de tunele, aşteptând să fie ajuns din urmă de poliţişti şi de Larssen. Trecură cinci minute, apoi zece, şi respiraţia lui gâfâită reveni la normal. După toate aparenţele, ceilalţi fie nu urmaseră sunetul vocii sale, fie o luaseră, la un moment dat, pe o ramificaţie greşită.

Înjură şi scuipă. Raskovich dispăruse, o tulise ca un iepure. Cu toate că o pornise pe urmele lui pentru scurt timp, Hazen nu reuşise să-l găsească. Ţinând cont de viteza cu care alerga, probabil că ajunsese deja la jumătatea drumului către KSU.

„La dracu'." Dacă nu se întâlnea cu Larssen şi cu ceilalţi poliţişti, trebuia să plece singur în căutarea lui Lefty şi a câinilor. Ceea ce însemna, pentru început, să se întoarcă în pădurea de calcar.

Însă acum, când se uită înapoi, la drumul pe care venise, Hazen nu mai ştia din care tunel ieşise. I se păru că era cel din dreapta. Dar nu era sigur.

Înghiţi în sec, îşi drese glasul.

— Lefty?

Tăcere.

— Larssen?

Îşi duse la gură palmele făcute căuş şi zbieră în direcţia din care venise:

— Hei! E cineva acolo? Strigaţi dacă mă auziţi!

Tăcere.

— E cineva acolo? Răspundeţi!

În ciuda aerului răcoros şi a umezelii permanente, Hazen simţea înţepături pe şira spinării. Se uită în partea de unde venise; se uită în jur; se uită înainte. Prin ochelarii de noapte, totul se vedea palid, roşiatic, totul părea ireal, ca şi cum s-ar fi aflat pe Marte. Îşi controlă centura, confirmându-şi bănuielile: îşi pierduse lanterna în timpul urmăririi.

Întreaga operaţiune se dusese naibii. Se despărţiseră. Raskovich dispăruse, nu ştia unde e Larssen, situaţia în care se aflau Lefty şi câinii era nesigură. Cel puţin, Mefelty ştia că erau acolo. Dacă murise sau dacă fusese rănit... Hazen îşi dădu seama că avea destule pe cap şi fără să mai născocească tot felul de ipoteze.

Acum trebuia să-i adune pe toţi, să obţină un raport asupra stării de fapt, să facă un bilanţ.

La naiba, era dificil să-şi amintească din care dintre găurile alea ieşise...

Inspectă solul peşterii, în căutarea unor urme de paşi sau a altor semne, dar se părea că toate tunelele erau intens circulate. Ceea ce, ca fapt în sine, era foarte bizar.

Trecu în revistă tot ce înregistrase în minte, încercând să-şi amintească nişte repere. Totul era vag. Se concentrase asupra lui Raskovich, străduindu-se să-l prindă. Însă, punând totul în balanţă, i se părea cel mai probabil să fi ieşit din tunelul din dreapta.

Merse de-a lungul lui, parcurgând vreo cincisprezece metri. În locul unde ajunse erau împrăştiate sfărâmături de stalactite, ca nişte dinţi. Nu-şi aducea aminte să le mai fi văzut. Oare alergase, pur şi simplu, prea repede pe lângă ele?

„Nenorocitul!”

Îşi continuă drumul, dar nimic nu i se părea familiar. Înjură, reveni în peştera cu coloane şi intră într-unul dintre celelalte tunele. Mergea încet, concentrându-se ca să-şi aducă aminte, simţind că inima începea să-i bată puţin cam prea tare. Nimic nu i se părea cunoscut. Rocile picurând de apă, cristalele în formă de pene, movilele stratificate, lucioase – totul arăta ciudat.

Apoi auzi un sunet. Cineva era în faţa lui, fredonând.

— Hei!

Grăbi pasul, trecu de un cot, se opri în faţa unei bifurcaţii.

Fredonatul încetase.

Hazen se răsuci în toate părţile, strigând.

— Larssen? Cole?

Nu se auzea niciun sunet.

— Răspundeţi, fir-ar să fie!

Aşteptă. Nu-l auzeau? El auzise clar sunetul acela; ei de ce nu-l puteau auzi?

Din nou fredonatul, subţire şi îndepărtat, venind din tunelul din stânga.

— Larssen?

Hazen îşi scoase puşca de pe umăr şi intră în tunel. Sunetul era mai puternic, mai înalt, mai apropiat. Şeriful merse cu mai multă precauţie, cu toate simţurile în alertă, încercând să-şi controleze inima, care părea să-i bată cu prea multă putere.

Ceva străfulgeră la periferia câmpului său vizual şi el se opri şi se întoarse.

— Hei!

Apucă să arunce o scurtă privire înainte ca silueta să dispară în beznă. Dar, aşa fugară cum fusese privirea aceea, avusese timp să-şi dea seama că nu-l întrezărise pe

unul dintre membrii echipei sale.

Şi în mod sigur nici pe Mefelty.

64

Chester Raskovich dădu un colţ şi se opri. Goana năvalnică îi fu întreruptă brusc de priveliştea grotescă din faţa ochilor. Calea îi era tăiată de o siluetă ghemuită în mijlocul drumului, jerpelită, cu părul şomoiog, care se holba în sus, spre el, cu orbitele goale, cu gura deschisă, gata să muşte, cu dinţii dezgoliţi.

Raskovich se lăsă pe spate, cu un nechezat de groază, vrând s-o ia la sănătoasa şi nefiind în stare s-o facă, aşteptându-se să vadă creatura aceea sărind asupra lui, să se simtă înhăţat în gheare. Era ca un coşmar: avea picioarele ţintuite de pământ, paralizate, nu putea să scape cu fuga.

Trase aer în piept, cu lăcomie – o dată şi încă o dată -, şi, treptat, paralizia şi spaima i se potoliră şi începu să-şi regăsească raţiunea. Se aplecă, uitându-se mai bine. Nu era decât trupul mumificat al unui indian, aşezat pe podea, cu genunchii ososi îndoiţi, cu gura deschisă, cu buzele zbârcite retrase de deasupra unui şirag de dinţi enormi, maronii. Era înconjurat de un semicerc de oale, fiecare cu câte o săgeată cu vârf de piatră în ea. Mumia era înfăşurată în zdrenţe cleioase, care fuseseră cândva haine din piele de căprioară.

Raskovich se uită în altă parte, înghiţi în sec, privi din nou mumia şi respiraţia i se încetini, părând să revină la normal. Ceea ce avea în faţa ochilor era un mormânt indian preistoric. Pe labele răsucite ale picioarelor se vedeau rămăşiţele mocasinilor înzorzonaţi, alături de care se aflau

o pungă din piele netăbăcită, pictată, şi câteva pene zdrenţuite.

— Fir-ar al dracului, spuse Raskovich, cu voce tare, ruşinat de panica în care intrase şi realizând abia acum ce făcuse.

O dăduse-n bară. Era prima lui însărcinare de poliţist adevărat şi el se pierduse de-a binelea cu firea, exact în faţa şerifului Hazen. O luase la fugă ca un iepure. Iar acum iată-l rătăcit în peştera în care se afla un ucigaş în libertate, neavând idee încotro s-o apuce. Simţi un val de ruşine şi de disperare. Ar fi trebuit să rămână la KSU, ţinând copiii departe de castelul de apă şi eliberând tichete de parcare.

Lăsându-se în voia furiei şi a frustrării, dădu brusc o lovitură sălbatică de picior, ţintind mumia. Îi izbi capul cu un sunet găunos, şi creştetul explodă, înălţând o minge de praf maroniu. Un torent efervescent de insecte albe se revărsă cu iuţeală din el – păreau gândaci de bucătărie albinoşi – şi mumia se răsturnă pe-o parte. Maxilarul se desprinse şi se rostogoli, apoi se opri în mijlocul câtorva bucăţi din craniul sfărâmat. Un şarpe ivoriu, ascuns printre zdrenţe, se descolăci într-o străfulgerare şi se topi rapid în întuneric, ca o stafie deşirată.

— Oh, *la dracu'! strigă* Raskovich, făcând un salt înapoi. Ducă-se *naibii!*

Stătea locului, respirând cu greutate, auzind cum îi hârâia aerul în gâtlej. N-avea idee unde se află, cât de departe fugise, în ce parte să o ia.

„Gândeşte-te."

Se uită în jur, proiectând lumina lămpii în infraroşu pe suprafeţele de piatră jilavă. Venise în fugă printr-o fisură în stâncă, îngustă, înaltă, cu solul nisipos. Era atât de înaltă

încât nici măcar nu putea să-i desluşească partea de sus. Îşi vedea propriile urme în nisip. Ascultă. Niciun sunet, nici măcar al picăturilor de apă.

„Întoarce-te pe acelaşi drum."

Aruncând o ultimă privire asupra camerei mortuare profanate, Raskovich se răsuci pe călcâie şi făcu rapid calea-ntoarsă, străbătând fisura, cu ochii în pământ. Acum observă ceea ce ignorase în timpul fugii sale disperate: aproape în fiecare nişă şi pe fiecare prag de stâncă de pe ambele laturi erau grămezi de oase şi de alte obiecte: oale pictate, tolbe pline cu săgeţi, ţeste găunoase fojgăind de fauna peşterii. Era un mausoleu, o catacombă indiană.

Se cutremură.

Spre uşurarea sa, mormintele rămaseră curând în urmă. Fisura se lărgi şi plafonul coborî, iar el reuşi să zărească stalactitele rudimentare de deasupra capului. Solul nisipos fu înlocuit de terase acoperite de apă puţin adâncă, stratificate sub forma unor depuneri aluvionare stranii, ca nişte lanuri de orez. Amprentele paşilor săi rămăseseră în urmă, aşa cum se întâmplase şi cu nisipul.

În faţa lui se zăreau acum două deschideri, una mai înaltă şi parţial blocată cu blocuri prăvălite de calcar, cealaltă liberă. Acum încotro?

„Gândeşte-te, idiotule. Adu-ţi aminte."

Dar, în ciuda tuturor strădaniilor sale, Raskovich nu-şi putea aminti pe unde venise.

Se gândi să strige, apoi decise că nu era o idee bună. De ce să atragă atenţia? Creatura peste care dăduseră câinii s-ar fi putut afla pe undeva prin preajmă, căutându-l. Peştera era mult mai mare decât crezuseră, dar el putea totuşi să-şi găsească drumul înapoi dacă nu se grăbea şi dacă nu intra

din nou în panică. Probabil că şi ceilalţi îl căutau. Nu trebuia să uite asta. Alese deschiderea mai largă şi se simţi liniştit la vederea tunelului lung din faţa lui. Părea oarecum familiar. Şi acum prin ochelari mai desluşea şi altceva, o pată roşiatică neclară, sus, pe un prag de stâncă, alături de o gaură întunecată. Un alt mormânt?

Se apropie. Zări o altă ţeastă indiană, câteva pene, câteva vârfuri de săgeţi şi nişte oase. Dar erau aşezate pe pragul de piatră într-un ansamblu extrem de neobişnuit. Era cumva neliniştitor, nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse în cărţi sau în vitrinele muzeelor. Cuprindea şi o serie de obiecte care nu le aparţinuseră indienilor: două figurine mici, bizare, făcute din sfoară şi şnur; un creion rupt; o literă de alfabet din lemn putred; capul fragmentat al unei păpuşi de porţelan.

Dumnezeule mare, aranjamentul ăsta îi dădea fiori. Se îndepărtă de-a-ndărătelea. *Ăsta* nu era vechi. Cineva luase oasele şi le amplasase alături de celelalte obiecte. Raskovich îşi simţi spatele zguduit de o convulsie.

Din întunericul de deasupra umărului său veni un mormăit.

Raskovich nu se clinti. Sunetele încetară: liniştea se lăsase din nou, desăvârşită. Se scurse un minut, apoi două, timp în care el rămase împietrit, în vreme ce incertitudinea şi groaza puneau stăpânire tot mai completă pe el.

Apoi sosi clipa în care nu mai reuşi să-şi impună să nu se-ntoarcă. Se răsuci, încet – foarte încet -, până când văzu ce anume făcuse zgomotul acela.

Raskovich încremeni, paralizat încă o dată. Până şi răsuflarea îi încremeni pe buze. *Creatura* era acolo, grotescă, diformă, hidoasă. Priveliştea era atât de cumplită,

încât fiecare detaliu i se întipări în creier. Picioarele imense, strâmbe, erau într-adevăr acoperite de o pereche de pantaloni scurţi, lucraţi de mână, cu bretele: bretele împodobite cu căluţi de lemn? Cămaşa care atârna, zdrenţuită, în jurul pieptului cu păr încâlcit avea într-adevăr un model cu comete şi rachete? Şi, deasupra lor, faţa aceea atât de, *într-adevăr* atât de...

Făptura oribilă se apropie cu un pas. Raskovich o privea cu ochii holbaţi, incapabil să se mişte. Un braţ cărnos biciui aerul şi îl plesni cu putere. Căzu pe podeaua peşterii, cu ochelarii în infraroşu zburând cât colo.

Lovitura rupse vraja spaimei şi Raskovich reuşi, în sfârşit, să-şi mişte membrele. Se târî de-a-ndărătelea , orbeşte, cu un bocet sonor izvorându-i din gâtlej. Îl auzea pe monstru târşâindu-şi picioarele către el, scoţând sunete ciudate, ca şi cum ar fi supt. Reuşi să se ridice în picioare şi se retrase cu câţiva paşi, făcându-l pe ultimul în gol. Îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate, aşteptându-se să se izbească zdravăn de solul tare, de piatră, al peşterii, dar acolo nu era nimic, absolut nimic, doar o rafală puternică de vânt, pe măsură ce se prăbuşea în vidul întunecat, căzând la nesfârşit, tot mai jos...

65

Larssen se întoarse către Cole şi Brast. În lumina roşiatică, poliţiştii păreau doi monştri cu ochelari.

— Eu, unul, chiar nu cred c-au luat-o pe aici, spuse Larssen.

Fraza se pierdu în tăcere.

— Ei?

Larssen îşi mută privirea de la Cole la Brast. Cei doi membri ai poliţiei statale păreau să fie gemeni: în plină formă, supli şi musculoşi, tunşi scurt, linia maxilarelor fermă, privire de oţel. Sau, mai degrabă, privire cândva de oţel. Acum, în lumina palidă a ochelarilor în infraroşu, păreau derutaţi şi nesiguri. Plecarea din caverna imensă, cu piloni de calcar, pentru a-l căuta pe Hazen, fusese o greşeală, realiză el. Câinii amuţiseră dintr-odată, iar ei coborâseră printr-unul dintre nenumăratele pasaje laterale, în direcţia de unde păreau să se audă paşi care băteau în retragere. Dar pasajul se bifurcase, o dată, apoi încă o dată, înainte de a se transforma într-o harababură năucitoare de tunele încrucişate. La un moment dat, i se păruse că-l aude pe Hazen strigându-l pe nume. Dar, de cel puţin zece minute, nu se mai auzise niciun sunet. Simpla descoperire a drumului de întoarcere avea să fie o sarcină extrem de dificilă.

Larssen se întrebă cum de ajunsese liderul de facto al acestui mic grup fericit. Atât Cole, cât şi Brast făceau parte din mult lăudata „echipă specială de descinderi” şi fuseseră antrenaţi pentru situaţii deosebite ca aceasta. La sediul

central al poliţiei statale aveau o sală de gimnastică, aparate pentru exerciţii fizice, piscină, poligon, seminarii speciale de antrenament şi locuri liniştite pentru petrecerea week-end-ului. Larssen spera că n-avea să fie nevoit să-i ducă de mână.

— Treziţi-vă, amândoi! Aţi auzit ce-am spus? ziceam că, după părerea mea, n-au luat-o pe aici.

— Nu ştiu, răspunse Brast. Mie mi se pare în ordine.

— Ţi se pare în ordine, îl îngână Larssen, sarcastic. Şi tu, Cole?

Acesta clătină doar din cap.

— Foarte bine, ne-am lămurit. Facem stânga-mprejur şi plecăm de aici.

— Şi Hazen? spuse Cole. Weeks?

— Şeriful Hazen şi ofiţerul Weeks fac parte din personalul antrenat să-şi poarte singur de grijă.

Cei doi poliţişti se mulţumiră să-l privească.

— Suntem cu toţii de acord în privinţa asta? întrebă Larssen, ridicându-şi vocea.

„Idioţii naibii.”

— Eu sunt pentru, spuse Brast, evident uşurat.

— Cole?

— Nu-mi place idea de a abandona oameni acolo, zise Cole.

„Un adevărat erou”, se gândi Larssen.

— Sergent Cole, n-are sens să hălăduim pe-aici. Mai bine mergem după întăriri. În labirintul ăsta, ei ar putea fi oriunde. Nu m-ar mira să fie deja în drum spre ieşire.

Cole îşi linse buzele.

— Bine, spuse el.

Se învârteau pe drumul de întoarcere către pădurea de

calcar de cinci minute şi ajunseseră la o răscruce care nu le era cunoscută, când Larssen auzi sunetul pentru prima oară. Probabil că îl auziseră şi ceilalţi, pentru că se răsuciră odată cu el. Era slab, dar inconfundabil. Zgomotul unor paşi în fugă, apropiindu-se cu mare viteză. Dar nu erau paşii unui om, nu: răpăitul masiv era prea rapid.

Era ceva mare.

— Armele! strigă Larssen, lăsându-se într-un genunchi şi ridicându-şi puşca la umăr.

O îndreptă spre gura tunelului cu care se intersectau.

Zgomotul paşilor se apropie, acompaniat de un zăngănit metalic. Şi din întuneric se materializă o formă uriaşă, roşiatică. Indiferent ce ar fi fost, era uriaş.

— Fiţi gata!

Creatura venea drept înspre ei, cu o viteză înfiorătoare. Trecu în goană printr-o baltă nu prea adâncă, înălţând în urmă o perdea de stropi.

— Aşteptaţi! ţipă brusc Larssen. Nu trageţi!

Era unul din câini.

Animalul se repezi către ei, părând să nu-i fi observat nicicum, cu ochii imenşi şi sălbatici privind fix înainte. Singurul zgomot pe care îl făcea era răpăitul labelor mari pe piatră. Când fulgeră pe alături, Larssen văzu că era acoperit de sânge şi că o ureche îi fusese smulsă, la fel şi o parte din maxilarul inferior. Buzele mari, negre, şi limba îi fâlfâiau flasce, picurând de bale şi de sânge.

După încă o secundă, dispăruse, iar sunetul fugii sale începu să se stingă. Liniştea se reînstăpâni. Episodul se consumase atât de repede, încât Larssen se întrebă dacă nu-şi imaginase totul.

— Ce dracu’? şopti Brast. Aţi văzut?

Larssen înghiţi în sec, dar nu mai avea niciun strop de salivă. Gura i se uscase ca rumeguşul.

— Probabil c-o fi alunecat, o fi căzut.

— Prostii, spuse Cole cu o voce nefiresc de sonoră în acel spaţiu închis. În cădere nu-ţi pierzi o jumătate de falcă. Nu, câinele ăla a fost atacat de cineva.

— Sau de *ceva,* murmură Brast.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Brast, zise Larssen, dă dovadă de un strop de curaj!

— De ce alerga în halul ăla? Era speriat de moarte.

— Haideţi să plecăm de-aici, spuse Larssen.

— Fără discuţie.

Făcură cale întoarsă. Larssen era atent la urmele umede ale câinelui. Probabil se puteau ghida după ele; asta le uşura situaţia.

Vocea lui Brast sparse liniştea:

— Am auzit ceva.

Se opriră încă o dată.

— Ceva a împroşcat apa din băltoaca aia din spate.

— Nu-ncepe iar, Brast!

Pe urmă auzi şi Larssen: clipocitul slab al unui pas prin apă, urmat de un altul. Se holbă în lungul tunelului întunecat din spatele lor, zărind prin ochelari pereţii cavernei, scăldaţi într-o strălucire roşiatică. Nu reuşi să desluşească nimic.

— Probabil doar apa care cade.

Ridică din umeri şi se întoarse, concentrându-se asupra urmelor câinelui.

Muh!

Brast ţipă şi, în aceeaşi clipă, Larssen simţi o singură lovitură neaşteptată din spate, care îl trimise la pământ, cu

braţele şi picioarele răsfirate. Ochelarii de noapte îi zburară cât colo. Brast continua să ţipe, iar Cole scoase dintr-odată un urlet ascuţit.

Larssen era orb. Se târî cu disperare în patru labe, pipăind solul, şi, cu o uşurare enormă, simţi că mâinile îi dau peste ochelari. Şi-i puse din nou, cu degete butucănoase, neîndemânatice, şi se uită în jur.

Cole era la pământ, urlând şi ţinându-şi strâns braţul. Brast era în patru labe, sprijinit de perete şi bâjbâind în jur după ochelari, exact aşa cum făcuse şi Larssen cu o secundă mai înainte, înjurând şi icnind.

— Braţul! zbieră Cole.

Un os îi străpungea carnea într-un unghi straniu şi din rană îi curgea sânge fierbinte, aproape alb în sclipirea ochelarilor.

Larssen îşi desprinse ochii de la priveliştea aceea, uitându-se cu disperare după indiferent ce îi atacase, cu puşca pregătită. Dar acolo nu era nimic – nimic în afară de întunecata strălucire artificială a pereţilor cavernei.

De undeva, din beznă, veni un singur sunet, ca un râs scurt sau, poate, ca un strigăt de triumf. Larssen strânse mai tare carabina. Era imposibil să spui, cu certitudine, de unde se auzise.

Nu era sigur decât de un singur lucru: venea de foarte aproape.

66

Caporalul Shurte din Poliţia Rutieră a autostrăzilor din Kansas îşi plimbă degetele de-a lungul armei şi se legănă înainte şi înapoi pe călcâie. Se uită la ceas. Unsprezece şi jumătate. Hazen şi ceilalţi plecaseră de mai bine de o oră. De cât timp era nevoie ca să-l încolţească pe Mefelty, să-i pună cătuşele şi să-l târască afară? Era descurajant să stai acolo, fără posibilitatea de a lua legătura cu cineva. Şi asta, fireşte, în mare parte din pricina vremii. Shurte locuise toată viaţa în partea aceasta a Kansasului, dar nu-şi aducea aminte să mai fi văzut o asemenea furtună. De obicei, vremea într-adevăr foarte urâtă venea şi pleca destul de repede. Însă acum părea să dureze de ore întregi şi nu făcea decât să se înrăutăţească. Un vânt nemaipomenit, ropotul ploii, fulgere despicând cerul. Înainte de întreruperea comunicaţiilor radio, auzise rapoarte despre o tornadă de gradul F-3 care făcea prăpăd îndreptându-se spre Deeper, despre încercările autorităţilor de a pătrunde în zonă, despre şoselele blocate.

Şi curentul electric: de obicei, nu cădea decât pe un singur segment al reţelei, sau cel mult pe două. Dar, în seara aceea, era ca şi cum o mână gigantică ar fi deconectat orăşelele minuscule unul după altul. După Medicine Creek urmaseră Hickok, Depew, Ulysses, Johnson City, Lakin şi, în final, Deeper, chiar înainte ca staţia sa radio să iasă cu totul din funcţiune, din cauza căderii releelor de retransmisie. Shurte era din Garden City şi se bucura că partea cea mai urâtă a furtunii părea să afecteze

cealaltă jumătate a districtului. Era totuşi îngrijorat pentru soţia şi copiii lui. Era o noapte al dracului de nepotrivită să fii plecat de acasă.

De sub abajurul său, lampa cu propan pe care o instalaseră înconjura gura peşterii cu o lumină palidă. Aflat în capătul celălalt al surpăturii, Williams părea un zombie, cocoşat ca să se apere de ploaie, cu două găuri mari şi negre în loc de ochi. Sigurul lucru care îl făcea să semene cât de cât a om era licărul ţigării spânzurate de buza de jos.

Un alt fulger crăpă cerul, despicându-l aproape de la un capăt la altul al orizontului. Dincolo de peşteră scânteie, pentru o clipă, imaginea vechii şi imensei vile Kraus, stingheră şi pe jumătate în ruină, parcă mai neagră din cauza ploii.

Shurte aruncă o privire spre Williams.

— Cât o să mai stăm în faţa intrării? Vreau să spun că sunt ud până la piele.

Williams aruncă ţigara, o strivi sub călcâi, ridică din umeri.

Un alt fulger. Shurte se uită spre deschizătura întunecată ce conducea în adâncul peşterii. Poate criminalul era ascuns şi ei încercau să-l convingă să iasă...

Apoi, acoperind şuierul vântului, din gura peşterii se auzi zgomotul unui galop.

Shurte făcu un pas înainte, înălţându-şi puşca.

— Auzi? începu el, cu voce ascuţită.

În culoarul care urca spre ei năvăli o formă întunecată: un câine uriaş, alergând înnebunit, cu lanţul zvâcnindu-i şi lovind aerul ca un bici în urma lui, cu labele duduind.

— Williams! strigă Shurte.

Animalul ţâşni din gura peşterii, ieşind în spaţiul deschis.

Exact în clipa aceea, un alt fulger cumplit sfâşie cerul, urmat instantaneu de o bubuitură care zgudui pământul. Câinele ezită, derutat, răsucindu-se întruna, muşcând aerul, rostogolindu-şi ochii cu sălbăticie. În lumina lividă a fulgerului, Shurte văzu că era un roşu aprins, ud şi scânteietor.

— Sfinte Sisoe! murmură el.

Câinele se ghemui, cu faţa spre lumină, încă tremurând violent – fără să scoată niciun sunet.

— Ce *ticălos!* spuse Williams. Îi vezi botul? Se pare c-a-ncasat o rafală de alice.

Câinele se clătină, cu sângele băltind sub el, apoi se ridică, cu picioarele tremurându-i necontrolat.

— Prinde-l, zise Shurte. Ia-l de lanţ.

Williams se lăsă pe vine şi apucă încet capătul lanţului.

Câinele stătea acum pur şi simplu nemişcat, tremurând de durere şi de spaimă.

— Încet, băiatule. Încet. Aşa, cuminte.

William trase cu grijă capătul lesei, îndreptându-l către singurul loc de care îl putea lega: un bolţ ce ieşea în afara balamalei uşii. Simţindu-se uşor tras de gât, animalul se răsuci brusc, cu un urlet de furie, şi se repezi la el. Omul căzu cu un ţipăt, scăpând lesa, şi, în secunda următoare, câinele fugise, o formă neagră năpustindu-se în lanul de porumb.

— Ticălosul m-a muşcat! strigă Williams, ţinându-se de picior.

Shurte se grăbi într-acolo şi îndreptă lumina lanternei către poliţistul căzut. Pantalonii îi erau sfâşiaţi şi sângele izvora dintr-o rană adâncă din interiorul coapsei.

— Dumnezeule, Williams! făcu Shurte, clătinând din cap.

Şi când te gândeşti că n-avea decât o jumătate de falcă!

67

Larssen se aplecă asupra lui Cole, care stătea pe pământ, legănându-se încoace şi încolo şi scâncind încet. Avea o fractură deschisă urâtă. Capătul zdrenţuit al osului îi ieşea prin piele exact deasupra cotului.

— Nu văd nimic! zise Brast cu voce sonoră, undeva în spatele lui. Nu văd!

— Linişteşte-te, răspunse Larssen.

Se uită în jur, scrutând solul prin ochelarii săi. În timpul atacului, îşi pierduseră cu toţii ochelarii. Văzu o pereche într-o băltoacă, cu o lentilă spartă. Cealaltă nu era de găsit. El era singurul care mai vedea? Aşa se părea.

— Ajutaţi-mă să-mi găsesc ochelarii! ţipă Brast.

— Nu mai funcţionează.

— O, *nu!*

— Brast? Cole e rănit. Vino-ţi în fire.

Larssen îşi scoase cămaşa şi o rupse în fâşii, străduindu-se să ignore frigul umed din peşteră. Se uită în jur, după ceva pe care l-ar fi putut folosi drept atelă, dar nu văzu nimic potrivit. Era mai bine să lege braţul de trunchi şi să-l lase aşa. În clipa aceea, cel mai important lucru era să iasă dracului de acolo. Larssen nu era foarte speriat – nu avusese niciodată imaginaţia necesară pentru a-i fi frică -, dar înţelegea foarte bine gravitatea situaţiei în care se aflau. Indiferent cine ar fi fost cel care îi atacase, cunoştea perfect peştera. Era cineva care stătuse acolo foarte mult timp. Cineva care putea intra şi ieşi după bunul său plac, şi încă foarte repede. Îi văzuse silueta: voinic, cu mersul

târşâit, cu spatele gheboşat ca urmare a anilor petrecuţi sub plafoane joase...

Hazen nu avusese decât pe jumătate dreptate. Ucigaşul se afla în peşteră, dar cu siguranţă nu era Mefelty – sau, la drept vorbind, oricine altcineva care ar fi avut vreo legătură cu Lavender. Aici era vorba despre ceva mult mai straniu şi mai complicat.

Îşi impuse să se concentreze asupra problemei pe care o avea de rezolvat pe moment.

— Cole? întrebă el.

— Da.

Vocea lui Cole era slabă şi se vedea că transpirase. Era în stare de şoc.

— N-am nimic pe care să-l pot folosi drept atelă, aşa că o să-ţi imobilizez braţul legându-l de piept.

Cole dădu din cap.

— O să te doară.

Cole dădu din cap încă o dată.

Larssen legă două fâşii de pânză şi le agăţă de gâtul lui Cole, formând o eşarfă de susţinere, apoi, cu multă delicateţe, îi luă braţul şi i-l strecură înăuntru. Cole se crispă de durere şi ţipă.

— Ce-a fost asta? strigă Brast, cuprins de panică. S-a întors?

— Nu e nimic. Stai calm, taci şi fă ce-ţi spun.

Larssen încerca să vorbească pe un ton cât mai liniştitor. Aproape că ar fi preferat să fi rămas împreună cu Hazen. O fi fost el un ticălos, dar nu putea fi acuzat de laşitate.

Larssen rupse încă două fâşii din cămaşă şi le legă în jurul trunchiului lui Cole, strângându-le bine şi imobilizându-i braţul rupt. Oasele fracturate se frecară unul de altul şi

Cole se înfioră. Acum transpira din abundenţă şi tremura.

— Poţi să stai în picioare?

Cole dădu din cap, se ridică, se clătină.

— Poţi să mergi?

— Cred că da, mormăi el.

— Nu plecaţi, nu-i aşa? strigă Brast, orbecăind în căutarea lui Larssen.

— Plecăm cu toţii.

— Şi ochelarii mei?

— După cum ţi-am spus, s-au spart.

— Vreau să-i văd.

Larssen îi luă din apă, sâsâind iritat, şi i-i întinse lui Brast. Acesta îi pipăi cu disperare, încercând apoi să-i pornească. Urmă o scânteie, însoţită de un şuierat. Brast îi azvârli şi îşi ridică vocea, panicat.

— Doamne Dumnezeule, n-o să fim niciodată în stare să ieşim de...

Larssen întinse mâna şi îi prinse cămaşa în pumn, răsucind-o.

— Brast?

— Tu l-ai văzut? *L-ai văzut...?*

— Nu, şi nu l-ai văzut nici tu. Acum taci şi fă ce-ţi spun. Întoarce-te. Trebuie să umblu o clipă în rucsacul tău. Vreau să fac o coardă de salvare din frânghia ta. O să mi-o leg de talie, apoi o să vi-o dau ţie şi lui Cole. Te ţii de ea cu o mână şi îl ajuţi pe Cole pe traseu. Ai înţeles?

— Da, dar...

Larssen îl zgâlţâi cu putere.

— Am zis *să taci dracului din gură şi să faci ce-ţi spun!*

Brast amuţi.

Larssen întinse mâna spre rucsac, găsi frânghia şi şi-o

legă în jurul taliei. Lăsă disponibil un rest de vreo trei metri şi se asigură că Brast şi Cole îl apucaseră cu putere.

— Acum plecăm de-aici. Ţineţi frânghia întinsă, aveţi grijă să n-o scăpaţi şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu faceţi zgomot.

Larssen începu să înainteze încet prin pasajul lung, întunecat. Braţele goale îi tremurau, fapt care nu avea prea mare legătură cu frigul. Acel „l-ai văzut?" rostit cu disperare de Brast îi cutreiera prin minte, în ciuda eforturilor sale disperate de a-l opri. Adevărul era că îl întrezărise numai într-o străfulgerare, o singură străfulgerare, dar fusese suficient...

„Nu te gândi la asta. Ceea ce contează e să ieşim de aici."

Cole şi Brast, orbi amândoi, îşi târau picioarele şi se împleticeau în spatele lui. Din când în când, Larssen murmura câte o avertizare în privinţa obstacolelor sau se oprea ca să-i ajute să treacă prin locurile periculoase. Se mişcau încet şi câteva minute trecură chinuitor de greu până ajunseră la următoarea bifurcaţie.

Larssen studie răspântia, observând direcţia în care mergeau urmele însângerate de labe. Se puseră din nou în mişcare, de data asta înaintând ceva mai repede. Solul era acoperit de pârâiaşe şi de bălţi puţin adânci şi ei împroşcau apa, umplând peştera de ecouri. Aici urmele erau puţine şi distanţate. Dacă reuşeau să ajungă înapoi, în caverna imensă cu coloane de calcar, totul avea să fie în ordine. Larssen era convins că, de acolo, ştia drumul.

— Eşti sigur c-am venit pe aici? întrebă Brast cu vocea ascuţită şi încordată.

— Da, spuse Larssen.

— Ce dracu’ ne-a atacat? L-ai văzut? *L-ai...*

Întorcându-se şi întinzând mâna pe lângă Cole, Larssen îl plesni violent pe Brast cu dosul palmei peste faţă.

— Eu l-am văzut! L-am văzut! *L-am văzut!*

Larssen nu răspunse. Se gândi că ar fi fost în stare să-l omoare pe Brast dacă nu tăcea cât mai repede.

— Nu era o fiinţă umană. Era un soi de om de Neanderthal. Cu o faţă ca... oh, sfinte Dumnezeule, ca de...

— Am spus să taci!

— *N-o* să tac. Trebuie să mă asculţi. Indiferent ce-o fi, nu e ceva *normal...*

— Brast?

Era Cole, vorbind printre dinţii încleştaţi.

— Ce e?

Cu mâna sănătoasă, Cole îşi îndreptă arma spre solul tunelului întunecat şi apăsă pe trăgaci. Glonţul explodă cu un trosnet asurzitor. Pe umeri îi năpădi o ploaie de pietricele desprinse de vibraţii, în timp ce sunetul reverbera nebuneşte, iarăşi şi iarăşi, rostogolindu-se înainte şi înapoi prin spaţiile din adâncuri.

— Dumnezeule, ce mă-sa a fost asta? Brast urla de-a binelea.

Cole întinse mâna după frânghie şi aşteptă să se stingă ecourile. Pe urmă vorbi din nou:

— Brast, dacă nu-ţi ţii gura, următorul e pentru tine.

O clipă, se lăsă tăcerea.

— Să mergem, spuse Larssen. Pierdem timpul.

Îşi continuară drumul, cu o scurtă oprire la o altă intersecţie. Un set de urme însângerate de câine conducea spre dreapta şi ei le urmară, intrând într-un alt pasaj scund. Câteva secunde mai târziu, tunelul se deschise într-o

cavernă imensă, cu două laturi acoperite de draperii de calcar şi plină de coloane masive. Larssen simţi o uşurare imensă. O găsiseră.

Cole se împletici, mormăi şi aproape că se aşeză într-o băltoacă.

— Nu te opri, zise Larssen, înhăţându-l de braţul sănătos şi ajutându-l să se ridice. Acum ştiu unde suntem. Trebuie să mergem mai departe, până ieşim de-aici.

Cole dădu din cap, tuşi, făcu un pas, se poticni, mai făcu încă unul. „E în stare de şoc profund”, se gândi Larssen. Trebuia să iasă toţi din caverne înainte să-l vadă prăbuşindu-se.

Înaintau prin grota ca o pădure. Din peretele opus porneau mai multe tuneluri, părând, în lumina trandafirie a ochelarilor, tot atâtea guri deschise. Larssen nu-şi amintea să fi văzut atât de multe. Privea solul în căutarea urmelor de câine, dar apa care îl acoperea spălase totul.

— Linişte, spuse el, pe neaşteptate. Linişte.

Se opriră. Din spate se auzea un clipocit care nu putea fi pus pe seama ecourilor din galerie. După încă o clipă încetă şi el.

— E în spatele nostru! spuse Brast cu voce puternică.

Larssen îi trase în spatele uneia dintre coloanele groase ca nişte trunchiuri, apoi privi atent prin ochelari. Peştera era goală. La urma urmelor, nu era posibil să fi fost un simplu ecou?

Se răsuci înapoi şi îl văzu pe Cole pierzându-şi echilibrul şi sprijinindu-se, aproape inconştient, de coloana din calcar.

— Cole!

Trase de el, ridicându-l în picioare. Cole tuşi, se clătină. Larssen se grăbi să-l aplece cu capul între picioare.

Cole vomită.

Brast nu scotea nicio vorbă şi tremura, cu ochii dilataţi de spaimă, scrutând zadarnic întunericul.

Larssen se aplecă, luă apă în pumni şi stropi faţa lui Cole.

— Cole? Hei, Cole!

Cole se lăsă pe-o parte, cu ochii daţi peste cap. Leşinase.

— Cole!

Larssen îi aruncă mai multă apă pe faţă, îi dădu câteva palme uşoare.

Cole tuşi şi vomită iarăşi.

— *Cole!* Larssen se străduia să-l ţină în picioare, dar trupul fără vlagă căzu precum un sac de ciment. Brast, ajută-mă, fir-ar să fie!

— Cum? Nu văd nimic.

— Mergi pipăind frânghia. Ştii cum se transportă un rănit peste umăr?

— Da, dar...

— Hai să-l luăm.

— Nu văd nimic şi, în plus, nici n-avem timp. Să-l lăsăm aici şi s-aducem ajutoare de la...

— Te las pe *tine* aici, spuse Larssen. Ce zici de asta?

Prinse mâinile lui Brast şi le încleştă de ale lui, formând un scăunel. Sub coordonarea lui Larssen, se aplecară împreună, cuprinseră trupul încovoiat al lui Cole şi încercară să se ridice din nou.

— Doamne, are o tonă, spuse Brast, gâfâind.

În aceeaşi clipă, Larssen auzi limpede un clipocit, apoi un altul; paşi grei, trecând prin aceleaşi bălţi prin care trecuseră ei înşişi cu doar câteva momente în urmă.

— Îţi spun eu, e ceva în urma noastră, zise Brast în timp ce se încordau cu disperare ca să-l ridice pe Cole. Auzi

asta?

— Tu *mişcă-te!*

Cole alunecă pe spate, ameninţând să scape din strânsoarea lor. Reuşiră să-l aducă la loc şi începură să înainteze cu mari eforturi.

În spatele lor, clipocitul continua.

Larssen se uită în urmă şi nu văzu nimic altceva decât tuşe de roz şi de roşu. Privi din nou în faţă, alese un pasaj îngust de pe peretele opus, care părea să fie cel corect, şi continuă cu încăpăţânare să meargă într-acolo. Dacă ar fi reuşit să ajungă într-un loc uşor de apărat ar fi putut să-şi folosească puşca pentru a opri creatura...

— Doamne! spuse Brast, cu vocea frângându-i-se. Oh, Doamne, oh, Doamne...

Se aplecară şi intrară în pasajul scund, purtându-l pe Cole între ei cât de repede puteau. Larssen se împletici când frânghia i se înfăşură în jurul gleznelor, îşi regăsi echilibrul şi îşi continuă drumul. După o scurtă distanţă, plafonul se înălţă către o formaţiune stranie, alcătuită dintr-o mie de stalactite ca nişte ace, unele subţiri ca firele de aţă.

„Oh, Doamne, nu-mi aduc aminte de asta”, îşi spuse Larssen.

Un alt clipocit în întunericul din spatele lor.

Brast se împiedică pe neaşteptate de un bolovan. Cole alunecă din strânsoarea lor şi căzu cu toată greutatea pe braţul rupt. Gemu zgomotos, se rostogoli pe-o parte şi rămase nemişcat.

Larssen îi dădu drumul, îşi căută arma pe bâjbâite şi o aţinti în întuneric.

— Ce s-a-ntâmplat? strigă Brast. Ce-i acolo?

În clipa aceea, o formă monstruoasă se ivi din întuneric,

repezindu-se spre ei. Larssen scoase un ţipăt, trăgând şi împleticindu-se de-a-ndărătelea , în timp ce Brast stătea îngrozit în picioare, cu tălpile ţintuite de pământ, încleştându-şi degetele de întuneric.

— Doamne, nu mă lăsa aici...!

Larssen îl înhăţă de mână, trăgându-l după el cu o smucitură. În acelaşi moment, monstrul se năpusti spre Cole, care zăcea întins pe spate. Cele două siluete se învălmăşiră într-o singură pată, care, prin ochelari, luă forma unei încâlceli roşiatice. Larssen se clătină, retrăgându-se iarăşi, trăgându-l pe Brast în urma lui şi străduindu-se, simultan, să-şi înalţe din nou arma. Auzi un sunet ca o sfâşiere, ca şi cum cineva ar fi smuls copanul unui curcan, şi Cole ţipă dintr-odată: un urlet cumplit, ascuţindu-se în falset.

— Ajută-mă! strigă Brast şi se agăţă strâns de Larssen, ca un om gata să se înece, trăgându-l înapoi şi împiedicându-l să ţintească.

Larssen îl îmbrânci cu sălbăticie, străduindu-se să-şi aducă arma în poziţia de tragere, dar Brast veni din nou grămadă peste el, suspinând şi agăţându-se cu putere.

Împuşcătura plecă, dar glonţul rată cu mult ţinta, trimiţând ace lungi de pe pereţii peşterii, apoi se pomeniră cu monstrul în picioare, în faţa lor. Larssen îngheţă de spaimă: creatura ţinea într-un pumn braţul secţionat al lui Cole, cu degetele încă zvâcnind spasmodic. Trase din nou, dar ezitase prea multă vreme şi forma hidoasă se înălţă asupra lor, iar el nu mai fu în stare decât să se răsucească pe călcâie şi să scape cu fuga, alergând prin tunelul rece şi umed, cu Brast scoţând ţipete incoerente şi orbecăind în spatele lui.

Departe, în urmă, Cole continua să urle.
Larssen alerga fără contenire.

68

Corrie zăcu multă vreme în întunericul umed, năucită şi absentă, întrebându-se unde era şi ce se întâmplase cu camera ei, cu patul ei, cu fereastra ei. Pe urmă se săltă în fund, cu capul bubuindu-i. Odată cu revenirea durerii, îşi aminti de peşteră, de monstru... Şi de puţ.

Ascultă. Totul era numai tăcere, cu excepţia unui picur de apă. În cele din urmă, se ridică în picioare, legănându-se uşor, şi bubuiturile din cap se domoliră. Întinse mâinile, şi palmele ei întâlniră pereţii netezi şi alunecoşi.

Îi pipăi de jur împrejur, plimbându-şi palmele în sus şi în jos pe stânca umedă, căutând un punct de sprijin, o crăpătură, orice ar fi putut-o ajuta să se caţere deasupra. Dar pereţii erau din cea mai lucioasă piatră cu putinţă, netezită de apă, imposibil de escaladat. Şi ce-ar fi făcut, odată ieşită? Fără lumină, ar fi fost ca un animal în cursă.

Nu avea nicio speranţă. Nu exista nicio cale de ieşire. Tot ce putea face era să aştepte. Să aştepte reîntoarcerea monstrului.

Corrie se simţi atât de copleşită de un sentiment de neajutorare şi de nefericire, încât i se făcu rău fizic. Disperarea era cu atât mai cumplită după ce speranţa i se trezise în timpul scurtei încercări de evadare. Acolo, în puţ, îi secase şi ultimul strop de speranţă. Nimeni nu ştia unde e, nimeni nu ştia că intrase în peşteră. În cele din urmă, creatura avea să se întoarcă. Gata de *joacă.*

Gândul o făcu să suspine.

Avea să fie sfârşitul vieţii ei mizerabile, nefolositoare.

Corrie se sprijini de peretele lucios, lăsându-se să cadă la pământ, începu să plângă. Anii de suferinţă reprimată se revărsară. Imaginile îi fulgerau prin minte. Îşi aminti cum, în clasa a cincea, se întorsese acasă şi stătea la masa din bucătărie, privindu-şi mama care bea votcă din sticluţe pe care le golea una după alta şi întrebându-se de ce îi plăceau atât de mult. Îşi aduse aminte de ajunul Crăciunului, cu doi ani în urmă, când mama ei venise acasă la două dimineaţa, beată, împreună cu un bărbat. Nici tu ciorapi, nici tu cadouri, nimic pentru Crăciunul acela. Fusese o dimineaţă târzie de mahmureală, cu trezirea la amiază, ca în oricare altă zi. Îşi aminti ziua victoriei, în care reuşise să-şi cumpere Gremlinul cu banii ei, câştigaţi lucrând la Book Nook, înainte ca acesta să se desfiinţeze – şi cât de furioasă fusese mama ei când îşi adusese maşina acasă. Se gândi la şerif, la fiul lui, la mirosul de pe holurile înalte ale şcolii, la viscolele iernii care acopereau miriştile cu pături albe, neatinse. Se gândi la cărţile pe care le citea sub stâlpii de înaltă tensiune, în arşiţa verii, la comentariile supărătoare ale băieţilor din liceu când treceau pe lângă ea pe holuri.

El avea să se-ntoarcă, avea s-o ucidă şi totul avea să dispară, toate amintirile mizerabile care i se îngrămădeau acum în minte. N-aveau să-i găsească niciodată cadavrul. Aveau să întreprindă o căutare lipsită de entuziasm, apoi toată lumea avea s-o dea uitării. Mama ei avea să-i întoarcă toată camera cu susul în jos, găsind în cele din urmă banii lipiţi cu bandă adezivă sub sertarele biroului ei, şi avea să fie fericită. Fericită fiindcă aveau să-i aparţină în întregime.

Plânse în voie. Hohotele îi reverberau iar şi iar deasupra capului.

Gândurile îi hoinăriră, întorcându-se şi mai mult în urmă, la primii ani ai copilăriei. Îşi aminti o dimineaţă de duminică, când se trezise cu noaptea în cap şi făcuse clătite împreună cu tatăl ei, plimbând mai întâi ouăle de colo până colo şi cântând precum soldaţii-maimuţă din *Vrăjitorul din Oz.* Toate amintirile legate de el păreau să fie fericite: şi-l amintea râzând, glumind, stropind-o cu furtunul într-o zi frumoasă de vară sau ducând-o să înoate în pârâu. Şi-l amintea lustruindu-şi Mustangul decapotabil, lustruind şi iar lustruind, cu o ţigară atârnându-i în gură, cu ochii albaştri scăpărând, ridicând-o ca să se poată oglindi în tabla maşinii, apoi ducând-o la plimbare. Îşi amintea, fără efort, atât de limpede de parcă s-ar fi întâmplat cu doar o săptămână înainte, cum se despicau lanurile de porumb la trecerea lor; senzaţia fantastică de viteză de libertate.

Iar acum, în tăcere, în bezna absolută a puţului, simţi că toate zidurile de protecţie pe care şi le ridicase cu grijă de-a lungul anilor începeau să se năruie, unul câte unul. În acel moment, *în extremis,* singurele întrebări care îi stăruiau în minte erau cele pe care îşi îngăduise arareori să şi le pună: De ce plecase tatăl ei? De ce nu se întorsese niciodată s-o vadă? Cu ce greşise atât de mult încât tatăl ei să nu-şi mai dorească niciodată s-o revadă?

Dar întunericul nu-i permitea să se amăgească singură. Avea o altă amintire, nu atât de îndepărtată: venise acasă şi îşi găsise mama arzând o scrisoare în scrumieră. Era de la el? De ce n-o întrebase? De teamă că scrisoarea nu era, de fapt, ceea ce spera ea?

Ultima întrebare rămase să plutească în beznă, fără niciun răspuns. Nu putea avea un răspuns, nu în clipa aceea. Totul avea să se termine curând, acolo, în puţ, şi

întrebarea avea să-şi piardă importanţa. Poate tatăl ei n-avea să afle niciodată că ea era moartă...

Se gândi la Pendergast, singura persoană care o tratase vreodată ca pe un om matur. Iar acum îl dezamăgise şi pe el. Intrase prosteşte în peşteră, fără să spună nimănui. Prosteşte, prosteşte, *prosteşte...*

Suspină din nou, sonor, dureros, lăsându-se în voia sentimentelor. Dar sunetul reverberă, în jurul şi deasupra ei, atât de oribil, de batjocoritor, încât Corrie înghiţi în sec, îşi înăbuşi plânsul şi amuţi.

Încetează să-ţi plângi de milă, spuse cu glas tare.

Vocea stârni ecouri şi se stinse, iar ea îşi ţinu apoi răsuflarea. În întuneric se auzea un murmur clar.

Oare *el* se întorcea?

Ascultă, concentrându-se. Acum se auzeau mai multe zgomote, sunete estompate, atât de îndepărtate şi de distorsionate încât era imposibil să-ţi dai seama ce sunt. Voci? Urlete? Ţipete? îşi încordă auzul, continuând să asculte.

Şi apoi se auzi un sunet prelung, cu nenumărate ecouri, aproape ca rostogolirea unui talaz.

O împuşcătură.

Corrie sări brusc în picioare, strigând:

— Sunt aici! Ajutaţi-mă! Aici! Vă rog! Vă rog! Vă rog! Vă rog!

69

Weeks se străduia să ţină pasul cu Pendergast, care străbătea grotele în goană. Mişcările bruşte cu care agentul îşi rotea lanterna îl îndemnau pe Weeks să se întrebe dacă îi scăpa ceva. Probabil că nu. Asta îl făcea să se simtă ceva mai liniştit.

Aerul de om care ştie ce vrea al lui Pendergast îl ajutase pe Weeks să-şi calmeze nervii zguduiţi. Simţea chiar că redevine în parte cel care fusese înainte de a fi fost traumatizat. Totuşi nu-şi putea scoate din minte imaginea câinelui rupt în bucăţi, mădular cu mădular, de acel... de *acel...*

Se opri.

— Ce-i asta? întrebă el cu voce ascuţită, tremurătoare.

Pendergast îi răspunse fără să se întoarcă:

— Ofiţer Weeks? Vreau să mergi pe urmele mele.

— Dar am auzit ceva...

Mâna albă şi subţire a lui Pendergast îi ateriză pe umăr. Weeks avea de gând să mai spună ceva, dar tăcu când apăsarea deveni mai puternică.

— Pe aici.

Vocea i se adresase cu o blândeţe melodioasă, dar îl înfiorase, cumva, până la os.

— Am înţeles.

În timp ce îşi continuau drumul, auzi din nou sunetul. Părea să vină din faţa lor, un zgomot prelungit, reflectat în toate direcţiile prin cavernele nesfârşite, imposibil de identificat. Un ţipăt? Un foc de armă? Singura certitudine a

lui Weeks era că, indiferent ce ar fi putut reprezenta acel sunet, Pendergast se va îndrepta exact către el.

Îşi înghiţi protestele şi îl urmă.

Trecură printr-un furnicar de tunele înguste, cu plafoanele joase acoperite de cristale strălucitoare. Weeks îşi zgârie ţeasta de vârfurile lor ascuţite ca nişte ace, înjură şi se aplecă mai tare: acesta nu era drumul pe care venise cu câinii. Pendergast plimba lumina încoace şi încolo, scoţând la vedere cuiburi de perle de cavernă îngrămădite în aglomerări calcaroase. În cele din urmă, sunetele se stinseră, lăsând în urmă numai pleoscăitul slab al paşilor lor.

Pe urmă Pendergast se opri brusc, cu raza lanternei zăbovind într-un loc. Weeks se uită într-acolo. La început, nu reuşi să-şi dea seama ce anume era: un aranjament de obiecte pe un prag plat de stâncă, grupat în jurul unui obiect central, mai voluminos. Weeks se aplecă, privind de aproape. Apoi, şocat, făcu ochii mari şi un pas înapoi. Era un ursuleţ vechi, de jucărie, cu blana plină de mucegai. Fusese aşezat într-o poziţie care sugera rugăciunea, cu lăbuţele împreunate în faţă, cu singurul ochi, o mărgea neagră, holbându-se printre filamentele mucegaiului care îl acoperea.

— Ce *naiba...?* începu Weeks.

Pendergast îndreptă lumina asupra obiectului căruia i se ruga ursuleţul. În fasciculul galben al lanternei abia dacă se zărea ceva mai mult decât un morman de mucegai mătăsos. Weeks îl privi pe Pendergast aplecându-se asupra lui şi curăţându-l, pentru a expune privirii un schelet minuscul.

— *Rana amaratis,* spuse el.

— Ce?

— O specie rară de broască oarbă, de cavernă. Oasele au fost rupte perimortem. Broasca asta a fost strivită până la moarte în pumnul cuiva.

Weeks înghiţi în sec.

— Ştii, îndrăzni el pentru o ultimă oară, e o nebunie să ne afundăm aşa în peşteră. Ar trebui să ieşim de aici, să aducem ajutoare.

Dar atenţia lui Pendergast se reîntorsese către obiectele din jurul ursuleţului. Dezvălui, cu băgare de seamă, mai multe schelete mici şi câteva insecte parţial descompuse. Apoi se întoarse la ursuleţ, îl scutură de mucegai şi îl studie cu minuţiozitate.

Weeks se uită nervos în jur.

— Haide, *haide!*

Amuţi când agentul FBI se întoarse spre el. Ochii lui spălăciţi priveau în depărtare, concentraţi asupra unui gând.

— Ce este? murmură Weeks. Ce semnificaţie are asta?

— Să mergem, se mulţumi Pendergast să spună, aşezând ursuleţul la loc.

Agentul FBI înainta acum mai repede, oprindu-se arareori ca să studieze harta pe care o avea asupra lui. Sunetul apei devenise mai puternic şi mergeau aproape tot timpul prin bălţi. Aerul era atât de rece şi de umed, încât îşi zăreau răsuflarea. Weeks se străduia să ţină pasul, se străduia să-şi ţină gândurile departe de ceea ce văzuse. Era o nebunie, unde naiba se duceau? Când avea să se întoarcă acasă – dacă avea să se întoarcă -, primul lucru pe care intenţiona să-l facă era să ceară un concediu pentru incapacitate de muncă, fiindcă se putea considera norocos dacă sindromul

de stres posttraumatic avea să fie singura consecinţă a...

Pendergast se opri brusc. Lumina lanternei dezvălui un cadavru întins pe solul peşterii. Omul zăcea pe spate, cu ochii larg deschişi, cu braţele şi picioarele depărtate. Capul era alungit în mod straniu, ca şi cum ar fi fost întins şi apoi turtit, iar partea din spate a ţestei i se crăpase ca un bostan prea copt. Ochii erau ieşiţi în afară, privind în direcţii diferite. Gura era larg deschisă – *prea* larg. Weeks se uită în altă parte.

— Ce s-a întâmplat? reuşi el să articuleze, străduindu-se să pună stavilă groazei care-l cuprindea.

Pendergast îndreptă lanterna în sus. În plafonul grotei era o gaură întunecată. Apoi lăsă lumina să recadă asupra cadavrului.

— Poţi să-l identifici, domnule ofiţer?

— Raskovich. Şeful securităţii campusului de la Universitatea de Stat din Kansas.

Pendergast dădu din cap şi se uită din nou către gaura îngustă de deasupra.

— Se pare că domnul Raskovich a avut parte de o cădere spectaculoasă.

Weeks închise ochii.

— Oh, Doamne!

Pendergast îi făcu semn să înainteze.

— Trebuie să ne continuăm drumul.

Dar Weeks se săturase.

— Nu merg niciun pas mai departe. Oricum, ce-ţi închipui dumneata că faci? Panica îi înălţa vocea, care devenea tot mai puternică. Câinele e mort. Raskovich e mort. I-ai văzut pe amândoi. Aici se află un monstru. Ce vrei mai mult decât atât? *Eu sunt* cel care e încă în viaţă, *eu sunt* cel pentru

care ar trebui să-ţi faci griji acum, *eu su...*

Pendergast se întoarse spre el. Şi, văzându-i expresia hotărâtă şi dispreţuitoare, Weeks se opri, involuntar, în mijlocul cuvântului.

După o clipă, Weeks îşi feri privirea.

— Oricum, ceea ce vreau să spun este că-ţi pierzi timpul. Vocea i se frânse. La urma urmelor, ce te face să crezi că fata aia mai e încă în viaţă?

Şi auzi un sunet care părea să răspundă întrebării sale: slab, distorsionat, şi totuşi inconfundabil. Strigătul cuiva care cerea ajutor.

70

Larssen alerga cu disperare, iar Brast era în urma lui, ţinându-se de frânghie, ricoşând în viteză dintr-un perete într-altul şi reuşind cumva să ţină pasul, în ciuda faptului că nu vedea. Ţipetele încetaseră de două minute, dar ceva continua să răsune încă în mintea lui Larssen, repetându-se la nesfârşit, ca într-o înregistrare infernală: ultimul urlet al lui Cole, sfârşindu-se brusc, în sunetul oaselor sfărâmate. Indiferent cine făcuse asta – indiferent cine îi urmărea acum -, nu era om pe de-a-ntregul. Era un soi de monstru.

Nu putea fi adevărat. Dar văzuse cu ochii lui. *Văzuse.*

Nu se sinchisea încotro aleargă, în ce tunel se află, dacă se îndreaptă spre suprafaţă sau spre adâncul grotelor. Nu-i păsa. Tot ce îşi dorea era să pună o distanţă cât mai mare între el şi *creatură.*

Ajunseră în faţa unui lac, care îi licărea în ochelari într-un roşu palid. Intră în el fără ezitare, şi apa rece ca gheaţa îi ajunse, în cele din urmă, până la pieptul gol, apoi se făcu mai puţin adâncă. Brast îl urma orbeşte, străduindu-se din toate puterile. Pe malul celălalt, plafonul grotei coborî foarte jos. Larssen înainta mult mai încet, îndreptându-şi arma în toate părţile şi spărgând stalactitele care îi atârnau în faţă. Tavanul continua să coboare. Se auzi un zgomot hidos, urmat de o înjurătură disperată: Brast se izbise de el cu capul.

Pe urmă plafonul se înălţă iarăşi, dezvăluind o încăpere ciudată, dărăpănată, cu crăpături întinzându-se într-un miliard de direcţii. Larssen se opri, uitându-se în sus, în jos

şi în lateral, şi îl simţi pe Brast, care umbla acum în patru labe, împiedicându-se când nimeri în spatele lui.

— Larssen? *Larssen?*

Brast se agăţă de el, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că era real.

— Linişte.

Larssen ascultă cu atenţie. În urma lor nu se auzea niciun clipocit. Creatura nu-i urmărea.

Scăpaseră?

Se uită la ceas: aproape miezul nopţii. Numai Dumnezeu ştia de cât timp alergau.

— Brast, şopti el. Ascultă-mă. Trebuie să ne-ascundem până când o să fim salvaţi. N-o să găsim niciodată drumul către ieşire şi, dacă rătăcim aşa în continuare, o să dăm din nou peste creatura aia.

Brast dădu din cap. Avea faţa zgâriată şi hainele pline de noroi; ochii îi erau goi, albiţi de groază. Sângele îi curgea dintr-o tăietură urâtă a scalpului tuns scurt.

Larssen privi din nou înainte, rotind lumina infraroşie a lămpii. Sus, pe perete, dintr-o crăpătură mai largă se scurgea un râu îngheţat de calcar. Părea destul de mare ca să permită intrarea unui om.

— Vreau să verific ceva. Ajută-mă să ajung sus.

— Nu mă lăsa singur!

— Vorbeşte mai încet. Nu lipsesc decât un minut.

Brast îl ajută cu neîndemânare să se salte şi, în câteva clipe, Larssen era în crăpătura de sus. Se uită în jur, cu braţele goale tremurându-i în aerul rece. Pe urmă îşi dezlegă frânghia din jurul taliei, lăsă un capăt să cadă înapoi, jos, şi atrase atenţia celuilalt cu un şuierat, îndemnându-l să urce.

Brast se căţără pe bâjbâite pe stânca alunecoasă.

Larssen îl conduse în adâncul fisurii. Solul era accidentat şi presărat cu bolovani mari. După câţiva metri, crăpătura se transformă într-un tunel destul de larg ca să le permită să înainteze ghemuiţi.

— Să vedem unde duce, şopti Larssen.

Un alt minut de mers în patru labe îi aduse pe marginea unui hău întunecat. Tunelul se termina, pur şi simplu, cu un perete ce cobora vertical.

Larssen îl opri pe Brast cu o mână fermă.

— Rămâi aici.

Se uită cu atenţie peste marginea găurii, dar nu reuşi să-i zărească fundul. Întinse mâna după o piatră, o aruncă înăuntru şi începu să numere. Când ajunse la treizeci, renunţă.

Deasupra capetelor lor era un horn vertical, din care cădea asupra lor, spiralându-se, un firişor de apă. Creatura nu avea cum să vină din direcţia aceea. Nu putea intra decât prin fisura prin care intraseră ei înşişi.

Perfect.

— Rămâi aici, îi şopti lui Brast. Nu înainta, în faţă e o groapă.

— O groapă? Cât de adâncă?

— Poţi s-o consideri fără fund. Stai liniştit. Vin imediat.

Se întoarse la intrarea în fisură şi, întins pe burtă, începu să tragă pietrele din preajmă, potrivindu-le în deschizătură. În cinci minute, clădi un morman destul de înalt ca s-o astupe cu totul. Chiar dacă ajungea în caverna de dedesubt, ucigaşul n-ar fi văzut decât piatră. Nicio deschidere. Găsiseră ascunzătoarea perfectă.

Se întoarse la Brast, adresându-i-se cu voce foarte

scăzută:

— Ascultă-mă. Niciun sunet, nicio mişcare. Nimic care ne-ar putea da de gol. Aşteptăm aici până coboară în peşteră o echipă SWAT adevărată, ca să-l scoată afară pe nemernic. Între timp, noi stăm liniştiţi şi nu facem zgomot.

Brast dădu din cap.

— Dar suntem în siguranţă? Eşti sigur că suntem în siguranţă?

— Atâta timp cât îţi ţii gura închisă.

Aşteptară. Liniştea şi bezna deveneau tot mai apăsătoare. Larssen se lăsă pe spate, sprijinindu-se de perete, închise ochii şi îşi ascultă propria respiraţie, încercând să nu-şi lase gândurile să zăbovească asupra creaturii demente care cutreiera grotele de dedesubt.

Îl auzea pe Brast alături de el foindu-se fără încetare. Se simţea iritat: chiar şi cel mai mic zgomot i-ar fi putut trăda. Deschise ochii, îşi reglă ochelarii şi privi în jur.

— Brast! Nu!

Era prea târziu; se auzi un scrâşnet minuscul şi flacăra unui chibrit prinse viaţă. Larssen îl plesni, şi chibritul căzu la pământ cu un fâsâit. Mirosul de sulf al măciuliei persistă în întuneric.

— Ce naiba...?

— Tâmpitule, şuieră Larssen. Ce dracu' faci?

— Am găsit chibrituri. Brast plângea acum fără nicio fereală. În buzunar. Ai spus că suntem în siguranţă, că nu ne poate găsi. Şi nu mai pot suporta întunericul ăsta. *Nu mai pot.*

Se auzi un alt scrâşnet firav şi un alt chibrit se aprinse. Brast suspină uşurat, holbându-se în jur cu ochii larg deschişi.

Iar Larssen, pe jumătate dezbrăcat şi tremurând, îşi dădu seama că nu mai avea puterea de a stinge mica flăcăruie galbenă, prietenoasă. În plus, îndesase pietrele destul de adânc în spărtură. Era sigur că lumina plăpândă a unui chibrit minuscul nu se putea prelinge în peştera de dincolo de ele.

Îşi săltă ochelarii pe frunte şi îşi roti privirea, clipind din ochi. Pentru prima oară, vedea limpede detaliile bine definite ale lucrurilor din jur. Oricât de minusculă ar fi fost, flacăra dădea acelui loc îngrozitor o sclipire caldă, plăcută.

Erau într-un spaţiu mic, ca o cabină. De peretele abrupt îi despărţeau un metru şi jumătate, cel mult doi. În spatele lor, de cealaltă parte a plafonului scund, era ieşirea, blocată cu sfărâmături de bolovani. Erau în siguranţă.

— Poate reuşesc să găsesc ceva pe care l-am putea arde, spunea Brast. Ceva care să ne dea puţină căldură.

Larssen se uită la poliţistul care îşi pipăia buzunarele. Cel puţin asta îl ţinea liniştit.

Brast înjură pe şoptite când chibritul îi arse degetele. În timp ce îl aprindea pe al treilea, Larssen auzi în spatele său un sunet slab: zdrăngănitul unei pietre mişcate. Pe urmă un sunet de cădere, de rostogolire; mai întâi o piatră, apoi o alta.

— Stinge-l, Brast! şuieră el.

Dar Brast se întorsese şi se ridicase, cu chibritul în mână, şi privea acum dincolo de Larssen, cu faţa descompusă de spaimă. Preţ de o clipă cumplită, Brast nu se clinti. Apoi se răsuci brusc şi o rupse la fugă orbeşte, iraţional, spre marginea gropii.

— Nuuuu...! strigă Larssen.

Dar Brast dispăruse deja în abis, iar chibritul aprins pe

care îl avusese în mână pâlpâi, dansând pe un curent ascendent de aer, apoi se stinse.

Larssen aşteptă o vreme care i se păru o veşnicie, cu inima bubuind, ascultând, în întunericul ca smoala, răsuflarea aspră care părea ecoul respiraţiei sale. Apoi, cu un deget amorţit, îşi coborî încet ochelarii şi se răsuci, inexorabil, privind el însuşi coşmarul în faţă.

71

Rheinbeck stătea în salonaşul întunecat, legănându-se înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, în vechiul balansoar cu spătar drept. Era aproape bucuros că în casă era atât de întuneric, pentru că se simţea ridicol: stătea acolo, în echipamentul negru pentru razii, cu vestă antiglonţ şi cu pantaloni bufanţi de luptă, înconjurat de huse de dantelă şi milieuri croşetate sau cu volănaşe. Misiunea: bătrânica.

La naiba!

Imensa casă veche continua să geamă şi să scârţâie sub urletul vijeliei, dar cel puţin ţipetele bătrânei aflate în adăpostul împotriva tornadelor de la subsol se domoliseră. Rheinbeck încuiase de două ori uşa masivă antifurtună, şi era cât se poate de clar că femeia nu putea pleca nicăieri. Se afla în siguranţă acolo, jos, mai în siguranţă decât el însuşi, dacă venea o tornadă.

Trecuse de mult de miezul nopţii. Ce naiba făceau în peşteră? Privi flacăra plăpândă a felinarului cu propan, răsucind în gând, pe toate părţile, diverse scenarii. Probabil că îl încolţiseră pe tip şi negociau ieşirea lui din ascunzătoare. Rheinbeck văzuse, la viaţa lui, două negocieri de eliberare a ostaticilor şi ştia că, uneori, durau la nesfârşit. Comunicaţiile căzuseră, copaci zăceau de-a curmezişul majorităţii şoselelor şi nimeni nu avea să-i răspundă dacă solicita o ambulanţă sau un doctor pentru bătrână: nu acum, când Deeper era făcut bucăţi şi întreg districtul se afla sub ameninţarea unei tornade de gradul 3. Asta era o urgenţă medicală, nu o crimă; ar fi fost absolut

penibil.

„Doamne Dumnezeule, ce misiune de rahat!”

Un sunet strident şi un pocnet neaşteptat de sticlă. Rheinbeck sări în picioare, răsturnând violent scaunul în spatele lui, apoi îşi dădu seama că nu fuseseră decât crengile schingiuite ale unui copac şi o altă fereastră spartă de vânt. Exact asta-i lipsea locului ăstuia: mai multă ventilaţie. Acum, după ce frontul atmosferic cald trecuse, aerul devenise neobişnuit de rece. Ploaia pătrundea deja printr-una dintre ferestrele sparte şi băltoacele se întindeau pe podea. Ridică scaunul şi se aşeză din nou. Băieţii de la cartierul general s-ar fi amuzat copios pe seama sperieturii ăsteia.

Lampa cu propan pâlpâia, şi el îi aruncă o privire, încruntându-se. Îşi imagina ce se întâmplase: un dobitoc nu catadicsise să-i monteze un rezervor nou, şi acum era pe punctul de a se stinge. Clătină din cap, se ridică şi se apropie de şemineu. Era pregătit, focul trebuia numai aprins; Rheinbeck observă că pe poliţa de piatră de deasupra căminului era o cutie veche cu chibrituri de bucătărie.

Rămase locului un minut, cugetând. „La naiba”, se hotărî. Dacă tot era blocat în casa asta veche şi sinistră, putea măcar să încerce să se simtă confortabil.

Îşi vârî capul în şemineu, asigurându-se că era deschis coşul de tiraj, întinse mâna după cutia de chibrituri, scoase unul, îl aprinse, apoi aprinse şi focul. Flăcările linseră hârtia de ziar, şi Rheinbeck se simţi imediat mai bine: strălucirea prietenoasă a focului avea ceva liniştitor. Pe măsură ce căpăta putere, arunca în salonaş o lumină plăcută, galbenă, reflectată de goblenurile înrămate şi de bibelourile din

sticlă şi porţelan. Rheinbeck stinse lampa cu propan. Avea să-i economisească ultimele minute.

Îi părea oarecum rău de bătrână. Fusese nevoit să se poarte dur cu ea, s-o încuie în subsol. Dar exista o avertizare de tornadă, iar ea nu fusese nicidecum cooperantă, ca să nu spună mai mult. Se instală din nou în balansoar. Probabil că pentru o femeie în vârstă nu era uşor să se trezească, în miez de noapte şi în timpul unei furtuni cumplite, cu o ceată de oameni înarmaţi, însoţiţi de câini, descinzând pe proprietatea ei.

Ar fi fost un şoc pentru oricine, darmite pentru o persoană care trăia în izolare, precum bătrâna domnişoară Kraus.

Se lăsă pe spate în balansoar, bucurându-se de căldura focului care pâlpâia. Îşi aducea aminte de rarele după-amiezi de duminică când îşi vizita mama, împreună cu soţia. Iarna, ea le făcea ceai şi li-l servea lângă foc, un foc întocmai ca acela. Iar ceaiul era întotdeauna însoţit de prăjiturele: făcea biscuiţi cu ghimbir după o reţetă veche, de familie, pe care promitea tot timpul că avea să i-o dea soţiei lui, dar reuşea, cumva, să nu i-o dea niciodată.

Îi trecu prin minte că bătrâna era jos, la subsol, de aproape trei ore, fără niciun fel de hrană. Acum, când se calmase, i-ar fi putut duce ceva. Nimeni nu avea să-l acuze, mai târziu, că înfometase o femeie bătrână sau că o lăsase să se deshidrateze. Putea să facă o oală de ceai. Nu era curent electric, dar ar fi putut fierbe apa pentru ceai pe foc. De fapt, îşi dorea să se fi gândit la asta mai devreme.

Se ridică de pe scaun, îşi aprinse lanterna şi se duse în bucătărie. Locul era extraordinar de bine aprovizionat. De-a lungul pereţilor erau stivuite cutii cu diverse articole

ciudate: ierburi şi mirodenii de care nu auzise niciodată, oţeturi exotice, borcane cu legume murate. Pe mese stăteau cutii de tablă argintie, acoperite cu înscripţii în limba japoneză – sau poate erau în chineză, nu era sigur. În cele din urmă, găsi un ceainic, aşezat pe maşina de gătit, între un aparat de făcut paste şi o drăcie care semăna cu o pâlnie de oţel supradimensionată, cu manivelă. Scotoci prin dulapuri şi găsi nişte pliculeţe cu ceai bun, de modă veche. Atârnă ceainicul de un cârlig aflat deasupra focului şi se întoarse în bucătărie. Şi frigiderul era bine aprovizionat, aşa că nu avu nevoie decât de câteva minute ca să pregătească o tăviţă cu frişcă şi zahăr, cu brioşe, gem, marmeladă şi pâine. Completă aranjamentul cu un şerveţel de dantelă şi un şervet de olandă, cu o linguriţă şi cu un cuţit. Ceaiul fu gata în scurt timp. Rheinbeck aşeză ceainicul pe tavă şi o porni în josul scărilor.

Se opri în faţa uşii de la subsol, ţinând tava în echilibru într-o singură mână, şi bătu uşor. Auzi o mişcare înăuntru.

— Domnişoară Kraus?

Niciun sunet.

— Am nişte ceai şi nişte prăjiturele pentru dumneavoastră. O să vă facă bine.

Auzi alte foşnete, apoi vocea ei.

— Un minut, vă rog, trebuie să-mi aranjez părul.

Aşteptă, liniştit de calmul vocii ei. Era uimitor cât de mult ţinea vechea gardă la aparenţe. Trecu un minut, apoi bătrâna vorbi din nou, cu o voce afectată:

— Sunt gata.

El zâmbi, scoase din buzunar cheia de fier, o introduse în broască şi deschise încet uşa.

72

Şeriful Hazen îşi simţea transpiraţia scurgându-i-se pe mâini şi apoi în josul patului concav al puştii. În ultimele zece minute, auzise o harababură de sunete îndepărtate: focuri de armă, urlete, ţipete – care sugerau o înfruntare serioasă. Păreau să vină din aceeaşi direcţie, iar Hazen se îndrepta într-acolo cât de repede putea. Alţii n-aveau decât să fugă ca iepurii, dar el era hotărât să-l scoată pe tip afară.

Acum putea să desluşească urme pe solul nisipos: aceleaşi urme de tălpi goale pe care le văzuse înainte.

Îşi îndreptă spatele. Picioarele goale ale ucigaşului. Îşi dădu seama că se înşelase în privinţa lui Mefelty. Privirea pe care i-o aruncase criminalului, aşa scurtă cum fusese, îl convinsese. Şi poate se înşelase chiar şi în privinţa amestecului lui Lavender. Dar avusese dreptate în cea mai importantă privinţă: ucigaşul se ascundea în peşteră. Acolo era baza lui de operaţii. Hazen ghicise unde se afla şi era hotărât să ducă lucrurile până la capăt şi să-l scoată pe ticălos afară.

Se lăsă călăuzit de urmele întipărite în nisip. Oare cine era tipul? O întrebare la care nu trebuia să răspundă deocamdată. Prinde-l pe individ şi scoate-l afară. Era simplu. Odată ce puneau mâna pe el, totul avea să se limpezească: dacă avea sau nu vreo legătură cu Lavender, amplasarea lanului experimental de porumb, şi orice altceva. Totul avea să se clarifice.

Coti brusc, ţinându-se după urme. Pereţii şi plafonul se retraseră deodată, încadrând un spaţiu vast, şi, în lumina

infraroşie a lămpii lui.

Contururile deveniră neclare. Solul era presărat cu cristale imense, sclipitoare. Hazen îşi dădea seama, chiar şi prin ochelarii monocromatici, că erau de culori diferite. Grota era uriaşă, cu mult mai mare şi mai spectaculoasă decât mizerabila capcană pentru turişti, formată din doar trei încăperi, pe care o deschisese Kraus. Administrată în mod corespunzător, ar fi putut deveni un obiectiv turistic major. Şi camerele mortuare indiene pe care le văzuse ar fi putut capta interesul arheologilor sau poate chiar al vreunui muzeu. Chiar dacă Medicine Creek nu obţinea cultura experimentală, peştera era suficient de mare ca să atragă oameni de pretutindeni. Se gândi, în treacăt, că oraşul era salvat. Grotele erau mai spectaculoase decât peşterile de la Carlsbad. Oraşul stătuse tot timpul pe o mină de aur şi ei n-avuseseră habar.

Hazen lăsă meditaţiile deoparte. Putea să viseze la viitor după ce nemernicul ăsta oribil avea să ajungă după gratii. Toate la timpul lor.

În faţa lui, în podeaua peşterii se căsca o gaură, din care se auzea zgomotul unei ape curgătoare. O ocoli cu prudenţă şi îşi continuă drumul, ghidându-se după urmele din nisip.

Erau clare. Şi păreau proaspete.

Simţea că se apropie de obiectul urmării sale. Tunelul se îngustă, apoi se lărgi iarăşi. Hazen observă tot mai multe semne care dovedeau că zona era locuită: desene stranii, zgâriate pe pereţi cu o piatră ascuţită; fetişuri indiene în descompunere aranjate cu grijă în nişe şi în vârful pilonilor de calcar. Strânse mai tare arma şi îşi continuă drumul. Monstrul, indiferent cine-o fi fost, se afla acolo, jos, de

multă vreme.

Tunelul se deschise într-o altă sală. Hazen dădu colţul cu atenţie, apoi încremeni, cu ochii holbaţi.

Caverna era o explozie de ornamente. Nenumărate figurine ciudate, din sfoară şi oase, fuseseră legate laolaltă şi atârnau, în şiruri, agăţate de o mie de stalactite. Animale de peşteră mumificate fuseseră grupate în mici diorame. Se vedeau oase şi cranii umane de toate formele şi de toate dimensiunile: unele erau înşirate de-a lungul pereţilor de stâncă; altele stăteau pe podea, alcătuind modele complicate, bizare; altele încă erau îngrămădite în mormane diforme, ca şi cum ar fi aşteptat să fie folosite.

Lămpi vechi, cutii de tablă, instrumente ruginite de dinainte de sfârşitul secolului, artefacte indiene şi roci de toate soiurile zăceau pe rafturi improvizate. Părea bârlogul unui nebun. Ceea ce şi era, de fapt.

Hazen se răsuci încet, luminând cu fasciculul infraroşu spectacolul din faţa sa. Era straniu; era anormal. Înghiţi în sec, îşi linse buzele şi se retrase cu un pas. Poate că făcuse o greşeală venind acolo orbeşte, ca o poteră alcătuită dintr-un singur om. Poate fusese prea grăbit. Ieşirea din peşteră nu putea fi prea departe. Se putea întoarce la suprafaţă, putea aduce întăriri, putea aduce ajutoare...

În momentul acela, ochii îi căzură pe peretele opus. Acolo, solul stâncos era foarte accidentat, coborând, în pantă, către un întuneric mai dens.

Pe jos zăcea cineva, nemişcat.

Hazen înaintă, cu ţeava puştii înălţată. În apropiere se afla o masă grosolană, de piatră, pe care erau împrăştiate obiecte mucegăite. Alături se vedeau câţiva saci goi din pânză. Iar dincolo de ele, răşchirată pe podea, se zărea o

siluetă, poate a unui om adormit.

Se apropie de masa de piatră cu grijă şi cu arma gata de tragere. Acum, când se afla mai aproape, observă că obiectele de pe masă nu erau, de fapt, acoperite cu mucegai. Păreau de fapt să fie zeci de mici noduri de păr negru: smocuri întunecate de favoriţi; cârlionţi de care mai erau încă ataşate bucăţi de scalp; cocoloaşe de păr creţ şi numai Dumnezeu mai ştia ce altceva. În minte îi reveni imaginea capului scalpat şi jupuit al lui Gasparilla. O alungă, concentrându-şi din nou atenţia asupra siluetei, care, la o privire mai atentă, nu mai părea a unui om adormit. Părea a unui mort.

Înaintă tiptil, crispându-se brusc când realiză că trupul fusese eviscerat. Acolo unde trebuia să fie pântecul nu mai exista decât o cavitate goală.

„Oh, Dumnezeule. O altă victimă."

Se apropie, cu mâinile alunecându-i pe ţeava puştii, cu picioarele ţepene de groază. Cadavrul fusese aranjat, cea mai mare parte a hainelor, sfâşiate, rămăseseră doar câteva zdrenţe, iar faţa era acoperită de sânge închegat. Era înalt şi subţire.

Hazen se opri şi, cu braţul tremurându-i aproape incontrolabil, îşi scoase batista şi şterse sângele şi murdăria de pe faţă.

Pe urmă încremeni, cu batista pe pielea rece, asaltat de un tumult de senzaţii venite din adâncul fiinţei – de repulsie şi de pierdere covârşitoare. Bărbatul era Tad Franklin.

I se înmuiară picioarele, se simţi clătinându-se.

Tad...

Apoi totul răbufni în aceeaşi clipă şi, cu un urlet de suferinţă şi de furie, Hazen se răsuci, o dată, şi încă o dată,

şi încă o dată, trăgând în toate direcţiile, dezlănţuindu-se împotriva întunericului, iar rafalele lui cumplite fură punctate, iarăşi şi iarăşi, de sunetul de stalactite sfărâmate, căzând ca aversele unei ploi de cristal.

73

— Ce-a fost asta? întrebă Weeks, cu faţa răvăşită, clipind cu repeziciune în beznă.

— Cineva trage cu o puşcă de calibrul doisprezece.

Pendergast rămase nemişcat, ascultând. Pe urmă se uită la carabina lui Weeks.

— Ai fost antrenat să foloseşti arma asta?

— Bineînţeles, pufni Weeks. La Academia din Dodge am primit o distincţie de trăgător de elită.

La momentul acela, în unitatea din care făcuse parte Weeks nu studiau decât trei cadeţi, dar Pendergast nu trebuia să ştie totul.

— Atunci bagă-i un glonţ pe ţeavă şi fii pregătit. Stai tot timpul în dreapta mea şi ţine pasul cu mine.

Weeks îşi şterse ceafa; umezeala îi provoca întotdeauna urticarie.

— După părerea mea de om experimentat, ar trebui să obţinem întăriri înainte de a merge mai departe.

Pendergast îi răspunse fără să se obosească să se uite peste umăr.

— Ofiţer Weeks, spuse el, am auzit strigătele următoarei victime a criminalului. Tocmai am auzit focuri de armă. După părerea dumitale de om *experimentat,* avem într-adevăr timp s-aşteptăm întăriri?

Întrebarea zăbovi pentru scurt timp în aerul rece. Weeks se simţi roşind. Apoi un alt strigăt estompat – ascuţit, subţire, evident al unei femei – stârni ecouri firave în grote. Pendergast se puse în mişcare cât ai clipi, străbătând

tunelul. Weeks se grăbi să-l urmeze, ţinându-şi arma cu stângăcie.

În vreme ce înaintau, strigătele păreau să urce şi să coboare, slăbind din când în când în intensitate, apoi redevenind sonore. Intraseră într-o zonă a peşterii care era mai uscată şi mai spaţioasă. Solul era acoperit, în parte, cu petice mari de nisip, ciuruite de urmele unor picioare desculţe.

— Ştii cine e ucigaşul? întrebă Weeks, nereuşind să-şi mascheze pe deplin tonul irascibil.

— Un om. Dar un om doar în formă.

— Asta ce vrea să-nsemne? lui Weeks nu-i plăcea că agentul FBI părea să vorbească tot timpul în ghicitori.

Pendergast se aplecă în grabă, studiind amprentele.

— Nu e necesar să ştii decât un singur lucru: *identifică-ţi* ţinta. Dacă e ucigaşul – şi ai să-ţi dai seama de asta, te asigur -, atunci *trage şi ucide-l.* Nu te osteni cu niciun fel de amabilităţi.

— Nu e nevoie să fii răutăcios. Weeks amuţi când văzu ce privire îi aruncă Pendergast.

„Un om doar în formă.” Imaginea acelei *creaturi* – lui nu i se păruse că semăna prea mult cu un om – ridicând unul dintre câinii care se zvârcoleau şi smulgându-i labele reveni, nepoftită, în mintea lui Weeks. Se cutremură. Dar Pendergast nu-i dădu nicio atenţie şi continuă să înainteze cu mare viteză, cu arma în mână, făcând arareori câte o pauză, ca să asculte. Zgomotele păreau să se fi stins cu totul.

Peste câteva minute, agentul FBI se opri şi îşi consultă harta. Pe urmă, sub îndrumarea lui, se întoarseră pe acelaşi drum. Sunetele reapărură pentru scurtă vreme, apoi

încetară iarăşi. În cele din urmă, Pendergast se lăsă să cadă în genunchi, examinând urmele, şi se foi încoace şi încolo, uitându-se cu atenţie, cu nasul uneori la numai câţiva centimetri distanţă de nisip. Weeks îl privea, simţindu-se din ce în ce mai agitat.

— Dedesubt, spuse Pendergast.

Se strecură printr-o fisură de-a lungul muchiei unui perete, apoi coborî într-un spaţiu strâmt, a cărui podea cobora în pantă abruptă.

Weeks îl urmă. O vreme, înaintară greu, puţin câte puţin, dar curând ajunseră într-un adevărat furnicar, cu pereţii sfredeliţi de elementele naturii, cu râuri încremenite de piatră erupând din gurile câtorva găuri. Pendergast plimbă lumina pe suprafaţa acelui fagure de miere, alese una dintre găuri, apoi – spre consternarea lui Weeks – se căţără în ea. Deschizătura era rece şi umedă, părea să conţină apă, şi Weeks se gândi să protesteze, dar renunţă când văzu lumina lanternei agentului FBI dispărând brusc. Târându-se în urma lui Pendergast prin pasajul care cobora abrupt, pe jumătate sări, pe jumătate căzu într-un tunel atât de des folosit, încât paşii săpaseră în podeaua din calcar moale.

Se ridică în picioare cu greutate, scuturându-şi noroiul de pe haine şi verificându-şi arma.

— De când trăieşte ucigaşul aici? întrebă el, holbându-se la urme fără să-şi creadă ochilor.

— În septembrie se împlinesc cincizeci şi unu de ani, spuse Pendergast.

Se pusese deja din nou în mişcare, urmând poteca prin coridorul îngust.

— Deci *ştii* cine e?

— Da.

— Şi cum naiba ai aflat?

— Ofiţer Weeks, ce-ar fi să amânăm discuţia pe mai târziu?

Pendergast alerga în josul tunelului. Strigătele încetaseră, dar el părea să cunoască foarte bine drumul...

Apoi, pe neaşteptate, ajunseră într-o fundătură. În faţa lor, o draperie imensă de ghips cristalizat curgea de la plafon la podea, blocând complet trecerea. Agentul FBI îşi îndreptă lanterna în jos şi Weeks observă că urma adâncă dispăruse.

— Nu e timp, murmură Pendergast, pentru sine, aţintind lanterna înapoi, în lungul tunelului, apoi în sus, spre pereţi şi tavan. Nu e timp.

Se îndepărtă cu câţiva paşi de draperia de ghips. Părea să numere cu voce scăzută. Weeks se încruntă: poate că avusese dreptate la început, poate că, la urma urmelor, Pendergast nu era omul potrivit căruia să i te alături.

Agentul se opri şi îşi apropie capul de perete.

— Domnişoară Swanson? strigă el.

Spre surpriza lui Weeks, îi răspunse un icnet slab, urmat de un suspin şi apoi de un ţipăt înăbuşit.

— Pendergast? Agent Pendergast? Oh, Doamne...

— Fii calmă. Venim să te luăm. *El* e prin preajmă?

— Nu. A plecat... Nu ştiu de cât timp. De câteva ore.

Pendergast se întoarse spre Weeks.

— Acum ai şansa să te faci util.

Se întoarse spre draperia de ghips, arătă spre ea.

— Trage un foc de armă în locul ăsta, te rog.

— El n-o să audă?

— E oricum în apropiere. *Execută-mi ordinele, ofiţer*

Weeks.

Vorbise atât de autoritar, încât poliţistul tresări.

— Am înţeles!

Se ghemui, ochi şi apăsă pe trăgaci.

În spaţiul închis, detunătura îi asurzi. Lanterna lui Pendergast scoase la iveală un linţoliu de praf de ghips scânteietor şi, dincolo de el, o gaură în piatra transparentă. Pentru o clipă, nu se mai întâmplă nimic. Apoi draperia se sparse cu un trosnet puternic, prăvălindu-se pe podea şi împrăştiind cioburi sclipitoare de cristal, care se prelinseră în toate direcţiile. Dincolo de ea era un alt pasaj şi, lângă el, gura îngustă şi întunecată a unui puţ. Pendergast se grăbi către margine şi îi lumină interiorul. Weeks veni în spatele lui şi i se uită cu prudenţă peste umăr.

Acolo, în fundul puţului, văzu o fată murdară, cu părul violet, privind în sus cu o faţă îngrozită, plină de noroi şi pătată de sânge.

Pendergast se întoarse spre el.

— Eşti însoţitor de câini. Trebuie să ai o lesă de rezervă în rucsac.

— Da...

Weeks se supuse şi, cu o singură mişcare rapidă, îşi scoase rucsacul. Pendergast căută înăuntru şi scoase rezerva, un lanţ cu o curea de piele. Legă lanţul de baza unei coloane de piatră şi azvârli celălalt capăt în puţ.

De jos se auzi zăngănitul lanţului, urmat de suspinul fetei.

Weeks aruncă o altă privire încordată înăuntru.

— Nu e destul de lung, spuse el.

Pendergast îi ignoră vorbele.

— Acoperă-ne. Dacă apare, trage şi ucide-l.

— Ei, stai puţin...

Dar Pendergast dispăruse deja dincolo de marginea găurii. Weeks rămase deasupra, privind cu un ochi spre tunel şi cu un altul în adânc. Agentul FBI coborî în josul lanţului cu o agilitate remarcabilă şi, când ajunse la capăt, se atârnă de el, lăsându-şi mâna liberă în jos şi oferindu-i-o fetei. Ea îşi întinse braţul, îl balansă, nu reuşi să se agaţe.

— Dă-te deoparte, domnişoară Swanson, îi spuse Pendergast. Weeks, împinge câţiva dintre bolovanii ăia în puţ. Încearcă să nu spargi capul vreunuia din noi. Şi fii cu ochii pe tunel.

Weeks împinse cu piciorul o jumătate de duzină de bolovani peste buza puţului. Pe urmă o privi pe fată care, înţelegând imediat, îi îngrămădi lângă perete şi se urcă deasupra lor. Pendergast reuşi acum să-i prindă mâna. O săltă în sus, îşi trecu braţul liber pe sub umerii ei, se apucă din nou cu mâna de lanţ şi urcă încet pe suprafaţa stâncii. Părea destul de costeliv, dar forţa de care dădea dovadă căţărându-se pe lanţ în timp ce căra o altă persoană era remarcabilă.

Ieşiră din puţ şi fata căzu imediat în genunchi, lipindu-se de Pendergast şi izbucnind într-un plâns violent. Agentul FBI îngenunche alături de ea. Scoase o batistă din buzunar şi îi şterse cu delicateţe sângele şi murdăria de pe faţă. Apoi îi examină încheieturile şi mâinile.

— Te dor? întrebă.

— Acum nu. Sunt atât de bucuroasă c-ai venit. Am crezut... am crezut... Restul cuvintelor se pierdu într-un suspin.

El îi luă mâinile.

— Corrie. Ştiu ce-ai crezut. Ai fost foarte curajoasă. Dar

încă nu s-a terminat, şi am nevoie de ajutorul tău.

Vorbea cu blândeţe, dar foarte repede, într-o şoaptă grăbită, presantă.

Ea amuţi şi dădu din cap.

— Poţi să mergi?

Ea încuviinţă din nou cu o mişcare a capului, apoi izbucni iar în plâns.

— S-a jucat cu mine, hohoti ea. Avea de gând să se joace până când, până când... până când aş fi *murit.*

El îi puse mâna pe umăr.

— Ştiu că-ţi vine greu. Dar trebuie să te ţii tare până când ieşim de aici.

Ea înghiţi în sec, cu ochii în jos.

Pendergast se ridică în picioare şi studie harta în grabă.

— S-ar putea să existe un drum mai scurt către ieşire. Va trebui să ne asumăm riscul încercării. Ţineţi-vă după mine. Pe urmă se întoarse spre Weeks. Eu o să merg înainte. Pe urmă vine domnişoara Swanson. Tu o să ne acoperi din spate. Şi vreau *acoperire,* domnule ofiţer. El poate veni de oriunde, de deasupra, de dedesubt, din faţă, din spate. N-o să facă niciun zgomot. Şi-o să se mişte *repede.*

Weeks îşi linse buzele uscate.

— De ce eşti atât de sigur că ucigaşul o să vină după noi?

Pendergast îi întoarse privirea cu ochii spălăciţi scânteind în întuneric.

— Pentru că n-o să renunţe de bunăvoie la singurul lui prieten.

74

Hazen mergea repede, oprindu-se pentru câte o scurtă recunoaştere la fiecare cotitură şi la fiecare intersecţie din cavernă, fără să se ostenească s-ascundă zgomotele deplasării sale. Îşi strângea arma de calibrul doisprezece cu încheieturile degetelor albite şi cu buricele sprijinite pe trăgaci.

Ticălosul ăsta era ca şi mort.

Trecu pe lângă un alt mic aranjament, apoi pe lângă un altul, cristale minuscule şi animale de peşteră moarte plasate pe o bordură de piatră. Un psihopat. Peştera era locul unde îşi exersa demenţa înainte de a ieşi la suprafaţă ca să şi-o exercite pe oameni adevăraţi.

Nemernicul avea să plătească. Nicio citire a drepturilor, niciun telefon la vreun avocat, doar două gloanţe în piept şi unul în ţeastă.

Harababura de urme era atât de derutantă, încât Hazen nu mai ştia nici pe care o urmărea de fapt şi nici măcar dacă era o urmă proaspătă. Dar ştia că ucigaşul nu putea fi departe şi nu-i păsa nici de cât de mult timp era nevoie ca să-l caute, nici unde avea să-l găsească. Tunelele nu puteau să se-ntindă la nesfârşit. Avea să-l descopere.

Pielea capului îl furnica de furie şi îşi simţea faţa dogorind şi congestionându-se, în ciuda aerului rece şi umed din peşteră. *Tad...* Era ca şi când şi-ar fi pierdut un fiu.

Suferinţa îi era ţinută în frâu, cel puţin pe moment, de un val imens de mânie. Îşi simţea lacrimile şiroindu-i pe obraz, dar nu simţea şi emoţia de dincolo de ele. Nu simţea decât

ură. Plângea de ură.

Tunelul se sfârşi brusc, în zona bolovănoasă a unei surpări. Deasupra era o gaură întunecată din care căzuseră bucăţile de stâncă. Lampa în infraroşu scoase la iveală o potecă îngustă, care şerpuia printre dărâmături, pierzându-se în ceea ce părea să fie o galerie la nivelul superior.

Hazen se repezi pe panta plină de sfărâmături, cu capul în piept, cu arma aţintită înainte. Ieşi într-un spaţiu care se avânta vertical. Deasupra capului său, la capătul unor funii lungi de calcar, atârnau cristalele în formă de pene, legănându-se uşor în suflul unui curent subteran de aer. În toate direcţiile se deschideau pasaje şerpuitoare. Studie solul, străduindu-se să-şi ţină răsuflarea şi emoţiile sub control; descoperi ceea ce părea să fie o urmă proaspătă; şi reîncepu să se lase călăuzit de ea printr-un labirint de tunele.

După câteva minute, realiză că nu era ceva în ordine. Tunelul se curba, cumva, în el însuşi şi îl readusese în punctul de plecare. Intră într-un al doilea tunel, numai ca să descopere că se petrecea acelaşi lucru. Frustrarea i se accentuă, până când lumina roşie din ochelari păru să pălească sub imperiul furiei sale absolute.

După ce se reîntoarse în aceeaşi încăpere pentru a treia oară, se opri, îşi înălţă arma şi trase. Rafala zgudui grota şi o umplu de clinchetul cristalelor în formă de pană, ce cădeau de pretutindeni, aidoma unor fulgi de zăpadă imenşi, ciobiţi.

— *Dobitocule!* zbieră el. Sunt aici, vino să-ţi văd mutra, monstrule!

Trase iarăşi şi iarăşi, strigând obscenităţi în beznă.

Primi drept unic răspuns ecourile împuşcăturilor,

rostogolindu-se nebuneşte, în nenumărate rânduri, prin fagurele de încăperi.

Magazia de cartuşe era goală. Respirând spasmodic, şeriful reîncărcă arma. Nu-i folosea la nimic să urle şi să tragă în halul ăla. „Găseşte-l. Găseşte-l. *Găseşte-l.”*

Se afundă într-un alt pasaj. De data asta, părea să fie altfel: un tunel lung şi lucios de calcar, cu mici bălţi de apă, punctate cu perle de cavernă. Măcar scăpase din caruselul tunelelor care se întorceau în acelaşi loc.

Nu mai reuşea să-şi dea seama pe unde mai fusese şi încotro se îndrepta. Se mulţumea să dea buzna înainte.

Şi apoi, cu coada ochiului, văzu o siluetă întunecată, masivă.

Fusese o simplă străfulgerare, doar o umbră zburându-i prin dreptul ochelarilor; dar era suficient. Se răsuci, se lăsă într-un genunchi şi trase – exerciţiile regulate în poligon se dovedeau utile -, şi silueta căzu, rostogolindu-se la pământ cu un trosnet.

Hazen trase imediat pentru a doua oară. Apoi se avântă în fugă, gata să tragă un ultim glonţ.

Se holbă în jos, şi în lumina roşie a ochelarilor nu văzu un cadavru, ci o stalagmită noduroasă, retezată în două de tirul său, zăcând, sfărâmată, pe solul peşterii. Rezistă impulsului de a înjura şi de a împrăştia sfărâmăturile cu o lovitură de picior. Îşi înălţă arma, încet şi calm, şi îşi continuă drumul de-a lungul tunelului plin de ecouri. Ajunse la o bifurcaţie, apoi la o alta, apoi se opri.

Văzu ceva mişcându-se, drept în faţă, şi auzi un zgomot slab.

Îşi continuă drumul, acum cu mai multă prudenţă, cu arma în poziţie de tragere. Sări după un colţ stâncos, se

lăsă iute în genunchi şi plimbă ţinta puştii de-a latul şi acoperi tunelul gol care i se deschidea înainte. Nu observă forma întunecată care se apropia cu iuţeală din umbra din spatele său. Simţi o lovitură bruscă în tâmplă şi o răsucire brutală, dar, în clipa aceea, era deja prea târziu, noaptea neagră se năpustise să-l cuprindă, iar aerul rămas în plămâni nu-i mai ajunse nici măcar pentru un singur sunet.

75

Poate totul nu era decât un vis, îşi spuse Corrie: toată acea goană disperată, cu sufletul la gură, prin nesfârşita galerie de caverne. La urma urmelor, poate agentul Pendergast nu sosise niciodată şi ea nu fusese salvată. Poate era încă în fundul puţului, pe jumătate adormită, cufundată într-un coşmar şi aşteptând să fie trezită de întoarcerea...

Pe de altă parte, durerea din încheieturile mâinilor şi din glezne, ca şi zvâcnirile dureroase din tâmple îi reaminteau că nu era nicidecum vorba de un vis.

Agentul Pendergast îşi ridică braţul, făcându-le semn să se oprească. Lumina lanternei tresăltă în timp ce îşi consulta harta stranie, murdară. Ezitarea lui părea să-l tulbure într-o foarte mare măsură pe bărbatul care îi însoţea. În starea ei de cvasistupoare, Corrie avusese nevoie de câteva minute ca să observe că, în afară de Pendergast, mai alerga cineva alături de ea. Era un tip mărunţel, cu voce piţigăiată, cu părul de culoarea nisipului şi cu un cioc nepieptănat. Uniforma de poliţist îi era împestriţată de stropi de sânge şi de încă ceva, la care nici nu voia să se gândească.

— Pe aici, şopti Pendergast.

Corrie îşi impuse să-l urmeze, simţind, în acelaşi timp, că senzaţia aceea vagă, de vis, se reîntorcea.

Trecură printr-un tunel jos, rece, care cotea de mai multe ori, mai întâi spre stânga, apoi spre dreapta. Pe urmă plafonul se înălţă brusc.

Pierzându-se în întuneric. Corrie simţi, mai degrabă decât văzu, că înaintea lor se întindea o încăpere imensă. În dreptul intrării, Pendergast ezită din nou, ascultând. Când se convinse că nu se auzea niciun alt zgomot, cu excepţia celor făcute de ei înşişi, îi conduse mai departe.

Un pas, apoi încă unul, şi pereţii se îndepărtară de raza lanternei agentului FBI. În pofida şocului şi a epuizării, Corrie privi, minunându-se, extraordinarul spaţiu dezvăluit, bucată cu bucată, de fasciculul luminos. Era o grotă de o înălţime imensă, din piatră roşie ca sângele, atât de umedă şi de alunecoasă încât părea lustruită. Podeaua era punctată cu băltoace de mică adâncime. În preajma plafonului, suprafaţa stâncii era întreruptă de o serie de crăpături orizontale, iar apa infiltrată vreme îndelungată prin ele dăduse naştere unor văluri de calcit. Văluri albe, enorme, drapate peste piatra roşie, creând aparenţa stranie a unei galerii bogat împodobite dintr-un teatru.

Singura problemă era inexistenţa unei ieşiri în capătul opus. Năucitorul sentiment de uşurare care o cuprinsese pe Corrie dispăru brusc sub un val proaspăt de spaimă.

— Şi acum încotro? zise bărbatul în uniformă, gâfâind. Ştiam eu. Scurtătura asta a ta ne-a adus într-o fundătură.

Pendergast mai studie o clipă harta.

— Nu ne despart decât vreo sută de metri de zona publică a Cavernelor lui Kraus. Dar o porţiune a drumului va fi de-a lungul axei Z.

— Axa Z? făcu bărbatul. Axa Z? Ce tot spui acolo?

— Traseul nostru trece pe acolo, pe sus.

Pendergast arătă către o mică deschidere arcuită, neobservată de Corrie până atunci, plasată la vreo doisprezece metri în susul uneia dintre draperiile de piatră.

Din ea curgea un şuvoi de apă, împroşcând îngrămădirile uriaşe de sedimente de pe peretele sălii şi dispărând într-o fisură căscată în solul cavernei.

— Şi cum o să ajungem acolo, sus? întrebă cu agresivitate bărbatul.

Pendergast îl ignoră, studiind peretele de deasupra în lumina lanternei.

— Doar nu te aştepţi să ne căţărăm, nu-i aşa? Fără frânghie?

— E singura noastră opţiune.

— Tu numeşti asta opţiune? Cu gaura aia imensă pe podea? E de ajuns să alunecăm o singură dată, şi suntem ca şi...

Pendergast nu-i dădu atenţie, întorcându-se spre Corrie.

— Ce-ţi fac încheieturile şi gleznele?

Ea respiră adânc, cutremurându-se.

— O să mă descurc.

— Ştiu c-o să te descurci. Urci prima. Eu vin în urma ta şi-ţi spun ce-ai de făcut. Domnul ofiţerul Weeks o să fie ultimul.

— De ce eu ultimul?

— Pentru că trebuie să ne acoperi de dedesubt.

Weeks scuipă într-o parte.

— Bine.

În ciuda aerului rece şi umed, transpira: pârâiaşele de sudoare trasaseră linii curate prin nămolul care îi acoperea faţa.

Pendergast se îndreptă spre peretele peşterii, iute şi fără zgomot. Corrie îl urma îndeaproape. Îşi simţi inima reîncepând să bată cu putere şi repeziciune şi încercă să nu se uite la suprafaţa stâncii de deasupra lor. Se opriră la

câţiva metri de fisura largă din podea. Jetul de apă în cădere alcătuia o cortină de ceaţă, acoperind suprafaţa şi aşa alunecoasă a pietrei. Fără să-i lase timp să se răzgândească, Pendergast o împinse în sus, îndreptând lanterna către primul sprijin pentru picior.

— Sunt exact sub tine, domnişoară Swanson, murmură el. Nu te grăbi.

Corrie se agăţă de stâncă, străduindu-se să-şi controleze durerea din mâini şi povara mult mai mare a spaimei. Ca să ajungă la deschidere, erau nevoiţi să se caţere în diagonală, pe deasupra fisurii largi. Calcarul striat le oferea o mulţime de puncte de sprijin pentru mâini şi picioare, dar roca era jilavă şi lustruită. Încercă să nu se gândească la nimic, la nimic altceva decât la ridicarea unei mâini, apoi a unui picior, pentru a se trage în sus cu încă cincisprezece centimetri. Îşi dădea seama, după zgomotele de sub ea, că şi bărbaţii se căţărau acum pe suprafaţa peretelui. Pendergast îi dădea instrucţiuni în şoaptă şi, din când în când, îşi întindea mâna ca să-i conducă piciorul către o ieşitură sau alta. Era mai degrabă înspăimântător decât dificil – punctele de sprijin aproape că păreau treptele unei scări. La un moment dat, îşi coborî privirea şi văzu creştetul lui Weeks şi abisul aflat acum exact sub ei. Se opri şi închise ochii, având senzaţia că se învârtea, cuprinsă de ameţeală. Mâna lui Pendergast o ajută din nou să-şi regăsească stabilitatea, şi vocea lui blândă, mângâietoare, o îndemnă să urce, să se uite înainte, nu în jos...

Un picior, o mână, celălalt picior, mâna cealaltă. Corrie se târa încet în susul stâncii. Întunericul i se căsca acum atât înainte, cât şi în urmă, străpuns cu greu de lumina lanternei lui Pendergast. Inima îi galopa şi mai repede, iar braţele şi

picioarele începeau să-i tremure din cauza efortului impus de o ascensiune cu care nu era obişnuită. Cumva, în mod pervers, cu cât ajungea mai aproape de buza pasajului de deasupra, cu atât se simţea mai disperată. Nu îndrăznea să se mai uite în sus, nu avea idee dacă îi rămăseseră de urcat doar un metru şi jumătate sau zece.

— Jos e ceva! strigă pe neaşteptate Weeks, de dedesubt, cu voce stridentă. Se mişcă!

— Ofiţer Weeks, sprijină-te de stâncă şi acoperă-ne, spuse Pendergast. Apoi se întoarse din nou spre ea. Corrie, încă trei metri. Închipuie-ţi că urci o scară.

Ignorând durerea care îi săgeta încheieturile mâinilor şi degetele, Corrie se prinse strâns de următorul sprijin, găsi un alt reazem pentru picior, se trase în sus.

— E *el!* îl auzi strigând pe Weeks. Oh, Doamne, *e aici!*

— Foloseşte-ţi arma, spuse calm Pendergast.

Corrie se agăţă disperată de o nouă ieşitură, găsi o proeminenţă aflată mai sus pe care să-şi pună piciorul. Alunecă, şi inima aproape că-i îngheţă de groază în timp ce se clătina, cu piciorul îndepărtat de perete. Dar Pendergast era din nou acolo, sprijinind-o cu mâna, echilibrând-o, conducându-i piciorul către un reazem mai bun. Ea îşi înăbuşi un suspin; însă era, din nou, atât de înspăimântată, încât abia dacă mai era în stare să gândească.

— A plecat, spuse Weeks, cu vocea încordată. Cel puţin, eu nu-l mai văd.

— E încă acolo, zise Pendergast. Suie, Corrie. *Suie.*

Ea se trase în sus, gâfâind de efort şi de durere. Cu coada ochiului sesizase că Pendergast se răsucise cu abilitate pe bordura pe care stătea, întorcându-se cu faţa spre exterior. Cu lanterna într-o mână şi cu pistolul în

cealaltă, cerceta caverna de sub ei cu acurateţea unui laser.

— Acolo! zbieră Weeks.

Corrie auzi detunătura asurzitoare a armei, apoi încă una.

— E rapid! strigă Weeks. Prea rapid!

— Te acopăr de deasupra, zise agentul FBI. Găseşte-ţi o poziţie stabilă şi *ocheşte cu atenţie.*

Urmă o altă detunătură a armei, apoi încă una.

— Dumnezeule mare, Dumnezeule mare, repeta Weeks întruna, suspinând şi gâfâind.

Corrie îndrăzni să privească în sus. În lumina palidă a lanternei lui Pendergast, văzu că ajunsese la un metru şi jumătate sub buza arcadei. Dar nu mai vedea nimic de care s-ar fi putut agăţa. Pipăi în jur, mai întâi cu o mână, apoi cu cealaltă, dar piatra era netedă.

Un alt ţipăt, o altă detunătură sălbatică.

— Weeks! Tragi la întâmplare! îi reproşă Pendergast. *Ţinteşte!*

— Nu, nu, *nu!*

Încă o împuşcătură. Corrie auzi apoi un zdrăngănit: Weeks îşi aruncase arma descărcată şi începu să urce cu furie.

— Ofiţer Weeks! strigă Pendergast.

Corrie îşi întinse din nou mâinile, cu degetele răsfirate, în căutarea unui sprijin. Nu găsi nimic. Cu un suspin de groază, se uită în jos, la Pendergast, cerând ajutor. Apoi înlemni.

Din întunericul de dedesubt ţâşnise o formă, sărind pe peretele de stâncă precum un păianjen. Arma lui Pendergast tună, dar forma continua să se apropie, căţărându-se în urma lor. Lumina lanternei lui Pendergast

căzu exact asupra ei, dar creatura scoase un mormăit de furie şi se feri din calea fasciculului. Corrie avu totuşi timp să vadă, încă o dată, uriaşa figură monstruoasă, inuman de albă; bărbuţa atârnând subţire; ochii mici, albaştri, injectaţi de sânge, holbându-se pe sub genele lungi, efeminate; acelaşi zâmbet straniu, încordat şi încremenit; o faţă ce părea inocentă precum a unui bebeluş, însă atât de nepământeană, răvăşită de gânduri şi de emoţii atât de bizare, încât abia dacă păreau omeneşti.

În timp ce o privea, silueta urca pe peretele stâncos cu o viteză înspăimântătoare.

Arma lui Pendergast tună din nou, dar Corne văzu că Weeks, căţărându-se cu disperare, ajunsese exact între el şi monstru, aşa că agentul FBI nu mai putea ţinti. Ea rămăsese întinsă pe suprafaţa stâncii, cu inima bătându-i în piept ca un ciocan, incapabilă să se mişte, incapabilă să privească în altă parte, incapabilă de orice.

Ucigaşul ajunse la Weeks, care se căţăra cu frenezie, îşi trase braţul ca un piston înapoi şi îl izbi cu putere în spate, făcându-l să trosnească precum un gândac. Cu un urlet de durere, Weeks se desprinse de stâncă şi începu să alunece. Împietrită de groază, Corrie îl văzu căzând pur şi simplu în josul peretelui şi apoi în fisura imensă de dedesubt, fără ca trupul său să facă vreun zgomot în timp ce pierea din vedere, plonjând prin vălul de ceaţă în hău!

Din arma lui Pendergast porni imediat o nouă împuşcătură, dar criminalul se feri făcând un salt ca de maimuţă într-o parte şi reîncepu să se urce pe suprafaţa stâncii cu o agilitate aproape incredibilă. Până când ea apucă să-şi tragă răsuflarea se năpusti asupra lui Pendergast. O lovitură, şi arma agentului căzu, zăngănind

pe solul cavernei de dedesubt. Pumnul ca un ciocan al creaturii se retrase pentru a da o altă lovitură fatală şi, regăsindu-şi suflul, Corrie strigă:

— Nu!

Dar, când pumnul coborî, Pendergast nu mai era acolo, sărise într-o parte. Apoi îşi ridică mâna, cu vârfurile degetelor strâns curbate, şi îl izbi pe celălalt cu palma peste nas. Un pocnet şi un jet de sânge stacojiu. Monstrul mârâi de durere şi lovi din nou, desprinzându-l pe Pendergast cu brutalitate de perete. Agentul se legănă, alunecă, apoi reuşi să-şi stopeze căderea, reagăţându-se de proeminenţele stâncii cu vreo doi metri mai jos.

Dar era prea târziu. Însângerată şi plină de bale, creatura trecuse de Pendergast şi se căţăra acum către Corrie. Ea era neajutorată; nu putea nici măcar să-şi elibereze o mână ca să se apere; nu putea decât să se lipească de stâncă.

Ajunse lângă ea cât ai clipi şi mâinile mari, bătătorite, i se strânseră încă o dată în jurul gâtului ei, acum fără nicio ezitare, fără nicio urmă de umanitate în ochii încremeniţi, fără nimic altceva decât furie şi dorinţă de a ucide. Iar horcăitul ei se pierdu sub mugetul lui brutal:

Muuuuuuuhhhhhhhhhhh!

76

Vântul se înteţise, iar Shurte şi Williams se retrăseseră în adăpostul surpăturii care ducea spre peşteră. Nu era exact locul unde le ordonase şeriful să stea. Shurte ştia, dar la dracu' cu ordinul şerifului: trecuse de unu noaptea, iar ei stăteau deja în frig şi în ploaie de mai bine de trei ore.

Îl auzi pe Williams gemând, apoi slobozind o înjurătură. Îi aruncă o privire. Se înghesuise mai adânc în spărtură, ţinând în mâini lampa cu propan. Shurte apelase la trusa de prim-ajutor din maşina de poliţie pentru a bandaja muşcătura din piciorul partenerului său. O rană urâtă, dar nicidecum atât de gravă precum o făcea Williams să pară. Adevărata problemă era situaţia în care se aflau. Frecvenţa radio de comunicare a poliţiei era tăcută, curentul electric se întrerupsese peste tot; până şi cele câteva posturi de radio comerciale care ajungeau până acolo, pe coclauri, nu mai erau în emisie. Ca urmare, nu mai aveau nicio informaţie, nu mai primeau niciun ordin, nu mai aflau nicio ştire, absolut nimic. Trecuseră trei ore de când Hazen şi ceilalţi intraseră în peşteră şi nimeni nu ieşise de acolo, cu excepţia câinelui cu falca smulsă.

Shurte avea un presentiment foarte urât.

Peştera emana un miros de umezeală şi de piatră. Shurte se cutremură. Nu se putea împiedica să se gândească la modul în care câinele se desprinsese din întuneric, lăsând în urmă o dâră de sânge. Ce ar fi putut sfâşia un câine într-un asemenea hal? Se uită din nou la ceas.

— Dumnezeule, ce naiba fac acolo, jos? întrebă Williams

pentru a zecea oară.

Shurte clătină din cap.

— Ar trebui să fiu la spital, spuse Williams. S-ar putea să mă molipsesc de rabie.

— Câinii poliţişti nu sunt turbaţi.

— De unde ştii tu? O să m-aleg cu o infecţie, cu siguranţă.

— Ţi-am pus o grămadă de unguent antibiotic.

— Atunci de ce mă arde aşa? Dacă se infectează, n-o să uit cine m-a bandajat, domnule *doctor* Shurte.

Shurte încercă să-l ignore. Până şi geamătul de ursitoare rea al vântului din gura peşterii era de preferat văicărelilor lui.

— Îţi spun eu, trebuie să primesc îngrijire medicală. Câinele ăla a luat o ciosvârtă din mine.

— Williams, pufni Shurte, nu e decât o muşcătură de câine. Acum poţi să-ţi depui candidatura la Inima Purpurie, fiindc-ai fost rănit în timpul serviciului.

— Nu mai devreme de săptămâna viitoare. Iar asta mă doare *acum,* fir-ar să fie!

Shurte se uită în altă parte. Ce nătărău! Poate ar fi trebuit să solicite o rotaţie. Când lucrurile se agravaseră, Williams o dădea la-ntors. O muşcătură de câine. Ce glumă bună!

Un fulger tăie cerul în două, colorând pentru scurt timp vila într-un alb fantomatic. Vântul urla, azvârlind picăturile imense de ploaie ca pe nişte gloanţe. Pe panta de la intrarea în peşteră apa curgea ca un râu.

— La naiba! Williams se ridică în picioare. Mă duc în casă, să-l schimb pe Rheinbeck. O păzesc eu pe bătrână şi-l trimit pe el aici.

— Nu asta era misiunea noastră.

— Dă-o-n mă-sa de misiune! Trebuia să intre-n peşteră şi să iasă de-acolo într-o jumătate de oră. Sunt rănit, sunt obosit şi ud până la piele. Tu n-ai decât să stai aici, dacă vrei, dar eu mă duc în casă.

Shurte îl privi retrăgându-se şi scuipă pe pământ. Ce dobitoc!

77

Mugetul monstrului fu brusc acoperit de o bubuitură, stridentă şi asurzitoare în spaţiul închis al cavernei. Corrie simţi greutatea scârboasă a brutei izbindu-se brusc de ea, strivind-o fără milă de suprafaţa stâncii. Îi răgea violent în ureche, părând chinuit de durere, şi răgetul lui îi umplea nările cu un miros de ouă stricate. Laba uriaşă din jurul gâtului ei îşi slăbi strânsoarea, apoi o eliberă, îngăduindu-i să-şi întoarcă uşor capul, icnind ca să-şi recapete răsuflarea. Întrezări, într-o străfulgerare, faţa aflată la numai câţiva centimetri de a ei: lată, nefiresc de netedă, de un alb bolnăvicios, cu ochi mici, cu fruntea bombată.

O altă detunătură şi, de data asta, Corrie auzi glonţul lovind stânca undeva, în apropiere. Sorbi cu lăcomie o gură de aer, agăţându-se cu putere de proeminenţa alunecoasă a stâncii. Jos era cineva care trăgea în el cu puşca.

Monstrul alunecă de pe stâncă, apoi reuşi să se agaţe iarăşi, coborând cu frenezie şi mormăind ca un urs în direcţia împuşcăturii.

Ea auzi vag vocea lui Pendergast, venind de dedesubt:

— Corrie! Acum!

Se strădui să-şi limpezească mintea. Îşi eliberă o mână, o întinse cu disperare în sus şi găsi sprijinul care păruse să se ascundă de ea până atunci. Plângând şi gâfâind, se trase în sus prin forţa braţelor, îşi mişcă un picior – şi simţi o strânsoare ca de menghină în jurul gleznei.

Ţipă şi îşi scutură piciorul, încercând să-l elibereze, dar bruta o smucea cu sălbăticie, încercând s-o desprindă cu

totul de stâncă. Ea se luptă ca să nu-şi desfacă mâinile, dar forţa care o trăgea era prea mare. Degetele, deja umflate şi sângerând de pe urma tentativelor de eliberare din puţ, o dureau prea tare ca să mai reziste. Ţipă de spaimă şi de frustrare, simţind că nu se mai putea susţine, cu unghiile hârjâind pe piatră.

O altă detunătură, şi strânsoarea cumplită slăbi dintr-odată. Corrie simţi o înţepătură usturătoare în pulpă şi ştiu că fusese lovită de una sau mai multe alice.

— Controlează-ţi tirul! strigă Pendergast, acoperind zgomotele.

Dar monstrul amuţise brusc. Detunătura puştii şi ţipetele stridente de durere şi furie reverberară, stingându-se treptat. Împietrită de groază, Corrie aştepta, lipită de stâncă. Aproape împotriva voinţei ei, se pomeni uitându-se în jos.

El era acolo, cu faţa lătăreaţă ca o lună plină transformată într-o mască de sânge. Se holbă la ea o clipă, cu figura oribil de contorsionată, schimonosindu-se, clipind cu repeziciune. Apoi, zvâcnind spasmodic, mâinile i se desprinseră. Ochii îi rămaseră ţintuiţi într-ai ei în timp ce se balansa, lăsându-se pe spate, parcă mişcându-se cu încetinitorul, îndepărtându-se de stâncă. Apoi căzu încetul cu încetul, cu faţa senină în timp ce trupul uriaş i se prăvălea în gol. Îngreţoşată de oroare, Corrie îl privi izbindu-se de stâncă, patru metri mai jos, ricoşând cu un plescăit zgomotos, într-un jet de sânge, apoi rostogolindu-se în aer şi aterizând violent pe marginea fisurii. Zăcu nemişcat o clipă, apoi o altă împuşcătură tună, nimerindu-l în umăr şi răsucindu-l brusc, trimiţându-l, pe jumătate, deasupra abisului. Un bărbat cu o puşcă făcu un pas

înainte. Şeriful Hazen. Ţinti direct către capul celui căzut.

Pentru o clipă, una din mâinile uriaşe ale monstrului se încleştă de margine. Pe urmă se desprinse, şi creatura alunecă, pierind din vedere, căzând ca o piatră în gol. Corrie aşteptă, ascultând, dar nu mai urmă nimic: niciun plescăit, niciun ultim strigăt de durere care să marcheze ultima suflare a creaturii. Dispăruse, chemată în măruntaiele întunecate ale pământului. Şeriful rămăsese locului, fără să fi apucat să-i dea lovitura de graţie.

Pendergast vorbi primul:

— Nu te grăbi, îi spuse lui Corrie cu voce joasă şi fermă. Lasă o mână s-o urmeze pe cealaltă. De aici văd restul traseului. Reazemele sunt bune şi până sus mai ai cel mult un metru.

Corrie suspină adânc, hohotind de plâns şi tremurând din tot trupul.

— Poţi să plângi când ajungi sus, domnişoară Swanson. Acum urcă.

Tonul pragmatic al lui Pendergast rupse vraja groazei care o împietrise, lipită de stâncă. Înghiţi în sec, întinse o mână, găsi un alt sprijin, se agăţă zdravăn de el, mişcă un picior. Şi, când întinse mâna din nou, atinse buza râpei; reuşise. În clipa următoare, se trase în sus şi se târî peste marginea stâncii. Se întinse pe solul rece al tunelului, cu faţa în jos, şi se abandonă plânsului. *Era în viaţă.*

Rămase aşa, singură, timp de un minut sau două. Apoi Pendergast fu lângă ea în genunchi, susţinând-o cu braţul, cu vocea joasă, liniştitoare.

— Ai scăpat, Corrie. El nu mai este, iar tu eşti în siguranţă.

Ea nu era în stare să vorbească. Nu putea decât să

plângă de uşurare.

— El nu mai este, iar tu eşti în siguranţă, repetă Pendergast, mângâindu-i fruntea cu o mână răcoroasă şi albă – şi, pentru o clipă, imaginea tatălui ei îi reveni în minte, atât de puternică, încât părea aproape o prezenţă fizică.

O liniştise o dată astfel, când se lovise pe terenul de joacă... Amintirea era atât de vie, încât îşi înghiţi următorul suspin convulsiv, sughiţă şi se strădui să se salte în capul oaselor.

Pendergast păşi într-parte.

— Trebuie să mă duc jos, după şerif. E grav rănit. Mă-ntorc imediat.

— El...? reuşi Corrie să articuleze.

— Da. Ţi-a salvat viaţa. Şi pe a mea.

Corrie se întinse din nou pe solul de piatră. Şi abia acum o potopi adevărata furtună a sentimentelor: spaimă, durere, uşurare, oroare, şoc. Din întuneric adie o boare, răvăşindu-i părul. Aducea o duhoare oribilă, cunoscută: duhoarea cazanului, a încăperii în care o înhăţase pentru prima oară ucigaşul. Dar, odată cu ea, veni şi un miros firav, un miros pe care aproape îl uitase: mirosul de aer proaspăt.

Poate în clipa aceea adormi sau poate leşină pur şi simplu. Dar următorul lucru pe care şi-l amintea fu răsunetul unor paşi pe piatră. Deschise ochii şi îl văzu pe agentul Pendergast uitându-se în jos, spre ea, din nou cu pistolul în mână. Alături, sprijinindu-se cu tot trupul de el, stătea şeriful: plin de sânge, cu hainele rupte, cu numai un ciot de cartilaj acolo unde avusese cândva una din urechi. Corrie clipi, privindu-l cu ochi holbaţi. Părea frânt de

oboseală, dar se ţinea totuşi pe picioare.

— Haide, spuse Pendergast. Acum suntem aproape. Trebuie să-l ducem amândoi pe şerif.

Corrie se ridică împleticindu-se. Se clătină o clipă, şi Pendergast o ajută să se ţină pe picioare. Începură să meargă încet de-a lungul tunelului. Şi, pe măsură ce mirosul plăcut de aer proaspăt devenea tot mai puternic, ea căpătă certitudinea că se aflau, în sfârşit, pe drumul către ieşire.

78

Williams se târa în susul potecii şi muşcătura îl ustura la fiecare pas. Porumbul din lanurile de pe marginea drumului fusese rupt în fâşii, pănuşile dispăruseră, ştiuleţii erau împrăştiaţi pe drum, tulpinile frânte se loveau nebuneşte unele de altele. Înjură din abundenţă ploaia şi vântul. Ar fi trebuit să se retragă cu o oră în urmă. Era ud leoarcă *şi* rănit. O combinaţie perfectă pentru pneumonie.

Urcă pe verandă cu mare efort. Cioburile unei ferestre sparte de vânt îi scrâşniră sub tălpi. Acum reuşea să desluşească o strălucire palidă venind din interior.

În cămin ardea focul. Frumos. După toate aparenţele, Rheinbeck se relaxa acolo, sus, în timp ce el şi Shurte stăteau jos, în furtună, păzind intrarea peşterii. Ei bine, acum era rândul lui să huzurească lângă foc.

Williams se opri şi îşi trase răsuflarea, sprijinindu-se de uşă. Îi încercă mânerul şi văzu că era încuiată. Lumina pâlpâitoare a focului se zărea prin ochiurile de geam plumbuit, desenând pe sticlă un caleidoscop de forme prietenoase.

Ciocăni de câteva ori cu inelul.

— Rheinbeck! Sunt eu, Williams!

Niciun răspuns.

— Rheinbeck!

Aşteptă un minut, apoi încă unul. Răspunsul continua să întârzie.

„Doamne, se gândi Williams, probabil că e în baie. Sau poate în bucătărie.” Asta era. Stătea în bucătărie, mâncând

– sau, mai probabil, bând ceva -, şi nu putea să-l audă din cauza vântului. Ocoli casa şi găsi un alt panou de geam spart, la o uşă laterală. Îşi apropie gura de deschizătură şi strigă:

— Rheinbeck!

Foarte ciudat.

Dădu deoparte cioburile de sticlă din panou, îşi strecură mâna înăuntru şi descuie uşa, apoi o deschise încet, luminând spaţiul din faţa sa cu lanterna.

În interior, întreaga casă părea însufleţită de scârţâielile, gemetele şi murmurele furtunii. Williams se uită în jur, neliniştit. Părea destul de solidă, dar construcţiile vechi ca aceea erau uneori pline de putregai. Speră că nu avea să se prăbuşească peste el.

— *Rheinbeck!*

Iarăşi niciun răspuns.

Williams îşi continuă drumul, şchiopătând. Uşa dintre salonaş şi sufragerie era întredeschisă. O împinse, intră şi se uită în jur. Totul era pus în ordine – pe faţa de masă de dantelă, în mijlocul mesei, stătea o vază cu flori. Îşi îndreptă lanterna spre bucătărie, dar acolo era întuneric şi nu mirosea a mâncare.

Se întoarse la intrarea în salonaş şi rămase locului, nehotărât. Se părea că Rheinbeck plecase cu bătrâna. Poate, în cele din urmă, sosise o ambulanţă. Dar de ce nu-i anunţaseră pe el şi pe Shurte? Până la gura peşterii nu erau decât cinci minute de mers. Tipic pentru Rheinbeck, să-şi poarte lui însuşi de grijă şi să-i lase baltă pe toţi ceilalţi.

Se uită la foc, la strălucirea de un galben vesel pe care o răspândea în încăpere.

„La naiba cu toate”, îşi spuse. Dacă tot era blocat în locul

ăsta vechi şi sinistru, putea măcar să încerce să stea confortabil. La urma urmelor, fusese rănit grav în timpul serviciului, nu era aşa?

Şchiopătă până la canapea şi se aşeză încet. Ei da, asta mai semăna a viaţă: licărirea prietenoasă a flăcărilor avea întotdeauna ceva liniştitor. Oftă mulţumit, observând cum reflectau lumina focului goblenurile înrămate şi bibelourile de sticlă şi porţelan. Oftă din nou, mai adânc, apoi închise ochii, continuând să zărească lumina caldă prin pleoapele lăsate.

Se trezi brusc, întrebându-se, preţ de o secundă înnebunitoare, unde se afla. Apoi amintirile îi reveniră, potopindu-l. Se părea că aţipise câteva clipe. Se întinse, căscă.

Auzi o bufnitură înfundată.

Timp de o clipă îngheţă, înainte de a-şi da seama că fusese, probabil, vântul, intrând printr-o altă fereastră spartă. Îşi îndreptă spatele, ascultând.

O altă bufnitură.

Părea să fi venit din interiorul casei. De jos, de la subsol. Şi atunci Williams înţelese dintr-odată. Rheinbeck şi bătrâna erau în pivniţă, din cauza avertizării de tornadă. De aceea părea casa părăsită.

Răsuflă cu iritare. Era nevoit să coboare acolo, să-şi anunţe prezenţa. Se ridică de pe canapeaua confortabilă, aruncă o privire plină de regret către strălucirea caldă a focului şi şchiopătă înspre uşa dincolo de care se aflau scările pivniţei.

Ezită pe palier, apoi începu să coboare. Treptele protestară sub greutatea lui, scârţâind îngrozitor şi acoperind zgomotul dezlănţuit al furtunii. Se opri la

jumătatea drumului, întinzându-şi gâtul în încercarea de a desluşi ceva în puţul de întuneric.

— Rheinbeck?

Din nou bufnitura aceea, urmată de un suspin. Slobozi şi el unul. Dumnezeule mare, de ce se agita atâta? Era rănit, fir-ar să fie!

Îndreptă lumina lanternei în jos, rotind-o, şi stâlpii balustradei proiectară o alternanţă de dungi galbene şi negre peste harababura din jur. Într-un capăt se afla o uşă masivă anti-furtună, montată în peretele de piatră. Acolo trebuia să fie.

Un alt suspin. Ăsta se auzea de aproape şi, până la urmă, nu părea să fie vântul care pătrundea printr-o fereastră spartă. Părea forţat şi era, cumva, un sunet lichid.

Coborî cu încă un pas, apoi încă unul, apoi ajunse jos. Uşa era exact în faţa lui. Şchiopătă către ea şi o deschise încet – foarte încet.

O lumânare pâlpâia, alături de ceainic, pe o masă mică de lucru, pregătită pentru două persoane: ceştile, frişca, brioşele şi gemul erau aranjate cu grijă. Rheinbeck stătea pe un scaun, cu faţa către masă, prăbuşit, cu mâinile atârnându-i pe lângă trup şi cu sângele scurgându-i-se în gură dintr-o rană adâncă, groaznică, din ţeastă. Cioburile unei statuete de porţelan sparte zăceau pe podea în jurul lui.

Williams se holbă fără să înţeleagă.

— Rheinbeck?

Nicio mişcare. Bubuitura înfundată a unui tunet zgudui casa din temelii.

William nu era în stare să se mişte, nu era în stare să gândească, nu era în stare nici măcar să-şi ducă mâna la

revolverul de serviciu. Din cine ştie ce motiv, nu era în stare decât să se holbeze, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Chiar şi acolo jos, vechea casă părea însufleţită de furia furtunii, gemând şi legănându-se, însă Williams nu reuşea să-şi ia ochii de la tava cu ceai.

O altă bufnitură se auzi brusc în spatele lui, rupând vraja. Se întoarse, cu raza lanternei învârtindu-se pe pereţi în timp ce bâjbâia în căutarea armei, şi atunci văzu o siluetă care părea să fi apărut de nicăieri, năpustindu-se către el printre lăzi şi cutii de ambalaj ce se prăbuşeau cu atâta repeziciune, încât formele li se învălmăşeau: o femeie dezlănţuită, fantomatică, în alb, cu zdrenţele cămăşii de noapte fluturându-i în urmă, cu părul cărunt vâlvoi, strângând cuţitul de comando al lui Rheinbeck într-unul din pumnii ei înălţaţi. Avea gura deschisă, o gaură trandafirie, fără dinţi, din care izvora un ţipăt ascuţit:

— *Diavolilor!*

79

Ploaia şi vântul ajunseseră pe o asemenea culme a furiei, încât Shurte începu să se teamă că un front de tornadă s-ar fi putut îndrepta direct spre Medicine Creek. Apa se scurgea acum în josul pantei, pătrunzând în peşteră, iar el tocmai se retrăsese la gura acesteia, când auzi zgomote venind dinăuntru: paşi înceţi, târşâiţi, îndreptându-se către el.

Cu inima bubuind şi înjurându-l în gând pe Williams fiindcă îl lăsase singur, Shurte se plasă de o parte a lămpii cu propan şi îşi îndreptă arma în josul treptelor.

Din beznă prinseră să se materializeze câteva siluete tăcute, neclare. Shurte îşi aduse aminte de câine şi simţi cum i se face pielea de găină.

— Cine-i acolo? întrebă el, străduindu-se să nu-şi lase vocea să tremure. Identificaţi-vă!

— Agent special Pendergast, şeriful Hazen şi Corrie Swanson, veni răspunsul sec.

Shurte îşi lăsă arma în jos cu o uşurare copleşitoare, luă lampa cu propan şi coborî, ieşindu-le înainte. La vederea spectacolului sângeros care îl întâmpină, nu îi veni, pentru început, să-şi creadă ochilor: şeriful Hazen, aproape de nerecunoscut sub stratul de sânge. O fată tânără, plină de vânătăi şi de noroi. Apoi realiză că a treia persoană era agentul FBI care îl pocnise prin surprindere pe Cole, dar nu avu timp să se întrebe cum de ajunsese în peşteră.

— Trebuie să-l ducem pe şerif la un spital, spuse agentul FBI. Şi fata are nevoie de ajutor.

— Toate comunicaţiile au căzut, răspunse Shurte.

Drumurile sunt impracticabile.

— Unde e Williams? întrebă Hazen, cu voce neclară.

— S-a dus în vilă, să, ăă, să-l schimbe pe Rheinbeck. Shurte tăcu, aproape temându-se să pună întrebarea: Ce e cu ceilalţi?

Hazen se mulţumi să clatine din cap.

— O să trimitem jos o echipă de salvare, imediat ce se restabilesc comunicaţiile, spuse Pendergast, obosit. Ajută-mă, te rog, să-i ducem în casă.

— Da, domnule.

Shurte îşi puse un braţ în jurul lui Hazen şi îl ajută cu grijă să urce ultimele trepte. Pendergast venea în urma lui, susţinând-o pe fată. Ieşiră din gura peşterii şi se încovoiară, ferindu-se de furia naturii. Ploaia pătrundea orizontal în surpătură, biciuindu-i şi bombardându-i cu tulpini rupte de porumb şi cu pănuşi. Vila Kraus se zărea în faţa lor, tăcută şi întunecată, cu excepţia unei lumini palide care pâlpâia în ferestrele salonaşului. Shune se întrebă unde or fi fost Williams şi Rheinbeck. Casa părea părăsită.

Străbătură încet aleea şi urcară pe treptele verandei. Shurte îl privi pe Pendergast cum încearcă uşa şi descoperă că e încuiată. Apoi auzi zgomotul: un trosnet înăbuşit, în interiorul casei, urmat de un ţipăt şi de o împuşcătură.

Cu o mişcare rapidă, fluentă Pendergast îşi scoase arma şi, o secundă mai târziu, deschise uşa cu o lovitură de picior. Îi făcu semn lui Shurte să rămână cu şeriful şi cu fata şi se repezi înăuntru.

Din cadrul uşii, Shurte se uită în jur, cu arma în poziţie de tragere. Văzu două siluete care se luptau pe holul din capul scărilor către subsol. Williams şi altcineva: un personaj hidos, într-o cămaşă de noapte albă, plină de sânge, cu

părul lung, cărunt şi răvăşit. Lui Shurte nu-i venea să creadă: bătrâna domnişoară Kraus. Auzi un alt ţipăt, de data asta ascuţit şi aproape incoerent:

— *Ucigaşilor!*

Şi, în acelaşi timp, o altă străfulgerare şi detunătura unei arme.

Pendergast ajunse lângă ei din trei salturi şi o prinse pe femeia în alb. Urmă o scurtă luptă, un ţipăt înăbuşit. Pistolul alunecă pe podea. Cei doi ieşiră din raza vizuală a lui Shurte, iar Williams se repezi în josul scărilor. Trecură, poate, treizeci de secunde. Pe urmă Pendergast reapăru, ducând-o pe bătrână în braţe şi murmurându-i ceva la ureche. Câteva clipe mai târziu, Williams urca scările pivniţei, cu un braţ în jurul lui Rheinbeck, care se clătina pe picioare şi se ţinea de capul plin de sânge.

Shurte intră, împreună cu Corrie şi cu şeriful, trecând prin hol şi pătrunzând în salonaş, unde lumina pâlpâitoare pe care o observase de afară se dovedi a fi un foc. Continuând să-i murmure la ureche cuvinte liniştitoare neinteligibile, Pendergast o instală pe bătrână într-un fotoliu cu rezemători pentru cap şi îi puse cătuşele, fără s-o strângă. Pe urmă se ridică şi îl ajută pe Shurte să-l întindă pe şerif pe canapea, în faţa focului. Williams se aşeză pe o altă canapea, cât mai departe de bătrână, tremurând. Fata se prăbuşise pe scaunul din partea cealaltă a focului.

Privirea lui Pendergast cercetă în grabă încăperea.

— Ofiţer Shurte?

— Da, domnule.

— Adu o trusă de prim-ajutor dintr-o maşină şi ocupă-te de şerif. Are o excizie gravă a urechii stângi, ceva care pare o fractură simplă de cubitus, traume la nivelul faringelui şi

numeroase abraziuni şi contuzii.

Câteva minute mai târziu, când se întoarse cu trusa medicală, Shurte găsi încăperea plină de lumânări aprinse. Pe foc fuseseră puşi mai mulţi buşteni. Pendergast o înfăşurase pe bătrână cu o cuvertură croşetată şi ea arunca priviri îndurerate printre şuviţele încâlcite de păr de culoarea fierului.

Pendergast veni spre el cu paşi uşori.

— Ocupă-te de şerif.

Apoi se apropie de fată şi îi vorbi cu voce scăzută. Ea dădu din cap. Pe urmă, folosindu-se de trusa medicală, el îi bandajă încheieturile mâinilor şi îi curăţă tăieturile de pe braţe, de pe gât şi de pe faţă. Shurte îl pansă pe Hazen, care mormăia cu stoicism.

Cincisprezece minute mai târziu, făcuseră tot ce putea fi făcut. Shurte realiză că nu le mai rămăsese decât să aştepte sosirea ambulanţei.

Însă agentul FBI părea să nu-şi găsească locul. Măsura încăperea cu pasul, plimbându-şi ochii cenuşii de la un ocupant la altul. Şi, în timp ce furtuna zguduia casa veche, privirea i se întorcea iarăşi şi iarăşi către bătrâna plină de sânge, care stătea nemişcată, cu capul plecat, încătuşată de fotoliu.

80

Căldura focului, aburul care se înălţa din ceaiul de muşeţel, amorţeala datorată sedativului pe care i-l dăduse Pendergast – totul îi dădea lui Corrie o senzaţie din ce în ce mai puternică de irealitate. Până şi membrele ei învineţite şi obosite păreau să fie undeva departe. Durerea devenea aproape insesizabilă. Sorbea întruna din ceai, încercând să se lase condusă de gesturile simple, mecanice, străduindu-se să nu se gândească la nimic. Gândurile nu-i erau de niciun folos, pentru că nimic nu părea să aibă sens: nici apariţia de coşmar care o hăituise prin peşteră, nici furia ucigaşă care o cuprinsese brusc pe Winifred Kraus, nimic. Totul era iraţional ca un vis urât.

Poliţiştii Williams şi Rheinbeck erau aşezaţi în colţul opus al salonaşului, cel din urmă cu capul şi piciorul bandajate. Celălalt poliţist, Shurte, stătea în picioare lângă uşă, privind pe fereastră în lungul şoselei întunecate. Hazen era întins pe o canapea pufoasă, cu ochii pe jumătate închişi, zdrobit şi atât de bandajat, încât era aproape de nerecunoscut. Alături de el stătea Pendergast, uitându-se cu atenţie la Winifred Kraus. Bătrâna se holba din fotoliul ei, mutându-şi privirea de la unul la altul, cu ochii duşmănoşi părând două găuri roşii făcute în faţa palidă, pudrată.

În cele din urmă, Pendergast sparse tăcerea îndelungată care se instalase în încăpere. În timp ce vorbea, ochii îi rămaseră aţintiţi asupra bătrânei:

— Domnişoară Kraus, cu părere de rău trebuie să-ţi spun că fiul dumitale e mort.

Ea tresări şi gemu, ca şi cum vestea ar fi fost o lovitură fizică.

— A fost ucis în peşteră, continuă Pendergast, cu voce scăzută. Era inevitabil. Nu înţelegea. Ne-a atacat. A făcut o serie de victime. A fost vorba de legitimă apărare.

Femeia se legăna acum într-o parte şi într-alta şi suspina, repetând, iarăşi şi iarăşi:

— Criminalilor, criminalilor!

Dar tonul acuzator al vocii părea să-i fi dispărut aproape cu desăvârşire: nu mai rămăsese decât tristeţea.

Corrie se holbă la Pendergast, străduindu-se să priceapă.

— Fiul ei?

Agentul FBI se întoarse spre ea.

— Tu însăţi mi-ai dat un indiciu crucial. Mi-ai povestit că, în tinereţea sa, domnişoara Kraus era notorie pentru, hm, comportamentul ei libertin. Bineînţeles că a rămas însărcinată. În mod normal, ar fi trebuit trimisă să nască în altă parte. Se răsuci spre Winifred Kraus, adresându-i-se cu blândeţe: Dar tatăl dumitale nu te-a trimis nicăieri, nu-i aşa? A găsit un alt mod de a rezolva problema. De a scăpa de *ruşine.*

Pe bătrână o podidiră lacrimile şi îşi lăsă capul în jos. Urmă o tăcere îndelungată. Şi, în tăcerea aceea, şeriful Hazen expiră zgomotos, izbit de revelaţie.

Corrie îl privi. Avea capul înfăşurat în bandaje, ude leoarcă şi roşii în jurul urechii lipsă. Cearcăne negre îi înconjurau ochii, obrajii erau învineţiţi şi puhavi.

— Oh, Dumnezeule! murmură el.

— Da, spuse Pendergast, uitându-se la Hazen. Tatăl, cu fanatica şi ipocrita lui pietate, a închis-o în peşteră, împreună cu păcatul ei. Se reîntoarse spre Winifred. Ai

născut copilul în peşteră. După o vreme, ţi s-a îngăduit să revii în lume. Dar fără bebeluş. El, rodul păcatului, trebuia să rămână în peşteră. Şi acolo ai fost silită să-l creşti.

Făcu o scurtă pauză. Winifred rămase tăcută.

— Şi, după un timp, ideea nici n-a mai părut chiar atât de proastă, nu-i aşa? Departe de lumea aceasta periculoasă. Într-un fel, era visul oricărei mame, transformat în realitate. Vocea lui Pendergast suna calm, mângâietor. Băieţelul dumitale avea să-ţi rămână întotdeauna alături. Atâta vreme cât era în peşteră, nu te putea părăsi niciodată. Nu avea să plece niciodată de acasă, nu avea să cadă niciodată în mrejele lumii; nu avea să te părăsească niciodată pentru o altă femeie; nu avea să te abandoneze niciodată – aşa cum te abandonase mama dumitale. O făceai ca să-l *aperi* de oprobiul lumii, nu-i aşa? Avea să aibă întotdeauna nevoie de dumneata, să depindă de dumneata, să te iubească. Avea să-ţi aparţină... pentru totdeauna.

Lacrimile curgeau acum în voie pe obrajii bătrânei. Capul i se legăna cu tristeţe.

Hazen se holba la ea cu ochii larg deschişi.

— Cum ai putut...?

Dar Pendergast continuă să vorbească pe acelaşi ton liniştitor:

— Pot să te întreb cum îl chema, domnişoară Kraus?

— Job[78], murmură ea.

— Un nume biblic. Bineînţeles. Şi unul foarte potrivit, după cum avea să se dovedească[79]. L-ai crescut acolo, în peşteră. A devenit un bărbat masiv, un bărbat puternic, extrem de puternic, pentru că, în lumea lui, nu se putea

78 Varianta englezească a numelui Iov (n.tr.)

79 Aluzie probabil la faptul că Iov a fost greu încercat de Dumnezeu (a rămas singur, sărac şi bolnav). (n. Red.)

mişca decât căţărându-se. Job nu a avut niciodată şansa să se joace cu alţi copii de vârsta lui. N-a mers niciodată la şcoală. Abia dacă a învăţat să vorbească. De fapt, în primii săi cincizeci şi unu de ani de viaţă n-a întâlnit niciodată o altă fiinţă umană, cu excepţia dumitale. Fără îndoială că era un băiat cu o inteligenţă peste medie şi cu impulsuri creatoare puternice, dar a crescut fără a socializa, efectiv, ca fiinţă umană. Îl vizitai din când în când, ori de câte ori o puteai face în siguranţă. Îi citeai. Dar nu destul de mult ca să înveţe altceva decât o limbă rudimentară. Totuşi, în anumite privinţe era un băiat care prindea repede. Un băiat extrem de creativ. Uite câte lucruri a fost în stare să înveţe de unul singur – să aprindă un foc, să confecţioneze lucruri ingenioase cu propriile mâini, să facă noduri, să creeze lumi întregi din lucrurile mărunte pe care le găsea în jurul lui. Poate că, la un moment dat, ţi-ai dat seama că greşeai ţinându-l în peşteră – departe de lumina soarelui, de civilizaţie, de contactul cu oamenii, de interacţiunile sociale -, dar ţi s-a părut, desigur, că era deja prea târziu.

Bătrâna continua să stea cu capul plecat, plângând în tăcere.

Hazen expiră din nou: o răsuflare prelungă, controlată.

— Dar a ieşit afară, spuse el, cu glasul răguşit. Nemernicul a ieşit afară. Şi atunci au început crimele.

— Exact, zise Pendergast. Săpând la Gorgane, Sheila Swegg a descoperit acea intrare în peşteră folosită pe vremuri de indieni. „Uşa din spate.” Care s-a întâmplat să fi fost folosită şi de războinicii-fantomă, când i-au prins pe Cei Patruzeci şi Cinci în ambuscadă. Fusese blocată din interior, atunci când războinicii s-au întors în peşteră şi au comis sinuciderea rituală de după atac. Însă Swegg, săpând în gorgane, a descoperit-o. Spre ghinionul ei.

Job trebuie să fi avut un şoc enorm când Swegg a început

să cutreiere prin peştera lui. Nu întâlnise niciodată o altă fiinţă umană, în afară de mama lui. Nici măcar nu ştia că *există.* A ucis-o de frică, în mod cert fără să vrea. Şi apoi a descoperit deschizătura făcută de ea. Şi, pentru prima dată, a ieşit într-o lume nouă, enormă şi miraculoasă. Ce moment extraordinar trebuie să fi fost! Pentru că nu i-ai vorbit niciodată despre lumea de deasupra, nu-i aşa, domnişoară Kraus?

Ea clătină încet din cap.

— Job a ieşit, aşadar, afară din peşteră. Trebuie să fi fost noapte. S-a uitat în sus şi a văzut pentru prima oară stelele. S-a uitat în jur şi a văzut copacii întunecaţi de pe marginile pârâului; a auzit vântul străbătând lanurile nesfârşite de porumb; a mirosit aerul dens şi umed al verii din Kansas. Ce diferenţă faţă de întunecimea îngrădită în care îşi petrecuse o jumătate de secol! Şi poate că atunci a văzut, departe, dincolo de lanurile de porumb, luminile din Medicine Creek. În momentul acela ţi-a scăpat de sub control, domnişoară Kraus. I se întâmplă fiecărei mame. Dar, în cazul dumitale, Job *avea peste cincizeci de ani.* Crescuse, transformându-se într-o fiinţă umană puternică – dar ireversibil deformată. Şi duhul n-a mai putut fi închis în lampă. Job a trebuit să iasă, iarăşi şi iarăşi, a trebuit să exploreze această lume nouă.

Vocea lui Pendergast se pierdu în întunericul rece.

Bătrâna scăpă un scurt suspin. În cameră se lăsă tăcerea. Afară, vântul îşi pierdea încet puterea. Se auzi bubuitul îndepărtat al unui tunet, ca un post-scriptum. Whifred începu în sfârşit să vorbească:

— Când a fost ucisă prima femeie, n-am avut nici cea mai mică idee că Job al meu era de vină. Dar pe urmă... Pe urmă mi-a *povestit.* Era atât de entuziasmat, atât de fericit!

Mi-a *povestit* despre lumea pe care o descoperise – ca şi cum eu n-aş fi ştiut deja că exista. Oh, domnule Pendergast, el n-a vrut să ucidă pe nimeni, chiar n-a vrut. El încerca doar să se joace. Am încercat să-i explic, dar n-a *înţeles...*

Îşi înăbuşi un suspin.

Pendergast aşteptă o clipă, apoi continuă:

— Pe măsură ce creştea, n-a mai fost necesar să-l vizitezi atât de des. Îmi imaginez că îi duceai mâncare şi provizii en gros, o dată sau de două ori pe săptămână, ceea ce explică de unde avea untul şi zahărul. Ajunsese să se descurce deja singur. Reţeaua de peşteri era casa lui. A învăţat foarte multe de-a lungul anilor, a căpătat deprinderi care l-au ajutat să supravieţuiască în peşteră. Dar cel mai neajutorat era în domeniul valorilor morale. Nu ştia să deosebească binele de rău.

— Am încercat, oh, cât de mult m-am *străduit* să-i explic lucrurile astea! izbucni Winifred Kraus, legănându-se înainte şi înapoi.

— Unele lucruri nu pot fi explicate, domnişoară Kraus, spuse Pendergast. Trebuie să fie observate. Trebuie să fie *trăite.*

Furtuna zgudui casa, făcând-o să zăngănească.

— Cum a ajuns să aibă spatele deformat? întrebă în final Pendergast. Pur şi simplu din cauza vieţii din peşteră? Sau a avut parte de o căzătură urâtă, poate în copilărie? Nişte oase rupte care nu s-au vindecat aşa cum ar fi trebuit?

Winifred Kraus înghiţi în sec, apoi îşi reveni.

— A căzut când avea zece ani. Am crezut c-o să moară. Am vrut să-l duc la un doctor, dar...

Hazen vorbi pe neaşteptate, cu vocea aspră plină de

dezgust, de furie, de neîncredere, de durere:

— Dar scenele din porumb? Ce rost au avut?

Winifred scutură din cap, încurcată.

— Nu ştiu.

Pendergast interveni iarăşi:

— S-ar putea să nu aflăm niciodată ce-a fost în mintea lui când a aranjat scenele acelea. A fost o formă de exprimare a sinelui, un fel de joc creativ straniu şi poate de neînţeles pentru noi. Aţi văzut gravurile zgâriate pe pereţii peşterii, aranjamentele de beţe şi de sfori, de oase şi de cristale. De aceea nu s-a încadrat niciodată în tiparele criminalilor în serie. Pentru că nu *era* un criminal. Nu avea noţiunea uciderii unui seamăn. Era complet amoral, cel mai autentic sociopat cu putinţă.

Bătrâna continua să-şi ţină capul plecat, fără să spună nimic. Corrie o compătimi. Îşi amintea poveştile pe care le auzise despre stricteţea tatălui ei; despre cum o bătea la cea mai mică abatere de la regulile lui încâlcite şi contradictorii; despre cum fusese încuiată la ultimul etaj al casei şi lăsată acolo zile întregi, plângând. Erau poveşti vechi, şi oamenii le încheiau întotdeauna clătinând uimiţi din cap şi comentând: „Şi totuşi, e o bătrânică atât de *cumsecade.* Poate că, de fapt, lucrurile astea nu s-au petrecut niciodată”.

Pendergast continua să măsoare încăperea cu pasul, uitându-se, din când în când, la Winifred Kraus.

— Puţinele exemple de copiii crescuţi în acest fel pe care le avem – de pildă, copilul-lup din Aveyron[80], sau cazul lui Jane

80 Aşa-numitul Victor din Aveyron, un copil de aproximativ 12 ani care a trăit, probabil, numai în sălbăticie până când a fost descoperit, în 1797, în pădurile de lângă Toulouse, Franţa. Luat în casă de un tânăr

D., încuiată într-o pivniţă în primii paisprezece ani ai vieţii ei de o mamă schizofrenică – ne demonstrează că, din cauza simplei absenţe a procesului de socializare şi de dezvoltare a vorbirii, individul suferă deteriorări masive ale structurii sale, neurologice şi psihice. În cazul lui Job situaţia a fost mai gravă: el a fost lipsit de *lumea însăşi.*

Winifred îşi acoperi brusc faţa cu mâinile şi începu să se legene.

— O, sărmanul meu băieţel! plângea ea. Jobie, sărmanul meu micuţ...

În cameră se făcu linişte. Se auzeau doar murmurele sale repetate fără contenire:

— Sărmanul meu băieţel, micuţul meu Jobie.

Corrie auzi, în depărtare, sunetul unei sirene. Apoi, prin fereastra spartă din faţă, farurile unei maşini de pompieri îşi însemnară trecerea cu dungi întinse pe pereţi şi pe podea. O ambulanţă şi o maşină a poliţiei opriră alături, în scârţâitul frânelor. Urmară portiere trântite, paşi grei pe verandă. Uşa se deschise, lăsând să intre un pompier solid.

— Sunteţi teferi, oameni buni? întrebă el cu voce prietenoasă. Am reuşit în sfârşit să eliberăm drumurile şi...

Amuţi când dădu cu ochii de Hazen, acoperit de sânge, de femeia bătrână care plângea încătuşată de fotoliu, de figurile apatice, traumatizate ale celorlalţi.

— Nu, răspunse Pendergast, cu voce scăzută. Nu, nu suntem teferi.

---

student la medicină, Victor a căpătat cu timpul anumite emoţii omeneşti (empatie), dar nu a putut învăţa să vorbească. (n. Red.)

EPILOG

1

Apusul soarelui se contura deasupra localităţii Medicine Creek, Kansas, precum o binecuvântare. Furtuna împrăştiase valul de căldură; văzduhul era răcoros, sugerând extrem de vag apropierea toamnei. Lanurile de porumb care supravieţuiseră fuseseră recoltate, şi oraşul se simţea eliberat de povara sa şi de sentimentul de claustrofobie. Ciorile se strămutau cu sutele, trecând pe deasupra caselor, aterizând pe câmp, adunând ultimele grăunţe rămase prin mirişte. La periferie se înălţa turla bisericii luterane, o săgeată albă zveltă profilată pe verdele şi albastrul fundalului. Avea uşile larg deschise şi sunetul rugăciunilor de seară plutea, trecând dincolo de ele.

Nu la prea mare distanţă, Corrie era întinsă în patul ei cu aşternuturi mototolite, încercând să termine *Dincolo de marginea gheţurilor.* În rulotă era linişte şi toate ferestrele erau deschise, lăsând să pătrundă un curent plăcut de aer. Nori cumulus pufoşi treceau pe deasupra, târându-şi umbrele peste mirişti. Corrie întoarse o pagină, apoi alta. Din direcţia bisericii se auzea orga, cântând primele note ale unui imn, urmate de sunetul slab al vocilor, cu trilurile lui Klick Rasmussen răsunând, ca de obicei, deasupra tuturor, precum o trâmbiţă.

În timp ce asculta, pe buzele lui Corrie se contură un zâmbet slab. Era prima slujbă ţinută de noul pastor, tânărul Tredwell, de care oraşul se simţea deja atât de mândru. Zâmbetul i se lărgi când îşi aminti povestea care îi fusese

spusă pe când se afla încă în spital: Smit Ludwig, fără pantofi, învineţit şi mototolit, ieşise din porumb – unde zăcuse aproape două zile, inconştient, cu creierul zdruncinat de o comoţie – târşâindu-şi picioarele drept în biserică, în toiul propriei slujbe de înmormântare. Fiica sa, care venise cu avionul ca să asiste la funeralii, leşinase. Dar nimeni nu fusese mai surprins decât pastorul Wilbur însuşi, care încremenise în mijlocul unui vers de Swinburne[81], cuprins de o criză de apoplexie, convins că vedea o stafie. Acum Wilbur era în convalescenţă, undeva departe, iar Ludwig îşi revenea cât se poate de bine, scriind pe patul de spital primele capitole ale unei cărţi despre întâlnirea sa cu ucigaşul din Medicine Creek, care nu-i luase nimic altceva în afară de pantofi şi îl lăsase în porumb, crezându-l mort.

Corrie lăsă romanul deoparte şi se întinse pe spate, cu ochii pe fereastră, urmărind perindarea norilor. Oraşul făcea tot ce-i stătea în puteri pentru a reveni la normal. Începeau antrenamentele de fotbal, iar prima zi de şcoală avea să fie peste două săptămâni. Se zvonea că KSU se decisese să-şi amplaseze cultura experimentală undeva în lowa, dar asta nu fusese o pierdere. Trebuiau, mai degrabă, să-i mulţumească lui Dumnezeu: Pendergast părea să creadă că Dale Estrem şi Asociaţia Fermierilor aveau dreptate în privinţa riscurilor implicate de modificările genetice. Oricum, oamenii nici că s-ar fi putut sinchisi mai puţin, acum, când oraşul era însufleţit de specialiştii de la National Park, de experţii în speologie, de o echipă de fotografi de la *National Geographic* şi de grupuri de exploratori înrăiţi ai cavernelor, cu toţii extrem de nerăbdători să arunce o privire în ceea ce devenea

81 Algernon Charles Swinburne (1837-l909), poet, dramaturg şi critic, bine-cunoscut pentru atacurile sale violente la adresa moralităţii epocii victoriene. (n.tr.)

cunoscut drept cel mai mare ansamblu de grote descoperit de la Peşterile din Carlsbad încoace. Oraşul părea să se afle în pragul unei noi ere, care avea să-i aducă bogăţie sau, cel puţin, prosperitate. Timpul avea să decidă.

Corrie oftă. Din punctul ei de vedere, nimic din toate astea nu schimba câtuşi de puţin lucrurile. Încă un an şi apoi, din fericire sau din nefericire, Medicine Creek avea să devină, pentru ea, istorie.

Rămase în pat, dusă pe gânduri, în timp ce soarele apunea şi se lăsa noaptea. Pe urmă se ridică şi se apropie de birou. Deschise un sertar, îi pipăi fundul şi desprinse cu atenţie bancnotele. O mie cinci sute de dolari. Mama ei încă nu găsise banii şi, după cele întâmplate, încetase să o piseze în privinţa lor. Se purtase frumos cu Corrie, chiar din prima zi de după ieşirea din spital. Dar ea ştia că asta nu avea să dureze mult. Femeia se reîntorsese la lucru, şi Corrie nu avea aproape niciun dubiu că urma să vină acasă cu obişnuita raţie de sticluţe de votcă zornăindu-i în geantă. În câteva zile avea să pună din nou problema banilor pe tapet, şi totul avea s-o ia de la-nceput.

Suci bancnotele pe toate părţile, meditând. Pendergast rămăsese în oraş în ultima săptămână, lucrând împreună cu Hazen şi cu poliţia statală la strângerea de probe pentru susţinerea cazului. O sunase ca s-o anunţe că pleca a doua zi, foarte devreme, şi-i spusese că dorea să-şi ia rămas-bun înainte de a pleca – şi să-şi recupereze celularul. Corrie ştia că telefonul mobil era ceea ce îl interesa de fapt.

Venise deja, de mai multe ori, s-o viziteze la spital. Fusese foarte preocupat de soarta ei şi foarte amabil; totuşi, ea sperase, într-un fel, la mai mult. Scutură din cap. La ce se aştepta – s-o ia cu el, s-o facă asistenta lui

permanentă? în plus, părea din ce în ce mai nerăbdător să plece, tot vorbea despre nişte probleme presante care îl aşteptau la New York. Îl sunase de mai multe ori, de pe telefonul celular, pe un bărbat numit Wren, dar ieşise întotdeauna din încăpere şi ea nu prinsese niciodată vreo vorbă din ceea ce spunea. Oricum, de fapt nu avea nicio importanţă. El urma să plece, iar şcoala începea din nou peste două săptămâni. Ultimul an de liceu, ultimul ei an în Medicine Creek. Ultimul an în iad.

Cel puţin, şeriful nu avea să-i mai facă necazuri. Era ciudat, el îi salvase viaţa şi acum părea s-o înconjoare cu un soi de interes patern. Corrie trebuia să admită că Hazen se purtase excelent când îl vizitase, în ziua ieşirii ei din spital. Îşi ceruse chiar şi scuze – nu în prea multe cuvinte, bineînţeles, dar ea fusese totuşi surprinsă. Corrie îi mulţumise pentru că îi salvase viaţa. El reacţionase vărsând câteva lacrimi şi spunând că făcuse prea puţin, că nu făcuse nimic. Bietul om! Încă avea inima zdrobită din cauza pierderii lui Tad.

Se uită în jos, către bani. A doua zi, înainte de plecare, avea să-i spună lui Pendergast cum plănuia să-i folosească. Ideea se cristalizase încet, în timpul zilelor petrecute în spital. Într-un fel, era surprinsă că nu se gândise la asta mai de mult. Avea la dispoziţie două săptămâni înainte de începerea şcolii, avea bani şi era liberă; şeriful anulase toate acuzaţiile. Nimic nu o reţinea acolo: nu avea prieteni cu care să stea de vorbă, n-avea o slujbă şi, dacă rămânea în oraş, mama ei avea s-o convingă, mai curând sau mai târziu, să-i dea banii.

Nu-şi făcea iluzii, nu-şi făcuse nici măcar când îi venise ideea pentru prima oară. Ştia că, atunci când avea să-l

găsească, tatăl ei urma probabil să se dovedească a fi unul dintre aceia care nu sunt în stare să lege nimic în viaţă: un ratat. La urma urmelor, se însurase cu mama ei şi apoi fugise, le părăsise pe amândouă, exact atunci când aveau mai multă nevoie de el. Nu plătise niciodată pensie alimentară, nu le vizitase niciodată, nu scrisese niciodată – cel puţin din câte ştia ea. Nu era un Fred Macmurray[82].

Dar n-avea importanţă. Era tatăl ei. În adâncul sufletului, simţea că asta era ceea ce trebuia să facă. Acum avea bani şi timp.

N-avea să-i fie greu să-i dea de urmă. Văicărelile necontenite ale mamei ei avuseseră efectul secundar neintenţionat de a o ţine la curent cu evoluţia lui. După ce se foise de colo-colo prin Midwest, se stabilise în Allentown, Pennsylvania, unde lucra ca mecanic auto specializat în întreţinerea frânelor. Câţi Jesse Swanson puteau fi în Allentown? Drumul până acolo dura două zile cu maşina. Banii primiţi de la Pendergast urmau să acopere costul benzinei, al taxelor, al camerelor de motel, cu o rezervă frumuşică pentru cazul foarte probabil în care maşina ar fi avut nevoie de reparaţii neprevăzute.

Chiar dacă se dovedea un ratat, amintirile lui Corrie despre el erau amintiri frumoase. Cel puţin, nu era un ticălos. Cât stătuseră împreună fusese un tată bun, o dusese la filme şi la minigolf, întotdeauna râzând, întotdeauna distrându-se. Şi, oricum, ce însemna să fii un ratat? Colegii de şcoală o considerau pe ea o ratată. El o iubise, nu se îndoia de asta... chiar dacă o lăsase singură cu o vrăjitoare beţivă odioasă.

---

82 Actor (1908-l991) foarte popular, interpretul patriarhului familiei Douglas din serialul de televiziune *My Three Sons (Cei trei fii ai mei).* (n.tr.)

„Nu-ţi face prea multe speranţe, Corrie”, îşi reaminti în sinea ei.

Împături bancnotele, îndesându-le apoi în buzunarul pantalonilor, îşi scoase de sub pat valiza de plastic, o trânti pe pat, o deschise şi începu să-şi arunce hainele înăuntru. Avea să plece dis-de-dimineaţă, înainte de a se trezi mama ei, să-şi ia rămas-bun de la Pendergast şi s-o pornească apoi la drum.

Valiza fu în curând gata. Corrie o îndesă la loc, sub pat, se întinse şi adormi imediat.

Se trezi în liniştea nopţii. Totul era cufundat în întuneric. Se săltă în fund, privind în jur, năucă. Ceva o trezise. Nu putea fi mama ei, lucra la club în schimbul de noapte şi...

De dincolo de fereastră se auzi un gâlgâit, apoi un ţăcănit şi o uşoară bufnitură. Năuceala i se risipi imediat, înlocuită de groază.

Urmă o bolboroseală, însoţită de un şuierat, şi o rafală de stropi se lovi de peretele lateral al rulotei.

Corrie se uită la ceas: două dimineaţa. Se afundă la loc, în aşternuturi, aproape râzând în gura mare, uşurată. De data asta, *era* într-adevăr sistemul de aspersoare al domnului Dade.

Coborî din pat, se duse să închidă fereastra. Se opri o clipă, trase în piept o gură de aer răcoros, cu miros proaspăt, de iarbă umedă. Pe urmă se apucă să tragă geamul în jos.

Din întuneric se desprinse brusc o mână, care se încleştă de marginea ferestrei, împiedicând-o să se închidă. Era o mână însângerată, cu unghiile rupte.

Corrie îşi lăsă braţele să cadă şi se trase înapoi, fără grai.

În cadrul ferestrei apăru acum o faţă albă, ca o lună

plină: învineţită, tăiată, brăzdată de murdărie şi de sânge, cu o bărbuţă subţire şi având ceva pufos, straniu, ca de copil. Mâna înfricoşătoare deschise fereastra încet, la maximum. O duhoare cumplită – devenind încă mai cumplită din cauza amintirilor pe care le stârnea – se scurse înăuntru, inundându-i lui Corrie nările.

Ea se retrase către uşă, bâjbâind cu degete amorţite prin buzunar, în căutarea telefonului mobil. Îl găsi şi apăsă de două ori butonul de apel, direcţionând convorbirea către ultimul număr format, numărul lui Pendergast.

Mâna imensă smulse dintr-o singură smucitură rama ieftină, din aluminiu, spărgând sticla.

Corrie îi întoarse spatele şi ieşi în goană din cameră, alergând pe hol în picioarele goale, alergând prin camera de zi către...

Uşa din faţă se deschise cu un trosnet. Şi în cadrul ei stătea Job: Job, încă viu, cu un ochi spart din care se prelingea un lichid galben, cu hainele lui supradimensionate de băieţel rupte şi murdare, acoperite de o crustă de sânge, cu părul încâlcit, cu pielea pământie. Un braţ îi atârna, rupt şi inutil, dar celălalt se întindea spre ea.

Muuuh!

Braţul se repezi, pregătit s-o înşface, şi *el* făcu un pas înainte, cu chipul desfigurat de furie, revărsându-şi duhoarea în încăpere.

— Nu! ţipă ea. Nu, nu, pleacă...!

El înaintă, zguduind rulota şi mugind cuvinte incoerente.

Corrie se întoarse şi străbătu din nou holul, alergând înapoi, spre camera ei. El o urmărea, bâjbâind pe coridor. Ea trânti uşa şi trase zăvorul, dar el intră cu un trosnet care

zgâlţâi încăperea, lipind tăblia din placaj subţire de perete. Fără să se lase întreruptă de vreun gând, Corrie se aruncă pe fereastră cu capul înainte, se rostogoli prin cioburile de sticlă şi prin iarba jilavă, se ridică în picioare şi o rupse la fugă către oraş. În spatele ei se auzi un trosnet, un răcnet de frustrare, apoi un alt trosnet. În rulotele din jur începeau să se aprindă luminile. Ea aruncă o privire peste umăr şi îl văzu pe Job mugind, croindu-şi literalmente drum cu ghearele prin fereastră, spărgând şi smulgând.

Dacă reuşea să ajungă pe strada principală, poate avea o şansă. Alergă prin parcul de rulote. De poartă o despărţeau doar câteva sute de metri.

Auzi un urlet şi se uită într-o parte, dând cu ochii de silueta încovoiată, rănită, alergând prin iarbă precum un crab, cu o viteză înspăimântătoare, tăindu-i drumul către oraş.

Se încordă, respirând zgomotos, dar el se apropia acum pieziş, nelăsându-i altă posibilitate decât să cotească spre partea din spate parcului de rulote, către întunecimea de pe câmpul despuiat. Îşi îndesă mâna în buzunar şi scoase telefonul, apăsându-şi-l pe ureche în timp ce alerga. Auzi vocea lui Pendergast, vorbindu-i calm:

— Vin, Corrie, vin imediat.

— O să mă omoare, te rog...

— Voi fi acolo cât de curând posibil, cu poliţia. Fugi, Corrie. *Fugi!*

Ea alergă din răsputeri, sărind gardul din spate şi gonind apoi pe câmp, cu tălpile goale sfâşiate de cioturile de porumb.

Muh! Muh! Muuuuuh!

Job era în spatele ei, apropiindu-se cu paşi stranii, brutali,

ca de maimuţă, propulsându-se în salturi cu încheieturile degetelor mâinii sănătoase. Corrie continuă să fugă, sperând că el ar fi putut obosi, că ar fi putut să renunţe, că n-ar mai fi putut suporta durerea – dar el ţinea pasul, urlând precum în chinurile morţii.

Ea îşi dublă eforturile, cu plămânii arzându-i în piept. Zadarnic. El câştiga teren, se apropia întruna. Avea s-o prindă. Avea s-o prindă, indiferent cât de repede ar fi alergat ea.

Nu...

Ce era de făcut? N-avea cum să ajungă la pârâu. Şi, chiar dacă ar fi reuşit, ce-ar fi putut face apoi? Alerga exact în direcţia opusă oraşului, către nicăieri. Pendergast n-avea s-ajungă niciodată la timp.

Muuuh! Muuuh!

Auzi sunetul îndepărtat al unei sirene. Confirmându-i că Pendergast era mult prea departe. Corrie era pe cont propriu. *El* avea s-o prindă, s-o înşface de spate şi s-o ucidă.

Acum îi auzea paşii bubuind, ca un acompaniament frenetic al urletelor lui de agonie. Nu putea fi la mai mult de zece metri în urmă. Îşi adună fiecare strop de energie, dar se simţea deja clătinându-se, picioarele îşi pierdeau puterea, plămânii păreau gata să-i plesnească din cauza efortului. Iar el continua să se apropie, micşorând distanţa. Peste o secundă avea să fie grămadă peste ea. Trebuia să facă imediat ceva. Trebuia să existe o cale de a ajunge la raţiunea lui, de a-l face să înţeleagă, de a-l face să se oprească.

Se răsuci pe călcâie.

— *Job!* strigă ea.

El se apropia, urlând, surd la vorbele ei.

— Job, aşteaptă!

În clipa următoare simţi lovitura, lovitura cumplită care o trânti pe spate, în ţărâna moale. Şi apoi el fu deasupra ei, mugind, împroşcând-o cu salivă; cu pumnul imens ridicat, gata să-i zdrobească ţeasta.

— Prieten! ţipă ea.

Închise ochii, întorcându-se ca să nu vadă lovitura aşteptată, şi vorbi din nou:

— Prieten! Vreau să fiu prietena ta.

Se sufocă, suspină, repetă cuvintele iarăşi şi iarăşi.

— Prietena ta, prietena ta, prietena ta...

Nu se întâmplă nimic. Aşteptă, înghiţi în sec, deschise ochii.

Pumnul era acolo, încă ridicat, dar chipul care o privea se schimbase cu desăvârşire. Dispăruse mânia, dispăruse violenţa. Faţa era acum contorsionată de o emoţie nouă, puternică, de nepătruns.

— Tu şi cu mine, murmură Corrie. Prieteni.

Chipul lui continua să fie oribil de schimonosit, dar ea avu impresia că vedea speranţa, ba chiar înflăcărarea, strălucind în ochiul lui teafăr.

Pumnul uriaş se descleştă încet.

— Plieteni? întrebă Job, cu vocea lui piţigăiată.

— Da, prieteni, gâfâi ea.

— Şucăm cu Job?

— Da, o să mă joc cu tine, Job. Suntem prieteni. O să ne jucăm împreună.

Se bâlbâia, sufocându-se de spaimă, străduindu-se să-şi vină în fire.

Braţul căzu. Gura se întinse într-o strâmbătură oribilă şi Corrie realiză că era, probabil, un zâmbet. Un zâmbet plin

de speranţă.

Job se ridică de deasupra ei cu stângăcie, reuşind să stea în picioare clătinându-se, dar păstrându-şi zâmbetul grotesc.

— Şucăm. Job şucăm.

Corrie icni şi se săltă în capul oaselor, încercând să nu-l sperie.

— Da. Acum suntem prieteni. Corrie şi Job, prieteni.

— Plieteni, repetă Job, tărăgănat, parcă amintindu-şi un cuvânt uitat de multă vreme.

Sirenele răsunau acum mai puternic. Ea auzi scrâşnetul îndepărtat al frânelor, portierele trântite.

Încercă să ridice, descoperi că picioarele se înmuiau sub ea.

— Da. N-o să fug; nu trebuie să-mi faci rău. O să stau aici şi-o să mă joc cu tine.

— Şucăm!

Şi Job ţipă cu încântare pe câmpul întunecat şi pustiu.

2

Rolls-Royce-ul stătea în parcarea de lângă Maisie’s Dinner, plin de praf, cu suprafaţa cândva lucioasă mătuită de furtuna de nisip. Pendergast se sprijinea de automobil, îmbrăcat într-un nou costum negru, cu mâinile în buzunare, nemişcat în răcoarea dimineţii.

Corrie viră, ieşind de pe şosea, şi îşi încetini Gremlinul, aducându-l alături de el şi parcându-l. Motorul se opri azvârlind un jet negru de gaze de eşapament şi ea coborî.

Pendergast îşi îndreptă spatele.

— Domnişoară Swanson, o să trec prin Allentown în drum spre New York. Eşti sigură că nu vrei să te duc până acolo?

Corrie clătină din cap.

— E un lucru pe care vreau să-l fac de una singură.

— Aş putea căuta numele tatălui tău în baza de date şi te-aş putea anunţa dinainte dacă există, ceva, să zicem, *neobişnuit* în situaţia lui actuală.

— Nu. Prefer să nu ştiu dinainte. Nu m-aştept la niciun fel de miracol.

Pendergast o privi cu atenţie, păstrând tăcerea.

— O să mă descurc, zise ea.

O clipă mai târziu, el dădu din cap.

— Ştiu c-o să te descurci. Totuşi, dacă nu vrei s-accepţi o călătorie cu maşina, poate c-o s-accepţi măcar asta. Veni cu un pas mai aproape, scoase un plic din buzunar şi i-l întinse.

— Ce e? întrebă ea.

— Consideră-l un cadou anticipat pentru absolvire.

Corrie deschise plicul, din care alunecă un carnet de economii. Suma de douăzeci şi cinci de mii de dolari fusese depusă, pe numele ei, într-un cont bancar pentru studii.

— Nu, spuse ea imediat. Nu, nu pot.

Pendergast zâmbi.

— Nu numai că poţi, dar trebuie s-o faci.

— Îmi pare rău, dar, pur şi simplu, nu pot accepta.

Agentul FBI păru să ezite o clipă. Apoi vorbi din nou:

— Dă-mi voie să-ţi explic de ce trebuie să accepţi, spuse el, cu voce extrem de scăzută. Din întâmplare şi în circumstanţe despre care aş prefera să nu dau amănunte, am primit o moştenire din partea unei rude îndepărtate, foarte bogate. Nu-ţi pot spune decât că ruda mea n-a câştigat banii din opere de caritate. Încerc să şterg, măcar în parte, pata pe care a lăsat-o pe numele familiei

Pendergast, folosind banii pentru cauze mai bune. În sinea ta, cred că înţelegi. Tu, Corrie, eşti exact o astfel de cauză. De fapt, o cauză excelentă.

Ea îşi coborî o clipă ochii. Nu reuşea să găsească un răspuns. În toată viaţa ei, nimeni nu-i dăduse, niciodată, nimic. Era straniu să ştie că îi păsa cuiva de ea – mai ales cuiva atât de distant, de retras, de diferit de ea însăşi cum era Pendergast. Însă carnetul de economii de acolo, din mâna ei, era dovada palpabilă.

Îl privi încă o dată. Apoi îl strecură din nou în plic.

— Ce înseamnă cont bancar de studii? întrebă.

— Mai ai de făcut un an de liceu.

Ea dădu din cap.

În ochii lui Pendergast apăru o sclipire.

— Ai auzit vreodată de Phillips Exeter Academy?

— Nu.

— E o şcoală particulară, cu internat, din New Hampshire. La cererea mea, îţi păstrează un loc.

Corrie se holbă la el.

— Adică banii nu sunt pentru facultate?

— E important să pleci de aici acum. Oraşul ăsta te ucide.

— Dar o şcoală *cu internat?* În Noua Anglie? N-o să mă pot adapta.

— Draga mea Corrie, de ce contează atât de mult dacă te adaptezi sau nu? *Eu* n-am făcut-o niciodată. Sunt sigur c-o să-ţi meargă bine acolo. O să găseşti alţi neadaptaţi ca şi tine – neadaptaţi inteligenţi, curioşi, creativi, sceptici. O să trec prin zonă la începutul lunii noiembrie, în drum spre Maine. Am să vin să văd cum te descurci.

Tuşi cu delicateţe în pumn.

Spre propria surprindere, Corrie făcu un pas înainte,

cedând impulsului de a-l îmbrăţişa. Îl simţi crispându-se, apoi, după o clipă, relaxându-se şi desprinzându-se cu delicateţe din îmbrăţişare. Ea îl privi curioasă: părea din cale afară de stingherit.

El îşi drese glasul.

— Iartă-mă, nu sunt obişnuit cu manifestările fizice de afecţiune. N-am fost crescut într-o familie care... Vocea i se opri în gât şi se îmbujoră uşor.

Ea se retrase cu un pas, năpădită de un amestec confuz de emoţii, în primul rând un sentiment de jenă. Pendergast continuă s-o privească încă o clipă şi pe chip i se înfiripă din nou un zâmbet firav, criptic. Pe urmă se înclină, îi luă mâna, îi aduse degetele aproape de buzele sale, după care se întoarse iute cu spatele şi se urcă în automobil. În câteva secunde, Rolls-ul ieşise în stradă şi accelera în direcţia soarelui abia înălţat, cu o scurtă scânteiere de lumină pe suprafaţa rotunjită, înainte de a dispărea în lungul panglicii de macadam.

Corrie aşteptă o clipă, apoi se urcă în propria maşină. Se uită în jur – valiza, casetele, micul teanc de cărţi -, asigurându-se că nu uitase nimic. Puse plicul cu carnetul de economii în torpedoul pe care îl închise cu sârmă. Apoi porni Gremlinul şi tură motorul, accelerând, până când se asigură că n-avea să se oprească. În timp ce ieşea încet din parcarea localului lui Maisie, ochii îi căzură pe staţia de benzină Exxon a lui Ernie, aflată vizavi. Acolo se afla Brad Hazen. Fiul şerifului făcea plinul automobilului lui Ridder, un Caprice gri-albăstrui, cu o mână pe furtun şi cu o alta sprijinită de rezervor. Blugii îi alunecaseră, şi Corrie îi zări chiloţii decoloraţi, bătând în gri, şi începutul liniei dintre fese, exact deasupra curelei. Se holba, cu gura căscată, în

direcţia în care dispăruse Rolls-ul lui Pendergast. Peste un minut, se întoarse scuturând uimit din cap şi întinse mâna după spălătorul de parbriz.

Corrie simţi un val subit de milă pentru şerif. Era ciudat că se dovedise a fi un tip atât de cumsecade. N-avea să uite niciodată imaginea lui în patul de spital, cu capul în formă de glonţ sprijinit pe o pernă tare, părând cu zece ani mai bătrân, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji când vorbea despre Tad Franklin. Se uită din nou la Brad, întrebându-se dacă nu cumva exista o fărâmă de cumsecădenie îngropată şi în adâncul fiinţei acestuia.

Pe urmă scutură din cap şi acceleră. N-avea de gând să zăbovească să afle.

În timp ce drumul părea să se ridice, ieşindu-i în întâmpinare, se întrebă unde avea să fie ea în anul următor, sau peste cinci ani, sau peste treizeci. I se întâmpla pentru prima oară în viaţă să-i treacă prin minte un asemenea gând. N-avea habar care putea fi răspunsul. Era un sentiment deopotrivă minunat şi înfricoşător.

Oraşul se micşoră în oglinda retrovizoare până când Corrie nu mai văzu decât miriştea de porumb şi cerul albastru. Realiză că nu-l mai ura pe Brad Hazen, aşa cum nu mai ura nici Medicine Creek. Şi unul, şi altul se mutaseră din prezent în trecutul ei şi aveau să-şi piardă treptat însemnătatea, până când n-aveau să mai reprezinte nimic. Plecase în lumea largă, la bine şi la rău, pentru a nu se mai întoarce niciodată.

3

La sosirea lui Pendergast, şeriful Dent Hazen, cu capul încă plin de bandaje şi cu o mână în ghips, stătea în capătul

unui culoar scurt, discutând cu doi poliţişti. Îi părăsi brusc şi ieşi în întâmpinarea agentului FBI, întinzându-i mâna stângă.

— Ce vă face braţul, domnule şerif? întrebă Pendergast.

— N-o să fiu în stare să pescuiesc înainte de închiderea sezonului.

— Îmi pare rău s-aud asta.

— Pleci acum?

— Da. Am vrut să trec pe-aici pentru ultima oară. Eram sigur că vă găsesc. Vreau să vă mulţumesc, domnule şerif, pentru că m-aţi ajutat să-mi petrec concediul într-un mod atât de, hm, interesant.

Hazen dădu din cap, distrat. Pe faţa plină de amărăciune şi de suferinţă îi apăruseră riduri adânci.

— Ai venit exact la timp ca s-o vezi pe bătrâna doamnă luându-şi rămas-bun de la bebeluşul ei.

Pendergast dădu din cap. Venise şi pentru asta. Deşi nu aştepta nimic special de la această vizită, nu-i plăcea să lase în urmă o problemă nerezolvată, de fapt, *niciun fel* de problemă nerezolvată. Iar în cazul acesta exista încă o întrebare extraordinar de importantă rămasă fără răspuns.

— Poţi să asişti la duioasa despărţire privind prin geamul semitransparent. Toţi psihiatrii sunt deja acolo, îngrămădiţi ca muştele. E în partea asta.

Hazen îl conduse pe Pendergast dincolo de o uşă neetichetată, într-o încăpere întunecoasă. Pe peretele opus se vedea o singură fereastră, un dreptunghi lung, alb. Dădea în „camera silenţioasă” a unităţii de izolare din Secţia de psihiatrie a Spitalului Luteran din Garden City. În faţa geamului stătea deja un grup de psihanalişti şi de studenţi la medicină, vorbind cu voci joase, cu

blocnotesurile pregătite. Camera din partea cealaltă era goală, cu luminile estompate. Tocmai când Pendergast şi Hazen se apropiau de geam, două uşi duble se deschiseră şi doi poliţişti în uniformă îl aduseră pe Job înăuntru, într-un scaun cu rotile. Avea faţa şi pieptul acoperite de bandaje, iar un braţ şi un umăr erau în ghips. În ciuda semiîntunericului din încăpere, Job clipi din ochiul teafăr, ferindu-şi-l de lumină. O curea uriaşă de piele îi înfăşură strâns pulpele, iar lanţul prins de cătuşele de la încheieturile mâinilor trecea printr-un inel din partea din faţă a acesteia. Ambele picioare erau imobilizate de scaun cu cătuşe de fier.

— Uită-te la el, nemernicul, spuse Hazen, mai mult pentru sine însuşi decât pentru Pendergast.

Agentul FBI urmări cu atenţie cum poliţiştii îl opriră pe Job în mijlocul încăperii, postându-se de o parte şi de alta a scaunului.

— La naiba, aş vrea şi eu să aflu de ce-a făcut tipul tot ce-a făcut, continuă Hazen cu voce scăzută, monotonă. De ce tăia luminişurile alea în porumb? Ciorile aranjate. Scott gătit ca un porc, coada câinelui cusută în burta lui Chauncy... înghiţi în sec, cu greutate. Şi Tad. L-a omorât pe Tad. Ce naiba a avut în nenorocitul ăla de cap?

Pendergast păstră tăcerea.

Uşile se deschiseră din nou şi intră Winifred Kraus, sprijinindu-se de braţul unui poliţist. Purta un halat de spital şi se mişca foarte încet. Ţinea sub un braţ o carte jerpelită. Avea faţa palidă şi suptă, dar, imediat ce dădu cu ochii de Job, se învioră, strălucind parcă, şi întreaga ei înfăţişare păru să se metamorfozeze.

— Jobbie, scumpule? E mămica.

Glasul ei pătrundea în camera întunecată de supraveghere printr-un difuzor de deasupra ferestrei şi, în liniştea lăsată brusc, părea aspru şi suna aidoma unei voci electronice.

Job îşi săltă capul şi faţa i se schimonosi într-un zâmbet.

— *Mămica!*

— Ţi-am adus un cadou, Jobbie. Uite, e cartea *ta.*

Job scoase un sunet nearticulat de încântare.

Bătrâna se apropie şi îşi trase un scaun lângă fiul ei. Cei doi poliţişti se încordară, dar nici Winifred, nici Job nu băgară de seamă. Ea se aşeză alături de el, îi înconjură trunchiul cu un braţ plăpând şi îl trase mai aproape. Începu să murmure încet un cântec, în vreme ce Job radia, sprijinindu-se de ea, cu faţa lui de viţel iluminată de bucurie şi de fericire.

— Doamne Dumnezeule mare, murmură Hazen. Uită-te la ei! îl leagănă ca pe-un copilaş.

Winifred Kraus aşeză cartea în poala lui şi o deschise la prima pagină. Era o carte cu poezii pentru copii.

— O să citesc de la-nceput, nu, Jobbie? susură ea. Exact aşa cum îţi place ţie.

Începu să citească lent, cu voce copilărească, monotonă.

Cântec de două parale,
Portofel plin de secară.
Păsări douăzeci plus patru
În plăcint-am copt aseară.
Când plăcinta e tăiată.
Păsările negre cântă.
Nu-i plăcinta asta bună

De dat regelui la nuntă? [83]

Job dădea din capul lui imens în ritmul vocii ei, scoţând dintre buze un „ooooooo” care se înălţa şi cobora în cadenţa cuvintelor.

— Doamne apără-mă! făcu Hazen. Monstrul şi mama lui. Mă trec fiorii numai când mă uit.

Winifred Kraus termină poezia şi întoarse încet pagina. Job radia, râdea. Şi ea începu din nou:

Gelu Gelu Găluşcă,
Pune-l în oală la fiert;
Dă-l cu zahăr, dă-l cu unt,
Şi mănâncă-l la desert[84].

Hazen se întoarse şi luă mâna lui Pendergast.

— Plec de-aici. Ne vedem în purgatoriu.

Pendergast îi strânse mâna fără să răspundă, fără să-i acorde atenţie. Ochii îi erau pironiţi asupra scenei din faţa sa, asupra mamei citindu-i poezioare copilului ei.

— Uită-te la poza asta frumoasă, Jobie. Uită-te!

Când Winifred Kraus săltă cartea, agentul FBI întrezări ilustraţia. Cartea era veche, pagina fusese ruptă şi pătată, dar poza se desluşea încă.

Pendergast recunoscu imediat imaginea. Revelaţia îl izbi atât de brusc, încât avu senzaţia că primise efectiv o

83 *Sing a Song of Sixpence* („Cântec de două parale”) este o veche poezie populară englezească pentru copii, datând cel puţin din secolul al XVIII-lea. (n. Red.)

84 *Davy Davy Dumpling,* tot un cântec tradiţional pentru copii. (n. Red.)

lovitură şi se clătină pe picioare. Se retrase de lângă geam.

Job era radios şi continua să spună „oooooooo”, legănându-şi capul în toate părţile.

Winifred Kraus zâmbi, cu o figură senină, şi mai întoarse o pagină. Vocea nefirească, amplificată electronic, a mamei, continuă să pârâie în difuzor:

Din ce-s făcuţi micii băieţei, făcuţi ei?
Din ce-s făcuţi aceşti mici băieţei?
Din şerpi şi din melci şi din cozi de căţei.
Din asta-s făcuţi aceşti mici băieţei... [85]

Dar Pendergast nu mai stătu să asculte. Psihiatrii şi studenţii îngrămădiţi lângă geam nici măcar nu remarcară silueta întunecată şi suplă care se îndepărta, preocupaţi de întrebarea în ce capitol al *Manualului de diagnostic al tulburărilor mentale* putea fi găsit diagnosticul – sau dacă putea fi găsit într-adevăr acolo.

85 *What Are Minie Boys Made of?* („Din ce sunt făcuţi băieţii?”), poezioară pentru copii, datând de la începutul secolului al XIX-lea, parte dintr-un text mai mare, intitulat *What Folks Are Made of* „Din ce sunt făcuţi oamenii”). (n. Red.)

MULŢUMIRI

Lincoln Child ţine să-i mulţumească agentului special Douglas Margini, pentru sfaturile pe care i le-a oferit şi continuă să i le ofere atât în privinţa modului de aplicare a legii, cât şi în materie de chitare electrice. Vreau să le mulţumesc, de asemenea, vărului meu Greg Tear şi prietenilor mei Bob Wincott şi Pat Allocco, pentru sfaturile lor înţelepte referitoare la manuscris. Victor S. Mi-a fost de mare folos, oferindu-mi o sumedenie de amănunte necesare. Pentru că m-au ajutat să fac în aşa fel încât viaţa mea de scriitor să nu semene cu a unui călugăr, doresc să le mulţumesc următoarelor persoane: Chris şi Susan Yango, Tony Trischka, Irene Soderlund, Roger Lasley, Patrick Dowd, Gerald şi Terry Hyland, Denis Kelly, Bruce Swanson, Jim Jenkins, Mark Mendel, Ray Spencer, Maiou şi Sonny Baula. Îi mulţumesc lui Lee Suckno pentru variatele şi numeroasele sale servicii. Mai presus de toate, ţin să le mulţumesc părinţilor mei, Nancy şi Bill Child, fratelui meu Doug şi surorii mele Cynthia, fiicei mele Veronica şi, mai ales, soţiei mele Luchie, pentru dragostea şi sprijinul lor. Vreau să menţionez, de asemenea, cu recunoştinţă, numele oraşului meu adoptiv, Northfield, din Minnesota, care – sub lupa nostalgică a amintirii – păstrează tot farmecul şi toată graţia orăşelelor de provincie din America, reuşind în acelaşi timp să le evite îngustimea de spirit.

Douglas Preston doreşte să-şi exprime deosebita recunoştinţă faţă de Bobby Rotenberg, care a citit manuscrisul şi i-a oferit sugestii excelente, îi mulţumesc fiicei mele, Selene, pentru sfaturile ei nepreţuite, mai ales

în privinţa personajului Corrie. Îi sunt profund îndatorat lui Karen Copeland, pentru ajutorul şi extraordinara ei susţinere morală. Şi îi mulţumesc lui Niccolo Capponi, pentru nenumăratele şi fascinantele conversaţii pe teme literare pe care le-am avut împreună şi pentru ideile sale excelente. Mulţumirile mele se îndreaptă şi către Barry Turkus, care m-a purtat *în bici*[86] în susul şi în josul dealurilor din Toscana, şi către soţia sa, Jody. Vreau să le mulţumesc, totodată, câtorva dintre prietenii mei din Florenţa, a căror companie a compensat numeroasele ore petrecute de unul singur în faţa computerului. Aceştia sunt: Myriam Slabbinck, Ross Capponi, Lucia Boldrini şi Riccardo Zucconi, Vassiliki Lambrou şi Paolo Busoni, Edward Tosques, Phyllis şi Ted Swindels, Peter şi Marguerite Casparian, Andrea şi Vahe Keushguerian şi Catia Ballerini. Îi sunt îndatorat, de asemenea, traducătorului nostru italian. Andrea Carlo Cappi, pentru prietenia sa, pentru promovarea cărţilor noastre şi pentru că ne-a oferit un sfat excelent pentru acest roman în particular. Şi cum aş putea să-l uit pe inegalabilul Andrea Pinketts? În fine, vreau să-mi exprim imensa recunoştinţă faţă de soţia mea, Christine, şi faţă de ceilalţi doi copii ai mei, Aletheia şi Isaac, pentru dragostea şi sprijinul lor neîntrerupt.

Şi, ca întotdeauna, vrem să le mulţumim în mod deosebit acelor oameni fără de care romanele lui Preston şi Child nu ar fi existat: Jaime Levine, Jamie Raab, Eric Simonoff, Eadie Klemm şi Matthew Snyder.

Deşi am plasat acţiunea acestui roman în partea de sud-vest a Kansasului, atât oraşul Medicine Creek, cât şi comitatul Cry şi multe alte localităţi menţionate în roman sunt fie imaginare, fie folosite în mod fantezist, ca şi personajele care le populează. Nu am ezitat să modificăm geografia din sud-vestul statului Kansas pentru a o adapta

86 Cu bicicleta.

scopurilor ficţiunii noastre. Cititorii care cunosc detaliile vieţii de fermier vor observa că ne-am permis, totodată, o serie de libertăţi în tratarea chestiunilor de agricultură. De exemplu, în sud-vestul Kansasului se cultivă mai ales grâu, nu porumb, iar unele detalii ale coacerii şi recoltării acestuia din urmă au fost modificate pentru a servi mai bine naraţiunii.